

RILEY THORN

ve

*Dolaptaki
Ceset*

LUCY SCORE

Gönülsüz psişik Riley Thorn ve yakışıklı özel dedektif erkek arkadaşı Nick Santiago için yaz giderek karmaşık bir hal almaya başlamıştı.

Riley bir yandan her şeyi yargılayan büyükannesinin gelişiyile ilgileniyordu, diğer yandan da giyinme odasındaki cesedi kimin öldürdüğünü bulmak için cinayet masası dedektifinin yardımına koşması gerekiyordu.

Nick'in ise zorlu bir kayıp vakası vardı. Ayrıca birlikte yaşadığı kız arkadaşından onlara neden bahsetmediğini öğrenmek isteyen ailesiyle başı dertteydi.

Ceset sayısı iyice arttığında ve ebeveynlerle tanışma yemeği korkunç bir şekilde ters gittiğinde işler çoktan karışmıştı.

Üstüne üstlük, Riley katilden bir uyarı alınca yaşadıkları sorunlar zirveye ulaşmıştı: Eğer geri çekilmezse sırada o vardı. Bir sonraki ceset Riley olmadan önce birinin bu cinayetleri çözmesi gerekiyordu.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Ozgun Adı: Riley Thorn and the Corpse in the Closet
Lucy Score

Çevirmen : Beyza Başer
Yayıma Hazırlayan : Derya Sevim
Editör : Öznur İter
Düzeltili : Gülçin Özbek Kuyumcu
Son Okuma : Merve Nur Güney
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Ali Özer

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2710

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Baskı: Ocak 2025
ISBN*978-625-366-194-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 Lucy Score

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Bookcase Literary Agency & Nurcihan Kesim Tekif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok.*No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Cenevre Matbaa

Şehremini Mah. Mevlanakapı cad. Buzlugöl Apt. No: 80 / 1
Fatih / İSTANBUL
Sertifika No: 48854

LUCY SCORE

RILEY THORN

ve

*Dolaptaki
Ceset*

Çeviren: Beyza Başer

Ninova

*En büyük kalbe, en geniş göğse, en ince ruha sahip David'e.
Seni özlüyoruz.*

18 Ağustos Salı 11:47

Riley bu şekilde ölmeyeceğine karar vermişti. Etrafı aptallarla çevriliyken küflü bir televizyon stüdyosunun beton zemininde oturarak ölemezdi.

Sağındaki fönlü sarışın dava açmakla ilgili bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Solunda ise Riley'nin eski kocası Griffin Gentry, oturduğu yerde sallanarak yün takımının kuru temizleme masrafları hakkında yakınıyordu.

İkisi de başlarının nasıl bir belada olduğunu anlayacak kadar zeki değildi.

Ancak Riley bir mucize olmazsa hiçbirinin Kanal 50'den canlı çıkamayacağını farkındaydı.

“Daha ne kadar böyle kalacağız?” diye sordu sarışın. “Bu ışıklandırma başımı ağrıtıyor ve yarınki bando takımı kermesi için dört düzine kek yapmam gerekiyor.”

Silahlı adam sunucu sandalyesine oturduğunda, “O benim sandalyem,” diyerek yakındı Griffin.

“Bırak da silahlı adam sandalyene otursun,” diye uyardı Riley.

“Harika!” Silahlı adam sandalyeyi indirirken Griffin sızlandı. “Tekrar doğru yüksekliğe getirmem sonsuza dek sürecektir.”

“Ah, lütfen.” Valerie, Kamera 1 ile 2'nin arasından öfkeyle mırıldandı. “En tepeye kadar yükseltirsin ve hepimiz normal boyutta bir insanmışın gibi davranırız.”

“Buradaki asıl soruna odaklanalım,” dedi Riley. “Bu adam şimdiye kadar birkaç kişiyi öldürdü. Üstelik listesinde çok daha fazlası var.”

“Kimse beni öldürmek istemiyor! Beni herkes sever,” diyerek belirtti Griffin.

“Gittikçe daha kötü biri mi oluyorsun, yoksa seninle evlenirken gerçekten o kadar aptal mıydım?” dedi Riley merakla.

Riley’nin ayaklarının dibindeki Kamera 1 operatörü araya girdi. “Şahsen ben ikisinin karışımı olduğunu düşünüyorum.”

Riley fısıltıyla adama cevap verdi. “Selam, Don. Görüşmeye uzun zaman oldu.”

“Nasıl gidiyor?” diye sordu iriyarı, bıyıklı adam.

“Sandalyemin yüksekliğini mahvettikten sonra ne yapacak?” Griffin yakasını çekiştirirken tısladı. “Kötü bir şey yapacağını düşünmüyorsun, değil mi? Şey gibi...”

“Seni öldürmek gibi mi? Şu andan itibaren her şey olabilir,” dedi Riley.

“*Beni öldürmek* mi?” Griffin’in sesi çatallaşmıştı. “Canlı yayında beni aptal durumuna düşüreceğini falan sanmıştım.”

Eski kocasının öfkeli huzursuzluğunun yerini endişe almıştı. Alnında boncuk boncuk terler birikiyordu.

Griffin gerildiğinde terlerdi, üstelik şu anda çok ama çok gergindi. Hortumla yıkanmış gibi görünüyordu.

“Bakın. O silahlı tek bir adam. Biz ise on altı kişiyiz. En önemsiz kişiden en önemliye doğru sırayla saldırırsak çoğumuz kurtuluruz,” dedi sarışın.

“Şüphesiz en önemli kişi benim.” Griffin bu fikri hemen benimsemişti.

“Teleprompterden bir şeyler okuyorsun ve makyaj yapıyorsun,” diye çıkıştı sarışın. “Ben bir *anneyim*. Ülkemizin geleceğini yetiştiriyorum.”

“Çocukların üniversitede,” dedi Riley belirgin bir vurguyla.

Chelsea savunmaya geçti. “Hâlâ annelerine ihtiyaçları var! Ben sonuncuyum. Griffin sondan bir önce olabilir.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Griffin de bu kararı onayladı. “Bella sondan bir öncekinden bir önceki olmalı.”

Bunun üzerine Griffin’in yeni nişanlısı ve neşeli hava durumunu sunucusu Bella Goodshine, adamın yanında belirip Riley’ye elini uzattı. “Merhaba! Ben Bella!”

“Kim olduğunu biliyorum!” diye bağırdı Riley.

Silahlı adam sandalyesinde dönerek ona ters ters baktı.

“Özür dilerim,” dedi Riley. “Ama kendini bana tanıtıp duruyor!”

“Kocanı çalmamış mıydı?” diye sordu sarışın.

“Kesinlikle çaldı,” derken Griffin hâlâ terliyordu.

“Bu senin için tuhaf olmalı.” Sarışın gözlem yapmayı sürdürüyordu.

“Harika olduğu söylenemez,” dedi Riley.

“Bella’ya aldırma,” diyen Griffin eline doğru uzandığında Riley hemen elini çekti. “Onda kadın yüzü körlüğü var.”

“Kadın yüzü körlüğü mü?” diye tekrarladı.

Griffin başıyla onayladı. “Yalnızca erkekleri tanıyor. Tıbbi bir durum.”

Riley yavaşça gözlerini kırıştırtıp başını salladı. “Burada sizinle birlikte ölmeyeceğim, millet.”

“Pekâlâ, bu adama ilk önce kim saldırmalı?” diye sordu Griffin. “Armand’ı hiç sevemedim. Pisuvar tabletlerini koyduğu yerleri beğenmiyorum.”

“Tamam. İlk o olsun,” diye karar verdi sarışın. “Sonraki *bagel*’lerin yanındaki şu adam olabilir. Gömleğini pek beğenmedim.”

“Onun adı, Rose. Bu yıl doğum günü kartımı imzalamadı. Belki de ilk o saldırmalı?”

“Kimin yaşayıp kimin öleceğine siz karar veremezsiniz,” diye tısladı Riley. İşte dünyanın sorunu buydu. Griffin gibi aşırı şişirilmiş, kendini çok önemli gören ve başkaları üzerinde güç sahibi olan insanlardı.

Nick, Riley’yi öldürecekti. Tabii önce kendi cinayetinden sağ çıkmalıydı.

* Yuvarlak ve ortasında delik bulunan bir tür ekmek çeşididir. (ç.n.)

2

Altı Gün Önce

12 Ağustos Çarşamba, 11:47

Elleriyle polisin gömleğini kavrayıp dişlerini gösterirken, “Kesinlikle olmaz,” diye gürledi gamzeli özel dedektif ve yeni yeni yola gelmiş kötü çocuk Nick Santiago.

Riley erkek arkadaşının sırtına asılırken hayatın çok kısa bir süre içinde mutlu bir yaz gününden çılgınlığa dönüşebileceğini fark etmişti. On dakika kadar önce Nick resmen Riley “Göbek Adı Bilinmiyor” Thorn’un yanına taşınmıştı. Ancak onlar yeni ekstra büyük boy yataklarını kutsayamadan elbette her şey altüst olmuştu.

Riley bütün bu kavga gürültü için çatlak annesinin tarot falını suçluyordu.

Riley’nin heybetli büyükannesinin beklenmedik ziyaretiyle başlayan bu kavga gürültünün yaşanması için evren sadece yirmi saniye beklemişti. Kuzey Amerika Medyumlar Loncası Başkanı Elanora Basil, yıkık dökük konağın tamamında ve Pennsylvania’nın Harrisburg şehrinin büyük bir bölümünde hissedilebilen yargılayıcı bir küçümseme havası estirmeye gelmişti.

O andan itibaren her şey kontrolden çıkmıştı.

Nick bir polise saldırıyordu. Üstelik saldırdığı herhangi bir polis değildi, eski ortağı ve dost düşmanı* Dedektif Kellen Weber’dı.

* İngilizce “dost” anlamına gelen “friends” kelimesi ile “düşman” anlamına gelen “enemy” kelimelerinin bir araya getirilmesiyle türetilmiş kelimedir. (*frenemy*). (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Sakinleş artık,” dedi Riley dişlerini sıkarak. Bir yandan Nick’i dedektiften ayırmaya çalışıyordu.

“Yardım edeyim mi?” Bu bariton sesin sahibi kapı eşiğindeki iriyarı, inanılmaz derecede kaslı siyahi adamdı.

“Sen karışma, Empire State Binası,” diye hırladı Nick.

“Ben hallederim, Gabe.” Riley yarı zamanlı ruhsal rehberi ve tam zamanlı arkadaşına güvence verdi. “Yine de teşekkürler.”

“Gerekirse Nick’in yüzünü yumruklamak için her zaman hazırım.” Gabe kısa bir tereddüitten sonra mutfaktaki arbededen zarafetle sıyrıldı. Dondurulmuş bir *Snickers*’ı iki lokmada mideye indirdi, dev omuzlarını dikleştirip tekrar gözden kayboldu.

Elanora’nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Kellen mutfak masasının üzerine yüzüstü yatmış halde homurdanıyordu. “Seni tutuklamak zorunda bırakma beni, Santiago.”

Nick cevap olarak gürleyince ayaklarının dibinde oturan midilli boyutundaki köpek, bu gürültüyü bir oyun sanıp sevinçle havladı.

“Şimdi olmaz, Burt,” diye köpeğe seslendi Riley. Bir yandan Nick’in ellerine vurmaya devam ediyordu.

En sonunda Nick, dedektifi bıraktı.

“En son bir soruşturmaya katıldığında vurulmuştu,” dedi Nick tersleyerek. “Cevap, hayır. Sizin işinizi sizin yerinize yapmayacak.”

Dedektif Weber ayağa kalkıp kravatını düzeltti. Çekici bir adamdı. Her zaman ilişkiye onay vermemiş bir kayınvalideyi kiliseden sonra *Olive Garden*’a götürmeye hazırmış gibi giyiniyordu. “Bir memura saldırmak yasalara aykındır, pislik,” diye hatırlattı Nick’e.

“Jürinin senin için bir istisna yapacağından eminim, göt suratlı.”

Riley kayarak Nick’in sırtından indi. “Siz iki aptal biraz sessiz olabilir misiniz? Büyükannem duyarsa...”

“Ben de tam bunun için buradayım.”

Korkutucu aile reisi ve ülke çapında tanınan medyum Elanora odaya girdiğinde nane yeşili mutfak birden çok kk, bir o kadar soğuk gelmeye başlamıştı. Dudaklarını büzerek konuşurken ifadesi alayla doluydu.

Dik duruşlu minyon bir kadındı ve dökümlü, kat kat siyah elbisesinin altına askı takmış gibi görünüyordu. atık kaşları, geriye tarayıp kuş tüyleriyle sslediğı gümüş rengi saçlarıyla torununa hayal kırıklığına uğramış yaşlı bir *Stevie Nicks*’i hatırlatıyordu.

Riley bir an için büyükannesinin, ona tüylerini bağışlayan kuşu öldürüp öldürmediğini merak etti. Elanora söz konusu olduğunda hiçbir şey imkânsız görünmüyordu.

Kellen’in masanın üzerine bıraktığı dava dosyasına bakarak, “Davranışlarınız oldukça yakışksız. Torunum bir başka cinayete daha kesinlikle karışmayacak,” dedi Elanora. “Tehlikeli derecede eğıtimsiz, ayrıca en temel güçlerini bile kontrol edebileceğine dair hiç inancım yok. Kendinize bir bakın. Onunla aynı odada bir dakika yalnız kaldınız ve ocuk gibi davranıyorsunuz.”

Riley gözlerini devirdi. “Teşekkürler, bykanneciğim.” Elanora daha resmi bir şekilde büyükanne denmesini tercih ederdi. Riley de onunla uğraşmayı seçiyordu.

Nick eğilip Riley’ye doğıru yaklaşarak Elanora’yı işaret etti. “Korkutucu büyükannenin sözünü dinle. Gitmiyorsun.”

Gamzeleri tam olarak grnmediğinde bile Nick seksi bir adam olduğu için şanslıydı. Ayrıca Riley sabırlı bir kadın olduğu için de şanslıydı. Erkek arkadaş meselelerinde çok yeniydi. Bu yüzden arada ortaya çıkan bu hevesli alfa tavırlarını görmezden gelip aşırı korumacı, sevimli maço tavırlarını hoş görebilirdi. Sonuçta şehrin belediye başkanını, iletişim direktrn ve birkaç kötü polisi hakladıkları son macera yüzünden Nick’in hâlâ huzursuz olduğunu içten içe biliyordu.

Her ikisi de o olaydan hatıra kalacak birer kurşun deliğıyle

* Amerikalı söz yazarı ve şarkıcıdır. (.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

ayrılmıştı. Nick hâlâ bu konuyu düşünürken Riley hayatına devam ediyor, iyi bir kız arkadaşın yapacağı gibi ona bunu atlatması için zaman tanıyordu.

Elanora, Nick'e sert bir bakış attıktan sonra başıyla onayladı. "Belki görüldüğün kadar işe yaramaz ve eğitimsiz değildir, Nicholas."

Yıldızlı pekiyi vermiş sayılırdı.

"Sanırım teşekkür etmeliyim?" diye yanıtladı Nick.

"Benim adıma karar verebileceğinizi düşünmeniz çok hoş ama buna hakkınız yok. Hiçbirinizin yok."

"Aynen öyle. Bu Riley'nin kararı," dedi Kellen kendini beğenmiş bir tavırla.

"Yalaka," diye tersledi Nick.

"İkiniz de dışarı." Riley, büyükannesiyile erkek arkadaşını kapıya doğru itirmeye başladı.

Burt havlayarak devasa kafasını "peki ben" diye sorar gibi eğdi.

"Sen kalabilirsin, Burt. Kararlarıma güveniyorsun."

Elanora gözlerini kıstı. "Buraya siz loncayla alay etmeye devam ederken kovulmak için gelmedim."

"Hayır ama habersiz geldin. Her şeyi bırakıp seni ağırlamamızı bekleyemezsin."

"Ağırlamak mı?" diye alay etti Elanora. "Kızımın ve torunlarımın psişik yetenekleri gelişimi haber vermiş olmalıydı."

"Gördüğün gibi haber vermediler. Bu yüzden şu anda her şeyi bırakmamı bekleyemezsin. Ailemle birlikte eve gidip onları delirtebilirsin. Bunu yapmayı seviyorsun zaten, sonra görüşürüz."

Büyükannesinin alnındaki kınayıcı çizgiler derinleşti. "Beni çok hayal kırıklığına..."

"Uğrattım. Herkes uğrattı. Genel olarak hayat uğrattı. Anlıyorum, haksız olduğunu da söyleyemem. Sonra konuşuruz, büyükanne."

"Kesinlikle konuşacağız."

Elanora bir hışımla odadan çıktığında Riley, Nick'e döndü. "Sen."

"Ben mi?" Nick kendini işaret ederken kitlesel yıkım silahı olan iki gamzesini de gösterdi.

"Evet, sen. Psişik biriyle çıkabileceğini söyleyen sendin." Kelime tam olarak boğazında düğümlenmese bile öksürdü.

"Thorn, bunun ölümlerle konuşman ve zihin okumanla bir ilgisi yok. Medyumluk eğitimin umurumda bile değil. Kendini savunmak için eğitilmedin. En son bir davaya karıştığında zar zor kurtuldun. Kötü adama bir silah fırlattın hatırlarsan. Sırtını sıvazlamamı, tekrar sahaya çıkıp zafer kazanmanı söylememi bekleyemezsin."

Kellen araya girdi. "Gerçekten ona ateş etmeyi öğretmen gerekiyor."

"Katillerden uzak durursa gerekmez."

"Ah, hadi ama. Dramatik davranıyorsun," diye yakındı Riley. "Belimdeki önemsiz bir kurşun deliği beni ölümün eşiğine getirmedir."

"Bir delinin seni neredeyse lanet olası başkent çeşmesinde boğmasına izin vermişken bana bunun 'önemsiz bir kurşun deliği' olduğunu söyleme."

Ah, şu mesele.

"Nick." Riley kollarını göğsünde kavuşturdu. Adam cesur görünmeye çalışıyordu ama Riley geceleri onu uykusuz bırakan korkuyu hissedebiliyordu.

Bir daha olmaz. Riley'yi kaybedemem.

Kafasındaki mecazi garaj kapısını çarparak kapattı. Psişik bir kız arkadaş olarak Nick'e ve onun iç düşüncelerine mahremiyet tanımak için çok çaba sarf ediyordu.

"Riley." Nick içindeki karmaşayı ukala, seksi bir yüz ifadesinin altında saklayarak onun duruşunu taklit etti.

"Dedektif Weber'ı dinlememe izin ver," dedi Riley nazikçe. "Dava dosyasına bakmak beni ölümcül bir tehlikenin içine atmaz." En azından atmayacağını umuyordu. "Bana güvenmelisin."

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Seksi kirli sakalının altındaki çenesini sıkarak gamzelerini yeniden ortaya çıkardı. “Bilgin olsun, bu hiç hoşuma gitmiyor. Sana gelirsek,” dedi Kellen’a dönerek. “Başı yine belaya girerse veya canı yanarsa, seni o aptal kravat koleksiyonunla boğarak öldürürüm.”

“Nick.” Riley iç çekti.

“Odadan çıkmıyorum.” Nick masadan bir sandalye çekip Gabe’in o sabah pişirdiği muzlu *muffin*’lerden birine yumuldu. Adam mutfakta bir melek gibiydi. Burt koşarak geldi ve kek kırıntılarını koklayabilmek için başını Nick’in kucağına koydu.

Sorun şuydu ki, Riley bir davada danışmanlık yapmayı gerçekten *istemiyordu*. Özellikle de bir cinayet davasında yer almayı hiç *istemiyordu*. Üstelik büyükannesinin acımasızca belirttiği gibi, güçlerini her zaman tam anlamıyla kontrol edemiyordu. Teknik olarak, son otuz dört yıldır güçlerinin varlığını inkâr ettiği için bu onun suçuydu.

Ancak son birkaç yılını hem çıkmaz bir işte hem de daha çıkmaz bir evlilikte kendisine söylenenleri yaparak geçirmişti. İsyan etmesi an meselesiydi.

“Karışmak isteyip istemediğimden emin değilim,” dedi Kellen’a. Nick’in kendini beğenmiş sırıtışını görünce hızla ekledi. “Tabii seni dinleyeceğim.”

İkisi de masaya oturdular. Riley bir *muffin* alarak bir tane alması için Kellen’a işaret etti.

Dosyayı açıp cesedin fotoğraflarını ortaya koyarken, “Bir hafta oldu ve elimizde hiçbir şey yok,” diye açıkladı Kellen.

Riley’nin bir ısırık aldığı *muffin* boğazında kaldı.

Kurban yüzündeki belirgin, oldukça kapsamlı estetik ameliyatlar nedeniyle yaşı belirsiz bir kadındı. Kırklı ya da altmışlı yaşlarında olabilirdi. Koyu turuncu tonlarında bir bronzluğu, şişmiş ördek dudakları ve anormal derecede yuvarlak yanaklarıyla donuk bir alnı vardı. Saçlarıyla kirpikleri normalden çok daha uzun, bir o kadar gürdü.

Beyaz renkli pelüş halının üzerinde yatan cesedin yüzünde

büyük olasılıkla şaşkın bir ifade vardı. Vücudunda yaptığı geliştirmeler düşünüldüğünde gerçek boyutlu bir seks bebeğine benziyordu.

Neyse ki, kan ya da bariz bir ölüm nedeni yoktu.

Riley, kurbanın yaşlanmaya karşı dişiyle tırnağıyla savaşıp erken bir sonla karşılaşmasını *Alanis Morissette*'in “*Ironie*” şarkısına benzeyecek kadar ironik buldu.

Burnu seğirirken kafasının içinde bir yerlerde bir kahkahanın yankılandığını duyar gibi oldu. Çalışılmış, samimiyetsiz ve genizden gelen bir kıkırdamaydı.

Ürpererek cesedin uzaktan çekilmiş bir fotoğrafını eline aldı. Kadın büyük bir giyinme odasının zemininde yatıyordu. Los Angeles'ta çekilen *reality show* programlarında gösterilen türden bir giyinme odasıydı. Köşede püsküllü kadife bir puf vardı, yerden tavana kadar uzanan raflarda çoğu gökdelen yüksekliğinde topuklu ayakkabılar diziliydi. Lüks markalı çantalar, kotlar ve bluzlar belirli aralıklarla asılıp renklerine göre düzenlenmişti.

Islık çaldı. “Harrisburg’da böyle gömme dolabı olan biri mi varmış?”

Pennsylvania’nın Harrisburg şehri tam olarak Los Angeles sayılmazdı. ABD şehirlerinin bir soyağacı olsaydı, Harrisburg sürekli boşanan ahmak bir üçüncü kuzen olurdu. Ancak bölgedeki birkaç büyük sağlık kurumunun yanı sıra, yakınlardaki bir şekerleme serveti sayesinde yerel zenginlik varlığını sürdürüyordu.

“Adı Bianca Hornberger. Kırk dört yaşında. İki çocuklu bir ev kadını. Eşi ise yazılım mühendisi,” diye açıkladı Kellen.

Nick son kalan *muffin* kırıntılarını da Burt’ün ustalıkla süpürdüğü yere fırlattı. “Eşiyle konuştunuz mu?”

Kellen eski ortağına boş boş baktı. “Hayır. Bu hiç aklıma gelmedi. Gidip bir mazeret sunmasını isteyeyim.”

“Pislik yapma. Süslü gömleğini ve kravatını mahvettiğim için özür dilerim.”

* Yazar, “*Ironie*” şarkısı üzerinden kelimenin “hayatın cilvesi, acı tesadüf” anlamlarına gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley başını salladı. Erkeklerin bir saniye önce öfkeden deliye dönüp bir saniye sonra birbirlerine iyi niyetli hakaretler etme yetenekleri onu büyüliyordu.

“Elbette eşiyle konuştum,” dedi Kellen. “Mazereti sağlam. Bütün gün işte onlarca tanıkla toplantıdaymış. Sekize kadar eve gelmemiş, içeri girer girmez 911’i aramış.”

Riley göğsünde bir sıkışma hissetti, sanki nefes alamıyordu. Burnu tekrar seğirdi.

“Ölüm nedeni?” diye sordu Nick.

“Boğulma,” dedi Riley fısıldayarak.

İki adam başlarını çevirip ona baktı.

Nick ayağa kalkıp onun omuzlarını sıktıktan sonra bir bardak su doldurmak için lavaboya ilerledi. Bardağı Riley’nin önüne bırakarak oturdu ve vücudu onunkini sarana kadar sandalyesini kendine çekti. Bu erkek arkadaş işlerinde yeni olabiliyordu ama doğal bir yeteneği vardı.

Kellen doğruca Riley’nin gözlerine baktı. “Doğru. Adli tabip boğulma belirtileri buldu.”

Kafası yavaşça pembe ve mavi pofuduk bulutlarla doldu ama bulutların arkasını göremiyordu. Gözlerini kısmış masaya bakarken, “Başka bir şey daha var,” diye tahmin etti.

Kellen’in dudakları gerildi. “Evet. Bu aramızda kalacak. Bu detay kamuoyuna açıklanmadı. Adli tabip boğazına takılmış süslü bir iç çamaşırı buldu.”

“Kendi iç çamaşırıyla mı boğulmuş?” diye sordu Nick.

Riley’nin kafasındaki bulutlar belli belirsiz görüntülerden fazlasını göremeyeceği kadar kalındı. Başını iki yana salladı. “Hayır. Sanırım başında bir torba vardı.”

Dedektif zafer kazanmış bir ifadeyle ona baktı. “Cesedin yanında üzerinde sadece kendi parmak izlerinin olduğu plastik bir torba bulundu. Adli tabip boğazındaki tangaın ölümünden sonra yerleştirildiğini düşünüyor.”

“Bu çok ürkütücü,” dedi Riley bulutlar dağılırken.

“Bu dosyada yardımına ihtiyacım var. Soruşturma şu ana

kadar hiçbir ipucu vermedi ve içimden bir ses bunun rasgele olmadığını söylüyor.”

Riley nefesini dışarı verdi. “Düşünüp sana geri döneceğim. Büyükanнемin haklı olduğunun farkındasın, değil mi? Bu medyumluk işinde çok iyi değilim.”

“En yakın arkadaşını ve bu orospu çocuğunu kurtaracak kadar iyiydin.”

“Teknik olarak ben onu kurtardım,” diye araya girdi Nick. Omuzlarındaki rahatlatıcı tutuşunu sıkılaştırmıştı.

“Teknik konuşacaksak *ikinizi* de ben kurtardım,” diye ekledi Kellen. “Bana borçlusunuz. Şimdi onu ödemenizi istiyorum. Bu dosyada yardımına ihtiyacım var, yoksa bir katil serbest kalacak.”

En son bir soruşturmaya karıştığında kendini başkent çeşmesinin dibinde bir kurşun deliğiyle bulmuştu.

Hayatını cehenneme çeviren medya sirki daha yeni sakinleşmeye başlamıştı. İhtiyacı olan son şey daha fazla dikkat çekmekti. Üst kattaki dairesinde kayıp eşyaları bulması, ölmüş akrabalarıyla iletişime geçmesi ve spor karşılaşmalarıyla ilgili gelecek tahminleri yapması için yalvaran yabancıların gönderdiği e-postalarla mektupların doldurduğu iki kutusu vardı.

“Düşünmem gerekiyor.”

Nick’in somurtmasına aldırmadan, “Her türlü yardımını kabul ederim,” dedi Kellen. “Bu davada ipucu bulamadıkça izler de kayboluyor. Aileye bazı cevaplar vermeliyim.”

“Cevap hayır,” diye duyurdu Nick. “Olmaz. *Muffin*’ini al ve git artık.”

Düzenleme

Ny.ozlem

3

12 Ağustos Çarşamba, 14:27

Santiago Dedektiflik, geçici ofis olarak Front Caddesi'ndeki harap Bogdanovich konağının ilk katındaki sıkışık müzik odasını kullanıyordu.

Elbette ön taraftaki pencerelerden Susquehanna Nehri'nin harika manzarası görünüyordu. Üstelik Nick kiradan çok fazla tasarruf ediyordu. Ayrıca önceki ofisinin üst katında bulunan dairede yaşarken alışkın olduğu, iki dakikada işe gidip gelme süresini de koruyordu. Tüm bu kundaklama olayından önceki ofisiyle aynı mesafedeydi. Ücretsiz olarak tahsis edilmiş bir ofise kusur bulmak hoş bir davranış değildi ama buranın da kendine has “tuhaflikları” vardı.

Bir kere müzik odası naftalinle eskimiş mukavva gibi kokuyordu. Tavana kadar bitpazarından alınmış tozlu eşyalar diziliyordu ve oda çirkin, ağır mobilyalarla doluydu. Yirmi yıldır kimse eşikten içeri adım atmamış gibi bir hali vardı. Bogdanovich ikizlerinin seksenli yaşlarında oldukları düşünülürse, odanın varlığını unutmuş olma ihtimalleri yüksekti.

Lily Bogdanovich, ofisin yerleştirildiği ilk birkaç günü eski kutularla çekmeceleri açıp rasgele bulduğu şeylere şaşırarak geçirmişti.

“Bu satırı yıllardır görmemiştim.”

“Demek erotik poker setim buradaymış.”

Penis şeklindeki tozlu şömine çubuklarının yanında asıl sorun, ofisin engelli erişimine henüz uygun olmamasıydı. Bu durum, kuzeni Brian'ın tekerlekli sandalyesiyle ofise giremeyeceği anlamına geldiği için bir dizi sorun daha ortaya çıkıyordu. Nick rampalardan birini ödemeyi teklif ettiğinde ev sahibi Fred Bogdanovich ve diğer kiracı Bay Willicott rampayı kendileri yapmaya gönüllü olmuşlardı.

Brian nasıl olsa evden çalışmaktan mutluydu. Peruk saçlı Fred ve *Denzel Washington*'ın yaşlı kopyası Willicott, kendisinden sadece malzeme parası aldıkları için Nick de aptal gibi kabul etmişti.

İki adam bir buçuk haftadır hiç durmadan çalışıyordu. Sadece birbirlerine bağırarak anlamsız sorular sorup cevap vermek için duraksıyorlardı.

Anladığı kadarıyla ikisi de daha önce bir sandviçten daha karmaşık bir şeyi başarıyla yapmamıştı. Her öğleden sonra çekiç, çivi, tahta ve köfteli sandviçlerini yedikleri aynı tip tabureler gibi malzemelerin faturalarını ona veriyorlardı. Her akşam paydos ettiklerinde Nick ne yaptıklarına bakmak için dışarı çıkıyor, her seferinde aynı şeyle karşılaşıyordu. Karşısında rampaya hiç benzemeyen bir felaket oluyordu.

Tüm bunlar geçici evindeki en büyük sorunun yanında bir hiçti.

Artık bir çalışana kızdığında ya da tam tersi olduğunda kapalı kapılar ardına saklanamıyordu. Bu da yeni ofis müdürünün hoşnutsuzluğunu büsbütün hissetmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Sabah dile getirdiği tamamen haklı endişelerinden beri Riley onu görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı.

Görmezden gelinmeyi hiç sevmiyordu. Bunun yerine Riley'nin ayağa kalkıp ona geri zekâlı demesini tercih ederdi. Santiagoların anladığı dil buydu. Ancak patlamak üzere olan bu sessizlik, kendi duruşundan şüphe etmeye başlaması için yeterince fazlaydı.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Eski *brokar** koltuğu, çalışma masası olarak kullandığı mermer sehpadan uzaklaştırıp Riley'ye bakmaya başladı. Şöminenin yanındaki üzeri çiziklerle dolu masaya el koymuştu. Kendine tarayıcı, dizüstü bilgisayar ve yazıcıyla derli toplu bir çalışma masası kurmuştu. Ofis malzemeleriyle uyumlu masaüstü aksesuarlarını da dizmişti. Düzenli bir şekilde sıralanmış evraklar yapışkan notlarla etiketlenmişti.

Güncelle.

Tara.

İmha.

Dosyala.

Riley kaşlarını çatarak bilgisayarın ekranına baktı. Elindeki belgelere bir göz attıktan sonra hepsini ayağının dibindeki evrak imha makinesine attı.

Onu o lanet olası çeşmenin dibinde bulduğunda Nick'in kalbine yaptığı şey tam olarak buydu. O günden beri çeşmenin yanından geçemiyordu.

Thorn'la birkaç ay önce tanıştığında iri kahverengi gözleri, dolgun dudakları ve kıvrımlarının cazibesi kesinlikle dikkatini çekmişti. Onu tamamen tanıdığındaysa âşı... aşırı hoşlanmaya başlamıştı. *Hoşlanmak*. Keskin zekâlıydı, kendiyle alay edebiliyordu. Dik durup hayatının geri kalanında onu güvende tutacağına dair söz vermek istemesine neden olan derin bir kırılganlığı vardı. Gerçi bu konuda onu neredeyse hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu yüzden hâlâ kâbus görüyordu.

Paniğe kapılması gereken durumlarda sakinliğini koruyan bir kadındı. Dengesiz bir pislik tarafından vurulup neredeyse boğulmak üzereyken yaptığı tam olarak buydu. Atıştırmalıklarını annesinden saklıyordu. Yaşlı komşularına isteksizce teknik destek sağlıyor, şoförlük yapıyordu. Aracını suç mahallerinde bırakmak gibi bir alışkanlığı vardı. Ayrıca yanlışlıkla bir köpek dövuşü şebekesini dağıtırken bir köpek çalmıştı.

İçindeki bekâr mağara adamının hiç şansı yoktu.

* İşlemeli ipek kumaş türüdür. (ç.n.)

Riley'nin içindeki inatçı, bağımsız, hayalperest ve "kendi başımın çaresine bakabilirim" kararlılığıyla yaşayan kadın da aynı durumdaydı.

Ona göz kulak olması için Nick'e ihtiyacı vardı. O istesin ya da istemesin Riley'ye bakacaktı.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," dedi Riley başını ekrandan kaldırmadan. Muhtemelen hayatını tablolar halinde düzenliyordu.

Arkasına yaslanıp ayaklarını uzatırken, "Sana ne kadar öfkeli olduğuma karar vermeye çalışıyorum," diye yanıtladı Nick.

"Öfkeli falan değilsin. Bir saat önce sinirin geçti." Eline bir kalem alıp yapışkanlı kâğıda bir şeyler karalarken sakince karşılık verdi.

Bir psişikle çıkmanın iyi yanları da vardı. Duyguları hakkında konuşmak zorunda değildi çünkü kız arkadaşı zaten hislerini biliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Geçen haftanın evraklarını tarayıp sunucuya yüklüyorum ve fiziksel kopya gerektirmeyenleri imha ediyorum."

Kendisi için bir şeyleri organize etmesinden fena halde tahrik oluyordu. Ofisinin bu kadar çabuk yanmasının nedenlerinden biri de iki yıldır düzenlemediği evraklardı.

Ayağa kalkıp sedirlerin, üzerinde "Bebek Kafaları" ve "Kaz Bibloları" yazılı kutuların arasından geçerek yanına gitti.

Riley'nin masasına yaslanıp bacaklarını uzattı.

"Başka bir davaya daha karışmanı istemiyorum."

Riley ona bakmak için başını kaldırdı. *Sonunda*. O büyük, kahverengi gözler ne zaman gözlerine kilitlense, kalbi hep yaptığı o aptalca dansı yapmaya başladı.

"Gerçekten mi? Hadi ya. Neden sırtına atlayıp seni arkadaşından ayırmaya çalışırken bir şey söylemedin?"

Ses tonu, kanının yasal hız sınırının çok üzerinde aşağıya doğru akmasına neden oldu. Kadın alaycılığı seksi hale getiriyordu.

“Weber ile arkadaş değiliz,” diyerek inatçı bir tavırla vur-guladı.

“İkimizin de hayatını kurtardı.”

Konuyu geçiştirerek, “Hayatımızı kurtarmış sayılmaz. Ha-yatta kalmamıza yardımcı oldu,” dedi Nick.

“Bak, ben de karışmak konusunda çok istekli sayılmam ama...”

“Güzel. O zaman karışma. Hadi gidip sevişelim.”

Riley gözlerini devirse bile Nick bakışlarının kasıklarına kaydığını fark etmişti.

“İstekli sayılmam,” diyerek devam etti. “Ama bu, bir şey yapmamam gerektiği anlamına gelmez. Bir kadın öldü.”

“Sen ise hayattasın. Yaşamaya devam etmeni tercih ederim.”

Riley iç çekerek bilgisayarın başından kalkıp ileri doğru uzattığı bacaklarının arasına girdi. Uzandığında onu sarabile-ceği kadar yaklaşması hoşuna gidiyordu. Böylece gerçek ol-duğundan, nefes aldığından ve onun olduğundan emin olabi-liyordu.

Onu kalçalarının arasında duracağı şekilde kendine doğru çekti.

Riley’nin kalbi baştan çıkarıcı bir ritimle boynunda atıyordu.

“Thorn, seni kaybetmek üzereydim.” Parmakları kızın tişör-tünün altından içeri girdi ve hâlâ kâbuslarında gördüğü yuvar-lak, pembe yara izinin üzerinden geçti.

Riley dudaklarını ısırarak kollarını onun boynuna doladı. “Bana hatırlatsana. Tüm soruşturmalarınız bu şekilde mi iler-liyor?”

Elini kadının gür kahverengi saçlarında gezdirip yüzünden uzaklaştırdı.

“Hayır.”

“O zaman Kellen’in davasının da böyle ilerleyeceğini dü-şünmemizi gerektirecek bir sebep yok.” Çekiç seslerinin ara-sından duyulmak için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı.

“Karışmak istemiyorsun bile. Neden düşünüyorsun?”

Nick Santiago hayatını kısa ve özlü birkaç kurala göre yaşardı.

Kural #1: Kurallar çiğnemek içindir

Kural #2: Aynı ailedeki aynı kuşaktan kişilerle (örneğin kız kardeşler ya da kuzenler) birbirlerinden sonraki üç yıl içerisinde çıkma.

Kural #3: Yapmak istemediğin şeyleri yapma.

Diğer yandan Riley doğuştan tam bir cici kızdı. İstediklerini yaparak diğer insanları mutlu etmeyi seviyordu. Bu iyi kız hal-leri onu tahrik etse de insanların bunu ondan faydalanmak için kullanması hoşuna gitmiyordu.

“Ben bir yetişkinim. Yetişkinler her zaman yapmak istemedikleri şeyleri yapmak zorunda kalırlar.”

“Evet, şu an olduğu gibi. Şuradaki tozlu kanepede seks yapıyor olmalıydık. Bunun yerine, bir cinayeti soruşturmana asla izin vermeyeceğimi bildiğin halde başka seçeneğin varmış gibi davranıyorsun.”

“Sanırım buna divan deniyor.”

Masadan doğrularak Riley’nin bacakları iğrenç işlemeli koltuğa çarpıp minderin üzerine düşene kadar onu geri geri yürüttü. Vücuduyla onunkini kapladı.

Riley’nin nefesi kesilirken parmakları onun omuzlarına gömüldü. “İş yerindeyiz,” diye fısıldadı.

“Patron benim, unuttun mu?” Dudaklarını çenesi boyunca gezdirip boynunu ısırıldı.

Riley hafifçe titredi. “Patron rolünü biraz fazla ciddiye alıyorsun.”

Dışarıdaki çekiç sesleri aniden kesildi. “Şuna bak, Willicott. Galiba rampayı ters yaptık,” diyen Fred’in bağırması duyuldu.

“Ne?” Willicott bağırarak karşılık verdi.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“‘GALİBA RAMPAYI TERS YAPTIK!’ *diyorum.*”

“Hangi tarafın doğru olduğunu ben nereden bileyim?”

Altında uzandığı yerden, “Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Riley.

“Boşver onları. İkisi de yetişkin.” Argümanını desteklemek için kalçalarını ona doğru ittirdi.

Bacaklarının ayrılmasıyla Nick aralarına yerleşti. Riley kısa bir koşu şortu giymişti. Şortu üzerindeyken beğenmişti ama yerde görmekten daha çok hoşlanacağı kesindi.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirmeye başladığında, “Herhangi bir konuda anlaşmış sayılmayız,” diye hatırlattı Riley.

Nick, ağır göz kapaklarının ve kalın kirpiklerinin altındaki gözlerine bakarken fiziksel olarak onun için yanıp tutuştuğunu hissetti. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bir kadını hiç bu kadar yoğun bir şekilde arzulamamıştı. Bu durum onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Bir şey Nick Santiago’yu korkutuyorsa doğruca üzerine koşup yüzüne bir tokat atmayı tercih ederdi. Elbette mecazi anlamda bir tokattan bahsediyordu.

“Orgazmlar tartışamayacak kadar başını döndürdüğünde anlaşırsınız.”

Riley’nin nefes nefese bir kahkaha attığı o an, dünyadaki her şey yoluna girdi. Kapı açıldığında Nick’in dili onun ağzında, eli ise fermuarının üzerindeydi.

“Eyvah! Neyse, henüz çıplak olmadığınıza göre girdim artık.” Mor saçlı, gözlüklü ev arkadaşları Bayan Penny eşyaları bastonuyla iterek odaya daldı. Buruşuk bir kargo pantolonla *Birkenstock*’larını giymiş, bir *WINK 104* kasketi takmıştı. Boş-taki elinde bir megafon vardı.

Riley homurdanarak Nick’i göğsünden itti. “Kalk üstümden.”

“Kalkmaya çalışıyorum.”

“Ne istemiştiniz, Bayan Penny?” diye sordu Riley. Hâlâ

kalkmak için kıvranıyordu ve bu çabası Nick'in uyarılmış durumdaki aletine hiç yardımcı olmuyordu. "Ayrıca elinizde neden bir megafon var?"

"Woodbine Caddesi'nde balinaları protesto ediyordum. En-dişelenmene gerek yok. Yeni bir müşterin var, Santiago," dedi. Yuvarlanmış bir halıyı tekmeleyerek kenara ittiğinde halıdan bir toz bulutu yükseldi.

Riley muhteşem göğüslerini örtüp üstünü düzelttiği için canı sıkkın bir şekilde, "Kim?" diye sordu Nick.

"Balinalar mı?" Riley duyduklarını tekrarladı.

"Bilmem. Genç bir kadın." Riley'nin sorusunu duymazdan gelerek cevap vermişti.

Bayan Penny'nin seksen yaşında olduğu düşünüldüğünde "genç" ifadesi çok işe yaramıyordu. Onun yanında dünya nüfusunun büyük bir kısmı "genç" kalıyordu.

"Koridorun sonunda bekliyor. Çoktan soyunmuş olmanız ihtimaliyle içeri onunla girmek istemedim."

Bayan Penny bağırarak konuştuğu için Nick, müşterinin yeni özel dedektifinin amatörlüğünü öğrenmiş olabileceğini düşündü.

Başını Riley'ninkine yaklaştırdı. "Kapısında kilit olan yeni bir ofise ihtiyacımız var."

Riley dudaklarına samimi bir öpücük kondurup kot pantolonlu kışını avuçladı. "Uslu dur. Tartışmamızla birlikte buna da geri döneceğiz."

Alçak sesi bir hırıltıyla onu koltuktan kaldırırken baş başa kalacakları anı düşünmemeye çalıştı. Kahverengi gözlü seksi bir çalışanla öpüşürken yakalanmak bir sorundu ama yeni bir müşteriyi bariz bir ereksiyonla karşılamak bambaşka bir sorundu. Profesyonelliğe hiçbir zaman fazla önem vermemişti ancak geçici ofisi adeta bir sirkte yer aldığı için makul ölçüde profesyonel bir deneyim sunma baskısı hissediyordu.

"Pekâlâ. Benimle gel. Eğer ev arkadaşlarımızdan korkup kaçmazsa bu dosyaya bakabilirsin."

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley neşelendi. Nick ona bir dedektif olmanın inceliklerini göstereceğine söz vermesine rağmen hep erteliyordu. Evrak işleriyle uğraşırken yaralanmak ya da neredeyse öldürülmek çok daha zordu. Şimdiye kadar fazla şikâyetçi olmasa bile Nick zamanının daraldığını biliyordu.

Koridor boyunca Bayan Penny'yi takip ettiklerinde Lily Bogdanovich'i, kadına çay ve salatalıklı sandviç ikram ederken buldular. Lily son zamanlarda *The Crown** dizisine kafayı takmıştı, her gün 1950'ler tarzı giyinerek çay servisi yapmakta ısrar ediyordu.

Bu çay servisi genellikle Bayan Penny'nin *happy hour*** zamanıyla birleşiyordu. Evdeki çoğu kişi çok sarhoş olduğu ve küçük, tuhaf sandviçlerle doyduğu için akşam yemeğine gelemiyordu.

Müşteri uzun boylu, çekici bir kadındı. Koyu renkli saçlarını rengarenk bir saç bandının üzerinden kabarık bir topuz yapmıştı. Üzerinde muhteşem bir pantolon takım vardı ve canlı pembe *stiletto* giyiyordu. Omzundaki çanta bir Shetland midilli büyüklüğündeydi. Telefonda birilerine emirler yağdırırken barın önünde ileri geri volta atıyordu.

"Evet. Kapatmalıyım. Toplantı için tam saatinde dönmüş olurum. Hı hı. Umurumda değil. Sen hallet." Aramayı sonlandırıp telefonu devasa çantasına attı.

"Merhaba. Ben Nick Santiago," dedi Nick elini uzatarak.

"Shelley Rupley." Tokalaşmaya alışkınmış gibi tutuşu çevik ve sertti.

"Shelley, bu da ofis müdürüm Riley."

"Merhaba." Riley küçük bir el sallayıp bilgisayarını orgun yanındaki yuvarlak sehpa üzerine yerleştirdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Shelley'nin gözleri akıllı saatindeydi.

"Acıkırsanız almanız için bu ufak salatalıklı sandviçleri buraya bırakıyorum," dedi Lily heyecanla.

* Kraliçe II. Elizabeth'in sultanatını konu edinen internet dizisidir. (ç.n.)

** İndirimli içki saatine veya kaynaşmak için yapılan buluşmalara verilen isimdir. (ç.n.)

“Teşekkürler, Lil.”

Lily reverans yapıp dişlerini gösteren bir gülüşle odadan çıktı.

Masanın etrafındaki yerlerini alırken, “Senin için ne yapabilirim, Shelley?” diye sordu Nick.

“Eski eşim, Larry... Kayıp.” Masanın üzerindeki ellerini kavuşturdu. Göz ucuyla ekranı aydınlanan saatine baktı. Riley özenle not almaya başladığında Nick daha sonra onu seksi bir sekreter rolünde hayal etmeye karar verdi.

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Bir hafta önce. Çocukları onun evinden aldım. Üç taneler. Çocuklar yani,” derken göz ucuyla bir kez daha ekranı aydınlanan saatine baktı.

“Ne zamandır kayıp?”

Shelley omuz silkti. “Bilmiyorum. Onu geçen çarşamba gördüm ama cumartesi gününden beri çocukların mesajlarına cevap vermiyor. Ellen’inkilere bile. Ellen uslu olanları,” dedi Riley’ye doğru.

O da uslu çocuğun Ellen olduğunu not etti.

“Yani kendisinden o zamandan beri haber alınamıyor...”

Saati bir kez daha aydınlanırken, “Sanırım cumartesi sabahı Kyle’a bir sesli mesaj bırakmış. Kyle yaramaz olan,” dedi Shelley. Masaya doğru eğilerek konuşmaya devam ettiği sırada gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirmişti. “Onu bulmalısınız.”

Nick bu parıltıyı kendi annesinden tanıyordu. Sıkıntılı gençlik yıllarında annesinin gözlerinde de benzer bir parıltı görürdü.

“Bunu görüyor musunuz?” dedi kadın saatini göstererek. “Toplantı hatırlatmaları, e-postalar ve çocuklarımdan gelen mesajların bildirimleri. En büyükleri üniversiteye gitmeye hazırlanıyor. Bir diğlerinin bu öğleden sonra yaz kampı gibi bir şeyden alınması gerekiyor. Bütün günümü üçüncünün futbol koçunun aramalarını görmezden gelerek geçirdim çünkü antrenmanlarda düdüğün otoritesine saygı göstermiyormuş.”

Riley hızla tıklar tıklar not almaya devam ediyordu.

“Bu arada bir saat içinde pazarlamayla bir toplantım var, ardından gün sonuna kadar birini kovmam gerekiyor,” diyerek devam etti Shelley. “Kayıp bir eski koca için ayıracak vaktim yok.”

“Çok işiniz var,” diye doğruladı Nick.

“Evet. Eski kocamı bulun, böylece ben de on gün sonra kız arkadaşlarımla deniz tatiline gidebileyim. Çocuk yok. Erkek yok. İş yok. Sadece şarap, pizza ve kitaplar olacak. Buna ihtiyacım var.” Sivri tırnaklarından birini masaya sapladı. “*Kindle*’ım yanımda. Altı aydır aynı kitabı okuyorum çünkü ne zaman kıçım koltuğa değse bir çocuğun bir şeye ihtiyacı oluyor. Ya işten arıyorlar ya birinin bir yeri kanıyor ya da mikrodalgada bir yangın daha çıkıyor. Bana bunu borçlu. Ödemediği nafakalar için mahkemeye gitmedim. En azından, lanet olası kendi çocuklarına uzun bir hafta sonu boyunca bakabilir.”

Nick sinir krizinin eşiğinde bir kadın gördüğünde tanırdı. “Polise gittiniz mi?”

“Elbette gittim. Larry’nin işyeri, işe gelmediğini haber verdiğinde polisi aradım. Evine gitmeye razı olmak için bile beni kırk sekiz saat beklettiler.” Kadın gözlerini devirip sahte bir kahkaha attı.

“Peki sonuç?” diye sordu Nick.

“Sonuç sıfır. Kapıyı açmadı. Araştıracaklarını söylediler. Daha önce de ortadan kaybolduğu için yine aynı şeyi yaptığını düşünüyorlar.”

“Daha önce de mi ortadan kayboldu?” Riley ekrandan başını kaldırdı.

“İlk çocuğumuz doğduğunda yirmi yaşındaydık. Adam bırakın dört çocuk büyütmeyi, evlenmeye bile hazır değildi. Çocuklarımız olmaya başladıktan sonra arada bir erkek arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye gider, iki gün eve gelmezdi. Gençliğine tutunmaya çalışıyordu. Çok fazla içiyor, bütün gece video oyunları oynuyordu.”

“Dört mü?” Nick tekrarladı. “Üç demiştiniz sanki.”

Shelley yüzünü buruşturdu. "Hay aksi. Alice sessiz olanları. Bakıma en az ihtiyaç duyan o olduğu için bazen onu unutuyorum. Her neyse, bu defa gençliğini yeniden yakalamak ya da hayatından kaçmak için yaptığı önceki maceralardan daha uzun sürdü. Madem polisler ilgilenmiyor, ilgilenmeniz için size para vereceğim. İlgilenin ve onu bulup geri getirin. Ben de lanet olası sahilde lanet olası kitabımı okuyabileyim!"

Kadın tekrar saatine baktı. Nick kadındaki hayal kırıklığını hissedebiliyordu.

"Dosyayı almaktan mutluluk duyarım, Shelley. Biz bu konuyu hallederken sen de işine ve çocuklarına odaklanabilirsin."

Shelley'nin gözlerinin yaşarmasıyla paniğe kapıldı. Bir kutu kâğıt mendili ona doğru itti. Kadınların onun karşısında ağlamasından nefret ediyordu. Hiçbir şey onu daha işe yaramaz hissettiremezdi.

"Kimse ebeveyn olmanın hayatımın geri kalanı boyunca her saniyemi alacağını söylemedi. Kimse çocuklar birazcık bağımsız olduklarında asıl endişenin o zaman başlayacağını söylemedi. Tabii kimse yedinci sınıfta tanıştığım sevimli çocuk yerine, bulaşık yıkayabilen ve çocukları basketbol antrenmanına götürebilen biriyle evlenmemi de söylemedi. Her yedinci sınıf öğrencisi büyüyünce erkek olmuyor."

Riley sempatiyle başını sallıyordu. Nick ise eski kocası Griffin Gentry'nin tam bir yedinci sınıf öğrencisi olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Bu hafta sonuna *ihtiyacım* var. *Akıl sağlığımın* buna ihtiyacı var," dedi Shelley.

Nick boğazını temizledi. "Bana eski kocanız hakkında biraz bilgi vermeye ne dersiniz, ben de hemen başlarım. Bu kâğıtta ücretleri..."

"Çocukların üniversite fonundaki her kuruşa mal olsa bile umurumda değil. Muhtemelen yarısı üniversiteye gitmeyecek. Ne istersen öderim. Sadece eski kocamı bulup gelecek hafta sonuna kadar onu buraya getir."

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Yakın zamanlarda çekilmiş bir fotoğrafı var mı?”

Shelley dev çantasına uzanıp telefonunu çıkardı. “Size birkaç tanesini atayım.”

İlk fotoğrafta Larry Rupley dört çocuğun ortasında, başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi duruyordu. Saçı kelleşmeye başlayıp göbeği sarkmış, tombul beyaz bir adamdı. Shelley’nin gönderdiği fotoğrafların her birinde sıkılmış görünüyordu.

“Larry nerede çalışıyor?” diye sordu Riley.

“United Alpha Dış Sigortası’nda muhasebe temsilcisiydi”

“Temsilcisiydi derken?” Nick geçmiş zamana dikkat çekti.

“Pazartesi günü amiriyle konuştuğumda bir daha ofise gelmeye kalkışırsa kovulacağını söyledi,” diye açıkladı kadın. “Larry’nin ne yapacağını söylemesiyle ilgili hep bir sorunu olmuştur. Özellikle de canı yapmak istemiyorsa... zaten *hiçbir zaman* istemezdi.”

Nick bu tipleri bilirdi. Sırf daha fazla sorumluluktan kaçmak için en az işi yapan, onu da kötü yapan pasif-agresif küçük ahmaklardandı.

“Tatile gittiğinizde çocukları almak zorunda kalmamak için ortadan kaybolmuş olabilir mi?”

Kadının ifadesi karardı. “Beni ve çocuklarımı endişelendirmesinin nedeni buysa, onu bulduğumda canı çok yanacak demektir.”

Dışarıdan hafif bir testere sesi yükseldi. Riley’nin burnu seğirirken yüzünün rengi soldu.

“Affedersiniz,” diyerek sandalyesinden fırlayıp ön kapıya doğru koştu.

Bir saniye sonra bir bağırış duyuldu ve testere aniden durdu.

Nick bir süre bekledi. Kimse 911’i araması için bağırmaya başlamayınca toplantıya devam etti.

“Shelley, eski kocan hakkında bana verebileceğin tüm bilgiye ihtiyacım olacak.”

“Ne bilmek istersen. Doğum tarihi, sosyal güvenlik numarası, en sevdiği yemek, ayakkabı numarası.”

“Onu iyi tanıyor gibisin,” derken Nick’in tavrı sorgulayıyordu.

“İlişkiler böyledir. Tabii Larry değilsen. Birlikte geçirdiğimiz yirmi küsur yıldan sonra bile ne doğum günümü ne de bademe alerjim olduğunu biliyordu. Bana gelirse, onu evli kalamayacağımızı bilecek kadar iyi tanıyordum. Bazı erkekler hiç büyümmez. Günün sonunda bir kadının, oyun kolunu bırakıp altı kez sorulmadan lanet olası kuru temizlemeden kıyafetlerini alabilecek bir erkeğe ihtiyacı vardır.”

Nick hafif bir ateş basması hissetti. Riley’ye kuru temizlemeye götürmesi gereken bir şeyleri olup olmadığını sormayı aklına yazdı.

“Hobilerinden ve arkadaşlarından başlayalım.”

“Fazla arkadaşı yok. Çocuklar koşuya yeni başladığını söyledi. Anlaşılan boşanmak, bir erkeğe dış görünüşüne biraz özen göstermesi gerektiğini hatırlatıyor.” Nefesini dışarı verdi. “Bir sonraki kadın için kendine çeki düzen verecek, rahata kavuştuğunda her şey yine cehenneme dönecek.”

Nick spor salonuna gitmeyi de aklına yazdı.

Riley elinde yuvarlak bir testereyle geri geldiğinde ne testerede ne de Riley’nin üzerinde kan vardı. Nick bunu bir zafer olarak değerlendirdi.

“Harika. Son soru. Evine bakmamız için bizi içeri alabilecek birileri var mı?”

Shelley bavul büyüklüğündeki çantasından bir anahtarlık çıkardı. “Keyfine bak.”

“Bir göz atıp neler bulabileceğimize bakalım.”

4

12 Ağustos Çarşamba, 19:03

Riley elinde market poşetleri ve paketlerle konağın arka kapısından içeri girdi. Burt kocaman ağzında özenle tuttuğu yeni bir çiğneme kemiğiyle peşinden mutfığa doğru ilerliyordu.

Gabe'i kederli bakışlarla elindeki oyuncak arabayı andıran bir kutu dondurmaya bakarken buldu.

Poşetleri tezgâha bırakıp, "Sorun ne? Dondurmadan başın mı ağrıdı?" diye sordu.

Gabe binlerce kırık kalbin acısını taşıyan hüzünlü kahverengi gözleriyle ona baktı. "İyi bir arkadaş'a veda ediyorum." Sızlanarak dondurmaya çöpe attı.

Burt çöp kutusunun kendi bölgesi olduğunu düşündüğü için yüzünü kutuya soktu.

Köpeği çöpten zorla uzaklaştırmak için boğuşurken, "Artık osurmak yok," diye uyardı onu Riley. "Neden dondurmalarından vazgeçiyorsun?"

Gözlerini çöp kutusundan ayırmadan, "Elanora çalışmalarıma devam etmemi istiyor," dedi Gabe.

Köpeği odadan çıkarıp bazen ruhsal rehberi olan arkadaşına döndü. "Büyükkannem her şeyi kendi bildiği gibi yapar. Onun yöntemi senin de yöntemin olmak zorunda değil."

Yavaşça başını salladı. "Büyükkannen haklı. Kendi yolumdan saparsam sana yolculuğunda nasıl rehberlik edebilirim?"

Riley elini adamın dev koluna koydu. “Gabe, dostum. Dondurma seni yolundan saptırmaz, onu bir durak gibi düşün. Mola vermeyi herkes sever.”

“Elanora sevmez. O haklı. Kendimi yeniden zihnen ve beden saf olmaya adamalıyım.”

Riley gözlerini kıstı. “Bu ne demek oluyor?”

“Artık dondurma yok demek. Ayrıca başka dikkat dağıtıcı unsurlar da yok.”

Olamaz. Burnu seğirdi ve zihninde kız kardeşi Wander’ın bir görüntüsü belirdi. Birdenbire büyükannesini endişelendiren “başka dikkat dağıtıcı unsurların” ne olduğunu anlayabildi.

“Bedensel arzular ruhsal gelişimi engeller.”

Elanora Basil acımasız yaşlı bir kadındı.

“Ben onunla konuşurum,” diye söz verdi. “Loncada fazla vakit geçirdiği için dışarıda tecrübe edilmesi gereken koca bir dünya olduğunu unutuyor.”

“Elanora tecrübelerin küçük beyinliler için olduğunu söyler.”

“Öyle mi? Yaz tatillerinin de yıl boyu eğitimle beyinlerini yakmaktan korkan aptal çocuklar için olduğunu söyler. Yani ben olsam onu çok ciddiye almazdım. Şehre neden geldiğini öğrenir, ardından sabırsızlıkla gitmesini bekleriz.”

“Sana yaptığım ruhsal rehberlik onu hayal kırıklığına uğrattı. Bu yüzden burada. Eğitimini devralmak için geldi.”

Riley ürperdi. Gabe habersizce konağa gelerek kendisini ruhsal rehberi olarak tanıttığından beri kaslı, tatlı ve yol gösterici bir ışıktan başka bir şey olmamıştı. Nazik rehberliği sayesinde yarı işlevsel bir medyumun dünyasına adım atabilmişti.

Alışveriş poşetlerinden birine uzanıp ona bir kutu *Moose Tracks* dondurması uzattı. “Bunu senin için aldım çünkü sen iyi bir arkadaş ve harika bir öğretmensin. Huysuz bir medyumun bunu mahvetmesine izin verme.”

Minnettar gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. “Her zaman arkadaşın olacağım, Riley Thorn.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Güzel. Şimdi dondurmanı ye.”

“Paketlerini yukarı taşımana yardım ettikten sonra özel ziyafetimin tadını çıkaracağım.”

“Anlaştık.”

Gabe üçüncü kattaki kapısına kadar ona eşlik etti ve çok sevdiği dondurmasına geri dönmek için merdivenleri resmen zıplayarak indi.

Riley içeri girer girmez kalakaldı.

“Bu da ne...”

Nick Santiago yemek yapıyordu.

Üstelik *güzel* kokuyordu. Ocaktan başını kaldırıp gamzeli bir gülümsemeyle ona baktı. “Tam zamanında,” diyerek iki gözlü küçük ocağın üstündeki tavayı aldı.

Sarımsak ve kızarmış soğan kokusuna doğru çekilirken, “Ne pişirdin?” diye sordu Riley.

“Tavuk *fajita*.” Görebilmesi için döküm tavayı eğdiğinde kol kasları ahlaksızca gerildi. Bu çok hoşuna gidiyordu. “Uzmanlık alanım.”

“Uzmanlık alanın mı var? Yani yatak odası dışında.”

Nick ona patentli iç çamaşırı yakan bakışlarından birini attı. Riley paketleri yere bırakıp uzattığı birayı aldı.

“Neyi kutluyoruz?”

Geniş omuzlarını umursamazca silkti. “Sevgilime akşam yemeği hazırlamak istedim. Randevu gibi düşün.”

İlk “randevularında” Nick onu kazara çıplak görmüştü. Sonrasında sırf komşusunun evini gözetleyebilmek için pizzayla rüşvet vererek evine girmişti

“Tuhaf davranıyorsun.”

Nick kaşlarını kaldırdı. “Ben mi? Tuhaf mı?”

“Bana danışmadan birlikte yaşamaya karar verdin. Tüm evi yeniden döşedin. Bir cinayet soruşturması için bana bağırdın. Şimdi de bana yemek yapıyorsun. O gamzelerin arkasında neler oluyor, Santiago?”

“Bir şey olduğu yok. Erkek arkadaşlar, kız arkadaşları için

her zaman yemek yaparlar. Ayrıca cinayetler söz konusu olduğunda bağırlarlar.”

Riley ona şüpheyle bakmaya devam etti. “Tam gaz ilerlemek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu ilişki olayında yenisin. Senden bir elmas yüzük almanı ve adıma 401 (k)* hesabı açmanı beklemiyorum.”

“Birlikte yaşamamızla ilgili bir sorunun mu var?”

Riley etrafına baktı. Yeni bir koltuk, büyük ekran bir televizyon ve bütün bir Şükran Günü yemeğini kaldırabilecekmiş gibi görünen bir yemek masası vardı. “Hayır. Sadece olması gerekenden daha hızlı ilerlemenden endişeleniyorum.”

Nick usulca birayı elinden alıp bir yudum içti ve ocağın yanına koydu. Sonra parmaklarını pantolonunun beline takarak onu kendine doğru çekti.

Karanlık bir ses tonuyla, “Hızlı olmayı seviyorum,” diye kulağına fısıldadı.

Evet, evet seviyordun. Onu da konfor alanından çıkarıp serbest düşüşe sürüklüyor, bir hız delisine dönüştürüyordu. Ancak ne zaman ölüme düştüğünden emin olsa, yakalamak için hep orada oluyordu.

“Ben de hızı sevmeye başlıyorum.” Riley akşam yemeğinin ve ilişki konuşmalarının bekleyebileceğine karar vermişti.

Dişlerini kulak memesine geçirdiğinde Nick dişlerinin arasından bir nefes verip kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırdı.

“Bu masa ikimizin vücut ağırlığını kaldırır mı, denemeye ne dersin?” diye önerdi Riley.

Göğsünün derinliklerinden gelen kısık sesli bir hırlamayla ocağı kapattı. “Maksimum yükü iki yüz. Kontrol ettim,” derken onu kucağına alıp masaya taşıdı.

Riley bacaklarını beline dolayarak ona sıkıca tutundu.

Kıcını masaya yasladığında kalçalarının arasında durup gözlerinin içine baktı.

“Senden hoşlanıyorum, Thorn.”

* ABD’de vatandaşlara sunulan emeklilik planlarından biridir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley adamın sesindeki tınıyı duyunca kızgın ateşteki bir peynir gibi eridi. “Ben de senden hoşlanıyorum, Nick.”

Başını salladı. “Öyle değil. Senden *gerçekten* hoşlanıyorum.”

Riley’nin başı dönüyordu. İçi sıcacık olmuştu, üstelik gerçekten fena halde tahrik olmuştu.

“Ben de senden *gerçekten* hoşlanıyorum,” diye fısıldadı.

“Söz mü?” Dudakları bir nefes uzağındaydı.

“Tüm kalbimle,” diyerek dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Nick Santiago öpüşebiliyordu, hatta bunu profesyonel bir kariyer haline getirebilirdi. Kadınlar kendilerini soluksuz öpmesi ve evreninin merkeziymiş gibi hissettirmesi için ona para ödeyebilirdi. Tabii şimdi bu fikri ortaya atacak değildi. Özellikle de soluksuz bırakıp evrenin merkeziymiş gibi hissettirdiği *kendisiyken* hiç sırası değildi.

Nasıl bu kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Bu ilişkiye bir şans vermek için neden bekâr hayatını hiçe saymıştı. Bunun üzerine fazla düşünmektense, her şeyi akışına bıraktı.

Ağzının üzerindeki dudakların tadını çıkarmakla o kadar meşguldü ki kapının açıldığını duymadı. “Riley, sana bir çöp kutusu daha getirdim!”

Fred Bogdanovich üzerindeki *Pink Floyd* tişörtü, mini yoga sortu ve sarı yaz peruğuyla çok daha genç bir adamın enerjisini taşıyarak dairesine daldı.

Riley geri çekilmeye çalıştığında Nick bir elini başının arkasına koydu. Onu öpmeye devam ederken diğer eliyle beklenmedik yaşlı misafirlerine el salladı.

Plastik kutuyu kapının yanına bırakarak, “Tüh. Yiyişmekle meşgul olduğunuzu bilmiyordum,” dedi Fred.

“Yeni bir daireye ihtiyacımız var,” dedi Nick’in dudaklarına doğru. “Komşularımızı tanımadığımız bir yere.”

“Neyse, sizi yalnız bırakayım.” Fred duraksayarak havayı kokladı. “Hey! *Fajita*. En sevdiğim.”

Fred mutfaktan bir tabak alıp çıktığı süre boyunca Nick’in dudaklarına yaptığı leziz saldırı hiç durmadı.

Ondan hoşlanıyordu. Hoşlanmaktan da fazlasıydı.

Nick Santiago'nun hiçbir fikri yoktu ama Riley ona âşıktı. Bunu ona söyleyecekti. Bu bilginin onu anafilaktik şoka* sokmayacağından emin olduğunda söyleyecekti.

Nick'in elleri artık belindeydi, tişörtünün altından içeri süzülüyordu. Parmakları tenini bulduğunda vücudundaki tüm hormon reseptörleri Noel ağacı ışıkları gibi yandı.

"Senden çok hoşlanıyorum, Thorn." Uzmanlık seviyesindeki yeteneğiyle dudaklarını hapsedmeyi sürdürüyordu.

"Evet. Hoşlanıyor ben de senden."

Ağzının üstündeki dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hoşlanıyor ben de senden?"

Ellerini onun tişörtünden içeri sokarak, "Kapa çeneni ve tüm dilbilgisini unutturana kadar beni öpmeye devam et," dedi Riley.

Burnu seğirip odaya bir ürperti yayılana kadar bu keyif sadece otuz saniye sürdü. Nick farkında değildi. Libidosu aşırı yükselmişti ve adam genel olarak büyük bir yangından daha fazla ısı yayıyordu. Ancak Riley bu hava değişiminin ne anlama geldiğini biliyordu.

Kapı buyurgan bir şekilde çaldı.

"Defol git," diye hırladı Nick.

Elleri göğüslerine doğru uzanan yolculuğuna devam edemeden kapı tekrar çaldı.

Riley dokunuşu altında gerildi. "Evet. Açmalıyız."

"Nicholas, ellerini torunumun göğüslerinden çek ve derhal kapıyı aç." Koridordan Elanora'nın sesi duyuldu.

Nick büyük bir isteksizlikle geri çekildi. "Lanet olsun. Siktir. Kahretsın."

Onu masada bırakıp kapıyı açtı. "Nasıl yardımcı olabilirim, Elanora?"

Hâlâ baştan aşağı simsiyah giyiniyordu ama saçındaki kuş tüylerini kasvetli siyah bir eşarpla değiştirmişti.

* Hemen tedavi edilmesi gereken, hayati tehlike taşıyan alerjik bir reaksiyondur. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Yardımcı olabileceğinden şüpheliyim. Buraya sizi yemeğe davet etmek için geldim.”

“Ah, ne güzel. Mesaj atamaz mıydın?”

Riley nihayet bacaklarını yeniden hissetmeye başladığında masanın üzerinden kalktı. İnsanlar büyükannesiyile bu şekilde konuşmazdı. Elanora’nın enteresan büyümlü dövüş güçlerinde ustalaşmış olma ihtimaline karşı aralarına girdi.

“Yarın aile yemeğinde bize katılacaksınız. Gabriel’i de getirin,” diye buyurdu büyükannesi.

Burt açık kapıdan içeri girdi, Elanora’dan olabildiğince uzak durarak kanepenin diğer tarafına oturdu. Dili devasa ağzından dışarı sarkmış şekilde şüpheli bakışlarla onları izliyordu.

“Aşırı büyük köpeğinizi de getirebilirsiniz.”

“Eksik olma, büyükanne. Ama Nick’le benim çok işimiz var...”

“İkiniz de geleceksiniz. Bu ailenin köklerini hatırlamasının zamanı çoktan geldi bile. Artık tatlı aylıklıkla dolaşmak yok.”

“Tatlı çok sevmem,” diye araya girdi Nick.

Elanora ona, zayıf bir adamın dizlerinin titremesine neden olacak alaycı bir bakış attı.

“Espri anlayışın yok, değil mi?” diye sordu bir elini kirli sakallı çenesinde gezdirerek.

“Mizah, enerji kaybıdır. Bu dünya mizahi bir yer değil. İnsanlar yaşar, insanlar ölür. İnsanlar sorumluluklarını yerine getirir ve yeteneklerini geliştirir. Mizaha ya da eğlenceye yer yoktur.” Kelimeyi sanki bir çeşit küfürmüş gibi söylemişti.

“Hiç paraşütle atladın mı?” diye sordu Nick.

“Yaşayanlarla ve ölülerle uğraşmaktan, kendimi herhangi bir ulaşım aracından aşağı atamayacak kadar meşgulüm.”

“Peki su kayağı? Yoksa türünüzün ıslanmasına izin verilmiyor mu?”

Riley hızla Nick’i geri çekerken büyükannesinin gözlerinden şimşekler fırlatmayı öğrenmemiş olmasını umdu.

“İkiniz de yemeğe katılacaksınız. Uygun şekilde giyinin.

Ayrıca ailenizin huzurunda dillerinizi birbirinizin ağzına sokmayacaksınız.” Mücevherli parmaklarından birini uyarırcasına ikisine doğru salladı.

Riley kollarını her ihtimale karşı bir kalkan gibi yukarı kaldırdı. “Orada olacağız,” diyerek söz verdi.

“Saat yedide,” dedi Elanora sertçe. “Gel, köpek. Beni geçirebilirsin.”

“Bu koku da ne?” ile “dondurma” dışında İngilizce anladığına dair hiçbir belirti göstermeyen Burt, korkutucu kadının yanına giderek onu dışarı kadar uğurladı.

Riley sırtını Nick’in geniş göğsüne yasladı.

“Pekâlâ, bu çok korkunçtu. Duvarların arkasını görebiliyor mu? Göğüslerini ellediğimi nereden bildi?”

“Sen Nick Santiago’sun. Elbette ellerin göğüslerimdeydi.”

Bir süre daha açık kapıya baktılar. Elanora Basil’in tüm modu düşürmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

“Yeni bir daireye ihtiyacımız var. Hendeği olan bir daireye.”

“Bakalım Fred bize *fajita* bırakmış mı?” diye sordu Riley.

Akşam yemeğinden arta kalanları görmek için mutfağa gittiler.

“Bu arada, davada Kellen’a yardım etmeye karar verdim.”

Nick derin bir nefes verdi. “Bunu söyleyeceğini içten içe biliyordum.”

Riley neşelendi. “Görünüşe göre güçlerim sana da dokunuyor.”

“Keşke başka bir şeyin dokunuyor olsaydı.”

5

13 Ağustos Perşembe, 07:01

“Yasaklıyorum.”

“Anlamadım?” Riley bir gözünü açtı, kaşlarını çatarak yanındaki yastıkta yatan Nick’e baktı.

Bu yeni yatak, diğer eski yataklarından bin kat daha rahat olmasına rağmen neredeyse tüm gece uyumamıştı. İlişkiler ve dolaplardaki cesetler hakkında düşünmüştü.

“Erkek arkadaşın olarak Weber’le birlikte bu davada çalışmanı yasaklıyorum.” İlişkilerde kurallar olurdu. *Kendi* bile bunu biliyordu. Lanet olsun, daha önce hiç tek eşli bir ilişki yaşamamasının nedeni bu kurallardı. Ancak bir başkasına ne yapması gerektiğini söyleyebilmek, profesyonellik isteyen bir iş gibi görünmeye başlamıştı.

Artık Riley’nin iki gözü de açıktı, üstelik gözlerinden ateş çıkıyordu. “Bunu yapamazsın.”

“Yaptım bile.” Özgüvenli davranmanın akıllıca olacağını düşündü. Belki ne yaptığı konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etmezdi. Aklından ne bok geçiyordu ki? Riley elbette hepsini bilecekti, sonuçta psişikti.

Örtüyü başının üzerine çekti. “Of. Bunu gün doğduğunda konuşuruz.”

Örtüyü çekiştirerek, “Konuşmaya gerek yok,” diye directti Nick. “Yapmayacaksın. Ben kararımı verdim.”

Riley bir eliyle uzanıp saçlarını yüzünden çekti. “Bak. Anlayış göstermeye çalışıyorum ama öylece bana bir şeyleri yasaklayamazsın.”

“Gidip bir başkasıyla sevişebilir miyim?”

Uykulu gözlerle ona baktı. “Hayır!”

“Sen de sevişemezsin. Gördün mü? Bu işler böyle yürüyor.”

Riley inledi. “Nick Santiago’dan ilişki dersleri alacaksam kahveye ihtiyacım olacak.”

“Bak. Sen cici bir kızsın. Hatırladın mı?” Yeni bir taktik deniyordu. “İnsanları mutlu etmeyi seviyorsun. O zaman beni de mutlu et, Thorn. Davaya karışma.”

Riley oturdu. “Beni bu şekilde zorladığın için dehşete mi düşsem, yoksa etkilensem mi bilemiyorum.”

Atletinın ince askısı omzundan kayarak Nick’in dikkatini dağıttı. “Kesinlikle etkilenmelisin,” diye üsteledi dirseğinden destek alıp ona dönerken.

“Beni korumaya çalıştığın için teşekkür ederim,” diyerek konuşmaya başladı Riley.

“Rica ederim.” Parmaklarını kadının omzundan kayan askıda dolaştırmaya başlamıştı.

“Nick!”

“Benim için önemlisin, Thorn. En son böyle bir şeye karıştığında neredeyse ölüyordun. Bununla başa çıkamam. Kısacası bu işe karışmıyorsun.”

Nick’in o *olaydan* beri hiçbir gece tam olarak uyuyamadığını söylemesine gerek yoktu. Her uyandığında hâlâ yanında olduğundan ve nefes aldığından emin olmak istediğini söylemeyecekti. Söz verdiği gibi dedektifliğin inceliklerini göstermek yerine, onu kötü adamlardan olabildiğince uzak tutmak için bir ofis müdürlüğü işine itmişti.

“Koruyuculuk” işini bir kez zaten eline yüzüne bulaştırmış ve bedelini ödemişti. Bu sefer işini şansa bırakmayacaktı.

Riley uzun bir sızlanmayla biten bir nefes verdi. “Seni hayal kırıklığına uğratmayı sevmiyorum. Ayrıca *hâlâ* tüm bu ‘ölüler-

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

le konuşma ve cinayetler çözme' olayının üstüme kalmasını da istemiyorum."

"Harika. O zaman yapma."

"*Ama* korkutucu büyükanнем haklı. Artık sorumluluklarım var çünkü böyle bir... bir..." Ne diyeceğini bilemeyerek ellerini havada salladı.

"O zaman bir karnavalda stant açıp fal bakmaya başla."

"Kuzey Amerika Medyumlar Loncası hakkında çok bir şey bilmiyorum. Yine de sanırım bunu yapmam güçlerine gider."

Elini dudaklarına yaklaştırıp usulca eklemelerinden öptü. "Bir daha tehlikede olmanı istemiyorum. Hiçbir zaman."

Riley yumuşayarak adamın başını yastığa ittirdi. "Teşekkür ederim. Ancak açık konuşup ayrıntıları anlatmaya, o çeşmede olanların Beth'e olanlarla nasıl bir ilişkisi olduğunu söylemeye istekli değilsen..."

Nick'in vücudundaki tüm kaslar gerildi. Orgazm olmaya benzese de harika hissettirmek yerine acı veriyordu.

"Konuşacak bir şey yok," diye vurguladı Nick. "Ayrıca psikik olan sen değil misin? Tüm gün kafamın içinde dolaşmıyor musun?"

Riley dehşete düşmüş görünüyordu. "Hayır! Tüm gün senin kalın kafanın içinde gezinmiyorum. Bu etik olmazdı. Sadece *duygularını* anlayabiliyorum ama biraz empati duygusu olan herkes zaten bunu yapabilir."

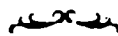
İşler istediği gibi gitmiyordu.

Riley örtüyü üzerinden atarak bacaklarını yatağın kenarından sarkıttığında Nick ona doğru uzandı. Pijama şortunun belinden yakalayıp kendine doğru çekmeden Riley şorttan sıyrıldı, çıplak poposuyla gözlerini kamaştırdı.

"Dışarıda hâlâ bir güvenlik kamerası var," diye hatırlattı yatağın etrafında dolanan Riley'ye.

Rüyalarının kadını el hareketi çekip altı çıplak şekilde koridora çıktı.

Nick iç çekerek tekrar yatağa gömüldü. "İyi bir konuşmaydı."

Eski “polis merkezi” Nick’in orada geçirdiği günlerden bugüne fazla değişmemişti. Sinirli görünen bir kadın, akşamdan kalma kocası için kapıyı tutarken bunu düşünüyordu. Kadın onu baştan aşağı inceleyip parlak bir gülümsemeyle baktığında o da göz kırparak karşılık verdi.

Plastik camın arkasında telefonla konuşan polise el sallayarak ortak ofisin kapısını işaret etti.

Dudaklarını sessizce oynatıp, “Weber?” diye sordu.

Adam başıyla içeride olduğunu onayladıktan sonra içeri girerken ona eliyle selam verdi.

Mobilyalar da bina kadar eskiydi. Bayat kahveyle endüstriyel temizlik malzemeleri kokuyordu. Solmuş muşamba zemin, ucuz bir halıfleksle kaplanmıştı. Temizlik ekibinin üstün çabalarına rağmen pencerelerde hâlâ eskimeyen karartma filmleri vardı.

Telefonlar çalışıyor, konuşmalar uğulduyordu. Bir dizi suçlu işlem sırasını bekliyordu.

Burayı neredeyse özlemişti.

Neredeyse...

Weber’ı eski evrak dolaplarıyla tuvalet arasındaki köşeye sıkıştırılmış masasında buldu. Adam yine bitmek bilmeyen koleksiyonundan bir kravat takmış, saat erken olduğu için kırıksız gömleğinin kollarını henüz kıvrırmamıştı. Telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmış, bilgisayarına notlar alıyordu. Eski klavyesinin tuşlarından çıkan sesler o kadar yüksekti ki, arayan kişiden sürekli ne söylediğini tekrar etmesini istemek zorunda kalıyordu.

Nick’in eski masasında yeni bir dedektif oturuyordu. Kadın genç bir Asyalıydı ve takım elbise giyiyordu.

“Nicky Santiago.” İyi bir polis, hoş bir eski kız arkadaş olan Çavuş Mabel Jones yanına geldi. Kısa boylu, kıvrımlı bir kadındı. Koyu renk teni ve o gün için alttan topuz yaptığı gür saçları vardı. “Buraya girerken yıldırım çarpmadığına şaşırdım. Kimseye kafa atmaya gelmedin, değil mi?”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Nick hızla Weber'a bir bakış attı. Dedektif beklemesini işaret ederek bir parmağını kaldırdı.

“Söz veremem, Jonesy. Ama çekmecende sakladığın güzel kapsül kahvelerinden birini benimle paylaşırsan senin için deneyebilirim.”

Kadın teklifi düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Pekâlâ. Bana da bir fincan hazırlarsan olur.”

“Anlaştık.”

Kahve makinesinin başına geçti. Eski iş arkadaşları, işini geri istemek ya da eski ortağına yine bir yumruk atmak için geldiği konusunda bahse girerken iki bardak hazırlamaya koyuldu.

Mabel'in kahvesini verdikten sonra Weber'ın masasının önündeki sandalyeye oturdu.

Telefonu kapatır kapatmaz, “Tatilde gibisin,” dedi eski ortağı.

Nick şortuyla tişörtüne baktı. Sinirini birkaç yüz set tekrar yaparak ve koşu bandında altı kilometre koşarak atmaya çalışmış, ardından spor salonundan doğruca buraya gelmişti. “Yönetmelikler yüzünden boğulacakmış gibi görünüyorsun,” diye karşılık verdi.

“Özlüyorsun,” dedi Weber kâğıtları karıştırırken.

“Sorma.”

“Yine beni hırpalamaya mı geldin?”

Kahvesinden bir yudum aldı. “Yapamam. Jonesy iyi kahvelerinden verdi. Uslu durmalıyım.”

“Önemli olmasaydı Riley'den yardım istemezdim, biliyorsun değil mi?” dedi Weber sözü dolandırmadan. Bir yandan kâğıtlara ve yapışkan notlara bakıyordu.

“Kabul edecek.”

“Etti bile. Olay yerini yeniden görmek ve kadının kocasıyla tekrar görüşmek için yirmi dakika içinde onu alacağım.”

Nick burnundan alevler çıktığını hissetti. Kız arkadaşı sinirlendiğinde aceleci davranıyordu. “Bunu yapmasını istemiyorum.”

“Dün geçirdiğin sinir krizi sırasında bunu açıkça belli ettin.”
“Vuruldu.”

“Kurşunun senin kafana değil, kışına isabet etmesi için kendini ateş hattına attı,” diye belirtti Kellen. “Bazılarımızın çatışmada yaptığından daha iyi idare etti.”

Nick başını salladı. “Çatışmada kendini idare etmek zorunda kalmasını *istemiyorum*. O şerefsiz silah fırlatmak zorunda kaldı çünkü nasıl ateş edileceğini bilmiyordu. Bunun için eğitilmedi.”

“Tek istediğim birkaç görüşmeye katılıp dava dosyasına göz atması,” diye hatırlattı Kellen.

“Bir katili bulmasını istiyorsun. Domuz kaburgası almak için markete uğramasını istiyormuşsun gibi konuşma.”

Kellen parmaklarını birleştirdi. “Bir kız için daha önce hiç bu kadar endişelendiğini görmemiştim, Santiago.”

“O sadece *bir kız* değil. Benim *kız arkadaşım*.”

“Haklısın tabii. Güzel olduğu kesin.”

Nick elindeki bardağı sertçe masaya koyarken kahve taşıp her yere sıçradı.

“Sakin ol, oğlum,” dedi Kellen sınıtarak. “Sadece beni sınırlendirdiğin zamanların karşılığını veriyorum. Beth ile olan da buydu.”

Dişlerini sıktı. Birlikte bin bir güçlüğü aşmışlardı ama arkadaşlıkları iyiye gitmemişti. Nick’in teşkilattaki son gününden bu yana onun hakkında hiç konuşmamışlardı. Tüm bu olanlardan önce... Weber’in küçük kız kardeşiyle Nick, birlikte bir odada bulundukları her seferinde ağabeyinin tansiyonunu yükseltecek kadar flörtleşirlerdi.

“Sadece seninle dalga geçiyordum, dostum. Bir zararı yoktu. Kız kardeşinle çıkmazdım. Kurallar vardır.”

“Sen kural tanımazsın.”

“Evet, tanımaya çalışsam bile onlara doğru dürüst uyamıyorum,” diye şikâyet etti.

Kellen bekledi.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Bir ilişki içindeyken eğlencenin bir parçası da karşındakine ne yapıp ne yapamayacağını söyleyebilmek değil midir?” diye sordu Nick.

“Tabii, kadın olan sensen.”

“Ah, hadi ama. Bana bununla gelme. Riley’nin bana bardaki güzel kızları tavlamamamı söyleme hakkı var ama ben onun bir cinayet davasında çalışmasını yasaklayamam, öyle mi?”

“Söylemeye çalıştığım şey tam olarak bu, kardeşim.”

“Siktir. Bu hiç adil değil.”

“Sen de onun bardan erkek tavlamasını yasaklayabilirsin. Ancak hemfikir olmadığınız sürece, ikiniz de diğerine hangi işi yapacağını söyleyemezsiniz. *Nature Girls*’te bunu zaten öğrendiğini sanıyordum.”

Riley ondan habersiz, sahibine ulaşmak için izlediği köhne bir barda garson olarak işe girmişti. Mini eteği ve göbeğini açıkta bırakan gömleğiyle etrafta dolanmış, Harrisburg sosyetesinin süprüntülerine ucuz içki servisi yaparken bilgi almaya çalışmıştı.

Bu yüzden birçok kez sinir krizi geçirmişti.

Nick homurdandı. “Saçmalık. Bu onun iyiliği için.”

“Bunu ona da anlatmaya çalıştın mı?” diye sordu Kellen.

“Evet.”

Eski ortağı ayağa kalkıp ceketini giydi. “Anlatmaya mı çalıştın, yoksa nasıl olacağını mı söyledin?”

“Ne fark eder?”

Kellen pis pis güldü. “Dostum, aptallık ettiğini tekrar yakından görüp bizzat şahit olmak çok iyi hissettiriyor.”

“Hadi oradan.”

Kellen ayağa kalkıp başıyla kapıyı işaret ettiğinde Nick de onu izledi.

“Dinle. Eğer onlara iyi bir neden gösterirsen, kadınların bu ilkel taleplerini dinlemeye daha istekli olacaklarını söylemeye çalışıyorum. İkna edici bir gerekçe sunmalısın.”

“Yani ya koca, aptal bir bebek gibi içimi dökeceğim ya da iş

hayatım üzerinde ona veto hakkı mı vereceğim?" diyerek özetledi Nick.

Kellen eski ortağının omzuna vurdu. "Anlamaya başladın."

Kavurucu ağustos sıcağına adım attıklarında, "İşte bu yüzden bu boktan işlere bulaşmak istemedim," diyerek yakınıyordu.

Kaldırımından sıcak hava yükselirken sokaktaki ağaçlardan gelen ağustos böceklerinin ötüşü tehditkâr bir şekilde uğulduyordu.

"Ama bulaştın ve her şeyi onun için yapıyorsun. Özel biri olmalı."

Nick iç çekti. "Gerçekten özel. Zaten bu yüzden buradayım. Başını belaya sokmasına izin verersen, yüzünü nakil olmanı gerektirecek kadar fena dağıtırım."

"Mesaj alınmıştır. Sevgiline göz kulak olacağım, Nicky. Sen de aynısını yaptığından emin ol."

Kellen'in boktan polis arabasına doğru ilerlediler.

"O konu hakkında konuşmak istedi," dedi Nick.

Weber boş bir bakış attı. "Kadınlar birçok şey hakkında konuşmak ister."

"Sen kadınlar hakkında ne bilirsin ki?"

"Senden daha çok bildiğim kesin. Hatırlarsan evliydim."

"Peki sonucunda ne oldu?"

"Sağdıcım olduğuna ve taşınmama yardım ettiğine göre nasıl sonuçlandığını biliyorsun, göt herif."

Arkadaşına yaptığı aptallığı hatırlatmak kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. "Beth hakkında konuşmak istiyor," dedi en sonunda.

Kellen'in bakışları sertleşti. "Bir şey mi biliyor? Bir şey mi görmüş?"

Nick başını salladı. "Hayır. Ona bakmasını söylemedim, sen de söylemeyeceksin. Onu bu duruma sokmak istemiyorum."

Weber başının arkasını kaşıdı. "Anlıyorum. Hem belki de bilmememiz daha iyidir."

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Nick bitkin polislerin, perişan ailelerin, kurbanların ve fail-lerin yolunun kesiştiği binaya doğru baktı. Bazen cevaplar yerine umutla yetinmek daha iyiydi.

“Beth’ten bahsetmişken, dava dosyasına ihtiyacım var.”

Kellen’in bakışları anlayışla doluydu. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“Saçmalık. Kötü polis arkadaşların evimi kundakladığında benimki yanıp kül oldu.”

“Teşkilat dosyalarını öylece bir sivile teslim edemem.”

Nick başını geriye yatırdı. “İyi. O zaman seninkini kopyala. Evde bir dosyan ve bir tahtan olduğunu biliyorum.”

“O benim kız kardeşimdi,” diye belirtti Kellen.

“Sen de benim kardeşim sayılırsın. Dosyayı istiyorum.”

“İyi. Kopyasını getiririm.”

Nick başını salladı. “Sağ ol.”

Weber bir pilot gözlüğü takıp direksiyonun başına geçti. “Şimdi bana bir iyilik yap. Kız arkadaşına bugün için şans dile. Böylece aptal erkek arkadaşının kötü tavırları yüzünden endişelenirken kadının kocasını anlayamayacak kadar meşgul olmasın.”

“Tabii, tabii,” diye mırıldanarak telefonunu çıkardı Nick.

6

13 Ağustos Perşembe, 11:15

Bianca Hornberger'ın yaşadığı mahalle öldürülebileceğiniz bir yere benzemiyordu. Daha çok küçük mezeler eşliğinde *bar mitzvah*'lar ve pahalı siyasi bağış toplama etkinliklerinin düzenlendiği bir yer gibiydi. Çıkmaz sokaktaki devasa evlerin açık hava mutfakları, havuz evleri gibi bölümleri vardı. Dışarıdan sadece bahçelerle havuzların güzel görünmesi için para ödeyen insanlar görünüyordu.

Hornbergerların evi, dairesel bir araç yoluyla ağzından su fışkıran yunusların bulunduğu bir çeşmesi olan iki katlı ve beyaz tuğladan yapılmış devasa bir evdi.

Kellen motoru kapatırken, "Samimi bir yere benziyor," diyerek alay etti Riley.

"Sen bir de içeriği gör."

Arabadan indiklerinde Pennsylvania'nın nemli havası Riley'nin saçlarını anında iki kat daha kabarttı.

Terleyen ellerini pantolonuna sürttükten sonra gergin görünmemesi gerektiğini hatırladı. Şükürler olsun ki, seksi bir erkek arkadaşı ve sevimli bir köpeği olan sivil bir danışmandı. Artık eski kocasının yeni nişanlısını internette takip etmek dışında yapacak daha iyi bir şeyi olmayan, zorlukla geçinen çaresiz bir editör değildi.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Güneş gözlüğünü ön cebine koyarken, “Hazır mısın?” diye sordu Kellen.

Riley başını salladı. Sabah Gabe’le oturup yaklaşık bir saat boyunca psişik egzersizler yaptığı için zihnini açık hissediyordu. Kellen’in zihninin dava, Nick ve Beth düşünceleriyle dolup taşıdığını bilecek kadar algıları açıktı. Adamın beyni çok kalabalıktı. “Öncesinde bilmem gereken bir durum var mı?”

“Olay olduğunda kurban evde yalnızmış. Ölüm nedeni hariç her şey yanlış giden bir soygun izlenimi veriyor. Güvenlik kayıtları otuz beş dakika içinde silinmiş. Kurbanın telefonu dahil, evdeki tüm bilgisayarlar ve tabletler alınmış.”

Eve doğru yürürlerken Kellen ona baktı. “İçeride bir şeye ihtiyacın olursa, odada yalnız kalmak falan istersen bana işaret vermen yeter.”

“İşaret mi? Nasıl bir işaret?” diye sordu Riley. Polis konuşması el kitabını gözden kaçırdığından endişelenmeye başlamıştı. Öğrenmesi gereken özel bir işaret dili mi vardı? Kötü adamlar yandaşlarına bu şekilde işaret mi veriyordu? Böylece yandaşlar patronun kendilerinden bir *cappuccino* ya da arabalarının bakımını yaptırmasını değil, iyi adamı öldürmelerini istediğini mi anlıyorlardı?

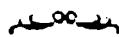
Weber sırtıttı. “Sakin ol. Sadece başını salla. Ben anlarım.”

Riley başını sallarken birden durdu. “Bu henüz gerçek bir baş sallama değildi. Yani öyleydi ama bir işaret değildi. Bir şifre belirlesek daha iyi olmaz mı?”

Kellen elini omzuna koydu. “Halledersin. Gerilmene gerek yok. Bu sefer şüpheli sen değilsin. O yüzden panikleyerek ‘lahana güveci’ diye bağırma. Sadece benim kaçırdığım bir şey olup olmadığına bakman yeterli.”

“Sence kocası mı yaptı?” Bir katille ilk karşılaşmasından bu kadar kısa bir süre sonra başka bir katille yüzleşecek kadar cesareti olduğundan emin değildi.

“Kendi düşüncelerimin seni etkilemesini istemem. Hadi, ortak. Gidip bir yazılım manyağını korkutalım.”

Teddy Hornberger zaten korkmuş bir haldeydi. Ayrıca üzgündü. Sanki biraz... aslında neredeyse rahatlamış gibi bir hali vardı. Ruh rehberlerinden gelen bu bilgi yığını Riley'nin başını döndürmüştü.

Adam kırklı yaşlarının başındaydı, düzenli spor yapan birinin fiziğine sahipti. Nedense bu ona biraz tuhaf gelmişti. Seyrelmiş sarı saçları ve gözlerinin altındaki koyu halkaları gizleyemeyen sağlıklı bir bronzluğu vardı.

Belli ki uyuyamıyordu. Gerçi onu suçlayamazdı, sonuçta eşi birkaç gün önce evlerinde öldürülmüştü.

"Dedektif Weber, bir haber mi var?" Teddy gözlüklerini çıkarıp *Mandalorian* baskılı tişörtüne sildi.

"Bay Hornberger, bu ortağım Riley. Soruşturmada bize yardımcı oluyor. Olay yerini tekrar incelemek ve size birkaç soru sormak istedik."

"Tabii, elbette. Avukatımın da gelmesi gerekir mi?" diye sordu. Az önce en sevdiği anaokulu öğretmeni tarafından azarlanmış beş yaşındaki bir çocuk gibi duruyordu.

"Tamamen rutin," diyerek söz verdi Riley. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Adam gülümsemeye çalıştı ama yüzü buruştu. "Üzgünüm," dedi bir hıçkırıyla sarsılırken. "Zor bir dönemden geçiyorum."

Bu adam karısını öldürseydi, Riley koşup yüzüne bir dövme yaptırırdı.

"Tahmin edebiliyorum," dedi Riley anlayışla.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Kellen.

Teddy başını sallayıp geri çekilerek içeri girmelerine izin verdi.

Teddy gürültüyle burnunu silerken Riley etrafa bakındı. Girişteki kavisli tuğla tavan doğruca salondaki büyük şömineye bağlanıyordu. Beyaz kanepeler yatak olarak kullanılmıştı. Teddy'nin orada uyuyup uyumadığını merak etti.

Şöminenin üzerinde Bianca Hornberger'in kocaman bir gelinlik içinde, capcanlı olduğu siyah beyaz büyük bir fotoğrafı

vardı. On beş kişilik gelin tarafı, yüzleri seçilemeyecek kadar arkasında dururken Bianca ön plandaydı.

Önde ve merkezde, tam da her zaman olmak istediği yerde.

Fotoğraftaki Bianca, olay yeri fotoğraflarındaki Bianca'dan daha doğal görünüyordu. Gülümseyebiliyordu, göğüsleri daha küçüktü. Saçları da at yelesinden çok balodaki neşeli amigo kızlarınkine benziyordu.

Riley raflara dizilmiş, soluk pembe duvarlara asılmış başka fotoğraflar olduğunu fark etti. Genç bir aileydi. Büyüyen bebekler, gelişmekte olan çocuklara dönüşüyordu. Enerjik küçük bir oğlanla tatlı gülümsemeli tombul bir kız vardı. Çocuklar belli bir yaşa geldiklerinde fotoğraflar değişiyordu. Oğlan bir sporcuya dönüşmeye başlıyordu ama kız çocuğu ortadan kaybolmuş gibiydi. Değişmeyen tek şey, her fotoğrafta mini etekleri ve solaryumda bronzlaşmış haliyle Bianca'ydı.

Teddy burnunu ve gözlüklerindeki gözyaşı buğusunu sildikten sonra onları oturma odasından çıkarıp çapraz polis şeridinin arkasındaki çift kapıya yönlendirdi.

"Sizinle gelmem gerekir mi?" diye sordu tiz bir sesle.

Kellen kendisine bakınca Riley başını salladı. "Gerek yok. Hızlıca etrafa bakıp sizinle konuşmak için döneceğim."

Adam rahatlamış görünüyordu. "Tamam."

Kellen şeridi kaldırdığında Riley kolunun altından geçerek yumuşak beyaz halıya adımını attı.

Yatak odası adeta bir prenses için tasarlanmıştı. Duvarlar desenli, pembemsi krem rengindeydi ve bir değil iki kristal avize asılıydı. Kanopi yatak, yüksek yastıklarla toz pembe yatak takımının altına gizlenmişti. Halıdaki küçük noktalar ışık vurunca parlıyordu. Odada üç tane boy aynası vardı.

Aynaların olmadığı duvarlar yeni ve gelişmiş Bianca'ya ithafen ayrılmış gibiydi. Duvarları boudoir* tarzı fotoğraflarla tuval üzerinde ördek dudaklı *selfie*'ler süslüyordu. Teddy'nin, çocukların ya da başka bir aile üyesinin tek bir fotoğrafı bile yoktu.

* (Fra.) Bir kadının, genellikle yatak odasında ve siyah beyaz çekildiği erotik fotoğraflardır. (ç.n.)

Tam bir Bianca özel gösterisiydi.

Odadaki diğer çift kapıyı işaret ederek, “Banyo şurada,” dedi Kellen. “Giyinme odası şurada.” Riley uzattığı bir çift eldiveni acele etmeden giydi. Daha fazla oyalanamayacağını anladığında zorlukla yutkunup temkinli bir şekilde açık kapıya doğru yaklaştı. Destek için yanında Gabe ya da Burt’ü getirmiş olmayı diledi. Hatta ona hâlâ kızgın olmasına rağmen Nick’i getirse de olurdu.

Kar beyazı halının üzerine kusmamayı umuyordu. Bu çok talihsiz olurdu.

“Seninle gelebilirim,” diye teklif etti Kellen.

Biraz rahatladı. “Aslında iyi olur. Haberin olsun, bazen bunu yaptığımda kusuyorum. Kahvaltıda da yaban mersinli *smoothie* içtim.”

Kellen bekle dercesine parmağını kaldırdıktan sonra banyoya yöneldi. Elinde bir çöp kutusuyla döndü. “Hazırız.”

“Teşekkürler.” Nick’in anlattığı gibi bir pislik değildi. “Tamamdır. Yapalım şu işi.”

Giyinme odası Riley ve Nick’in tüm dairesi büyüklüğündeydi.

Duvarlardan birinde lüks markalı gündelik kıyafetler vardı. Tasarımcı taytları, markalı *sweatshirt*’ler ve yaklaşık yüz tane göbeği açıkta bırakan bluz dizilmişti. Karşısındaki duvara çakılmış raflarda çantalarla ayakkabılar diziliyordu. Arka tarafta kot pantolonlarla elbiseler asılıydı. Kurbanın pahalı bir zevki olduğu belliydi. Bir de temizlik görevlileri olduğu kesindi. Oda tertemizdi, tek bir toz parçacığı bile yoktu.

“Kocasını ne iş yapıyor demiştin?” Riley topuklarında elmaslar olan bir çift *stiletto*’yu eline aldı. Tabanı birkaç parça sim dışında hiç kirlenmemişti.

“Yazılımcı. Hershey’de bir yazılım şirketi yönetiyor.” Kellen elinde çöp kutusuyla hazır bekliyordu.

Riley olay yeri fotoğraflarını aklına getirdi ve cesedin bulunduğu yerde dikilmeye başladı. Halıda ölümün izini taşıyan

bir belirti yoktu ama oraya adımını attığında küçük bir ürperti hissetmişti.

“Kurban çalışıyor muydu?”

“Hayır. Ev hanımı bir anne ama kendi YouTube kanalını açmış. Misafir odasında bir stüdyosu var.”

Riley kendini pofuduk pembe ve mavi bulutların arasında bulduğunda giyinme odası kayboldu. Kellen’in sesi de yavaşça uzaklaştı.

“Kanalıma hoş geldiniz!” Canlı, tiz bir ses duydu. “Ben Bianca ve size hak ettiğiniz her şeyi nasıl elde edebileceğinizi anlatacağım.”

Bulutlar dağılmaya başladığında Riley’nin midesi bir hız trenindeki ilk yokuştan iniyormuş gibi bulandı. Sonra aniden donakaldı.

“Ama aşkımmmm,” dedi canlı Bianca. Parmaklarını çenesinin altında kenetlemişti. Tırnakları çok uzun ve çok keskin olduğu için tehlikeli bir hareket gibi görünüyordu. “Bu ameliyata ihtiyacım vaaaar. Gittiğim son toplantıda tüm kızlar daha büyük göğüslerin, daha fazla takipçi anlamına geldiği konusunda hemfıkirdi.”

“Bir grup yabancının senin ve vücudun hakkında ne düşündüğünü neden bu kadar önemsedğini hâlâ anlamıyorum,” dedi görüdeki Teddy bıkkın bir ifadeyle. Tasarım gömleğini üzerinden çıkarıyordu.

“Benim için önemli, aşkım. Sesimin duyulmasını istiyorum. Söyleyeceklerim var. İnsanların en iyi hayatlarını yaşamalarına yardımcı olabilirim. Sana olduğum gibi,” diye mırıldandı Bianca. “Benden önce ne kadar tombul ve solgun olduğunu hatırlamıyor musun?” Pençeye benzeyen tırnaklarını Teddy’nin çıplak göğsünde gezdirdiğinde Riley tırnakların adamın vücudunu delmesinden korktu.

Teddy dolapta kendisine ayrılan bir metrekarelik alana uzanıp üzerinde deniz gergedanı olan bir tişört çıkardı. Tişörtünü giyerken Riley teslimiyetini hissedebiliyordu. “Bu ameliyat

için çok fazla bir para. Ayrıca son cerrah göğüslerini biraz daha büyütmenin önemli riskleri olacağını söylememiş miydi?"

"İyy, aşkım. Bunu giyme. İğrenç duruyor. Bunu çöpe atıp sana aldığım golf tişörtlerinden birini giy," derken tişörtlerden birini ona fırlattı.

"Bunlarla rahat edemiyorum. Sadece koltuğa oturup çocuklarla film izlemek istiyorum. Ne giydiğim çocukların umurunda değil."

"Korumamız gereken bir imajımız var," diyerek ısrarını sürdürdü Bianca. "Ya film gecesinde bir aile fotoğrafı çekersem ve takipçilerim o paçavra tişörtü görünce benden soğursa?" Yüzü tuhaf bir hal alınca Riley burnunu kınıştırmaya çalıştığını anladı.

Teddy karısına doğru uzanıp ellerini tuttu. "Takipçi sayın umurunda değil. Bence göğüslerin zaten yeterince büyük. On beş santimlik topuklularını giymeyi artık bırakmalısın çünkü takılıp duruyorsun. Eski seni özlüyorum. Bana Çin yemeği getiren, bütün gece benimle *The Matrix* filmlerini izleyen kıza ne oldu?"

Bianca'nın göz devirmesi dramatik ve çalışılmıştı. "Aşkım. Geliştim. Sen de gelişıyorsun." Adamı karnından dürttü. "O fazladan on üç kilonun burada nasıl görüldüğünü hatırla. Küçük pofuduk bir inektin. Bir de şimdi kendine bak. Kaslar. Bronz bir ten. Lensler."

"Ekilmiş saçlar. Kuru gözler. Ayrıca karbonhidrat yemeyi özlüyorum," diye karşı çıktı Teddy. "Bu davranışlarının kızımla üzerinde yaratacağı etkiden endişe ediyorum. Bir anneye ihtiyacı var, mankene değil. Sırf sen kendini bir grup yabancı için oyuncak bebeğe çeviresin diye bu kadar çok çalışmıyorum."

Bianca hafifçe burnundan dürtüp golf tişörtünü eline tutuşturdu. "Hayır. Ailemize en iyi hayatı sağlamak için bu kadar çok çalışıyorsun. Şimdi bu tişörtle şortu giy. Fotoğraf çekimim için de ışığı tutabilirsin."

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Artık kim olduğunu bilmiyorum,” diye fısıldadı Teddy.

“Kendimin en iyi haliyim, şapşal.”

Bulutlar tekrar kapanırken Riley bir tüpten içeri çekiliyormuş gibi hissetti.

Kendini tekrar giyinme odasında buldu. Baş dönmesinin etkisiyle sendeleyince neredeyse kulüp kıyafetlerinin olduğu tarafa doğru düşüyordu. Güçlü eller onu doğrultarak halının üzerine oturttu. Çöp kutusu görüş alanında belirdiğinde zayıf bir şekilde gülümseyebildi.

“İyiyim,” dedi çöpü eliyle iterek. “Sadece biraz başım döndü.”

“Bu... bu da neydi böyle?” Kellen yere yanına oturdu.

“Bu bir görüydü. Neden? Dışarıdan nasıl görünüyordum ki?”

“Burnun sürekli seğirdi. Gözlerin açık ama buğuluydu. Sanki sıkıcı bir dersteymişsin, tamamen dalıp gitmişsin gibiydi.”

“Hâlâ buradaydım. Sadece Teddy ve Bianca’yı izliyordum.”

“O mu yapmış? Hayır, imkânı yok. Teddy merhametli fare tuzakları kurup örümcekleri dışarı atan tipte bir adam.”

“Ölümünü görmedim,” dedi Riley biraz rahatlamış hissederek. “Tartışıyorlardı. Bianca daha büyük göğüsler yaptırmak istediğini söylüyordu.” Baş dönmesi azaldığında oturduğu yerden odayı incelemeye başladı. Bianca’nın Teddy’ye zorla giydirmeye çalıştığı golf tişörtü köşede yerdeydi.

“Daha büyük mü? Daha büyüğünü yaptıklarını bilmiyordum.”

“Daha büyük göğüsler, daha çok takipçi demekmiş.”

“Belki de takipçilerinden biri öldürmüştür?” diye alay etti Kellen.

“Ne kadar takipçisi varmış?”

“Yirmi bin.”

“Yirmi bin kişi kendilerine nasıl zengin biriyle evlenebileceklerini ve estetik yaptırabileceklerini anlatmasını mı izlemek istemiş?”

“Yarısından fazlası sahte hesap. Kredi kartı ekstrelerinde satın alımları bulduk.”

“Sahte takipçi satın alabiliyor musun?”

“Ne diyebilirim ki,” derken omuz silkti Weber. “Dünya boktan bir yer. Herkesin bir fikri ve izleyicisi var.”

Teddy’yi mutfakta, boş gözlerle bir kâseye bakarken buldular.

“Bay Hornberger?” diye seslendi Riley.

Adam irkilerek pembe mermer tezgâhın üzerine sütle Marshmallow Munchies* döktü.

“Birkaç dakikanız var mı?”

“Ah, evet. Tabii. Affedersiniz. Bana Teddy de.” Sıcak pembe bir mutfak bezini dağınıklığın içinde gezdirip hepsini lava-boya döktü.

“Teddy. Eşinizin onu sosyal medyada takip eden insanlarla herhangi bir sorunu olup olmadığını biliyor musunuz?”

Gözlüklerini burnundan yukarı itti. “Olağan dışı bir şey yoktu. Yani troller her yerde var ama Bianca bunu kıskançlığa bağlardı.”

“Kıskanarı çok olur muydu?” diye sordu Kellen.

Teddy perişan bir halde omuz silkti. “Yani güzel bir kadındı.”

“Ayrıca ona düşkün bir kocası vardı,” diye ekledi Riley.

Mutfaktaki beyaz parlak buzdolabına, mercan rengi dolaplara baktı. “Belki biraz fazla düşkündüm. Sadece mutlu olmasını istiyordum.”

“Öyleyse internette ona gelen herhangi bir tehditten haberiniz yok, değil mi?”

Teddy başını salladı. “Açıkçası, Bianca korkutulacak biri değildi. Karımın... güçlü fikirleri vardı ve bunları dile getirmeyi seviyordu. Yüksek sesle.” İrkildi. “Üzgünüm. Böyle söylememeliydim. Demek istediğim...”

“Sorun değil. Verebileceğiniz her doğru bilgi işe yarar,” diye belirtti Riley.

* Bir bisküvi çeşididir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Başını salladı. “Evet, doğru. Teşekkürler. Öldüğüne inanmıyorum. Ona kim zarar vermek istemiş olabilir bilmiyorum. Onsuz ne yapacağımızı bilmiyorum.”

“Değerlendirme?” diye sordu Kellen arabasına doğru yürürlerken. Bej renkli bir sedan, süslü bir duvar sütununa gömülü posta kutusunun önüne park etmeden önce yavaşça yanlarından geçti.

“Karısı öldüğü için üzgün ve korkmuş. Aynı zamanda biraz da rahatlamış.”

Dedektifin kaşları yukarı kalktı. “Rahatlamış mı?”

“Onu mutlu etmek istiyordu ama bu asla yeterli olmuyordu. Ne kadar verirse kadın daha fazlasını istiyordu. Daha fazla estetik operasyon. Adam sadece sonuca ulaşmak için bir araçtı ve bunu fark ettiğinde vazgeçemeyecek kadar âşıktı.”

“Kanalına kısaca bir göz attım. Birinin saçlarıyla oynarken üç yüz dolarlık doğru kotu bulmaktan bahsetmesini izlemek... acı vericiydi. Ama açıkça tehdit içeren yorumlara rastlamadım.”

“Bianca’nın sosyal medyasını biraz araştırabilirim,” diye gönüllü oldu Riley. “İnternette takip konusunda çok iyiyimdir. Tabii yasal takipten bahsediyorum,” diye düzeltti hızlıca.

13 Ağustos Perşembe, 13:06

Larry Rupley'nin yaşadığı yer, Bogdanovich konağından iki blok ötedeydi. Birbirinin aynısı iki bej renkli binanın ortasında, sıradan bej renkli bir evdi. Nick otoparka girip Riley'nin *Jeep*'ini park ettikten sonra kendisine uzattığı dosyayı aldı.

Köpek Burt bir yıkım topu büyüklüğündeki kafasını koltukların arasından uzatıp, "Öğle yemeğine gelmedik mi?" dercesine ön camdan sıra sıra dizilmiş evlere baktı.

Nick hafifçe köpeğin kulaklarını okşadı. "Yemeğe sonra gideceğiz, dostum."

Bu sırada Riley'ye bir bakış attı. Ölen kadının kocasıyla yaptığı görüşmeden zarar görmemiş halde -Weber'ın yüzü için iyi haberdi- döndüğünden beri sessizdi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Sabah bir cinayeti araştırmışken öğleden sonra da kayıp bir insanı araştırmak, eskiden seyyar tuvalet şemalarının editörlüğünü yapan biri için fazlaymış gibi geliyor."

Riley güneş gözlüğünün üzerinden kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Pelet sobası şemaları, ukala. Bir de tuvalet bölmeleri."

Nick sırtıarak dizini sevecen bir şekilde sıktı. Ona ukala demesi, sabahki tartışmaları yüzünden kızgın olmadığını gösteriyordu. Ne yapacağını söylemesi ya o kadar da kötü bir suç

değildi ya da eski boktan kocasından çok daha kötü şeyler görmeye alışmıştı. Ona karşı öfkeli kalmadığı sürece mutluydu.

“Rüya gibi bir hayatmış, bebeğim. Hadi gidip şu kayıp Larry’yi bulalım.”

Jeep’ten indiklerinde arkalarından yürüyen Burt, bir yangın musluğuna bacağına kaldırmak için durdu. Üç basamak sonra Larry’nin ön kapısına vardılar.

“Burası boşanmış erkeklerin kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmek için geldikleri bir yere benziyor,” dedi Riley. Nick’in uzattığı lateks eldivenleri giyiyordu. Yazlık sivil dansman kıyafetlerini çıkarmış, Nick’in seksi gündelik kıyafet dediği giysiler giymişti. Şirin bir şort, sandalet ve ona her baktığında gözüne çarpacak kadar göğüs dekoltesi veren askılı mavi bir atlet. Nemden kabaran saçlarından şikâyet ettikten sonra sevimli bir atkuyruğu yapmıştı. Kadınlar kabarmış saçların neden kötü bir şey olduğunu düşünürdü, asla anlayamayacaktı.

Yumruğunu vurarak kapıyı çaldı.

“Kapıyı açsa çok tuhaf olmaz mıydı?” dedi Riley etrafındaki birbirinin aynısı boş verandalara bakarak.

Burt burnuyla iterek aralarına girdi.

Nick zilini çalmayı denedi ama kimse açmayınca Shelley’nin verdiği anahtarı çıkardı. “Umarım bir seks partisinin ortasında değildir,” dedi kapıyı açarken. “Önden buyur.”

“Bu ihtimalden sonra mı?” Riley başını iki yana salladı.

Nick kapıdaki posta bölmesinin hemen altında birikmiş posta yığınının üzerinden geçerek içeri adım attı.

Eve az eşyalı demek yanlış olurdu. Bembeyaz duvarlardan birinin önünde içine çökmüş bir kanepede vardı. Kanepede, etrafında bir sürü kablonun birbirine dolandığı yeni bir televizyonun karşısındaydı. Çöpten bulunmuş gibi görünen sehpanın üzerinde iki oyun kolu ve bir cüzdan duruyordu.

“Bay Rupley? Evde misiniz?” diye seslendi Nick. “Larry?”

Burt havlamasıyla çşlik ederek mutfığa doğru gitti. Cevap yoktu.

“Ev boş gibi,” dedi Riley.

“Hadi eşelemeye başlayalım.”

Burt söyleneni duyar duymaz, yemek odasındaki halıyı eşelemeye başladı.

“O anlamda değil, dostum,” diye uyardı Nick. Köpek utanmış gibiydi.

“Pekâlâ, tam olarak nelere bakmalıyız?” Riley gardırobu açarken hevesli bir şekilde sordu. “Yabancı birinin evini karıştırmak için özel dedektiflerin bir kontrol listesi var mı?”

“Birkaç ipucu arıyoruz. Rupley’nin nasıl yaşadığına, zamanını nasıl ve kiminle geçirdiğine dair ipuçları. Bir de sıra dışı şeyler varsa onlara bakarız. Hangi ilaçları kullanıyormuş? Esrar ya da porno zulası var mı? Ne saklıyor ve ne kadar iyi saklıyor?”

Riley düşünceli bir şekilde başını salladı.

Bir şeyler saklamak demişken, “Telefonunu alabilir miyim?” diye sordu Nick. “Benimkini *Jeep*’te bırakmışım.”

“Tabii.” Riley telefonu ona uzatıp gardırobun içine bakmaya başladı. Bu sırada Nick dikkatini ondan ayırmadan birkaç ayarı ustalıkla değiştirdikten sonra kamerayı açtı. Bu konuda kendini suçlu hissetmeyecekti. Sonuçta bunu onun iyiliği için yapıyordu.

Hain, aşırı korumacı erkek arkadaş görevini tamamlayınca sehpadaki cüzdanı açtı. İçinde Larry’nin ehliyetini, birkaç kredi kartını ve kırk iki dolar nakit parayla bir marketin üyelik kartını buldu. Prezervatif yoktu. Gizemli telefon numaraları ya da adreslerin yazdığı bir kâğıt yoktu. Cüzdanı boşaltıp sehpanın üzerine dizdiği her şeyin bir fotoğrafını çekti.

Evde hiçbir tablo, çerçeveli fotoğraf ya da bitki bulunmuyordu. Kirli çoraplarla iki çift haki rengi pantolon ön kapının yanında bir yığın oluşturmuştu. Görüşüne göre, Larry Rupley tıpkı Nick’in amcası Ricardo gibi pantolonunu kapıda çıkaran bir adamdı. Rico amcasının aksine, Larry’nin çamaşırlarını toplayan bir Fotoula teyze yoktu.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Ortak mutfakla yemek alanı, donmuş *burrito*'ları ısıtmak dışında herhangi bir işe yaramayacak kadar küçüktü. Mutfak aletleri “mini boyda” ve on yıldan daha eskiydi. Odanın ortasında üstü kaplamalı küçük bir katlanır masa vardı ama sandalye yoktu. Açılmamış kargolarla zarflar küçük bir yığın halinde masanın üstünde duruyordu. Larry'nin hem ev hem de posta işleriyle karısının ilgilenmesine alışkın bir adam olduğu belliydi.

Nick postaları karıştırdığında çoğunlukla ıvır zıvırla birkaç Amazon paketi buldu.

Görünüşe göre Larry, yemeklerini ya kanepede oturarak ya da mutfakta ayakta yiyordu.

Masanın arkasında, sadece bir ızgaranın sığabileceği kadar küçük bir verandaya açılan sürgülü cam kapı vardı. Öyle büyük ve düzgün bir ızgara değildi, taşınabilir kömür ızgarası ancak sığardı. Nick'in tahminine göre, veranda bir arka “bahçeye” çıkıyordu. Mahremiyet için çitle çevrilmişti ama iki metreye iki metre olduğu düşünülüğünde, daha çok bir açık hava hücresini andırıyordu.

Larry dört metrekaresel arka bahçesine hiç bakmamıştı.

“İlginç bir şeyler buldun mu?” diye sordu Nick içeri döndüğünde. Riley mutfaktaki çöpleri karıştırıyordu.

Burnunu kırıştırarak başını salladı. “Eski birkaç kapsül kahveyle küflenmiş yemek artıkları. Ormanda tarikat arkadaşlarıyla dolunay ayini için buluştuğu gizli bir kulübe adresi yok maalesef.”

Burt yerde iki mama kabı buldu. Mamayı silip süpürdükten sonra suyu höpürdeterek içti.

“Adamın bir kedisi var,” diye gözlemledi Nick. Kilerin kapisını iterek açtığında kum kabının üzerinde bir torba kedi maması buldu.

“Gel pisi pisi,” diye seslendi Riley. Burt'ün kulakları dikleşti ama kedi ortaya çıkmadı.

“Belli ki, televizyon karşısında yemek ve bira diyeti yapıyormuş,” dedi Riley dondurulmuş yemeklerden birini göstere-

rek. “Adam karısı ve dört çocuğuyla yaşarken kendini yalnız başına *Dr. Diet Salisbury** bifeği yerken bulmuş.”

“Fotograf yok. Çocuklara ‘baba evini’ yuva gibi hissettirmek için çaba yok. Pantolonlarını kapı önünde çıkarıp atma rahatlığı var. Belki de bu şekilde yaşamayı sevmiştir?” Nick tahmin yürüttü.

Oturma odasına dönerek gardırobun içine göz attı. Bir *sweatshirt* ve üç ceket asılıydı. Alt rafta iki çift mokasen ayakkabıyla boş bir alan vardı.

“Şüpheli bir şeyler var mı?” diye sordu Riley.

Nick başını salladı. “Yola çıkmadan yapılacaklar listesi ya da uçak bileti yok. Şüpheli kan lekeleri yok. Fidyeye notu yok. Bir de üst kata bakalım.”

Burt önlerindeki halı kaplı merdivenlerden yukarı fırladı.

Köpeği ikinci kata doğru takip ederken, “Yemin ederim İngilizce anlıyor,” dedi Riley.

Üst katta eşit büyüklükte iki yatak odasıyla küçük bir banyo buldular. Yatak odalarından birinde duvara yaslanmış iki ranza vardı. Yatakların hiçbirinde çarşaf serili değildi.

Larry’nin odasında başlığı olmayan geniş bir yatak, tek bir yastık ve indirim reyonundan alınmış gibi görünen bir nevresim takımı vardı. Dolabından da çok az bir kıyafet dışında herhangi bir sırtı çıkmadı. Birkaç tişört, bir kot pantolon ve birkaç spor şortuyla atletler yerde buruş buruş duruyordu. Camın altındaki duvara bir telefon şarj cihazı takılıydı. Nick’in gördüğü en küçük televizyon ekranı neredeyse boş olan eski püskü şifoniyerin üzerine yerleştirilmişti. Yatağın yanında, yerde bir şişe losyon duruyordu.

Larry Rupley’nin hayatı fazlasıyla iç karartıcıydı.

Riley’nin arkasından banyoya gitti.

“Hımm,” dedi Riley. Muşamba zemindeki kirli iç çamaşın yığınınına bakıyordu.

“Anıların mı canlandı?” Riley’nin eski komşusu Dickie’nin

* Amerikan İç Savaşı sırasında askerleri tedavi eden *Dr. James Salishury*, et fanatigidir ve diyetinin bir parçası olarak Salisbury bifeğini bulmuştur. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

iç çamaşırlarını ortak banyoda çıkarmak gibi bir alışkanlığı vardı. En azından kendini öldürtmeden önce öyle yapardı.

“Bahse girerim, Larry’nin bir çift salata maşası ve onları toplayacak memnuniyetsiz bir ev arkadaşı yoktur,” diye dalga geçti Riley.

Nick yerdeki bitmiş tuvalet kâğıdı rulosuna bakıp banyo dolabını açtı. Larry’ye tuvalet kâğıdı ya da birden fazla havlu alacak bir karısı yoktu. Larry’nin boşanmamak için ne kadar çaba harcamak zorunda kalmış olabileceğini düşündü. Boşanmamaya çabalamamak için ne kadar tembel bir orospu çocuğu olduğunu da aklından geçirdi.

“Burası beni depresyona soktu.” Riley iç çekerek ecza dolabını açtı. “Görünüşe göre Larry’yi de sokmuş,” diye ekleyip bir şişe reçeteli hapı ona doğru fırlattı. İlaç antidepresandı. Nick ilaçları bembeyaz banyo tezgâhına boşaltırken kutudaki son kullanma tarihini kontrol etti ve hapları saydı.

“Kolesterol için bir tane daha var,” dedi Riley bir kutu daha uzatarak.

Bu kutudaki ilaçları da saydı.

“Eğer haplarını günü gününe içiyorsa, ikisini de yaklaşık beş gündür içmiyor demektir. İkisi de aynı gün alınmış.”

“Beş gün, Shelley’nin söylediğine göre çocukların mesajlarına ve aramalarına cevap vermeyi bıraktığı zaman.”

Nick hapların, banyonun ve üst katın kalan kısmının fotoğrafını çektikten sonra aşağı indiler. Burt kanepede uzanıyordu.

Onları gördüğünde uzun kuyruğunu mindere çarparak sallamaya başladı.

“Peki ne görebiliyor ya da göremiyoruz?” diye sordu Nick.

“Cüzdanıyla araba anahtarlarını evde bırakmış. Ama bir telefon veya ev anahtarı göremiyorum. Yani kısa bir süreliğine gitmeyi planlıyormuş gibi görünüyor. Belki de öyle görünmesini istiyordu.”

“Shelley ona nafaka borcu olduğunu söylemişti. Zaten pos-

taların arasında birkaç tane gecikmiş ödeme bildirimi var. Larry borcunu çok geciktirdiği için her şeyi boş vermeye karar vermiş olabilir. Beleşçi insanlar bunu her zaman yapar.”

Riley kaşlarını çatı. “Evet ama buzdolabının üzerinde beş kilometrelik iki koşu yarışmasının göğüs numarası ve vestiyerdeki iş ayakkabılarının arasında bir boşluk vardı. Sanki koşuya gidip bir daha geri gelmemiş gibi.”

“Bir de kedi var,” dedi Nick.

“Ne olmuş kediye?”

“Herhangi bir kedi görmedik.”

“Kediler saklanır. Gölgede gizlenip Burt’ün zamansız ölümünü planlıyor olabilir,” dedi Riley.

“Kabında mama vardı. Hangi kedi beş gün yemek yemeden durur?”

“Belki biri beslemek için geliyordur?”

“Belki de o kişi Larry’nin nereye gittiğini biliyordur.”

Riley ona saygı ve şehvet dolu bir bakış attı. “Etkileyici.”

“Evet. Bunu çok duyuyorum,” dedi Nick ellerini tişörtüne sürterek. “Kediye tekrar mama koyup komşularıyla konuşalım.”

Riley mutfığa doğru giderken durdu. “Antidepresanlar. İç karartıcı bir ev. Aileden uzakta olmak. Bir şey yapmamıştır değil mi, yani...”

“Köprüden atlamak gibi mi?” Nick omuz silkti. “Kalp krizi, soygun, vur kaç ya da aşırı doz da olabilir. Belki barda seksi bir kızla tanışmıştır ve birkaç gündür onda kalıyordur.”

“Kaybolmasıyla ilgili tek açıklama öldüğü, gizli bir uyuşturucu sorunu olduğu ya da seksi bir kızla seviştiği şeklindeyse hayatı hakkında ne söylenebilir ki?” dedi Riley kuru bir sesle.

“Belki de dostumuz Larry kayboluşunu planlayıp güzel bir tropik adaya taşınmıştır. Bilemeyiz.”

Riley’nin burnu seğirdi.

“Ne oluyor?”

Gözlerini kırptırarak, “Hıh?” diye sordu Riley.

“Burnun seğırdi. Ne görüyorsun?”

“Daha çok bir his gibi. Sanki geri dönmeye niyeti varmış gibi hissediyorum ama net bir şey göremiyorum. Sanırım ölü kadının dolabındayken psişik kotamı doldurdum,” dedi omuz silkerek.

Nick ona uzanıp omuzlarını ovdu. “Weber’in yanındayken bir şey gördün mü?”

“Kurbanın dolabında bir görü gördüm. Cinayet anı falan değildi. Daha çok hayatına bir bakış gibiydi. Kusmadım, yine de dizlerimin bağı çözülünce Kellen’ı biraz korkuttum sanırım.”

Kız arkadaşının başka bir erkeğin yanında dizlerinin bağının çözülmesinden hoşlanmamıştı.

“Sanırım psişik dayanıklılığımı falan geliştirmem gerekiyor. Formda değilim.”

“Bu gece büyükannen bunu söylediğini duymasın,” diye uyardı Nick. “Seni Tayland’daki bir buhar kulübesinde psişik eğitim kampına zorlayacak türden bir kadına benziyor.”

Riley yüzünü buruşturdu. “Sanırım bu yüzden geldi.”

“Korkutucu kadını senden uzak tutacağım,” diyerek başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Hadi, Thorn. Gidip komşuların söyleyeceklerini dinleyelim.”

Larry’nin evinin her iki yanındaki evlerden kapıyı açan olmadı. Ancak üçüncü evin kapısına gittiklerinde orta yaş krizi küpesi ve aşırı kaslanmış kolunda yeni bir dövmesi olan kısa boylu, kaslı bir adam kapıyı açtı. Adam orta boylu kadınlar için sorun teşkil edebilecek kadar kısaydı. Ya güzel bir bronzluğu vardı ya da İtalyan veya Latin genleri taşıyordu, ayrıca bir vücut spreyi şirketine yatırım yapmış gibi kokuyordu. Nick otoparktaki parlak spor arabanın bu adama ait olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Satıcı mısınız?” diye sordu adam umutla. Bakışları Riley’ye kaydıığında devreye giren güzel kız radarıyla gözleri parladı. “İçeri falan girebilirsiniz.”

“Teşekkürler. Ben Riley, bu da Nick.”

“Buyurun! İçeri girin! Ben Roy. Yok artık. Ne bu, aslan mı?”
Burt asil bir tavırla Roy’un yanından geçip içeri girdi.

“Biz köpek olduğunu düşünüyoruz ama o kendini insan sanıyor,” dedi Riley.

Roy hayatında duyduğu en komik şakaymış gibi güldüğünde, Nick vücut spreyinden yayılan çaresizliğin kokusunu alabiliyordu.

“Komşunuz Larry’yi arıyoruz. İki bina yanınızdaki evde kalıyor.”

Roy’un oturma odası bir spor salonuna dönüştürülmüştü. Halının üzerine düzgünce dizilmiş ağırlıklar, aynı zamanda masa olarak kullandığı bir ağırlık sehpası vardı. Ön camın yanındaki duvarda egzersizleriyle set sayılarının yazılı olduğu beyaz bir tahta asılıydı.

“Spor yapıyorsunuz,” dedi Riley bariz olanı belirterek.

Roy, Rockefeller Noel ağacı gibi aydınlandı. “Evet,” dedi başını hızla aşağı yukarı sallayarak. “Ağırlık kaldırmaya merak saldım. Önemli bir şey değil. Eşim, yani *eski* eşim yumuşamaya başladığını söylemişti. Şimdi yumuşayan kimmiş bakalım.” Cümlesini tamamlamasına rağmen başını sallamaya devam etti. “İçecek bir şey alır mısınız? Ben de tam bir protein karışımı yapmak üzereydim.” Başparmağıyla Larry’ninkiyle neredeyse aynı olan mutfakı gösterdi.

Nick, mahalle sakinlerinin ne sıklıkla sarhoş olup kazara başkalarının evlerine girmeye çalıştıklarını merak etti.

“Ben almayayım, teşekkürler,” dedi Riley tatlı bir gülümsemeyle.

Roy bu gülümsemeye bayılmıştı. “Oturun. Dolapta biraz jambon ve peynir olacaktı. Öğlen yiyecektim ama paylaşabiliriz.”

“Sağ ol, dostum. Almayalım,” diye ısrar etti Nick. “Larry Rupley’den bahsediyorduk. Tanışıyor musunuz?”

Roy başını sallamaya devam etti. “Aynen. Evet. Tabii. İri yarı bir adam. Koşuya çıkıyor. Benimle birlikte ağırlık kaldır-

ması için onu ikna etmek istiyordum. Maksimum ağırlık kaldırıyorum. Birinin yanımda olması gerekiyor.” Hâlâ başını sallıyordu.

“Nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Riley.

“Kimin? Larry’nin mi?”

Nick bezgin bir nefes verdi. “Evet, Larry’nin. Nerede olduğunu biliyor musunuz? Birkaç gündür kendisinden haber alamıyorum.”

Baş sallamalar devam ediyordu. “Aynen. Hayır. İş yerine baktınız mı?”

“Bize yardımcı olamazsanız oraya gideceğiz.”

“Yardımcı olabilirim! Kesinlikle yardımcı olabilirim,” diye belirtti Roy. Yeniden kaslı yalnızlığıyla baş başa kalacağı için korkmuş gibiydi.

“Larry’yi en son ne zaman gördünüz?” diye sordu Riley.

“Hımm. Evet. Bir düşüneyim.” Boynundaki damarlar ortaya çıkınca Nick düşünmenin adamın sinir sistemini çok fazla zorlayabileceğinden endişelendi. “Ah. Geçen cumartesi bir grup arkadaş, yani o hafta sonu çocukları almamış olanlarla otoparkta bir tür *tailgate** için bir araya geldik. Hamburger yiyip bira içtik. Biraz sınav çektik.”

Kaslarını gösterip sanki onu silah fuarına davet edecekmiş gibi beklentiyle Riley’ye baktı.

“Eğlenceli görünüyor.” Riley cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Nick yalanının kulağa çok inandırıcı geldiğini düşündü.

“Evet. Eğlenceliydi. Burada çoğumuzun birçok ortak noktası var. Boşanmak ve benzeri boklar. Pardon. Benzeri şeyler yani.”

Konuya dönmeye çalışarak, “Larry de cumartesi günü sizinle miydi?” diye sordu Nick.

“Evet, aynen. Tabii. Yani sınav çekmedi ama kesinlikle oradaydı.”

* Bir aracın açık bagaj kapısının etrafında toplanılarak yapılan sosyal etkinliktir. (ç.n.)

“Nasıl bir hali vardı?” diye sordu Riley.

“Hali mi?” Belli ki Roy bu kelimeyi hiç duymamıştı.

“Hafta sonu mutlu muydu? Ya da üzgün müydü, stresli miydi?”

“Ah.” Yine başını salladı. “Aynen. Tabii. Bilmiyorum. Erkekler duyguları gibi boklar hakkında fazla konuşmazlar. Duyguları gibi şeyler yani. Pardon. Değil mi, Mick?”

“Nick. Yani keyfi yerinde miydi değil miydi, bilmiyorsunuz,” diye açıkladı Nick.

Roy kaşlarını çattı ama başını sallamaya devam etti. “Yerinde gibiydi. Çok yemek istemediğini çünkü daha sonra koşuya çıkacağını söyledi.”

“Koşuya çıkarken gördünüz mü?”

“Ah. Hayır. Larry iyi mi?” Neredeyse bir haftadır görmediği bir adam hakkında sorular soran yabancıların evinde olmasının garipliğini en sonunda fark etmişti.

“Larry’nin kedisini kimin beslediğini biliyor musunuz?” diye sordu Riley.

“Bay Pickles’ı mı?”

Nick kahkahasını öksürükle bastırdı. “Evet. Bay Pickles’ı.”

“Larry besliyor.”

Riley’nin gülümsemesi dudaklarını zorlamaya başlamıştı.

“Çok yardımcı oldunuz,” diye yalan söyledi Nick. “Bu kartım. Aklınıza bir şey gelirse beni arayın.”

“Aynen. Tabii.” Baş sallamalar sürüyordu. “Sizin kartınız var mı?” diye sordu Riley’ye.

Nick tersledi. “Hayır. Yok.”

“Ah. Tamam. Yani sizinle konuşmak istersem Rick’i ararım.”

“Nick.”

“Ah. Doğru. Tamam.”

Jeep’e geri döndüler. Roy kapıdan el sallarken hâlâ onları izliyordu.

“İşte bu yüzden duyguların hakkında konuşuyorsun,” dedi Riley de el sallayarak.

“Evet, tabii. Hadi, Thorn. Seni yemeğe götürüyüm.”

13 Ağustos Perşembe, 16:45

“Burada ne işimiz var?” Riley önlerindeki alçak beton binaya baktı.

Çift camlı kapının üzerindeki tabelada kırmızı, beyaz ve mavi renklerle *Big Johnny’s Guns* yazıyordu.

Arabayı durdururken, “Personel eğitimi olarak düşün,” dedi Nick.

Öğle yemeği yedikten sonra Burt’ü konağa bırakmışlardı. Fred ve Bay Willicott rampayı baştan yaparken Burt de onları denetleyecekti. Riley’nin planı Bianca Hornberger’in YouTube kanalında *4EvaYoungBitchez* videolarından birkaçını izlemektir ancak Nick bir yere giderken ona katılması için ısrar etmişti. Bunun arabada sevişmek için bir şifre olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı.

“Bana ateş etmeyi mi öğreteceksin?” diye sordu neşelenerek. Bu ilk işaret, Nick’in dedektifliğin inceliklerini gerçekten göstereceği anlamına geliyordu. Şimdiye kadar onu aşılmaz bir evrak duvarının arkasına hapsedmeye kararlı gibiydi.

“Sana nasıl güvenli ve sorumlu bir şekilde silah kullanacağını öğreteceğim,” diye düzeltti Nick. Arabadan inip arka kapıyı açtı, büyük siyah bir çantayı omzuna astıktan sonra elini tuttu. “Gel hadi. Seni Johnny’yle tanıştırayım.”

Big Johnny’s Guns’ın zemini betondur. İçeride düzenli cep-

hane vitrinleri, silah aksesuarları ve Riley'nin hafta içi akşam beşten önce bir silah dükkânında takılacağını düşündüğü türden insanlar vardı. Sürekli kamuflaj giyen, belinde görünür tabancalar taşıyan türden insanlar.

Önemli olmadıkça rasgele düşüncelerin zihninden geçmesini hızla ve sessizce ruh rehberlerine tembihledi. Burada kazara kimsenin kafasının içine girmek istemiyordu. Ruhsal garaj kapıları, sevimli pastel bulutların üzerine kapanarak onu kendi düşüncelerinin göreceli huzuruyla baş başa bıraktı.

Pat. Pat. Pat.

Boğuk duyulan tabanca sesi irkilmesine neden oldu.

"Tabancalı bir grup insanın yanında kendimi daha az güvende hissetmem garip mi?" diye fısıldadı Nick'e yaklaşıarak.

Nick göz kırptı. "Herkes böyle hissettiriyorlar."

Onu arka tarafta, belinde tabanca kılıfları olan iki adamın eğilmiş bir şekilde telefonda *fail** videoları izledikleri bir bankoya yönlendirdi. Arkalarında poligonun güvenlik kamerası görüntüleri oynuyordu.

Nick çantayı yere bırakırken bir kolunu Riley'nin omzuna attı.

"Nicky Santiago."

Geniş omuzlu, uzun boylu, yuvarlak hatlı ve kırlaşmış saçlarını atkuyruğu yapmış bir kadın bankonun arkasındaki kapıdan çıktı. *Lenny Kravitz* tişörtünün üzerine haki bir pantolonla yelek giymişti. Ayaklarının dibinde tombul bir siyah labrador duruyordu.

"Johnny," dedi Nick.

"Seni uzun zamandır buralarda görmemiştim."

"Meşguldüm."

"Evet, belediye başkanı olayını duydum." Harrisburg şehir merkezinde yaşadıkları silahlı çatışmayla ilgili bir fikri varsa bile Johnny bunu kendine sakladı.

Pat. Pat. Pat.

* Başarısızlık videoları. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley yerinden sıçradı.

Johnny onu baştan aşağı süzüp kaşlarını kaldırdı. “Yanında bir acemi mi getirdin?”

Nick dirseğini bankoya dayarken tabanca seslerinin ve sakallı, tabancalı kalabalığın arasında evindeymiş gibi rahattı. “Evet, bu Riley. Riley, bu da Johnny. Bir kulvara, ayrıca birkaç hedef kâğıdına ihtiyacımız var.”

Johnny adamlara dirsek atarak onları kasadan uzaklaştırdı. “Sen çeşmedeki kızsın. Psişik olan,” dedi ona bir bakış daha atarak.

Gerçekten şapka ve güneş gözlüğü takması gerekiyordu.

Pat. Pat. Pat.

“Ah. Evet,” dedi Riley zayıf bir sesle. Her zamanki tepkiyi görmeyi bekledi. “Hangi sayıyı düşünüyorum?” soruları ya da karnavallarda insanları dolandırmakla ilgili imaların başlamasını bekledi.

“Belediye başkanına silah fırlattığını duydum.”

“Evet,” dedi Riley çekinerek.

Johnny, Nick’e sert bir bakış attı. “Onu daha önce getirmeliydin.”

“Evet, her neyse. Şimdi buradayız işte. Kulvar alabilir miyiz?” Nick onları koklamaya gelen labradoru sevmek için omzundaki kolunu çekti. Köpek hüzünlü gözleriyle her şeyin yoluna gireceğini söylemek istermiş gibi Riley’nin bacağına yaslandı. Yumuşak kulaklarını okşarken birisi poligonda birkaç el daha ateş ettiğinde yerinden bile kıpırdamadı.

“Yedinci kulvar,” dedi Johnny. Başparmağını yalayıp birkaç hedef kâğıdını desteden sıyırdı. “Ne istersiniz?”

Nick tabanca isimlerinden çok şifreye benzeyen birkaç kelime ve harf-sayı kombinasyonunu sıraladı.

Kimliklerini verip Riley’nin sinirlerini yeniden harekete geçiren ifadelerle yazılmış feragat belgelerini imzaladılar. Ardından Johnny onları kapalı atış alanı yazan bir kapıya doğru yönlendirdi. Nick kapının önünde duraksayarak çantasının fer-

muarını açtı. Çantadan çıkardığı bir çift kulaklığı kulaklarına taktı. “Hazır mısın, Thorn?” diye sorarken sıırıyordu.

Sesi cızırtılı ve uzaktan geliyordu.

Başını salladı. “Evet. Bana bir şeyler öğret bakalım.”

Johnny arkalarından, “Hedefi tutturana kadar pes etmesine izin verme,” diye seslendi. Nick eliyle onu selamlayıp girişe doğru ilerlemeye başladı.

Kulağında kulaklık olmasına rağmen iki kapı arasındaki tabanca sesleri daha yüksekti. Nick’i takip ederek ikinci kapıdan da geçti, ardından uzun bir odaya girdiler. Poligonun en sonunda orta yaşlı bir baba, sevinç çığlıklarına bakılırsa iki genç kızıyla birlikteydi. İki kulvar yanlarında golf tişörtüyle şort giymiş yaşlı bir siyahi adam, inci kabzalı tabancasını dolduruyordu. Her kulvarda dikey bölmelerle bel hizasında bir banko vardı. Nick çantasını bankonun üzerine koydu ve iki adet ciddi görünümlü tabanca, birkaç kutu mermiyle iki çift koruyucu gözlük çıkardı.

“Pekâlâ, Thorn. Hadi seni bir tabancayla tanıştıralım.”

Nick silah kullanma teknikleri ve sorumlu kullanım hakkında kısa bir eğitim vermeye başladığında, Riley her şeyi öğrenmek için elinden geleni yaptı. Tabancalardan birini ona uzattı, nasıl şarjör doldurup sürgü çekeceğini gösterdi. Doğru hatırlıyorsa elinde tuttuğu bu tabanca bir *Glock*’tu. Birkaç dakika boyunca duruşuyla tutuşu üzerinde çalıştılar. Riley tekrar şarjörü çıkarttı, sürgü çekerek mermi yatağını boşalttı. Şarjör boşalana kadar bunu yapmaya devam etti, ardından tüm mermileri yeniden doldurdu.

Profesör Nick, bu alıştırmayı parmakları acıyana kadar tekrarlattı.

“Filmlerde çok kolaymış gibi yapıyorlar,” diye yakındı Riley.

“Vurulmayı da çok kolay gibi gösteriyorlar.”

Kişisel deneyimleri sayesinde Riley, ekrandaki karakterlerin vurulduğunda bile hâlâ kahramanca güç gösterilerine devam etmesinin saçmalık olduğunu görebiliyordu.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Parmaklarım uyuştı.”

“O zaman atış yapma zamanı demektir. Önce ben yapacağım. İyi izle ve etkilen.”

Hedef kâğıtlarından birini tahtaya asıp yaklaşık dört buçuk metre uzağa gönderdi. Omzunun üzerinden ona ukala bir şekilde sırtarak *Glock* tabancayı eline aldı ve art arda hızlıca altı el ateş etti. Nick her ateş ettiğinde Riley sıçırıyordu.

Tabancayı yere bırakıp hedefi geri çağırma düğmesine bastı.

“Yüce İsa! İsabetli vurabildin mi bari?” diye sordu umursamazca.

“Kendin bak.”

İnci kabzalı tabancası olan adam ıslık çaldı. “İyi atış, evlat.”

Nick adama anlamlı bir *baş selamı* verdikten sonra beklentiyle Riley’ye baktı.

Hedefin tam ortasında toplanmış altı düzgün delik vardı.

Riley gözlerini kıırttı. “Vay canına. Gerçekten *her şeyde* iyisin.”

“Evet, öyleyim. Bakalım sende neler var,” dedi Nick böbürlenerek.

Nemli avuçlarını şortunun arkasına silip şarjörü dikkatlice tabancaya yerleştirdi. Sürgüyü düzgün bir şekilde yerine oturtabilmek için iki deneme yapması gerekti. Kalbi gümbürtüyle atıyordu. Başka kulvardaki biri ateş ettikçe yerinden sıçırıyordu.

“Şimdi alıştırmayı yaptığın gibi tabancayı iki elinle tutacaksın. Derin bir nefes alacaksın ve tetiği çekeceksin,” diye talimat verdi Nick.

O kadar zor olamazdı, değil mi? Poligonun sonundaki iki genç kız hedeflerini İsviçre peyniri gibi delik deşik ediyorlardı.

Tabancayı yeni hedefe doğrulttu, derin bir nefes alıp tetiğe bastı.

Silah patladığında irkildi ve çığlık atarak dirseklerini geri çekti. Atışın sesi kulaklarında çınlarken tabancanın geri tepmesiyle vücudu yeniden kasıldı.

“Aman Tanrım. Vurdum!”

“Evet, bebeğim. Eğer kötü bir adamın dizlerinin dışından vuracak birine ihtiyacımız olursa sen ateş edersin,” dedi Nick. Hedefin sol alt tarafındaki deliğe bakıyordu.

Yani kâğıttaki silueti vuramamıştı ama *en azından* kâğıdı vurmuştu.

“Devam et,” diye teşvik etti Nick.

Söyleneni yaptı. Tetiği her çektiğinde çığlık atarak diğer mermileri de yavaşça ateşledi.

Nick boş tabancayı elinden alıp hedef tahtasını tekrar çağırdı. Sağ omzu sıyırmayı, siluetin kulağını delmeyi başarmış ve son üç atışında kâğıdı tamamen ıskalamıştı.

“Tam olarak nereye nişan almıştın?” diye sordu Nick.

Riley hedefin ortasındaki deliksiz daireye dokundu. “Bu işte berbatım, değil mi?”

Nick sırttı. “Yalan söylemeyeceğim. Korkmuş cıyaklamaların çok tatlı.”

“Elimde değil. Dehşet içindeyim.”

“Tetiği çekmek *zaten* korkutucu olmalı. Yaptığın her atışın sonuçlarının farkında olmalısın.”

“Bu beni rahatlatmıyor.” Sadece bir ders almıştı, şimdiden yenilmiş hissediyordu.

“Bana bak, Thorn. Kimse ilk seferinde bu işte iyi olamaz. Pratik yapmak gerekir. Psişik çalışmaların gibi, değil mi? Refleks haline gelene kadar daha iyi olmak için antrenman yapmalısın.”

Göğsünde küçük bir suçluluk duygusu hissetti. Nick haklıydı. Bu da büyükannesinin tam olarak haksız olmadığı anlamına geliyordu. Sorumluluk sahibi bir öğrenci olmamıştı. Yaz başındaki olaydan beri günlerinin çoğunu ruhsal garaj kapılarını kapatarak geçiriyor, sıradan bir insan olmanın tadını çıkarıyordu. Son birkaç haftadır Gabe’le birlikte dondurma yemek ve *brunch* yapmak için harcadıkları zaman, durugörü kaslarını çalıştırmak için harcadıkları zamandan daha fazlaydı.

Sadece yoldan çıkmamıştı, kendini resmen arabanın altına

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

atmıştı. Bu büyük bir sorumsuzluktu. Üstelik Kellen'a davasında yardım etmeye de gönüllü olmuştu.

Derin bir nefes verdi. "Yetişkin olmakla ilgili en can sıkıcı şeylerden biri ne, biliyor musun?"

Nick tahtaya yeni bir hedef kâğıdı asıp en sona gönderdi. "Neymiş?"

"Her zaman bir noktada kendimin en iyi versiyonu olacağımı, o zaman her şeyin daha kolay olacağını düşünürdüm. Ama hiçbir şey kolay değil. En iyi versiyon diye bir şey yok. Her şey sıkı, terli ve acılı bir çalışmadan ibaret."

Nick saçlarını karıştırdı. "Zavallı küçük Riley Thorn. İşte bu yüzden çalışmayı eğlenceli hale getirmelisin."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" diye sordu yüzünü asarak.

"Şimdi görürsün." Güvenlik gözlüklerinin arkasındaki gözlerinde bir parıltı vardı.

Riley çok geçmeden nedenini anladı. Nick arkasından yaklaşıp onu bankoyla kendi vücudu arasına aldığı anda sırtına yaslanan sert, lezzetli vücudunun her santimini hissedebiliyordu.

"Tabancanı al, Thorn." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Tamam," diyerek söyleneni yaptı.

"Cici kız. Şimdi tabancayı doldur ve mermiyi yerleştir."

Şarjörü tabancaya takıp ilk denemede sürgüyü çekmeyi başardı. "Şimdi ne yapıyorum?" diye sordu. Heyecanla gerginliğin birbirine karıştığını hissedebiliyordu. Nick Santiago arkasından ona yaslanmışken her şey daha iyi görünüyordu.

"Şimdi birlikte yapacağız." Elleri kalçalarını kavrayarak onu kendine doğru yasladi. "Tetiği çek, Thom. Pratik yapmak mükemmelleştirir."

13 Ağustos Perşembe, 18:59

Camp Hill'deki 69 Dogwood Sokağı, yaz sonu kurumuş çimlerle kaplı arazilerdeki diğer sakin tuğla evlerden herhangi biri gibi görünüyordu. Tabii dış görünüş aldatıcı olabilirdi.

“Pekâlâ.” Riley ön koltuktan arkaya dönüp araçtakilere baktı. “Herkes planı biliyor mu?”

Gabe başını salladı. “Thorn ailesinin akşam yemeğine katılıyoruz.”

“Ve?”

Fred'in peruklu kafası görüş alanına girdi. Anlayamadığı nedenlerle seksen küsur yaşındaki ev arkadaşı, annesinin ne ikram edeceğinin bile belli olmadığı bir akşam yemeğinde onlara katılmaya karar vermişti.

“Uygun bir süre sonra bir bahane uyduruyoruz ve gidiyoruz.”

Burt, Nick'in *SUV* aracının arkasından kabul eder gibi homurdandı. Gabe ve Fred de ciddiyetle başlarını salladılar.

“Harika. İçeride sakın gardınızı düşürmeyin. Büyükkannem korku verici bir kadındır, ayrıca her zaman bir art niyeti vardır,” diye onları uyardı.

“Çıktıktan sonra tavuk ya da *taco* yer miyiz?” Nick arabayı durdururken sordu.

“Evet.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

SUV’den inip eve doğru yürümeye başladıklarında arka bahçeden samimi bir karşılama sesi geldi. “Möö.”

“Bu babamın intikam ineği,” diye açıkladı Riley. “Komşusunu kızdırmak için aldı.”

Chelsea Strump’ın evi, tüm komşularından nefret ettiği için hiçbir zaman oturmadığı bir ön verandası olan kusursuz iki katlı bir evdi. Evinin çimleri sokakta hâlâ gerçek bir çim alana benzeyen tek çimenlikti. Pennsylvania’da ağustos ayı, bahçe düzenlemesi için cehennem demekti.

“Tarot falı baktırmak yok. İkinci tabağı istemek yok. İçeri giriyoruz ve çıkıyoruz,” diye hatırlattı Riley verandanın merdivenlerini çıkarken.

“Of.” Peruğu yan dönmüş Fred mızımlandı. Saçlarının ayırımı, ekvator çizgisi gibi bir kulağından diğerine uzanıyordu.

“Hadi bitirelim şu işi.” Riley cesaret almak için Nick’in elini sıkarak iç çekti. Poligon yüzünden tutuşu hâlâ güçsüzdü ama Nick sözünü tutmuştu. Altı atışta da hedefi vurana kadar pes etmesine izin vermemişti. Tabii atışların hepsi lanet olası hedefin bambaşka yerlerine isabet etmişti. Yine de sayılırdı, gösterdiği çabadan gerçekten gurur duyuyordu. Hatta Elanora’nın akşam yemeğinde önüne getireceği her şeyin üstesinden gelebileceğinden emin olacak kadar gururluydu.

Kapıyı öylesine tıklatıp açtı. İçerisi ürkütücü bir şekilde sessizdi.

“Merhaba?” diye seslendi.

Kısa bir sessizliğin ardından mutfaktan büyükannesinin sesi geldi. “Mutfağa gelin.”

Burt şüpheyle havayı koklamaya başladığında Riley de aynısını yaptı. “Kokuyu alıyor musun?” diye sordu Nick’e.

“Hiçbir koku almıyorum,” dedi Nick.

“Aynen. Ne lahana ne kinoa kokuyor. Yemek kokusu yok.”

Dikkatle mutfağa yaklaşırken, “Belki de taze sebzeyle yeşil su vardır,” diye fısıldadı Nick.

Burt dili ağzından sarkmış halde önden koşuyordu. Mut-

fağın kapısında aniden durup Nick'in bacaklarına doğru geri adım attı.

"Sorun ne, dostum?"

"Olamaz," dedi Riley fısıltıyla.

Tüm ailesi masanın etrafında oturuyordu. Elanora masanın başında, babasının yerindeydi. Roger ise masanın köşesindeydi. Sanki görünmez bir çatal bıçağı sıkıca tutuyormuş gibi elleri masanın üzerinde yumruk olmuştu. Blossom, annesinin sağında oturuyordu. Kız kardeşi Wander da Elanora'nın solundaydı. Wander'ın üç kızı -Rain, River ve Janet- arka bahçeye açılan sürgülü kapının önündeki çocuk masasında oturmuş somurtuyorlardı. İnek Daisy verandada, ıslak burnunu kapıya yaslamıştı.

"Möö!"

Sesi bir uyarı gibiydi.

"Geç kaldınız," dedi Elanora. "Fazladan bir misafir de getirmişsiniz. Bu çok kaba bir davranış."

Fred kafasını Riley'nin omzunun üzerinden uzatıp el salladı. "Burada biraz flört etmeye ihtiyacı olan çekici ve bekâr bir kadın olduğunu duydum." Bir tüp nefes spreyi çıkarıp anlamlı bir şekilde ağzına sıktı.

Riley kusma isteğine karşı koydu.

"Eee. Yemek nerede?"

Wander kahverengi gözleriyle ona acil bir SOS mesajı gönderiyordu. Gabe'i gördüğünde dikkati dağıldı, yumuşayıp gülümsemeye başladı.

"Hepiniz oturun," diye emretti büyükannesi. "Sayınız çok olduğu için biriniz mecburen çocuk masasına oturacak." "Çocuk" kelimesi dudaklarından sanki "şeytan" diyormuş gibi çıkmıştı.

Riley'yi yanağından öperken, "Ben otururum," diye gönüllü oldu Nick.

"Hain." Riley arkasından fısıldadı.

Fred bir sandalyeyi sürükleyerek Elanora ve Blossom'un

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

arasındaki köşeye çekti. Riley geri çekilip Gabe'in, Wander'ın yanına oturmasına izin verdi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu. Madem yemek yemiyorlardı, ekibiyle birlikte buradan sandığından daha çabuk kaçabilirlerdi.

“Ailem ve arkadaşlık ettikleri kişiler tembel oburlar haline geldikleri için susma orucu tutacağız,” diye duyurdu Elanora.

“Kulağa eğlenceli geliyor, seksi bayan,” dedi Fred dilini şaklatıp göz kırparak.

Riley'nin karnı hüzünlü bir şekilde guruldadı.

Burt havladı.

İnek Daisy verandadan tekrar möö'ledi.

“Nick, Daisy'yle oynaması için Burt'ü dışarı çıkarabilir misin?” diye sordu Roger masanın diğer ucundan. Hâlâ görünmez çatal bıçağını tutuyordu. “Dışlanmış hissediyor.”

“Tabii.” Nick çocuk masasından kalkıp kapıyı açtığında Burt sevinçle dışarı fırladı. Büyük olasılıkla inek arkadaşına sahiplerinin ne kadar tuhaf olduğunu anlatacaktı.

Riley oturduğu yerden inek ve midilli büyüklüğündeki köpeğin otlarla kaplı bahçede kovalamaca oynayışlarını izledi.

“Bir saatlik sessizliğimize başlayacağız. Eğer biri tek kelime dahi ederse baştan başlarız. Sessizlik şimdi başlıyor,” dedi Elanora küçük bir zil çalarak.

Riley'nin guruldayan midesi, zilin havada asılı kalan sesini bastırmıştı. Büyükannesi ona ters ters bakınca omuz silkti.

Bir saat boyunca oturup birbirlerine bakacaklardı. Yemek yoktu. *Harika.*

Nick yeğenlerine komik suratlar yapıyor, Burt ve Daisy dışarıda koşturuyordu. Riley ise kimseyle göz teması kurmamaya çalışıyordu.

Rye Ekmeğim'e, kayınvalidelerden kurtulmanın güvenli bir yolu olup olmadığını Google'dan araştırmayı sormalıyım.

Muhteşem. Şimdi de babasının düşüncelerini duyuyordu.

Birkaç dakika boyunca “kayınvalide” mi, yoksa “kaynana”

mı denir diye düşündü. Sonra çocuk masasından gelen erotik düşünceler dikkatini dağıttı. Nick ona akşam tatlı olarak ne yiyeceğini söyleyen bir bakış attığında yanakları kızardı.

Büyükannesi otoriter bir tavırla boğazını temizlediğinde Riley vicdan azabıyla Nick'in arkasından bacaklarını kaşımak için çitlere sürünen Daisy'ye baktı. Burt de onu takip edince çit tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı.

Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda bacağına sert bir tekme geldi. Annesi gözlerinin içine bakıyordu.

Pekâlâ. Tamam, çit düşerse düşsündü. Ne de olsa onun çiti değildi, sonuçlarına katlanacak olan ailesiydi.

Yanında oturan Gabe heykel gibi hareketsizdi. Gözleri açıktı ama gözlerini kırpmıyordu. Aşırı şekilde terliyordu.

Babası görünmez çatal ve bıçağını Elanora'ya saplamak istermiş gibi gözünü ondan ayırmıyordu.

Biri osurdu. Fred olduğuna bahse girerdi.

Bu felaketle kıyaslandığında lahana güveci bir nimet olabilirdi.

Riley kaçacak başka yeri olmadığını anlayınca gözlerini kapatıp ruh rehberlerini çağırdı. "*Selam, millet. Ben geldim. Şey, önümüzdeki elli beş dakika kadar falan bana göstermek istediğiniz bir şey var mı?*"

Pembe ve mavi bulutlar yavaşça zihninde dönmeye başladı. Bulutlardan yayılan sıcak ışığın etkisiyle rahatlamaya çalıştı. Bir tanesini ellerinin arasında ezerek bulutların üzerinde psişik bir şekerleme yapabileceği düşüncesiyle eğlendi.

"Bianca Hornberger ya da Larry Rupley ile ilgili bana gösterebileceğiniz bir şeyler var mı?" diye sordu bulutlara.

Bulutlar tekrar titreşti. Ardından tropik bir fırtına gibi yavaşça dönmeye başladı.

Dağıldıklarında parıldayan parçacıklardan başka bir şey göremedi. Sanki bir hobi dükkânı, *scrapbooking** dersi sırasında patlamış gibiydi. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpış-

* El işi anı defteri hazırlama yöntemidir. (ç.n.)

tırdı ama yalnızca parıltılar görüyordu. Gökkuşağı renklerinde parıldayan simler vardı.

“Tamam. Bu eğlenceli ama ne söylemek istediğinizi anlamıyorum,” dedi bulutlara.

Yanıt olarak hafif bir rüzgâr estiğini, küçük parçacıkların yüzüne çarptığını hissetti.

“*Mikrodermabrazyon** yaptırmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?” Arkadaşı Jasmine yüz bakımı yaptırmayı çok severdi, her zaman onu da yanında götürmeye çalışırdı.

Bir kez daha havanın uğultusunu duyduğunda tenine küçük parçacıklar değdi. Ama bu sefer sıcaklık da hissediyordu. Riley başını salladı. “Üzgünüm, çocuklar. Ne olduğunu anlamıyorum. Gösterecek başka bir şeyiniz var mı?”

Biraz zaman geçtikten sonra Nick’in, Larry’nin oturma odasında elinde bir telefonla durduğunu gördü. *Kendi* telefonuydu. Görüdeki Nick, mutfığa doğru bakınca Riley kendisinin meşgul olduğundan emin olmaya çalıştığını fark etti.

“Telefonumu mu karıştırıyor?” Korkmamıştı ama kafası karışmıştı. Nick “gizlice mesajlarını okuyan” tipte bir adam değildi.

Ne yaptığını göremiyordu ancak Nick’in can sıkıcı bir amacının olduğunu hissedebiliyordu. Sanki yapmak zorunda olduğunu hissettiği ama onun hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir şeydi. Nick tekrar görüdeki Riley’ye doğru baktığında bu sefer *başka bir şey* hissetti. İçini şiddetli bir korumacılık kapladı ve ardından bir yumuşama, bir sıcaklık geldi. Ne olduğunu *tanımlayamasa* da avuçlarını terletip nabzını hızlandıran bir histi.

Nick Santiago ona âşık mıydı? Hissettiği şey bu muydu? Ayrıca lanet olası telefonunda ne yapmıştı?

Kapı zili psişik deneyimini yarıda keserek onu kendine getirdi. Annesiyle babası bakıştılar ancak kapıyı açmak için hareket etmediler. Susma orucunun bitmesine on dakikadan az bir zaman kalmıştı, Riley şu anda bunu bozacak kişiyi öldürmek için ortak bir anlaşma olduğunu hissedebiliyordu.

* Cildin pürüzsüzleştirilmesi için üstteki katman soyularak derinin yenilenmesi için yapılan bir tedavi işlemidir. (ç.n.)

Misafirleri zili çalmayı bırakıp kapıya vurmaya başladı. “İçeride olduğunuzu biliyorum!”

Babasının yüzü kırmızımsı mor bir renge büründü.

Chelsea Strump yine şikâyet edecek bir şey bulmuş, kapıyı yumrukluyordu. Ayağa kalkıp ona bağırmmamak Roger’ın DNA’sına aykırıydı.

Kadın kapıyı yumruklamaya devam ederken bir yandan da bağıırıyordu. “Sizin o rahatsız edici yasadışı hayvan sürünüz çiti yıkmak üzere. Eğer arazime bir kıymık bile düşerse, emin olun başınızı döndürecek kadar hızlı bir şekilde avukatımla telefonda olacağım!”

Blossom’un yüzü kırmızının doğal olmayan bir tonuna büründü. Nick sessizce öfkeli komşuyu taklit ederken Wander’ın kızları kıkırdmamak için sandalyelerinde kıkırdanmaya başladılar. Elanora olanlara tamamen kayıtsızdı.

Roger’ın burun delikleri Riley’nin içlerine tuzlukla biberlik sokabileceği kadar genişlemişti.

Kapı bir kez daha yumruklandı, ardından bir tekme geldi. “Kapıyı açın, sizi ucubeler!” diye bağırdı Chelsea. Blossom, masayı ikiye ayırmak üzereymiş gibi görünen Roger’ın elini sıkıca tuttu.

Sonunda ortalık yeniden sessizleştğinde Riley zihninde Chelsea’nin ayaklarını yere vurarak evine döndüğünü gördü.

Biri yine osurdu.

Hay aksi. Yine pırtladım. Neyse ki sessizdi!

Kesinlikle Fred’di.

Riley zihninde onu susturup Wander’a odaklanmaya çalıştı. Masada okunabilecek en güvenli zihin onunkiydi. Kız kardeşi kötü şeyler söylemek bir yana, *aklından bile* geçirmezdi. Anlaşılan Wander, şu anda Gabe’in yanında oturmaktan ne kadar hoşlandığından başka bir şey düşünmüyordu. Bu çok tatlıydı... tabii Elanora’nın yanında oldukları ve büyükannesinin bunu onaylamayacağı düşünıldüğünde bir o kadar tehlikeliydi.

Riley’nin midesi tekrar guruldayınca büyükannesi ona

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

hoşnutsuz bir bakış attı. Psişik pratik yapmaktan vazgeçerek musluğun üstündeki saatin daha hızlı ilerlemesini beklemeye başladı.

Daisy ve Burt arka bahçede sırayla büyük bir egzersiz topuyla oynuyorlardı. Burt yanlışlıkla topu çok sert ısırp patlattınca Daisy kederli bir şekilde möö'ledi.

En sonunda büyükannesi aptal zilini çaldı.

“Yeterli bir çaba sayılırdı,” diye duyurduğunda Riley sandalyesinde geriye yaslandı.

Wander, Gabe'in büyük gövdesinin diğer tarafında bir yerde nefesini dışarı verdi.

“Anne, artık biraz *tofu nugget* yiyebilir miyiz?” En küçükleri Janet, çocuk masasından yalvardı.

Nick masaya dönüp ona baktı. Riley birden... birçok şey hissetti. Açlık hissi ağır basıyordu ama çocuksu bir heyecanla orta yaş kuşkusunu ikinci ve üçüncü sırada yer alıyordu.

“Burası olmayan bir yere gitmem gerekiyor,” diyen Roger sandalyesinden fırladı.

Elanora'ya bakarak, “Ee, tatlım. Burcun ne?” diye sordu Fred.

Nick ayağa kalkıp Burt'ü tekrar içeri aldı.

Sıktığı dişlerinin arasından, “Bunu yaptığımız ne iyi oldu, anne,” dedi Blossom.

“Bana patronluk taslama. Yarın, ruhlarınızı tembellikten arındıracak ve zihinlerinizi disipline sokacak yoğun bir ruhsal eğitim seansı için bana katılacaksınız. Sabah altıda başlayacağız.”

“Sabah altıda mı?” Riley zorlukla yutkundu.

Büyükannesi ona dik dik bakarak, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Evet.” Riley şiddetle başını salladı.

“Umurumda değil. Orada olmazsan seni yatağından sürükleyerek getiririm.”

Umursamaz bir tavırla, “Kulağa harika geliyor,” diyebildi Riley.

“Gabe.” Wander’ın yumuşak sesi duyuldu. “Bu gece bize katılırsan kızlarla çok seviniriz. *Kombucha* yapacağız.”

Gabe gözlerinden kalpler çıkararak konuşmak için ağzını açtı. Fakat kıyamet bulutu Elanora araya girdi.

“Gabriel’in sosyalleşmeye vakti yok. Görevinden saptığından beri telafi etmesi gereken çok şey var.”

Wander başını eğdi, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

Elanora sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. “Bu gecelik bu kadar.”

“Geceliğin için yardıma ihtiyacın var mı?” Fred’in sorusu umutla doluydu.

“Sindirim sistemini kontrol edemeyen bir adamınkine yok,” diyerek odadan çıktı.

“Babam komşuyu öldürmeye falan gitmedi, değil mi?” diye sordu Riley ayağa kalkarken.

Blossom kafasını buzdolabından çıkarıp elinde tuttuğu bir şişe şarabı dudaklarına dayadı. “Hayır. Bir planımız var.”

“Komşunuzu öldürmek için bir planınız mı var?” Nick ellerini Riley’nin omuzlarına koyup çenesini başının üstüne yasladı.

“Elbette hayır,” diye güvence verdi Blossom. “Bu kaçık kadın su tasarrufu yapmıyor. Kuraklık zamanı o fıskiyelerini gecenin bir yarısı saatlerce çalıştırıyor. İnanabiliyor musunuz? Roger video çekip belediyeye şikâyet edecek. Başka şarap içmek isteyen var mı?”

13 Ağustos Perşembe, 21:50

Nick köpeği hızlı bir yakalama oyunu ve son bir çiş için dışarı çıkarırken, ağustos böcekleri boğucu karanlıkta çılgınca ötüyordu. Otoparkta durduğu yerden konaktaki bütün ışıklar açılmış gibi görünüyordu. Seksen yaşın üzerindeki hiç kimse ışıkları kapatmayı veya kapıları kilitlemeyi beceremiyor gibiydi.

Bir rampa yapmak da buna dahildi. Projenin üçüncü haftasıydı, ortada hâlâ bir yığın keresteyle köfteli sandviç paketinden başka bir şey yoktu.

Burt arazinin uzamış otlarının arasından fırlarken ağzında Nick'in attığı frizbi yerine bir sopa vardı. Bu bir gelenek haline gelmişti. Nick getirmesi için ona bir köpek oyuncağı atıyor, Burt bambaşka bir şeyle geri dönüyordu.

Sopayı Nick'in ayaklarının önüne bırakıp sevinçle sallanmaya başladı.

Nick sopayı alıp otların arasına doğru fırlattı ve hayatın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

Bu yılın başlarında, Fotoula teyzesi yanağını çimdikleyip muhasebe ofisinde çalışan "iyi bir kızdan" bahsederken ona bekâr kalmayı tercih ettiğini söyleyip duruyordu. Şimdiyse çocukken binlerce kez önünden geçtiği demir kapıların ve biçilmiş çimlerin arkasında kimlerin yaşadığını merak ettiği o bü-

yük evlerden birinde, herhangi bir baskı olmadan *kendi* seçtiği cici bir kızla yaşıyordu.

Harrisburg'daki Front Caddesi'nde nehir manzaralı, geniş arazilere sahip çok sayıda gösterişli konak bulunuyordu. Bu konaklar onlarca yıl boyunca varlıklı ailelere ev sahipliği yapmıştı. Sonrasında zenginler evlerini geride bırakarak şehirden taşındıklarında avukatlık büroları ve dernekler için ticari ofislere dönüşmüştü. Binaların birçoğunun daha iyi günleri olmuştu. Yandaki *Tudor* tarzı konak gibi, aralarından birkaçının bir buldozere ihtiyacı vardı.

Makul sayıda ışığın yandığı üçüncü kata baktı. Riley Thom makul biriydi, nedense onun bu yönünü seviyordu.

Burt koşarak geri geldiğinde bu kez ağzında altı metrelik turuncu bir güvenlik filesi tutuyordu.

“Bunun nereden çıktığını bilmek bile istemiyorum,” diye mırıldandı Nick. Tam o an yavaş bir esinti havada tembelce dolaşıp beraberinde çürüyen bir şeyin kokusunu getirdi. “Harrisburg, seni yaşlı zampara. Hadi, Burt.”

Ön kapıdan içeri girdiklerinde ikisi de gece rutinlerini yapmak üzere birbirlerinden ayrıldılar. Nick kilitli olduklarından emin olmak için kapılarla pencereleri kontrol etti. Burt ise mutfakta dolaşıp yerde ara sıra bulduğu pizza kırıntılarını yokladı.

Tam merdivenlerden çıkmak üzereyken bir hırıltıyla acı dolu bir “yüz kırk altı” sesi duydu.

Merak ederek sese doğru ilerlediğinde Gabe'in kapısının aralık olduğunu gördü.

Adam o yazın başında, Riley'ye yardım etmek için geldiğini iddia eden iriyarı bir yabancı olarak ortaya çıkmış ve erkek delisi Lily ona hemen bir oda kiralamıştı. Bir çeşit küçük salonda kalıyordu. Evin geri kalanı gibi bu oda da birkaç nesil görmüş eşyalarla doluydu.

Gabe'in yatağı çarşaf serilmiş tek yastıklı bir kanepeydi. Adamın sadece üst gövdesini taşıyacak kadar küçük görünüyordu. Gardırobu siyah spor kıyafetlerinden oluşuyordu ve

hepsi siyah mermer şöminenin yanındaki bir tür eski makyaj masasının üzerinde katlanmış, düzgünce dizilmiş haldeydi. Adamın kendisi de kemerli pencerenin önüne kurulmuş metal bir düzenekten baş aşağı sarkıyordu.

“Yüz kırk yedi. Yüz kırk sekiz.” Adeta yerçekimine karşı koyuyor, mekik çekermiş gibi her sayıda vücudunu yukarı kaldırıyordu. Altındaki egzersiz matının üzerinde bir ter birikintisi vardı.

“İyi misin, Olimpos Dağı?” diye sordu Nick.

Gabe’in ağzı düz bir çizgi halini aldı. “Hayır. İyi değilim. Sorduğun için teşekkürler.”

Ah, kahretsin.

İyi arkadaş oldukları söylenemezdi. Nick’in bir psişikten bu kadar çok hoşlandığını keşfetmesi ve Gabe’in, Riley’ye olan düşkünlüğü yüzünden yakınlaşamamışlardı. Adam özünde Riley’nin iyiliğini düşünen kocaman bir oyuncak ayıydı. Bu yüzden ondan nefret etmeyi sürdürmek zordu.

“Konuşmak ister misin?”

Gabe onu şaşırtacak şekilde düzgün bir sıçrayışla kendi ter birikintisinin üzerine indi.

“Bunu çok isterim,” dedi terli dev.

Lanet olsun.

Alnını bir banyo havlusuyla silerken havlu, adamın yemek tabağı büyüklüğündeki ellerinde normal büyüklükte bir ter havlusu gibi görünüyordu. “Elanora’yı hayal kırıklığına uğrattım,” diye konuşmaya başladı.

“Elanora’yı birçok insan hayal kırıklığına uğratmışa benziyor,” dedi Nick. *Bütün insan ırkı.*

Gabe başını sallayınca etrafına da ter saçtı. “Riley’nin tehlikede olması benim hatam. Kendi kara sevdam yüzünden dikkatim dağınıktı. Yani dondurmaya olan sevdam. Riley’nin varlığı sona erebilirdi ve bu benim hatam olurdu.”

Nick onun gerçekten dondurmadan bahsetmediğinden oldukça emindi.

Terli omuzlarını sıkarak, "Dinle, koca adam," dedi. Elini çeker çekmez avucunu tişörtüne sildi. "Riley'nin güvenliğinden sen sorumlu değilsin. Ben sorumluyum. Onu yüzüstü bırakan biri varsa o da benim, sen değilsin."

"Ona rehberlik etmek için buradayım. Bunun yerine dünyevi zevklerin dikkatimi dağıtmasına izin verdim."

Kesinlikle dondurmadan bahsetmiyordu.

"Dünyevi zevklerin" olmadığı bir hayat kulağa boktan ve sıkıcı geliyordu.

"Bak, Gabe. Elanora'yla nasıl bir ilişkin oluşunu bilmediğim gibi Riley'yle nasıl bir ilişkin olması gerektiğini de bilmiyorum. Ama kendine bu kadar yüklenme. Sen de bir insansın. *İnsansın*, değil mi?"

Gabe yere çöküp sınav pozisyonu aldı.

"Bir. Elanora benim ruhsal patronum. İki. Cömertliğinin karşılığını benim için belirlediği rolleri üstlenerek ödüyorum. Üç."

"Riley'yi güçlerini kullanması için eğitmek de bu rollerden biriydi," diyerek gözlemledi Nick.

"Dört. Evet ama rolüm ona *güvenli* bir şekilde rehberlik etmektir."

"Riley, Jasmine'i tek başına kurtarmaya çalışmak için gizlice kaçarak hepimize bir oyun oynadı. Bir daha olmayacak. Buna izin vermem. Bundan sonra onu ruhsal olarak koruyabilirsin. Fiziki olarak onu ben korurum."

Gabe birkaç sınav daha çekerken düşünceli görünüyordu. "Elanora'nın bu anlaşmayı kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum," dedi en sonunda.

"Korkunç Büyükanne Hanımefendi sana para mı ödüyor?" diye sordu Nick.

Gabe duraksadı. "Tabii ki hayır." Çalışması karşılığında para almak dünyanın en saçma şeyiymiş gibi konuşmuştu.

"Ciddi misin? O zaman nasıl para kazanıyorsun?"

"Dokuz. Evren sunuyor."

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Az önceki ‘insan mısın’ sorumu cevaplamadığının farkındayım.”

“On. Hepimiz kendimize göre insanız.”

Nick gözlerini devirdi. “Şans kurabiyesi gibi konuşuyorsun.” Bu tavrı iş iştten geçene kadar hiçbir çaba göstermeye zahmet etmeyen tombul, tembel ve boşanmış Larry Rupley’i hatırlattı. İç çekerek Gabe’in yanına, yere uzanıp sınav çekmeye başladı. “Bir.”

“On,” dedi Gabe. Teri artık zeminde yeni bir noktaya damlıyordu.

“İki. Çalışmakla yaşamak arasında bir fark olduğunun farkındasın, değil mi? Üç.”

“On bir. Anlamadım,” dedi Gabe. Tek elle sınav çekmeye devam ederken bir eliyle de terli alnını sildi.

“On dört. Hiçbir patronun senin hayatını nasıl yaşayacağına karar veremeyeceğini söylemeye çalışıyorum. Bu senin seçimin. Sen karar verirsin. Yirmi üç. Başkasına senin adına karar verme hakkını tanırsan bu biraz da senin hatan olur.”

Gabe klasik bir *plank* duruşuna geçti. Şişkin kol kaslarında boncuk boncuk ter damlaları oluşmuştu. “Bu doğru mu, yoksa bana özenle hazırlanmış utanç verici bir şaka mı yapıyorsun?”

Nick sırtıttı. “Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama ciddiym. Kiminle vakit geçireceğine, hangi süt ürünlerinden ne kadar tüketeyeğine sen karar verirsin. Yirmi yedi.”

“Gerçekten mi?” Gabe şaşkınlıkla kendini yere bıraktı.

“Elbette. Muhtemelen insansın. Bir yetişkinsin. Her gece dondurmayla öpüşmek mi istiyorsun? Hangi dondurmayı istediğini sen seçersin. Ne istediğine ve onun peşinden gidip gitmeyeceğine karar vermek sana kalmış. İstedığın şeyin ona sahip olmanın sonuçlarına değip değmeyeceği de.” Nick art arda hızla üç sınav çekti. “Otuz sekiz. Otuz dokuz. Kırk.”

Gabe su şişesine uzanıp kana kana içti. “İlginç tespitlerde bulunuyorsun. Bunu düşünmeliyim.”

“Sağ ol, dostum. Elli iki. Dinle, zor yoldan öğrendiğim bir

şey daha var. Başkalarının seçimlerinden sen sorumlu değilsin. Altmış üç. Aptalca bir kararla sorunu kendi başına çözmeye çalışan Riley'di. Bunun sorumlusu sen değilsin. Yüz."

"Çoğunlukla saçma sapan konuşan birine göre, şu an gerçek bir bilge gibisin," dedi Gabe kaşlarını çatarak.

"Evet, ben karmaşık bir adamım," dedi Nick yuvarlanıp mekik çekmeye başlayarak. "Bir."

"Hiç düşünmezdim. Belki de Elanora'nın susma orucu zihnini açmıştır?"

Nick alay eder gibi burnundan güldü. "Yemek yememek ve konuşmamak bana bir halt öğretmez. Tüm bunlar hayat tecrübesi. İki. Bilirsin işte, yaşayarak öğrendim. Yedi."

Gabe düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Yaşayarak öğrenmek demek. Ruhsal koç olmayı hiç düşündün mü? Senden öğrenecek çok şeyim olduğunu hissediyorum."

"On beş. Yanımdan ayrılma, koca adam. Sana dünyadan nasıl zevk alacağını göstereceğim. Yirmi."

"Dondurma olan bir dünya mı?" diye sordu Gabe. *Plank* pozisyonunda durmaktan kolları titremeye başlamıştı.

"Yirmi dört. Dondurma ve senden çok hoşlanan güzel kızların olduğu bir dünya."

Gabe utangaçça gülümsedi. "Bahsettiğin bu dünyayı sevdim."

"Ben de, Rushmore Dağı. Ben de."

Erkek erkeğe konuşmaları bitince Nick merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Artık kendi hayatını yaşamanın zamanı gelmişti. Üçüncü kata geldiğinde kapıyı tekmeleyerek açtı ve Riley'nin bir parça kızarmış tavuğu yere düşürmesine neden oldu.

"Off. Ne oluyor, Santiago?" diye homurdanarak tavuğu yerden aldı.

"Sen. Tişörtünü çıkar," dedi kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarırken.

Riley altdudağını ısırды. "Seni mağara adamı. Neden bu kadar terlisin?"

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Tahrik olduğu halde olmamaya çalıştığı belliydi.

“Bu mesajı atana kadar çıplak olmazsan üstündekileri yırtarak çıkarırım, Thorn.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ciddi misin?”

“Hem de çok.”

Tişörtünü çıkarırken, “Kime mesaj atıyorsun?” diye sordu Riley.

“Herkes.”

***Nick:** Önümüzdeki bir saat boyunca yangın çıkmadıkça ya da hayati tehlike arz eden tıbbi bir acil durum olmadıkça herkesin üçüncü kata çıkması, üçüncü kata gelmek isteyenlere izin verilmesi, üçüncü kat sakinlerinden herhangi birini araması, mesaj atması, çağırması veya e-posta göndermesi yasaktır. Süreniz şimdi başlıyor.*

Kot pantolonunu çıkarıp düştüğü yerde bıraktı.

***Bayan Penny:** Anlaşılan gençler sevişecek.*

***Fred:** Riley, sanırım en sevdiğim chopstick'ler sende kalmış. Bir dakika içinde almaya geliyorum.*

***Nick:** Fred, buraya bir adım bile atarsan seni engelli asansörüne bantlarım. Chopstick'lerini almak için bekleyebilirsin.*

***Lily:** Ayy! Aromalı masaj yağlarımdan ister misiniz? Tahiti vanilyasının tadı dondurma gibi.*

***Nick:** Teşekkürler, kesinlikle istemeyiz.*

***Bay Willicott:** Üçüncü bir kat mı var? Ne var orada?*

***Bayan Penny:** Bir seks partisi.*

Fred: Yeni bir şifre belirlemeliyiz.

Lily: Harika bir fikir! Seksi bir şifre belirleyelim ve ne zaman bunu kullanırsak biri bizimle seks yapmak zorunda kalsın!

Bayan Penny: Tanrı aşkına, kadın. İlaçlarına bakmalıyım. Sanırım doktorun sana yanlış ilaçlar vermiş.

Nick sürgüyü çekerek kapının zincirini taktı. Tişörtünü çıkarıp koltuğa fırlattıktan sonra Riley'ye doğru yürümeye başladı.

Riley baştan aşağı çıplaktı. Onun en sevdiği görüntüsü buydu. Tavuğu masaya bırakıp kendini hazırladı.

“Çatlak büyükannen seni benden kurtulmaya ikna edebileceğini sanıyorsa büyük hayal kırıklığına uğrayacak.” Genç kadını kaldırıp bacaklarını beline doladı.

“Hı hı. Evet.” Riley dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

İşte o his, karnındaki o garip gıdıklanma hissi yeniden başlamıştı. Bu yeni, rahatsız edici bir tür duygusal baş dönmesiydi. Bu hisse sonuna kadar sahip çıkacaktı.

“Masayı denemeye hazır mısınız?” Boynundan aşağı doğru öperek indi ve Riley'nin tımakları sırtına batınca dişlerinin arasından bir nefes verdi.

“Ah, evet.”

Kadını masanın üzerine uzatıp bacaklarını ayırdı. İncelikli davranacak kadar sabırlı olmayı dilerdi ama bugün sabrı birçok kez zorlanmıştı.

“Prezervatif?” diye sordu Riley nefes nefese.

Nick sırtarak masanın ortasındaki dekoratif kurabiye kavanozunu işaret etti. “İçine bak.”

Riley bir kaşını kaldırıp geriye doğru eğildi ve kavanoza uzandı.

“Ciddi misin? Prezervatif zulası mı?”

Elindeki paketi kapı. “Bununla ilgili bir sorunun mu var?”

“Hiçbir sorunum yok.” Dudakları aralanmış, göz kapakları ağırlaşmış ve nefesi kesik kesikti.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“İyi çünkü iki komodin dolu, sehpanın üzerindeki kitabın içi de boş.”

Riley iç çekti. “Hazırlıklı olduğunda çok ateşli oluyorsun.”

Ona o nefes nefese, heyecanlı haliyle adını söyletmesine ramak kalmıştı. Tam o sırada duman dedektörünün keskin sesi duyuldu.

“Şaka mı bu?” diye inledi.

“Hey, Nick.” Bayan Penny’nin megafondan yankılanan sesi, aralıksız öten bip sesini bastırdı. “Mutfakta yangın çıktı. Willicott yine mikrodalgaya folyo içinde bir *burrito* koymuş.”

Pantolonuna uzanırken, “Kalacak yeni bir yere ihtiyacımız var,” diye mırıldandı Nick.

14 Ağustos Cuma, 06:25

“Yazık.”

Nemli havayı solumaya çalışırken Riley kaburgasına sert ve sivri bir şey saplanıyormuş gibi hissediyordu.

“Büyükannem bile yüz yaşında senden daha hızlı koşabilirdi.” Elanora küçümseyici bir şekilde burnunu çekip yürüyüş sopasını yere vurdu. “Ayrıca sağ bacağının dizden aşağısı yoktu.”

Riley yüzüstü yuvarlanıp nefes almaya çalıştığında yanlışlıkla burnuna bir ot parçası kaçtı. “Hızlı... koşmanın... psik... olmakla... ne... ilgisi... var?”

On adım ötede, Gabe bir ağacın arkasına zarifçe kusuyordu. Onun sürat koşusu sekiz yüz metre uzunluğundaydı.

Güneş doğmuştu ve sabahın erken saatlerindeki bunaltıcı havaya ağustos böceklerinin rahatsız edici sesleri eşlik ediyordu. Trafiğin yoğunlaşması için saat daha çok erkendi. Ama yanlarından koşarak geçerken onlara sempatik bakışlar atan bir sürü koşucu vardı. Riley koşucuların düşüncelerini engelleyemeyecek kadar yorgundu.

Şu yaşlı kadın bana ortaokuldaki Rahibe Gertrude’u hatırlatıyor.

O adam için bikini ağdası yaptırdığıma inanamıyorum.

Az önce Justin’in osuruk bulutunun içinden mi geçtim? Tanrım, ne yemiş böyle?

“Öğretilerimi size açıklamak zorunda değilim,” diye belirtti Elanora.

“Elbette değilsin ama yapsan iyi olurdu.” Hâlâ nefes nefeseydi.

Yoğun esintinin beraberinde getirdiği koku gerçekten berbattı. Riley bunun hayatında kokladığı en kötü şey olduğunu kesinleştirmek için bir kez daha nefes almak zorunda kaldı. Ancak Burt çürümüş, yarı pişmiş yol leşi kokusunu almaktan hoşlanmış görünüyordu ve daha fazlası için havayı kokluyordu.

Riley bu kokunun koşucunun osuruk bulutu olup olmadığını, adamın bağırsak sistemine baktırıp baktırmadığını merak etti.

Burt diz boyu kurumuş otlarla ölmekte olan ağaçların etrafı kapladığı dağınık araziye doğru ilerlemeye başladı. Doğanın geri kazanmaktan vazgeçtiği arazinin ortasında, bir zamanlar muhtemelen göze batmayan *Tudor* tarzı bir konak vardı. Son on yıldır terk edilmiş olan bu ev, soyulmuş boyası ve tahtayla kapatılmış pencereleriyle arazinin ortasında duruyordu.

Satılık tabelası, Riley yan binaya taşındığından beri oradaydı.

“Burt, buraya gel,” diye seslendi Riley. Köpek başını kaldırıp onunla ev arasında bir ileri bir geri baktı.

“Şimdi, lütfen.”

Köpek istemeyerek yanına geri döndüğünde Riley ayağa kalkmak için ona yaslandı.

Hâlâ topraksı ve iğrenç bir şey kokuyordu ama koku hafiflemişti. Pennsylvania’nın merkezinde kötü kokular oldukça yaygındı. Kâğıt fabrikalarıyla mantar çiftlikleri arasında esen rüzgârlar her zaman korkunç bir şeyin kokusunu taşırdı.

“Yirmi şınav. Şimdi.” Büyükannesi katlanabilen sandalyesine dönüp kibarca oturdu. Burt yanına giderek Şeytani Elanora’nın gölgesine yığıldı ve dili çimlere düştü. Şeytani Elanora’nın kendisine zorla yaptırdığı on sürat koşusunun ikisini başarıyla tamamlamıştı.

Güya fiziksel enerji yakmak zihni geliştiriyormuş... ya da

buna benzer bir saçmalıktı. Riley hatırlayamayacak kadar susuz kalmıştı, üstelik midesi bulanıyordu.

“Neden topallıyorsun? Basil kadınları topallamaz,” diye şikâyet etti büyükannesi.

“Yangın söndürücü almaya koşarken yanan bir *burrito*’nun üzerine basarak düştüm.”

Yaşlı kadının yüzündeki küçümseyici ifadeye bakılırsa bu bilgiyi kendine saklamalıydı.

Riley yaşadığı *burrito* kazaları ve psişik önseziler arasında, Nick’in kuzeni Brian’ın birkaç günlüğüne ödünç alabileceği yedek bir tekerlekli sandalyesi olup olmadığını sormak zorunda kalabilirdi.

Kız kardeşi Wander, bir yoga fotoğraf çekiminin setinden yeni çıkmış gibi görünerek önünde belirdi. Uzun örgülerini yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Koyu mor renkli, göbeği açık bir atletle yoga şortu giymişti. Kahverengi teninin doğal ışıltısı, bir bronzlaştırıcı perisi sihirli değnekle dokunmuş gibi parlıyordu. Wander böyle terliyordu. Riley ise sanki biri onu nehre atmış, saçlarından sürükleyerek geri çıkarmış gibi görünüyordu. Kız kardeşi iyi bir insan olduğu için şanslıydı. Aksi takdirde terli ablası ondan nefret etmek için enerji bulabilirdi.

“Sekiz kilometrelik koşun nasıldı?” diye sordu Elanora merakla.

“Güzeldi. Nehir yürüyüşleri yapmak sabahları kalp çakramı gerçekten açıyor.”

Wander üstündekilerle uyumlu su şişesinden zarif bir yudum aldı. Riley şişeye baktı ve onu çalıp kaçarak duşa saklanmayı hayal etti.

“Biraz sessiz olabilir misiniz?” Blossom konağın otoparkının hemen dışındaki bir çam ağacının gölgesinden yakındı. “Burada kışımından ter çıkana kadar *Tai Chi* yapmaya çalışıyorum.”

* Nefes ve hareket egzersizleri içeren bir Uzakdoğu savaş sanatıdır. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Annesi, Burt'ün en sevdiği kaka yapma noktasına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Ancak Riley uyarıda bulunamayacak kadar nefes nefeseydi.

“Şınav. Şimdi,” diye directti Elanora sopasını onlara doğru sallayarak.

Riley ona sopayı veren kişiyi bulacak ve o sopayla dövcekti.

Gabe kusmayı bitirmiş, yerde yatan Wander ve Riley'ye katılmıştı.

“Bir,” diye inlediler grup olarak.

“İki.”

Konağın arka kapısı açıldığında Burt, Nick'i karşılamak için ayağa fırladı. Spor kıyafetleri ve güneş gözlüğüyle şehvetli bir serap gibi görünerek ona doğru yürürken, Riley'nin doymak bilmeyen kadınlık organları pür dikkat kesildi.

Nick, “Spor salonuna gidiyorum. Biraz su içmek isteyeceğini düşündüm,” derken ona erkekler için olan bir termos uzattı.

“Kahramanım.” Zorlukla nefes alarak termosun kapağını açtı. Başını arkaya doğru eğip suyun ağzından yüzüne ve boynuna doğru akmasına izin verdi.

Nick gülerek saçlarını karıştırdı. “Görüşürüz, Thorn.”

Verebildiği tek karşılık yutkunmaktı.

“Bugün oldukça despot görünüyorsun, Elanora.” Göz kırparak gamzelerini de gösterdi.

“Biliyorum.” Büyükannesi hava koşullarına uygun şekilde hafif siyah bir pantolonla gece rengi kolsuz bir tunik giymişti. Başına siyahın en koyu tonunda bir eşarp sarmıştı. Büyük bir ametist kolyeyle beş yüzük takıyordu.

Nick gittiğinde Burt tekrar yere uzanarak hemen uykuya daldı.

Gabe'e yargılayıcı bir bakış atarken, “Artık bedenleriniz arındığına göre,” diye başladı Elanora. “Şimdi zihninizi geliştirme zamanı. Her biriniz bencilce görmezden geldiğiniz özel bir yeteneğe sahip olduğunuz için buradasınız.”

Burt uykusunda yuvarlanıp sevimli bir homurtu çıkarınca Riley anaç bir duyguyla ona baktı.

Elanora ise köpeğe ters ters baktıktan sonra devam etti. “Şimdi, zihinlerimizi ruh rehberlerimizin cömertliğine hazırlamak için meditasyon yapacağız.”

Riley elini kaldırdı. “Bir sorum var.”

Büyükannesi burnundan derin bir nefes verdi. Görünüşe göre, soru sormak psişik eğitim kampında çok hoş karşılanmıyordu.

“Herkesin ruh rehberleri aynı mı? Yoksa hepimizinki farklı mı? Ayrıca neden bizimle aynı dili konuşmuyorlar? Neden sadece, ‘Hey, komşunun kocası onu kürekle öldürmeyi planlıyor’ diyemiyorlar?”

“Harika bir soru, tatlım,” dedi Blossom elini sıkmak için uzanarak. Annesinin saçları nem yüzünden normalden üç kat daha kabarıktı.

“Hayır değil. Saçma bir soru.”

“Anne.” Blossom iç çekti.

“Bunları zaten biliyor olmalısın. Son iki aydır Gabriel’le ne yaptığınızı bilmiyorum ama görünüşe göre sana bir şey öğretmemiş.”

Adamın savunmasını üstlenerek, “Gabe harika bir arkadaş” dedi Riley.

“Bu doğru. Ailemize harika bir katkı sağladı,” diye destekledi Wander.

“Gabe hepimiz için bir mutluluk kaynağı. O kadar uzun ki, mutfakta bir dolaba uzanmak için merdivene bile ihtiyaç duymuyor,” diye ekledi Blossom.

“Gabe size arkadaşlık etmek, aileye katılmak ya da dolap kapaklarını açmak için burada değil.” Elanora siyah dantel bir yelpazeyi hızlıca açtı. “Yeteneklerinizde ustalaşmayı öğretmek, hizmet dolu bir yaşamın örneği olmak için burada. Sizi güçlendirmek ve tembelliğinizden kurtarmak için burada, sizin tarafınızdan yozlaştırılmak için değil.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley son cümlelerin daha çok kendisine yönelik olduğunu hissetti.

“Anne, seni seviyorum ama bazen gerçekten çok oyunbozan oluyorsun,” dedi Blossom.

“Oyun oynamıyoruz zaten. Basil kadınlarının kaderinde hizmet etmek vardır. Hepiniz bunu unutmuşa benziyorsunuz.” Keskin bakışları Riley’ye yöneldi. “Bunu en başta öğrenme zahmetine katlanmayanlarımız hariç.”

Riley iç çekti. “Tamam, büyükanne. Anladık. Berbatız, tembeliz ve yeteneklerimizi boşa harcıyoruz. Hadi şu işi bitirelim artık. Ne yapmamızı istiyorsun?” Salonun penceresindeki hareketlilik dikkatini çektiğinde Bayan Penny’nin bir dürbünle onları izlediğini gördü.

Elanora sert bakışlarıyla sandalyesinde öne doğru eğildi. “Bu ailede, bu mirasla doğmanın ne büyük bir ayrıcalık olduğunu anlamanızı istiyorum. Çok çalışıp özverili bir şekilde hizmet ederek yeteneklerinizi onurlandırmanızı istiyorum.”

“Ben de bugün erkek arkadaşım ile sevişip evde uyumak istiyordum ama her zaman istediğimizi elde edemiyoruz.” Riley huysuzlanmaya başlamıştı.

Barış sağlamak isteğiyle, “Ortada buluşalım ve hepimizin yeteneklerimizi geliştirmek istediğimiz konusunda anlaşalım,” diye önerdi Wander.

Blossom araya girdi. “Kabul edenler ‘Evet’ desin.”

Elanora hariç herkes, “Evet,” dedi aynı anda.

Riley’nin büyükannesi gözlerini devirdi. “Bu bir demokrasi *değil*.”

“Mussolini.” Riley eline doğru öksürdü.

Blossom ona dirsek atarak tısladı. “Onunla yaşamak zorunda olan benim. Lütfen onu kızdırmamaya çalışır mısın? Zaten karahindiba şarabımın son sürahisine kadar içtim.”

“Özür dilerim.”

“Ruhsal boyuta adım atarak ve oradan çıkarak başlayacağız,” diye duyurdu Elanora. “İşimizi en iyi şekilde yapabilmek için en iyi halimizle ortaya çıkmakta ustalaşmalıyız.”

Gabe başını salladı. “Bu çok akıllıca.”

“Kimse yalakaları sevmez, Gabriel,” dedi Elanora.

Tanrım. Riley hangisinin daha zor durumda olduğunu bilmiyordu. Aile mirasına saygısızlık ettiği için kendisi miydi, yoksa dondurmaya tanıştığı için Gabe miydi?

“Şimdi gözlerinizi kapatın,” diye buyurdu büyükannesi. “Ruhsal zihinsel alanınıza niyetle yaklaşın.”

Riley’nin niyetle yaklaşmak istediği tek şey düştü.

Sonra aklına köpek kakası geldi. Burt’ün tuvaletinin ortasında eğitim yapacaklarsa onu gerçekten daha iyi toplamaları gerekiyordu.

“Ölümlüler dünyasına geri dönün,” diye emretti Elanora.

Riley orayı hiç terk etmediğini fark etti. *Tüh.*

“Şimdi geri gidin. Bunu bir kapıyı açıp bir odaya adım atmak gibi düşünün. Bir nefeste buradasınız ve bir sonraki nefeste farklı bir düzleme geçiyorsunuz.”

Düzlem. Düz. Düz... patates cipsi. Hmm. Atıştırmalık. Jelly Krimpets ve Middleswarth** patates cipsiyle kaplı Nick Santiago. Enfes.*

“Sincap kadar zihninizin basit dürtülerine direnin ve kapıdan içeri adım atın.”

Riley isteksizce atıştırmalık fantezilerini bir kenara bıraktı. Büyükannesi onun bu işi ciddiye almadığını fark ederse sonsuza kadar burada otururlardı. İsteksiz bir nefes alarak pamuk şekeri bulutların ortaya çıkmasını istedi.

“Şimdi ruhsal boyuttan çıkıp şu ana dönün.”

Az önce oluşmaya başlayan bulutlar patlayan bir balon gibi kayboldu, Riley oturduğu yerde sallandı. Kendini Wander’ın yoga derslerindeki gibi hissediyordu. Herkesin iki adım ve yarım düzine nefes gerisindeydi.

“Tekrar geri gidin,” diye tekrarladı Elanora.

Pastel pofuduk bulutlar diyarından beşinci zorunlu çıkışında artık başı dönüyor, annesine doğru eğiliyordu. Dünyanın çekim

* Krema dolgu kek benzeri bir çeşit atıştırmalıktır. (ç.n.)

** Patates cipsi markasıdır. (ç.n.)

gücüyle arasını düzelttiğinde tekrar elini kaldırdı. “Biraz ara verebilir miyiz? Ruhsal baş dönmesi yaşıyorum.”

“Dinlenmek zayıflar içindir,” diye tersledi Elanora.

Riley tek gözünü açtı. “Yerçekimini hatırlayabileceğim beş dakikam olacaksa zayıflık benim için sorun değil.”

Büyükannesi bir anda ortaya çıkan kocaman bir bardaktan *Bloody Mary**’sini yudumluyordu. “Eğer alıştırmaları herkes gibi yapamıyorsan, o zaman gidebilirsin. Sadece güçlerin hayatını kontrol altına almaya başladığında bana yakınma. Sözlerimi unutma, Riley Thorn. Pişman *olacaksın*.”

Büyükannesi farkında değildi belki ama Riley *çoktan* pişman olmuştu.

Yine de olduğu yerde kaldı. Huysuz, yaşlı büyükannesi en belirsiz noktalara parmak basıyordu.

Psişik olmakla amatörce uğraşmanın bir anlamı yoktu. Ya yeteneklerini kontrol etmeyi öğrenecekti ya da onların kendisini kontrol etmesine izin verecekti.

Riley’yle göz göze geldiğinde büyükannesi başını salladı. “Tekrar.”

Yaz güneşi ve nem, insanların gününü mahvetmek için birbirleriyle savaşırken Riley zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Burt domuz pastırmasıyla kahve kokularını takip ederek çoktan eve girmişti.

Ruhsal boyutla temas kurma egzersizlerini bitirmişlerdi. Ardından ruhsal duyularının berraklığını arttırmak için keskin kristaller tutmaktan ve kurumuş bokla küflü yaban mersini gibi kokan tütsüler koklamaktan oluşan yoğun odaklanma egzersizlerine geçmişlerdi.

“Bu çok garip. Sürekli ölüm ve gül kokusu alıyorum,” dedi Wander. Sesi sanki bir yerlerde sualtındaymış gibi çıkıyordu. Kız kardeşinin, ölmüş teyzesinin en sevdiği parfüm ya da bir öğrencinin dün akşam yemekte ne yediği gibi şeyleri sezebilen psişik bir burnu vardı.

* Votka, domates suyu ve çeşitli baharatlarla hazırlanan bir kokteyldir. (ç.n.)

Psişik burnun kendisinde olmasını dilerdi. Kız kardeşi ondan çok daha iyi bir medyum olurdu.

Riley çok uzun bir Latince mantrayı ezberlemeye çalışırken *McDonald's* oyun parkında kaydıraktan kayan bir çocuk gibi pamuk şekeri dünyasına daldığını hissetti.

Kendini rengârenk pofuduk bulutlara bakarken buldu. “Ne oluyor, millet? Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?”

Bulutlardan ışık yayıldıkça büyükannesinin sesinin üzerine binen uzaktan gelen fısıltıları duyuyordu.

Bianca Hornberger ya da Larry Rupley'i görebilme umuyla sisin arasından gözlerini kısarak baktı. İkisini de görmedi. Riley onun yerine başka bir adam gördü. Tanımadığı bir adamdı, tıknaz ve beyaz tenliydi. D vitamini eksikliği olduğunu düşündüren türden bir solgunluğu vardı. Dağınık saçları atkuyruğu şeklinde arkadan toplanmıştı. Şortu lekeli, tişörtüyle çorapları delik deşikti. Ayrıca kirliydi.

Riley küflü, nahoş bir şeylerin kokusunu aldı.

Bir tür duygu hissediyordu. Öfkeli bir küçümseme olduğuna karar verdi. Adamın hayatı boyunca başına gelen hiçbir şeyi kabul etmemiş gibi bir hali vardı.

Bu adamın zengin ve plastik Bianca'yla bir bağlantısı mı vardı? Yoksa Larry'nin kayboluşuyla mı bir ilgisi vardı?

Bulutlar tekrar titreştiğinde görüdeki Riley'nin, Susquehanna Nehri'nin üzerinde havalandığını hissetti. Vücudunun hâlâ orada olduğundan emin olmak için aşağıya bakmaya çalıştı. Bunun yerine pis, patlamak üzere olan yabancıya doğru çekildi.

“Pekâlâ. Belli ki bu pis adam hayattan ve Batı Kıyısı'ndan umduğunu bulamamış,” diye özetledi. Bulutlar sanki çarkıfelek bulmacasını çözmüş gibi aydınlandı. “Harika. Peki Bianca'yla nasıl bir bağlantısı var? Ya da Larry ile?”

Cevap yoktu.

“Bakın çocuklar, eğer bir alakası yoksa her seferinde tek bir bulmacaya odaklanabilirim. Peki, tamam. İki bulmaca olsun. Barbie Bianca'yı kimin öldürdüğünü bulmak istiyorum ya da bana Larry'nin nereye gittiğini söyleyebilirsiniz sevinirim.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Gümüş bir kordon belirip adamın belini sardı. “Tamam. Bu yabancı mide kelepçesi mi taktırmış?”

Kordon havaya doğru yükseldiğinde Riley nehrin üzerinde kıvrılarak şehre doğru ilerleyen kordonu takip etti.

“Vay canına.”

Kordon, havada asılı duran ve bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünen Bianca Hornberger’in yanında durdu.

“Yani Larry ve Bianca bir şekilde bağlantılı,” dedi Riley.

Gözünün önünden hızla görüntüler geçmeye başladı. Bianca giyinme odasında, aynada hayranlıkla kendine bakıyordu. Hiç giyilmemiş *stiletto* ayakkabılar vardı. Büyük spor ayakkabılar giyen biri yavaş bir ritimle kaldırımında ilerlerken kısa ve ağır aralıklarla, zorlanarak nefes alıyordu. Front Caddesi’yle Bogdanovich konağını gördü. Sonra görüntü tekrar dalgalanınca nehrin diğer tarafındaki Enola kasabasının üzerinde asılı duran huysuz adamı gördü. Yabancı adam, havada asılı durmaya aldırış etmiyor gibiydi. Hatta Riley’ye el hareketi çekti. Nick, Jasmine, Griffin Gentry ve Dedektif Weber’in yüzleri iskambil kartları gibi gözlerinin önünden geçti. Riley bir esinti hissettiği anda etrafında parıltılı bir patlama oldu.

İğneye benzeyen parıltılı parçaların tenine battığını hissettiğinde irkildi.

Parıltılı parçacıkların ilerisinde bir yerden, “Okuma yaparken böyle bir ifadeniz *olmamalı*. Bu daha çok kabız olduğunuzda yapılan bir yüz ifadesi,” diye yakınan büyükannesinin bedensiz sesini duydu.

“Sadece yoğun bir görüş sırasında böyle bir ifadesi oluyor. Gördün mü? Burnu da seğiriyor.” Blossom’un sesi uzaklardan geliyordu.

“Çok gülünç görünüyor.”

Riley devamlı düştüğünü hissetti. Tam yere çarpacakken sarsıcı bir iniş yaparak kendi bedenine geri çekildi.

Kendine geldiğinde yüzüstü bir halde Gabe’in kucağında olduğunu fark etti.

“Affedersin.” Adamın kasıklarından uzaklaşmaya çalıştı. Ayağa kalktığında eklemleri onu destekleyemeyecek kadar gevşemiş hissediyordu.

“Eee? Ne gördün?” diye sordu Elanora.

Eve doğru koşarken, “Dedektif Weber’ı bulmalıyım,” diye açıkladı.

14 Ağustos Cuma, 08:54

Riley *Jeep*'ini bir süredir kaçınmaya çalıştığı Green Caddesi'ndeki *hipster* kahve cenneti *Little Amps*'in tam önündeki yere park etti. Bunca yıldır buraya kahve içmeye gelmesine rağmen hiç bu kadar iyi bir park yeri bulamamıştı. Belki de bu durum, müdavimi olarak geri dönebileceğinin bir işaretiydi.

Emniyet kemerini açana kadar onu buraya yönlendirenin ruh rehberleri olduğunu fark etmemişti. Dedektif Weber'a nerede olduğunu ya da onunla buluşup buluşamayacağını sormak için mesaj atmamış, onu aramamıştı. Sadece onu kahve içerken "görmüş" ve hemen arabaya atlamıştı.

"Bu medyumluk işini gerçekten kaptın." Jimmy amcanın öteki taraftan sesini duydu.

Babasının kardeşi birkaç yıl önce ölmüş, Riley'ye de onun *Jeep*'i ve hayaleti miras kalmıştı.

"Teşekkürler, Jimmy," dedi. "Bunu sakın büyükanneme söyleme, yoksa beni yataktan daha erken kaldırır."

Arabadan inerek anahtarları terden hâlâ ıslak olan şortunun cebine attı. Muhtemelen üstünü değiştirmeli, duş almalıydı. Koltukaltlarından birini kokladığında hızla pişman oldu.

Görev kadını tarzıyla içeri daldı ve Kellen'ı pencerenin önündeki masada çekici, yaşlı bir kadınla otururken gördü. On-

lara doğru yaklaşırken Kellen onu görmüş, masaya ulaştığında hızla ayağa kalkmıştı.

“Ne oldu sana böyle?” diye sordu onu baştan aşağı incelerken.

Riley kendine şöyle bir baktı. Araba yıkamacıdan çıkmış gibi bir hali vardı.

Endişesini gidermek için, “Büyükannemin eğitim kampı,” dedi hızlıca. “Bir şey buldum. Tek kurban Bianca Hornberger değil.”

Kellen kolunu tuttu. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Nedenini bilmiyorum ama nereden başlayacağımızı biliyorum. Yani sanırım. Tabii insanlar parıldayan patlamalarla öldürülemiyorsa, kim ya da nasıl sorularına bir cevabım yok.”

“Baştan anlatır mısın?”

“Bu resmi bir işe benziyor.” Kellen’in birlikte kahve içtiği kadın, Riley’ye genellikle kaldırımlarda çıplak ayakla dilencilik yapan insanlara yöneltilen bir bakış attı. “Ben gideyim.”

Birçok şeyi onaylamayan, marketinde egzotik organik ürünler bulunmasını talep eden türden bir kadına benziyordu. Saçları zarif, şık bir şekilde küt kesilmişti. Gri keten pantolonla pahalı görünümlü fildişi rengi bir atlet giymişti.

“Böldüğüm için özür dilerim. Aynı şekilde görünüşüm için de,” dedi Riley eliyle terli bedenini göstererek.

“Birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi?” diye sordu Kellen. Şaşkın bir ifadesi vardı.

Riley ve kadın birbirlerine bakarak aynı anda, “Hayır,” dediler.

Kelime ağzından çıkar çıkmaz Riley’nin gözlerinin önünde pamuk şekeri bulutlarla bir görü belirdi. Kadının daha genç, daha naif bir haliydi ve kucağında salyaları akan gamzeli bir bebeği zıplatıyordu. “*Kimmiş annesinin küçük oğlu? Nicky miymiş annesinin küçük bebeği?*”

Kahretsın.

“Bayan Santiago?” Riley, kadının adını boğazına bir şey kaçmış gibi söyleyebilmişti.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“*Doktor Santiago,*” derken kadın formalite icabı tokalaşmak için elini uzattı. Kavrayışı sertti ve Riley’nin titrek, terli avucunun aksine onunki serindi.

“Marie, Riley’yle henüz tanışmamış mıydınız?” Kellen büyük bir iş becermiş gibi sordu.

Marie’nin gözleri korkuyla açıldı. “Neden tanışmış olmalıydık?”

Olamaz.

Kendini beğenmiş bir tavırla, “Riley, Nick’in kız arkadaşı. Birlikte yaşıyorlar. Sana söylemedi mi?” diye sordu Kellen.

Doktor Santiago’nun bakışları tekrar Riley’ye kaydı.

“*Bu bir şaka olmalı.*”

“Şaka değil,” dedi Riley.

“Anlayamadım?”

“Şaka değil. Nick’le... birlikteyiz.”

“Bunun bir şaka olduğunu düşündüğümü ima etmedim,” diye üsteledi Marie.

Harika. Şimdi de erkek arkadaşının, kendisinin varlığından bile haberi olmayan annesinin zihnini okuyordu. “Elbette etmediniz. Ben yalnızca tahmin ettim,” diyebildi. “Tanıştığımıza memnun oldum. Nick sizden çok bahsetti.” Bu koca bir yalandı. Nick ona ailesinden üstünkörü bahsetmişti. En azından bir ailesi olduğunu belirtmişti. Onların bir gemi gezisinde olduklarına dair bir şeyler söylediğini hatırlıyordu, belli ki gemiden inmişlerdi.

Doktor Santiago oldukça güzel çantasını alıp omzuna taktı. “Görünüşe göre, oğlumu ziyaret etmem gerekecek. Sanırım bugün çalışıyordur ya da en azından çalışıyormuş gibi yapıyor dur?”

Riley nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bu yüzden sadece başını sallamakla yetindi.

“Yeni ofisinin adresi sende var mı?” Weber pişkin bir sırıtışla sordu.

Nick’in annesi dudaklarını büzdü. “Belli ki yok.”

“Sizin için yazayım,” diye teklif etti Riley. Ceplerini yokladığında üzerinde araba anahtarlarıyla telefonundan başka bir şey olmadığını fark etti.

“Gerek yok. Front Caddesi’ndeki üç katlı büyük *Viktorya* tarzı ev,” diye yanıtladı Kellen. “Ev arkadaşlarına dikkat et.”

“Evet. Pekâlâ. Seninle tekrar görüşmek güzeldi, Kellen.” Marie tekrar Riley’ye bakmak için döndü. “Seninle tanışmak... enteresandı, Miley.”

“Riley.”

“Evet. Tabii.”

Marie’nin güneş gözlüğünü takıp omuzlarını dikleştirerek gidişini izlediler. Sokağın karşısına park etmiş parlak bir *BMW*’ye doğru yürüyordu.

“Nicky’nin başı belada.” Kellen şarkı söyler gibi sessizce mırıldandı.

“Ailesiyle bu şekilde tanışmayı *planlamamıştım*.” Riley inleyerek Doktor Santiago’nun kalktığı sandalyeye yığıldı.

“Eğlencemi mahvedip ona haber vermeyeceksin, değil mi?”

Riley burnundan güldü. “Lütfen. İki aydır birlikte yaşıyoruz ama hâlâ ailesine bundan bahsetmemiş mi? Hak ettiğini bulur.”

“O zaman sana bir şeyler ısmarlayayım.”

“Soğuk ve şekerli olsun.”

Kellen elinde bolca karamel ve tatlı krema eklenmiş bir kavanoz soğuk demleme kahveyle döndü. “Nick’in gününü mahvetmeme yardım ettiğine göre, büyükanneler için eğitim kampından buraya neden koşarak geldin?”

“Büyükanneler için bir eğitim kampı değildi. Büyükanne-min düzenlediği bir eğitim kampıydı. Neyse, boş ver. O kısmın önemi yok. Kulağa ne kadar çılgınca geleceğinin farkındayım ama bununla başa çıkmak zorundasın.”

“Oldu bil.”

“Güzel. Bianca’yı gördüm, giyinme odasında canlıydı. Sonra giyinme odasından çıktım ve nehrin üzerinde uçuyordum.”

Kellen onu dikkatle izliyordu.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley kahvesinden büyük bir yudum aldı. Elinin arkasıyla ağzını silip anlatmaya devam etti.

“Sonra Enola’nın üzerinde asılı duran bir adam gördüm. Sanırım sembolik bir şeydi? Psişik *GPS* gibi. Bir uçaktan atıldığı falan sanmıyorum. Her neyse, işler burada biraz tuhaflaşıyor.”

“Ah, henüz tuhaflaşmamış mıydı?” diye alay etti Kellen.

“Buraya gelmemin senin suçun olduğunu hatırlatmalı mıyım?”

“Özür dilerim.”

“Farkında mısın, nasıl özür dileyeceğini bilmeyen erkekler bu şekilde söyler.”

En iyi arkadaşı, aile/yaşlılık hukuku avukatı ve Hint asıllı Amerikalı bomba gibi kadın olan Jasmine Patel bir sandalye çekip yanlarına oturduğunda Riley sırttı. “Hey! Burada ne işin var?”

Jasmin elindeki sade kahveyi masaya bıraktı. “Maclay Caddesi’nde bir çiftle randevum vardı, yeni bitirdim. Asıl sana ne oldu böyle?”

“Eh, bilirsin işte. Büyükannem şehirde ve bana bir psişik eğitim kampında işkence etmekte kararlı. Buraya Dedektif Weber’a üzerinde çalıştığı bir davayla ilgili gördüğüm bir görüyü anlatmaya geldim. Onu, oğlunun biriyle yaşaması bir yana biriyle çıktığından bile haberi olmayan Nick’in annesiyle birlikte kahve içerken buldum.”

“Yani her zamanki gibi,” dedi Jasmine. Bir kaşını kaldırarak Kellen’a döndü. “Neden Nick’in annesiyle kahve içiyordunuz?”

Riley kaşlarını çattı. “Evet. Neden?”

“Nick’in annesiyle gizli bir ilişkiniz mi var, Dedektif Göt Surat?”

“Hayır, Marie’yle yatmıyorum. Ayrıca gerçekten göt suratlı olduğumu düşünmüyorum,” diye çıkıştı Kellen.

Jasmine ona sert bir bakış attı. “Sana nasıl bir yüzün olduğunu söylüyorsam öyle bir yüzün vardır.”

Görünüşe göre, Riley'yi karşı komşusu Dickie'nin ölümünde şüpheli kişi olarak belirlediği için en iyi arkadaşı henüz dedektifi affetmemişti. Jasmine'in derin sadakati Riley'nin en sevdiği özelliği idi. Tabii bir de bol miktarda alkol alabilme yeteneği vardı.

Talepkâr bir tavırla, "Yine mi arkadaşımı tutuklamaya çalışıyorsun?" diye sordu Jasmine. "Çünkü eğer öyleyse rozetini alırım." Parlak, kırmızı ojeli tırnaklarından birini masaya sapladı.

Weber eğildi. "Kanuna uygun davrandığı sürece tutuklamam. Ayrıca denediğini görmek isterim."

Riley parmaklarını ikisinin yüzünün arasına sokarak bakışma yarışına son verdi. "Arkadaşlar. Patlayan parlak ölü adama odaklanabilir miyiz?"

Jasmine burnunu kırıştırdı. "İyy. Ne?"

Riley bir yandan soğuk demleme kahvesini yudumlarken bir yandan da hızlıca açıklamaya devam etti. "Sonra birden patlılar saçarak patladı. Ah, bir de '*Bayrağımı Ezersen Kıçını Ezerim*' gibi bir şey yazan Konfederasyon bayraklı* bir tişört giyiyordu."

"İri bir adam mıydı? Duşla çok alakası yokmuş gibi bir tipi mi vardı?" diye sordu Jasmine.

Riley kaşlarını çatı. "Evet. Saçları tepede seyrelmişti ama arkada bir atkuyruğu vardı."

"Titus Strubinger. İki hafta önce annesinin bodrum katında ölü bulundu."

"Lanet olsun, sen nereden biliyorsun?" diye sordu Kellen.

Jasmine'in parmakları telefon ekranının üzerinde etkili bir şekilde hareket etti. "İşte."

Riley'nin gözleri açıldı. "Bu o!" Pennsylvania, Enola'dan kırk dokuz yaşındaki Titus Strubinger için *The Patriot News*'de bir ölüm ilanı vardı.

Kellen bakmak için eğildi. "Evinde ölü bulundu," diye okudu. "Bunu nereden biliyorsun?"

* Bazıları tarafından beyaz üstünlüğünü savunmak için kullanılan bayraktır. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Avukat-müvekkil gizliliği,” diye açıkladı Jasmine ukala bir şekilde.

“Strubinger senin müvekkilin miydi?” diye üsteledi Kellen.

“Hayır. Annesi müvekkilim.”

“Ne konuda yardımcı oldun?”

“Arama emri çıkartmak için.”

“Nasıl öldü?” diye sordu Kellen.

“Kalp krizi. Nalları diktikten birkaç gün sonra annesi onu bodrumda bulmuş.”

Ruh rehberleri tarafından birbiriyle bağlantılı gösterilen iki ceset vardı. Riley bunun bir tesadüf olamayacağını düşündü.

“Sanırım avukatlar tamamen işe yaramaz değiller,” diye takıldı Kellen.

Riley ateş hattından kaçmak için sandalyesini geriye itti.

“En azından arkadaşımın bir katil olmadığını biliyordum, *aptal*,” diye çıkıştı Jasmine.

“Farkında mısınız, *hanımefendi*? Bu polisin işi,” dedi Kellen. “Belki de yaşlı insanların vasiyetlerinde senin adına yer vermelerini sağlamaya geri dönmelisin.”

“Sakın bana *hanımefendi* çekeyim deme. Ben yaşlılık hukuku avukatıyım, seni or...”

“Şuradaki yaşlı bir pantomimci mi?” Riley ön camdan bastonu ve beresiyle görünmez bir ip tarafından bağlanmış gibi duran kısa boylu, yuvarlak hatlı bir kadının bulunduğu yere bakmak için kendini zorladı. Kadında ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı.

“Aman. Tanrım. Bu sensin!” Riley’nin arkasından gelen tiz bir cıyıklama konuşmalarını aniden yarıda kesti.

Kendisine doğru gelen bedenden kaçacak vakti olmamıştı. Bir saniye içinde pembe saçlı ve burnu *piercing*’li bir barista ona sımsıkı sarılmıştı.

“Ah.” Riley kollarını sallayarak nefes almaya çalıştı.

“Sen Riley Thorn’sun!” diye bağırdı kız tekrar. “Hayatımı kurtardın.”

“Hay aksi,” diye mırıldandı Jasmine sessizce.

“Yardım edin.” Riley zar zor konuşabildi.

“Tamam, tatlım. Hadi Bayan Thorn’u nefes alması için rahat bırakalım.” Jasmine kızın kollarını Riley’nin boynundan çözdü.

Kafedeki tüm gözler onların üzerindeydi.

“Pardon. Sadece çok heyecanlandım. Size teşekkür etme fırsatını bulacağımı hiç düşünmemiştim,” dedi genç kız. Gözleri yaşlarla dolarken yüzünü yelpazelemeye başladı. “Yani. Tüm kalbimle teşekkür ederim. Sadece kanserimi bulmakla kalmadınız, aynı zamanda çok tatlı bir hemşireyle tanıştım ve şu anda kesinlikle çıkıyoruz!”

“Ah. Rica ederim?” Riley sandalyesine iyice gömüldü.

Yazın başlarında Riley, baristanın büyük büyükannesi Ida’dan kızın lenf bezleriyle ilgili bir mesajla lanetlenmişti. Ida’nın bir şeyler bildiği ortaya çıkmıştı. Riley’nin isteksizce mesajı iletmesinin ardından baristaya tiroit kanseri teşhisi konmuş ve öteki taraftan mesaj getiren gizemli kadının hikâyesi yerel haberlere konu olmuştu.

Bir kez daha sarılmaya çalışırken, “Beni kurtaran psişik bu, millet,” diye duyurdu kız.

Kafede aniden bir alkış kopunca Riley yüzünün ketçap kırmızısına döndüğünü hissetti. Müşteriler masalarının etrafında toplanmaya başlamıştı.

Dudaklarını kıpırdatmadan, “Sadece gülümse ve el sallla,” diye önerdi Jasmine.

“Hadi çıkalım buradan,” dedi Kellen kalabalıktan etkilenecek.

“Hey, psişik! Hangi sayıyı düşünüyorum?”

“Gerbilim* hakkındaki mektubumu aldınız mı, Bayan Thorn?” diye bağırdı uzun elbiseli bir kadın. “Sadece kedinin onu yemesi yüzünden beni suçlayıp suçlamadığını bilmek istiyorum!”

* Bir çeşit çöl faresidir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley'nin omzuna yaslanmış hıçkırarak ağlayan baristaya, "Artık arkadaşımın boynunu bırakmalısın," dedi Jasmine.

Jasmine ve Kellen birlikte onu kapıya doğru götürdüler.

Onlarca telefon kamerası onu kaydeder, kafedeki genç yaşlı kahve içen herkes ona sorular yağdırırken kendini sinir krizinin eşiğinde bir ünlü gibi hissetti.

"Dudak koruyucu işine başlamak için işimi bırakmalı mıyım?"

"JFK'yi gerçekte kim öldürdü?"

Buraya kesinlikle bir daha gelmeyecekti. *Jeep*'inin etrafı da insanlarla doluydu.

"Bırak kalsın," dedi Kellen. "Bu kadar kafeinle dolmadıkları ve heyecanlarını kaybettikleri zaman geri gelirsin. Psişiğe yol açın, millet!"

14 Ağustos Cuma, 09:31

Titus Strubinger'in evi, aynı boyut ve şekildeki diğer iki evin arasına sıkışmış bir evdi. Ev avokado yeşili rengindeydi, her pencerenin üzerinde metal tenteler vardı. Anlaşılan 1970'lerin mimarisinde doğal ışık kötü bir şey kabul ediliyordu.

Kellen kapıyı çalmak için elini kaldırdığında Riley onu kollundan tuttu. "Dur, ne diyeceğiz? 'Üzgünüz ama oğlunuzun bir cinayet kurbanıyla bağlantısı olduğunu düşünüyoruz' falan mı?"

"Aslında 'Oğlunuz hakkında birkaç sorumuz var' demeyi düşünüyordum."

"Ah. Tamam. Bu muhtemelen daha iyi olur."

Gergin bir şekilde saçlarını düzeltti. Weber'ın arabasında saçlarını atkuyruğuna benzer bir şekle sokmak için elinden geleni yapmıştı. Ama darmadağın, terli görünüşüyle ilgili bir şey yapamazdı.

Kellen'in kapıyı çalması çok resmiydi. Riley'nin gerilmesi ne neden olmuştu.

Ön kapının gıcırtyla açılması neredeyse tam bir dakika sürdü ve kendilerini aşağı bakarken buldular. *Çok aşağı.* Yuvarlak gölgeli kapı gözünün arkasından kendilerine bakan kadının boyu bir metre bile değildi. Kadife bir sabahlığın altına yıpranmış bir kot pantolonla beyaz spor ayakkabılar giymişti. Gri saçları bigudilerle sıkıca sarılmıştı.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Bayan Strubinger? Ben Harrisburg Polis Departmanı’ndan Dedektif Kellen Weber. Oğlunuzla ilgili birkaç sorum vardı.”

“Ne dedektif ama. Oğlum öldü,” diye homurdandı kadın.

“Bunu biliyorum.”

Bayan Strubinger şüpheyile Riley’ye baktı. “Kız seninle mi?”

Kellen cazibesini arttırdı. “Sivil danışman.”

“Belaya benziyor.” Kadın öne eğilerek Riley’yi kokladı. “Üstelik bela gibi kokuyor.”

Kendini savunmak için, “Hareketli bir sabah geçirdim,” diyebildi Riley.

“Uzun süre kalmayacaksınız, gelin. Uyumalıyım.”

“Teşekkürler,” dedi Kellen.

Kadını içeri kadar takip ettiler. Ev küçük ama düzenliydi. Küçük oturma odasının neredeyse tamamını kaplayan bir bateri seti vardı.

“Oğlunuz müzisyen miydi?” diye sordu Kellen sete bakarak.

Bayan Strubinger burnundan güldü. “O sefalet yığını bir metronom* yardımıyla bile ritim tutmaktan anlamazdı. Baterist olan benim. Dünkü konser çok geç bitti. Eve yeni geldim.”

Riley etkilenmişti.

“Bayan Strubinger,” diye başladı Kellen tekrar.

“Bana Sticks diyebilirsiniz.”

“Pekâlâ. Sticks, oğlunuz bu kadını tanıyor muydu?” Kellen şükürler olsun ki, Bianca Homberger’in canlı olduğu zamanlardan bir fotoğrafını çıkardı.

Sticks kafasındaki gözlüklerini indirip gözlerini kısarak fotoğrafa baktıktan sonra güldü. “Bu kadının oğlumun tanıyacağı türden birine benzediğini düşünüyorsanız, işinizde iyi değilsiniz demektir.”

“Bunu çok sık duyuyor,” diye dalga geçti Riley.

Dedektif ona “Ha ha” dercesine baktı.

* Ritim tutmak için belirli aralıklarla vuruş sesi çıkaran alete verilen isimdir. (ç.n.)

“Yatak odasına bir göz atsan, bu ikisinin asla ortak bir yönü olmadığını anlarsın,” diye devam etti Sticks. “Neden soruyorsunuz? Bu Plastik Petula oğlumun ona bir pislik gibi davrandığını mı söyledi? Çünkü bunu söyleyen ilk kişi olmaz ama sanırım artık son kişi olabilir.”

“Oğlunuz birçok insanla sorun yaşar mıydı?” diye sordu Riley.

“Titus herkesten nefret ederdi.” Sabahlığının cebinden bir elektronik sigara çıkardı. “*Game Emporium*’dan kovulmak üzereydi. O özel *brownie* yiyen oyuncular tarafından kovulmak için nasıl bir pislik olman gerektiğini biliyor musun?”

Riley gerçekten büyük bir pislik olmak gerektiğini düşündü.

“Odasına bakmamızın bir sakıncası var mı?” diye sordu.

Kadın omuz silkti. “Umurumda değil. Keyfinize bakın. Yalnız şunu bilin ki, o kadın düşmanı aptal ahırdaki bir domuz gibi yaşardı ve sürekli arkasını toplamamı beklerdi. Onu böyle yetiştirmedim ama her zaman bir çürük yumurta vardır, anlarsınız ya.”

Onları sarı muşamba zeminli, su mavisi dolapları olan mutfığa doğru yönlendirdi.

Buzdolabının yanındaki yıpranmış kapıyı göstererek, “Titus şurada yaşıyordu,” dedi Sticks. “Yağlı kıcını *Bilco* kapılarından sedyeyle çıkardıklarından beri hiçbir şeye dokunmadım. Hayattayken onun pisliğinin sorumluluğunu almadım. Kalp krizinden öldüğüne göre, artık bununla uğraşmak hiç içimden gelmiyor.”

Kellen kirli merdiven boşluğuna uzanıp ışığı açtı. Çıplak bir ampul, dar ahşap basamakları sarı bir ışıltıyla aydınlatıyordu.

“Hanımlar önden?” diye teklifte bulundu.

Riley başını iki yana salladı. “Yok, almayayım.”

Kellen önden inmeye başlayınca Riley kapıyı kapatarak onu takip etti. Merdivenler çürüktü ve yılların ayak izleri yüzünden lekelenmişti.

“Bilemiyorum. Çok iyi görünmüyor, *Miss Cleo*,” dedi Kellen.

* ABD’de yayımlanan bir reklamda kehanetlerde bulunan bir karakterdir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“*Sakin büyükanneemin yanında bunu söyleme.*”

Artık evdeki en kötü kokan şey Riley değildi.

Titus’un “odası” on yıllık bayat osuruk gibi kokuyordu. Kız kardeşinin psişik burnu burada egzersiz yapabiliirdi.

Tuğla duvarları olan beton zeminli, alçak tavanlı ve bir sürü ıvır zıvırla dolu standart bir bodrum katıydı.

Haydi, ruh rehberleri. Bu kızın bir galibiyete ihtiyacı var.

“En azından bir şeyi tutturmuşsun galiba,” dedi Kellen. Cebinden küçük bir fener çıkarıp karanlığa tuttu.

Her şey simliydi.

Her şey parlaktı.

Zemin, duvarlar ve bodrumdaki küflenmiş tüm nesneler sanki içeride bir Disney perisi patlamış gibi parlıyordu.

“Burası stafilokok enfeksiyonu* saçan bir striptiz kulübüne benziyor,” dedi Riley.

Köşede fazlasıyla kilolu kalçalar yüzünden ortası çökmüş, yıpranmış bir kanepede duruyordu. Karşısındaki ahşap görünüm-lü ucuz konsolun üstünde büyük bir televizyon vardı. Konsolun açık kapaklarından kablolar, birkaç kumanda ve bozuk piller-den oluşan karmakarışık bir dağınıklık görünüyordu ama kayda değer başka bir şey yoktu.

Yanda dağınık bir ikiz yatak vardı. Duvarları spor arabaların üzerinde poz vermiş, güneş yağıyla parlayan bikinili kadınların posterleri süslüyordu.

Buruşuk, parlak çarşafların örtülü olduğu ikiz yatağın yanında uzatma kablolarına takılı bir şarj aleti vardı. Benzer çöp yığınlarının altındaki beton zemini küçük kirli çamaşır dağları kaplıyordu. Riley sadece bir köşede on dört kargo paketi saydı.

Hepsi parlıyordu.

“Burası el işi yapmayı seven bir adamın odasına benzemiyor,” dedi Kellen’in uzattığı eldivenleri alarak.

* Ten temasıyla bulaşan ve deri enfeksiyonlarına neden olan bir bakterinin oluşturduğu cilt hastalığıdır. (ç.n.)

“Ruh rehberlerin, simle bombalanmış küflü bir bodrumun nehrin karşısındaki cesedimizle ne ilgisi olduğunu düşünüyor?” Dedektif meraklı görünüyordu.

Simle bombalanmış.

Pamuk şekeri bulutları Times Meydanı gibi aydınlandı. Riley kumar makinelerinin ödül kazanılınca çıkardıkları sesi duyduğunu sandı.

“Vay canına. Sanırım bir şey buldum.”

“Ne? Tetanos enfeksiyonu mu?” diye sordu Kellen.

Riley merdivenlere doğru koşup ikişer ikişer çıkmaya başladı. Bacakları sabahki işkence yüzünden çılgılık atıyordu. Ana kata ulaştığında nefes nefese kalmıştı, ayakta zor duruyordu.

Bayan Strubinger’i mutfakta büyük bir fincana viski doldurup bir parça soğuk pizza yerken buldu.

“Sticks, oğlun simle bombalanmış olabilir mi?”

Sticks gözlerini devirerek yukarı doğru baktı. “Kargoyla geldi ve o aptal da sarhoşken sipariş ettiği bir şey sanıp açtı. Ona her şeyi temizlemesini söyledim. Her aptal sim parçasını. Sanki bir hobi dükkânı ve çıplaklar barı patlamış gibiydi. Tabii yapmadı, Titus öylece bıraktı. İki hafta boyunca şeker hastası, *cross-dressing** yapan orta yaşlı bir Disney perisi gibi gittiği her yerde arkasında parlayan bir pislik izi bıraktı.”

Kellen yanlarına geldi.

“Titus’a iki hafta önce kargoyla bir sim bombası gelmiş,” diye açıkladı Riley.

“Sim bombası mı?” Kellen kaşlarını çatı.

“Bianca Hornberger’in odasında da birkaç parça sim vardı.”

Kellen ona zorladığını belirten bir bakış attı ama Riley üsteledi. “Bianca’nın kocasını ara, ona da benzer bir paket gelip gelmediğini sor.”

Kellen omuz silkerek yanlarından ayrıldı.

“Tüm bunlar ne demek oluyor?” diye sordu Sticks bardağı ağzındayken.

* Karşı cinsle özdeşleştirilmiş kıyafetleri giyen kişiler için kullanılan terimdir. (ç.n.)

“Oğlunuzun kalp krizinden ölmemiş olma ihtimali var mı?”

Kadın omuz silkti. “Ben nereden bileyim? Doktor muyum? Oğlumun yüksek tansiyonu, yüksek kolesterolü, kontrolsüz diyabeti ve lanet olası kötü alışkanlıkları vardı. Aramızda kalsın, dünya tarafından haksızlığa uğradığını düşünen orta yaşlı beyaz bir adam olmayan herkesten nefret ederdi.”

“Bu nefret edecek çok fazla kişi anlamına gelir,” diye gözlemledi Riley.

“Titus önyargılı pisliğin tekiydi. Birileri her zaman ondan daha iyi ya da daha kolay hayatlara sahipti. Ya da birileri hep onun hakkı olanı almaya çalışıyordu. Babasına çekmiş,” dedi Sticks. “Yani kim kurabiyeden ve *Tom Hanks*’ten nefret eder ki?”

Canavarlar.

“Titus. O ederdi,” diye konuşmaya devam etti. “Eğer fikir yürütülecek bir konu varsa hep gürültülü ve popüler olmayan bir fikri vardı. Renk körü bir çocuğun renkleri ilk kez görmesiyle ilgili bir haber gördüğünde toplumun zayıfları desteklemesinden şikâyet ederdi. Komşular *Black Lives Matter** tabelası astığında çimlerine işeyip kamyonetini bagaj kapağından bir Konfederasyon bayrağı asılı şekilde evlerinin önüne park ederdi. Kimsenin gelmeyeceği bir cenaze için para ödeyeceğimi sanıyorsa aptalın tekidir. İsterse morgda çürüsün, umurumda değil.”

Titus Strubinger gerçekten bir hıyara benziyordu.

Kellen kapı aralığında yeniden belirerek Riley’yi çağırdı.

“Ee?”

“Doğu Kıyısı cesedimiz ölmeden iki hafta önce kargoyla bir sim bombası almış ve yatak odasında açmış. Kocası temizlik ekibinin her şeyi temizlemesinin iki gün sürdüğünü söyledi. Bulabildikleri her sim parçasını poşetleyip etiketlemek üzere bir ekip gönderdim. Bir başkası da olay yerini incelemek üzere yakında burada olacak.”

“Görünüşe göre, sivil danışmanın başarılı biri,” diye övündü Riley.

* *Siyahların Yaşamı Değerlidir.* ABD’de yaşayan Afro-Amerikan kökenli halka uygulanan polis şiddetine karşı yapılan protestoların ve sivil toplum hareketinin adıdır. (ç.n.)

“Evet, her neyse. Al sana yıldızlı pekiyi. Bil bakalım başka ne var?”

“Ne?”

“Dostumuz Sticks aşağı inip onları almadıysa, adamımız Titus’un da bazı elektronik eşyaları kayıp. Telefonu ve oyun konsolları aşağıda değildi.”

“Bu tesadüfmüş gibi gelmiyor,” diyerek övünmeye devam etti Riley.

“Evet, evet. İyi işti.” Kellen sırttı. “Cesedine ihtiyacımız olacak.”

“O zaman sana iyi haber. Sticks cesede sahip çıkmadığı için Titus hâlâ morgda yatıyor.”

“Şanslıyız.”

“Gidip onu kendimiz almak zorunda kalmayız, değil mi?” diye sordu Riley.

“Tabii, Cleo. Morga gideriz ve onu arka koltuğa atarız.”

“Sanırım şu anda alay ediyorsun ama tam olarak emin değilim. Bu benim ilk sivil danışmanlık işim.”

“Ceset naklinden biz sorumlu değiliz,” diye söz verdi Kellen.

“Tanrıya şükür.”

Kellen dikkatini kahve bardağından viski içen bateriste çevirdi. “Sticks, oğlun sim bombasının kutusunu saklamış mıdır?”

14 Ağustos Cuma, 12:36

Nick'in duş perdesini aniden çekmesiyle Riley çığlık attı.

Ona bir saç kremi şişesiyle vurdu. "Beni böyle korkutarak ne halt ediyorsun?" diye sorarken gözlerindeki sabunu temizlemek için başını suyun altına soktu.

Nick kızgınlığını bir süre kenara bırakmış, kız arkadaşının çıplak ve ıslak vücudunu hayranlıkla seyretmeye başlamıştı.

"Göğüslerime bakmayı kes. Henüz onları takdir etme hakkını kazanmadın."

"Asıl *sen* ne halt yemeye tüm eyaleti turladın ve neden simle kaplısın?"

"Lanet olsun!" Riley sertçe tenini ovalamaya devam ederken Nick uzanıp suyu kapattı. "Eğer bir striptiz kulübüne gizli göreve gittiğini söylersen ben de..."

Nick iyi bir tehdit düşünmek için bir süre beklerken Riley kibirli bir şekilde duştan çıktı. Askıdan bir havlu alıp vücuduna sardı. Köprücük kemikleriyle çenesinde hâlâ sim vardı. "Ne yaparsın? Annene mi söylersin?"

Hay aksi. Riley'nin bu konuda hıncını alacağını unutmuştu. Annesi bu sabah odasına dalmış ve ona pasif agresif bir şekilde en sonunda "tamamen yabancı" biriyle yola gelmeye karar verdiğine çok "mutlu" olduğunu söylemişti. Ofisin içinde onca ıvır zıvırın arasında yürümek zorunda kaldığı için dudakları kü-

çümsemeyle kıvrılmıştı. Ardından ailesine hayatı hakkında bir şeyler anlatmayı akıl edemeyecek kadar kötü bir evlat olduğunu ima etmişti.

Nick ise nerede ve kiminle yaşadığını soracak kadar onu önemsiyorsa, bunu seve seve anlatacağını belirtmişti.

Yalnızca, “Kiminle?” dedikten sonra *stiletto*’larının yargılayıcı sesiyle odadan çıkmıştı.

“Pekâlâ. Kötü görüldüğünün farkındayım ama açıklayabilirim,” dedi Nick.

Riley ikinci bir havlu alarak saçlarını sardı.

Nick bunu ne kadar kolay yaptığını hayranlıkla izlemişti. Kadınların saçlarındaki onca suyla duştan çıkarken nasıl olup da erkekler gibi arkalarında tsunami yaratmadıklarını merak ediyordu.

“Tamam. Her şeyin içine ettim. Aileme senden bahsetmedim. *Özür dilerim.*” Sesi istediğinden biraz öfkeli çıkmıştı.

Riley onun etrafından dolaşarak makyaj masasına doğru yürüdü. “Sanırım bu ‘özür’ demekten daha iyi bir cevap.”

Nick gözlerini kıstı. “Bir dakika. Neden kızgın değilsin?”

Aynada bakışları buluştu. “Kızmadığımı nereden biliyorsun?”

“Taşaklarım hâlâ yerinde ve bu onların koparılmasını gerektiren bir suç.”

Riley’nin dudakları kıvrıldı. “Yerinde olsam ben de aileme söylemezdim.”

“O nedenmiş?”

“Bekle. Sana kızmadığım için *sen* mi *bana* kıızıyorsun?”

“Belki. Bilmiyorum.” İlişkiler karmaşıktı.

Riley arkasını dönüp bir eliyle yanaklarını sıkıştırmaya başladı. “Kafan karıştığında ve sinirlendiğinde çokook tatlı oluyorsun.”

“Thorn,” dedi ördek dudaklarıyla çıkarabildiği en tehditkâr tonda.

“Santiago.”

“Neden kızmadın?”

“Ah, hadi ama. Ne yapabilirdin ki? Onları arayıp, ‘Selam, anne ve baba. Görüştüğüm biri var. O bir psişik, ölülerle konuşabiliyor. Geçen ay çeşmede vurulmama neden oldu. Ayrıca sürekli osuran, *Wi-Fi* şifresini bile hatırlayamayan bir grup yaşlı ucubeyle birlikte yaşıyor. Sizden ne haber,’ diyecek halin yoktu.”

Nick Santiago hayatında ilk kez ne diyeceğini bilemiyordu.

“Seni suçlamıyorum. Sadece *yerinde* olsam, dedektif arkadaşının duş perdesini yırtıyor olurum. Annene kim olduğumu söyleyen oydu.”

Nick, Kellen’in duştaki görüntüsünü zihninden kovmak için başını salladı. Adam muhtemelen lif kullanıyordu. “Bekle biraz. Tek seferde sadece bir sorunla baş edebilirim. Weber’ı sonra öldürürüm. Aileme seninle yaşadığımı söyleyememe sebemin, senin psişik olmandan kaynaklandığını düşündüğün için mi bana kızmadın?”

“Annen psişik insanların varlığına inanacak bir tipe benzemiyor,” dedi sanki bu her şeyi cevaplıyormuş gibi.

“Annem birçok şeye inanmaz, otellerde temizlik görevlilerine bahşiş vermek de buna dahil. Bunun ona senden bahsetmemle ne ilgisi var?”

Riley nemlendiricisine uzandı. “Lütfen ama. Kimse ailesine, vurulmasına neden olduğu için tüm haberlere çıkan bir psişikle çıktığını söylemek istemez.”

Onun bu “ikinci sınıf psişik vatandaş” tavrından hiç hoşlanmamıştı.

“Buna çok pişman olacaksın,” diye uyararak telefonunu arka cebinden çıkardı.

“Ne yapıyorsun?”

“Annemi arıyorum.”

Şekilli bacaklarına losyon sürmeyi bıraktı. “Neden?”

“Evet. Selam, anne,” dedi sesli mesaja. “Fikrimi değiştirdim. Yarın akşam Riley’yle yemeğe geleceğiz. Herkesin onunla

tanışmasını sabırsızlıkla bekliyorum.” Telefonu kapatıp kollarını kavuşturdu. “Mutlu musun?”

“Hayır! Neden böyle bir şey yaptın? Annen zaten benim pasaklı, terli bir kadın olduğumu düşünüyordu. *Sonra* yanlışlıkla zihnini okudum ve bundan hiç hoşlanmadı.”

Nick onu makyaj masasıyla arasında sıkıştırana kadar üzerine yürüdü. “Onlara senden bahsetmememin iki nedeni var. Bir, tanıştığımızda ve vurulduğumuzda bir aylık bir gemi seyahatindeydiler. İki, ailem biraz tuhaftır.”

Riley bir elini göğsüne koydu. “Dün gece ailemin evinde susma orucu tuttuk. Bu sabah da büyükannem beni yere düşene kadar sopayla itekledi. Ailenin daha tuhaf olması mümkün değil.”

“Bebeğim, yarın akşam bunun nasıl mümkün olduğunu göreceksin.”

Parmaklarını Riley’nin göğüslerinin arasındaki boşluğa yerleştirdi. “Şimdi bana neden Doğu ve Batı kıyılarında dolaştığını, ayrıca *Jeep*’ini hangi cehennemde bıraktığını söyle.”

“Kellen’la birlikteydim.”

“Evet. O kadarını annemden öğrendim.”

“O zaman tuhaflık çitasının yükselmesine hazır ol,” diye homurdandı Riley. “Bu sabah büyükannemin Psişik Açlık Oyunları sırasında bir görü gördüm. Başka bir olası kurbanla bağlantı kurdum.”

Teninde parıldayan simler nedeniyle yüzü asık bir halde ıslak saçlarını tararken olanları anlattı.

“Etkileyici, Thorn.” Göğsünde düğümlenmiş havluya uzanarak yere düşürdü.

“Ah. Teşekkürler?”

“*Jeep*’in nerede peki?” Elleri çıplak kalçalarının üzerinde gezindiğinde Riley’nin göz kapakları ağırlaştı.

“Ah. Green Caddesi’nde bir insan izdihamının ortasında bıraktım sayılır.”

Nick gülerek ona dokunduğu yerde tüylerinin ürpermesinin keyfini çıkardı. “Senden de bu beklenirdi.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Sonra birlikte alır mıyız?” diye sordu Riley dudaklarını ısıtırken.

“Senin için her şeyi yaparım, Thorn.” Onu öptüğünde kadının teslimiyetini oksijen gibi içine çekti. Elleri daha yukarılara doğru yolculuğuna yeni başlamıştı ki, yüksek sesli bir çığlıkla bölündüler.

“Santiago, polisçikler senin için gelmiş.” Kapının arkasından Bayan Penny’nin yapay olarak yükseltilmiş sesini duyular.

Alnını Riley’nin alnına dayadı. “Kim bu kadına bir megafon verdi?”

“Balinaları protesto etmek için *eBay*’den satın almış.”

Nick iç çekerek Riley’yi yeniden havluya sarıp koridora çıktı. Merdiven boşluğundan birinci kata baktığında Bayan Penny’nin merdivenlerin başında durduğunu gördü.

“Haber verdiğin için teşekkürler,” diye bağırdı kurn bir sesle. Megafonu tekrar kaldırdı. “Rica ederim.”

Riley bornozuyla yanına geldi. “Pantomimci gibi mi giymiş o?”

Bayan Penny gerçekten siyah beyaz çizgili bir tişört, bir bere ve beyaz yüz boyasıyla pantomimci gibi görünüyordu. Nick derin bir nefes verdi. “Görünmez” tanımının üzerinden tekrar geçmesi gerekecekti.

Weber görüş alanına girerek yaşlı pantomimciye elini uzattığında Bayan Penny isteksizce megafonu ona verdi.

“Pastırma yağı bulaşmasın.”

“Üzerini giyin, Thorn. İşimiz var,” dedi Weber megafondan.

“Bu sirkten taşınmamız gerekiyor,” diye mırıldandı Riley.

Nick, Riley için arabanın arka kapısını açarken, “Peşimize takılmak zorunda değildin,” diye yakındı Weber.

“Başka bir çalışanımı daha çaldığın için mecburum,” diye yanıtladı Nick. Eski dostu direksiyona geçer geçmez koluna bir yumruk indirdi.

* İnternet üzerindeki en büyük açık artırma usulü alışveriş sitesi olan Amerikan şirkettir. (ç.n.)

“Ah! Pislik. Bu ne içindi şimdi?”

“Bu annemi kız arkadaşım ile tanıştırdığın için.” Nick aynı yere bir yumruk daha attı. “Bu da Riley’yi yarın akşam aileme yemeğe götürmek zorunda bıraktığın için.”

“İlişki yaşayan yetişkinler böyle yapar zaten, ahmak. Çekici psişik kız arkadaşlarını aileleriyle tanıştırlar.” Weber’ın attığı dirsek, Nick’in dün gece Gabe’le yaptığı beklenmedik antrenman yüzünden ağrıyan göğsüne saplandı.

Riley ön koltukların arasından eğildi. “Affedersiniz ama tüm yol boyu böyle güreşecekseniz, bence Nick yanıma gelmeli.”

Araba Front Caddesi’ne çıkarken Nick yana uzanıp Weber’ın kaburgalarına son bir yumruk attı.

Eski ortağı da ona bakmadan yüzünü pencereye doğru itti.

“Beyler!”

“Özür dilerim,” dediler bir ağızdan.

“Ayrıca neden annemle kahve içiyordunuz?”

Weber omuz silkti. “Bazen buluşuyoruz.”

“Eğer annemle gizli bir ilişki yaşıyorsan kaşlarını ve kafanın yarısını tıraşlarım.”

Weber ukalaca sırttı. “Annen beni hiç sahip olamadığı oğlu olarak görüyor. Ben uslu olanım,” diyerek dikiz aynasından Riley’yi ikna etmeye çalıştı.

“Hımm. Belli oluyor,” dedi Riley.

Nick gözlerini devirip Weber’ı nehrin karşısına, Brian’ın yaşadığı Camp Hill’deki sokağa yönlendirdi.

“Brian ve Josie burada mı yaşıyorlar?” diye sordu Riley haklı bir şüphecilikle.

Ana caddeden iki sokak arkadaki sakin bir sokakta tek katlı, küçük bir tuğla evdi. Tekerlekli sandalye rampasının korkuluklarında çiçek saksıları vardı.

Nick evin de kuzeni gibi olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Dışarıdan saygın ve güzel görünüşlüydü ama içi tam bir ahlaksızlık yuvasıydı.

Brian’ın teknoloji oyuncakları, Josie’nin antika silah kolek-

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

siyonu ve seks salıncağının bulunduğu oda derken, ucube bayrakları kapalı kapılar ardında gururla dalgalanıyordu.

Riley için kapıyı açarken, “Dikkat çekmeyi sevmiyorlar,” diye açıkladı.

Weber bagajdan “Delil” etiketli iki karton kutu çıkararak onları takip etti.

Nick hazırlıklı olmaları için eliyle kapıyı tıklattıktan sonra şifreyi girdi. “Pantolonlarınızı giyin, çocuklar. Patron geldi.”

Çelik burunlu bir çizme koridordan uçarak geçip sert bir gürültüyle parke zemine düştü.

Riley irkildi ama Nick onu içeri çekerken Josie ve Brian’ın oturma odasında ilk kez bulunan bir ziyaretçinin yaşadığı algı karmaşasının tadını çıkarıyordu. Ev tıpkı içinde yaşayan çift gibiydi. Birlikte bir anlam ifade etmiyorlardı, yine de çok eğleneliyordu.

Bir duvara dört küçük ekranla çevrili devasa bir ekran asılmıştı. Ekran cennetinin altındaki uzun, alçak bir dolapta en yeni ve en iyi oyun sistemleri vardı. Bunların yanında otomatik akort yapan son teknoloji bir karaoke sistemi dahil olmak üzere, insanlığın bildiği her türlü eğlence cihazı bulunuyordu. Odanın tamamı, televizyonda yayımlanan karma dövüş sanatları müsabakaları sırasında tüm evi sarsan hoparlörlerle donatılmıştı.

Karşı duvarda Josie’nin katana ve fırlatma bıçakları koleksiyonu diziliyordu. Josie’nin kuzeni Ling’in kafayı bulduğu, diğer kuzenleri Valerie’nin kıcını ellediği için yakında eski sevgilisi olacak adama bıçak fırlattığı gün Nick de oradaydı. Ling ıskalamıştı. Josie ise nişancılığını geliştirmesi için Ling’in iki hafta boyunca her gün çalışmaya gelmesini istemişti.

“Biri ölmüş olsa iyi olur.” Josie ayaklarını yere vurarak odaya girip onlara ters ters baktı. Siyah saçları yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Üzerinde kısa, dar bir bornoz vardı. İçinde başka bir şey yok gibi duruyordu.

“Daha sonra gelebiliriz,” dedi Riley. Josie’nin boynundaki dövmeleeri süsleyen çivili deri tasma dışında her yere bakıyordu.

“Hayır. Gelemeyiz,” diye vurguladı Weber. “Böldüğümüz için üzgünüz ama resmi bir iş için geldik.”

Nick’in kuzeni Brian tekerlekli sandalyesiyle oturma odasına geldiğinde, yüzünde şapşal bir gülümseme vardı. Üstü çıplak olsa da pantolonunu giymişti. Uçları havaya dikilmiş sarı saçları dağınıktı, gözlüğü yamuk duruyordu.

“Tam da... bir işin ortasındaydık, dostum.”

“Evet. Yumurtlamamı bölüyorsunuz,” dedi Josie. Brian’a hem sevgi dolu hem de tehditkâr görünen bir öpücük gönderdi.

Josie’nin en yeni mızrağına hayranlıkla bakarken, “Bu evi bebek için tehlikeli olmayacak hale getirmeniz çok zaman alacak,” diye takıldı Nick.

“Siz işimize dönmemize izin verirsiniz,” diye yakındı Brian.

“İnan bana, yarıda kalan seksin için empatiden başka bir şey hissetmiyorum. Ama annemle gizlice aşk yaşayan bu pisliğin sana bir teklifi var.”

Brian dedektife doğru baktı. “Dostum, çok daha iyi bir teklifin tam ortasındaydım.”

“Söyleyeceklerimi dinledikten hemen sonra ona geri dönebilirsin,” diye söz verdi Weber. “Bir davada yardımına ihtiyacım var.”

Her zamanki çıkarcılığıyla, “Sana pahalıya patlar,” dedi Josie. Siyah tırnaklarını kol kaslarında gezdirerek ritim tutuyordu. “Bebek yapıyoruz sonuçta. Bebekler pahalıdır.”

“Sivil danışman olarak seni işe alma yetkim var. Adli bilişim birimimiz üç ay geriden geliyor. O kadar bekleyemeyiz.”

“İki ölümün birbiriyle nasıl bir bağlantısı olduğunu bulmamız gerekiyor,” dedi Riley.

“İkisi de cinayet mi?” diye sordu Brian.

Weber başını sallayarak onayladı. “Ölümlerden birinin resmi olarak cinayet olduğu tespit edildi. Diğer soruşturuluyor. Ceset morgdan alındı. Kuzeninin psişik kız arkadaşının, ölümlerin birbiriyle bağlantılı olduğunu söylemesi dışında başka bir bağlantıya ihtiyacımız var.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Josie'nin muşta sergisinden başını kaldırıp, "Sim bombalarını unutma," diye ekledi Riley. "Her iki kurbanı da ölümlerinden önceki iki hafta içinde kargoyla sim bombaları gönderilmiş."

Brian gözlüklerini düzeltirken Riley'ye sırttı. "Dur tahmin edeyim. Burnun seğirdi, şimdiyse somut bir şeylere ihtiyacın var."

"Ciddiye alınacak bir şeylere," dedi Riley.

Nick elini sıktı.

"Aşağıda konuşalım," diye önerdi Brian.

"Otuz dakikanız var." Josie'nin ses tonu uyarı doluydu. "Sonra izleyicimiz olsa bile umurumda değil."

Nick'in kuzeni, eşine sırttı. "Anlaştık, bebeğim."

Brian'ı evin arka tarafına, bir kapıyı açarak ustaca gizlenmiş asansörü ortaya çıkardığı yere kadar takip ettiler.

Evin bodrum katı, Weber'ın bile ağzını sulandıran *Tony Stark* tarzı bir sığınaktı. Bir köşede altı monitörlü bir çalışma masası, bir film perdesiyle projektör bulunuyordu. Ayrıca bir bar, iki atari oyunu ve banyoda bir sauna vardı.

Nick bu sığınağı cidden çok kıskanıyordu.

Çalışma masasına doğru ilerlerken, "Elinizde neler olduğunu gösterin," dedi Brian. Weber peşinden ilerleyip kutuların içindekileri uzun, alçak masanın üzerine boşalttı.

"Her iki olay yerinden de kişisel elektronik eşyalar çalınmış," diye açıkladı. "Telefon, tablet ya da dizüstü bilgisayar yok. İkinci kurban *Game Emporium*'da yarı zamanlı müdür yardımcısıymış. Personele bazı somlar sormak için uğradığımda kurbanımızın arka ofiste mağazanın dizüstü bilgisayarıyla takıldığını söylediler." Oyun çıkartmalarıyla kaplı bir dizüstü bilgisayar ona uzattı.

"Yani Ölü Adamın bütün gün internette ne yaptığını bulmak için sihrimi kullanmamı mı istiyorsun?" diyerek durumu açıklığa kavuşturdu Brian.

Weber iki dava dosyasını masaya koydu. "Eğer bir numaralı

cesetle iki numaralı ceset arasında bağlantı kurabilirsen bonus puan.”

Brian iki dosyayı da açtı. “Kulağa eğlenceli geliyor. Varım. Elbette her zamanki ücretim karşılığında.”

“Her zamanki mi?” diye sordu Nick.

Kuzeni omuz silkti. “Yıllar içinde mavi üniformalı çocuklar için biraz *freelance* çalıştım.”

Nick gözlerini kıstı. “Annem. Kuzenim. Bütün ailem benden gizli seninle görüşüyor muydu?” diye yakındı.

Weber ellerini kaldırdı. “Dostum, babanın poker oyunlarına ayda sadece bir kez gidiyorum. Esmeralda’yı manikür pedikür için aldığım geçen haftadan beri de kız kardeşini görmedim. Tüm ailen beni daha çok seviyorsa yapacak bir şey yok.”

Nick manikür konusunda şaka yaptığından emin olmak için Weber’ın ellerine baktıktan sonra ona el hareketi çekti.

Riley şaşkınlıkla ona baktı. “Gerçekten Esmeralda adında bir yeğenin mi var?”

“Bu konuda yalan söylemezdim, Thorn,” dedi göz kırparak.

“Kimsenin bebek yapma hevesine gölge düşürmek istemem ama bu en önemli önceliğimiz,” diye araya girdi Bay İşkolik. Nick, Riley’yi eğlenceye alerjisi olan bir işkoliğe dönüştürmeden önce Weber’la geçirdiği zamanı sınırlaması gerektiğine karar verdi.

“Bunu duydum.” Üst kattan Josie’nin tehditkâr sesi duyuldu.

Weber irkildi. “Biz kendimizi uğurlarız. Burada bir arka kapın var mı? Bizi öfkeli karının yanından geçirmeyecek bir kapı?”

Brian onlara bir kapıyı işaret etti.

Nick hafifçe Riley’nin elini sıktı. “Arabada buluşuruz. Brian’la bir şey konuşmalıyım.”

Riley başını salladı, kuzenine el sallayarak uzaklaştı.

“Rampa yapımı nasıl gidiyor?” diye sordu Brian. “Yeni ofisi görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Yeni *geçici* ofis,” diye düzeltti Nick. “Rampa dokuzuncu kez yeniden yapılıyor. Onlara bir şans daha veriyorum, sonra usta çağırıyorum. İnan bana, sabırsızlanmıyorsundur.”

Kuzeni sırtıttı. “Gördüğün gibi, Josie ve benim evden çalışmakla ilgili bir sorunumuz yok.”

“Evet, o kadarını anladım.”

“Ee. Benim *freelance* iş yapmamla ilgili bir sorunun mu var, kuzen?” Brian çok umurunda değilmiş gibi bir ifadeyle sordu. Nick saygı görmüyordu.

“Hayır. Sadece Riley’ye göz kulak olabilmen için işe dahil olman fikri hoşuma gidiyor.”

“Endişeleniyor musun?”

Nick omuz silkti. “Son davanın nasıl sonuçlandığını düşününce başka bir davaya daha bulaşması hoşuma gitmiyor.”

Brian başını salladı. “Seni suçladığımı söyleyemem. Bugünlerde kışındaki fazladan delik *nasıl?*”

Ameliyat yarası iyileşerek mükemmel bir kalp şeklini almıştı.

“İyi. Her şey yolunda.” En azından Riley’nin tam olarak nerede olduğunu bilmediği her seferinde hissettiği paniğin, eninde sonunda azalacağını umarak kendine sürekli söylediği şey buydu. “Ama onun bir daha belaya bulaşmasını istemiyorum. Yani Weber’ın, kendisinin ya da herhangi birinin Riley’yi ters gidebilecek bir duruma soktuğunu görürsen bunu bilmek istiyorum.”

“Tamamdır, kuzen.”

Nick başını salladı. “Güzel. Şimdi git de birini bıçaklamadan önce karını hamile bırak.”

15 Ağustos Cumartesi, 19:03

“Bu göğüslerimi çok mu gösteriyor?”

Nick ona bakmak için hızla başını çevirince Riley boynunu incittiğinden endişelendi. Hem boynunun incinmesi, acil servise gitmek ve Santiago Aile Yemeğini kaçırmak anlamına geliyordu. *Ah. Ne yazık.*

Bakışları topuklu sandaletlerinden dumanlı gözlerine -teşekkürler *Ulta** far paleti- doğru ilerlerken bir süre sessizlik oldu. Sonra birasını dikkatlice sehpaaya bıraktı, televizyonu kapatıp ona doğru ilerledi.

Riley bir adım geri attı, ardından bir adım daha geriledi. Ne olduğunu anlayamadan sırtı kapıya yaslanmıştı, Nick sert vücuduyla onu kapıya bastırıyordu.

Nick düş olsa da sadece bir kot pantolonla tişört giymişti. Yakası fazlasıyla düşük olan yazlık yeşil elbisesinin aşırıya kaçtığı çok açıktı.

“İşte bu göğüslerimin ortada olduğunu doğruluyor,” diye yakındı.

Nick bir elini göğsünü avuçlamak için yukarı kaldırdı. “Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

“Ailen üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum,

* Merkezi Illinois’de bulunan, Amerikan kozmetik mağazaları zinciridir. (ç.n.)

oğullarını yemeğin ortasında bana saldırması için teşvik etmeye değil.”

“Thorn, bebeğim. O odada fikri önemli olan tek kişi ben olacağım ve ben elbiseni beğendim.”

“Fikri önemli olan *tek* kişi sen değilsin,” diye söylendi Riley. “Annenin üzerinde berbat bir izlenim bıraktım.”

Nick diğer elini, diğer göğsüne götürüp okşayarak vücuduna lezzetli şoklar gönderdi. “Daha kötü ne olabilir?”

“Seni sevmek zorunda oldukları için böyle konuşuyorsun. Bu onların *DNA*’sında var.”

“Neden seni sevip sevmemeleri bu kadar önemli?” diye sordu Nick. Parmakları sutyeninin üstünden meme uçlarına hınzırca dokunuyordu.

“Bu çok saçma bir soru. Onlar senin ailen. Elbette beni sevip sevmemeleri önemli.”

“Anlamıyorum.”

“Ellerin göğüslerimde olduğu için düşünemiyorsun,” dedi ellerini ittirerek.

“Ne hakkında konuşuyorduk?”

“Nick!”

Nick sırtınca gamzeleri yüzünden Riley geçici olarak kör oldu.

“Bak, sen benim kız arkadaşımsın. Benimle birlikte yaşıyorsun ve geceleri benimle uyuyorsun. Ailemin fikrinin bu konuda hiçbir etkisi yok.”

“Ailenin nefret edebileceği bir kızla çıkmak senin için sorun değil mi?” diye sordu Riley açıklığa kavuşturmak için. Bu onun cici kız doğasına aykırı bir duyguydu.

Nick’in yüzündeki çapkın ifade dizlerini titretti. “Thorn, ailemin seni onaylamaması seni gözümde daha da ateşli yapar.”

“Bu tam olarak on yedi yaşında bir kız davranışı,” diye söylendi.

Nick başını eğip dudaklarını boynunda gezdirirken Riley titredi.

“Ailenle akşam yemeğine çıkmadan önce boynumda bir morluk bırakırsan bundan hiç hoşnut olmam.”

Nick’in dişleri tenini sıyırdığında karnını, daha doğrusu taş gibi sert karın kaslarını dürttü.

“Spor mu yapıyorsun?” Sesi nefes nefese çıkmıştı.

Dilini çıplak omuzlarında gezdirmeye başlarken, “Erkeğin çaba göstermesi gerekir,” dedi Nick.

“Yani ailenin beni sevip sevmemesi umurunda değil mi?” diye üsteledi Riley.

“Hem de hiç. Tabii sana kaba davranırlarsa *o zaman* bir sorunum var demektir. Tartışma başlar, tabaklar fırlatılır. Ama ne olursa olsun, bu gece her zamanki gibi bitecek.”

“Nasıl bitecek?”

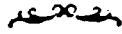
“Ben senin içindeyken.”

“Ah.” Dizleri yerçekimine karşı savaşmaktan vazgeçip birkaç santim aşağı kaydığı anda Nick onu yakaladı.

“Bir an önce şu yemeği bitirip geri dönelim ve o elbisenin altında ne olduğunu öğreneyim.”

İnce, çizgisiz bir iç çamaşırı giyiyordu.

“Biraz bekleyebilir misin? Bir şey... değiştirmem gerekiyor.”

Santiagoların evi Floribunda Heights Mahallesiinde ya da Riley’nin deyimiyle zengin mahallesinin tepesinde yer alan büyük, modern bir evdi. Uzun çitlerle kusursuz bahçe düzenlemesi sayesinde evi sokaktan görmek neredeyse imkânsızdı. Riley’nin gördüğü tek şey koyu gri ahşap ve camdı.

Nick arabayı ön kapıya park ederken, “Vay canına,” dedi Riley. “Burada mı büyüdün?”

“Hayır. Ailem burayı kız kardeşimle ben mezun olup taşındıktan sonra satın aldı. Artık güzel şeyleri mahvetmek için etrafta olmadığımızdan tüm mobilyaları da yenilediler. Resmen gün saymışlar.”

“Bu... harika?”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Söylediğim gibi, ailemin onayını almak uğruna çabalana-
cak bir şey değil.”

“Anlaşamıyor musunuz?”

Nick başını salladı. “Öyle bir şey değil, sadece birbirimi-
zi anlamıyoruz. Onlar anladıkları biri olmamı istiyorlar, ben
umursamıyorum. Ailece bir araya geldiğimizde çıkan eğlenceyi
düşün.”

SUV’den indiler ve Nick göğüs dekoltesini daha fazla ortaya
çıkarmak için elbisesinin üst kısmını biraz çektiğinde Riley
çığlık attı.

Eline vurarak kendinden uzaklaştırdı.

“Hadi ama, Thorn. Gecenin belli belirsiz gizlemeye çalışı-
lan ebeveyn hayal kırıklığı bölümü için bana eğlenebileceğim
bir şeyler ver.”

“Sen tam bir pislik...”

Riley hâlâ göğüslerini kapatmaya çalışırken ön kapı açılıp
onu, iki sorgulayıcı bakışla karşı karşıya bıraktı. Marie San-
tiago, onu son gördüğünde olduğu gibi görünüyordu. Belli
belirsiz tiksinişmiş gibiydi. Yanında duran adam kesinlikle Ni-
ck’in babasıydı. Teni daha koyuydu, gümüş rengi saçları geriye
doğru taranmıştı. Harika bir bıyığı vardı ve Santiago gamzeleri
görünüyordu. Teninden güzel bir parfüm gibi testosteron fışkı-
rıyordu.

“Kız arkadaşının elbisesine arı falan mı girdi, Nicky?” diye
sordu babası.

Riley’nin elinden tutup içeri çekerken, “Merhaba, baba.
Anne,” dedi Nick.

Riley meme uçlarının görünmediğinden emin olduktan son-
ra eve göz atmaya başladı. Evin içi de en az dışı kadar karmaşık
ve moderndi.

“Bizi tanıştırmayacak mısın?” diye sordu Nick’in annesi.

“Eski ortağım la randevun sırasında tanışmışsınız zaten.
Ama madem resmiyete döküyoruz. Riley Thom, bu annem Ma-
rie ve babam Miguel.”

Marie alaycı tavrıyla şarap kadehini elinde salladı. “Kellen’la randevuda değildim.”

“Adı ne?” diye sordu Miguel yüksek sesle.

“Riley,” diye bağırdı Nick. Ardından Riley’ye döndü. “Kulakları ağır işitiyor, üstelik çok inatçıdır. İşitme cihazı kullanmıyor, bu yüzden gülümsemek ve baş sallamak dışında bir şey yapmasını istiyorsan bağırmalısın.”

“Ev arkadaşlarımla bu kadar rahat olmanın nedeni bu mu?” Riley fısıldayarak sordu.

Nick onu kendine doğru çekerek belini sıkınca Marie’nin şarabından aldığı yudum boğazına kaçtı.

“Modern mimari sever misin, Charlie?” Miguel gerekenden birkaç desibel daha yüksek bir sesle sordu.

“Riley, baba. Charlie değil,” diye bağırdı Nick.

“Ha?”

“Sorun değil. Charlie olabilirim,” dedi Riley.

“Hayır, olamazsın.”

Karşılıklı bağırışlar ve hecelemelerle geçen bir dakikadan sonra Miguel nihayet adını anladı.

“Evi nasıl buldun, Riley?” Miguel hâlâ bağıırıyordu.

“Oldukça... karanlık,” diye gözlemledi Riley.

“Çok fazla güneş ışığı cilde zarar verir,” dedi Marie. Riley’nin yetersiz cilt bakımı yaptığını gösteren kanıtlar ararcasına gözeneklerini inceliyordu.

“Bağırışlarınız başımı ağrıttıyor.”

Hepsi girişte beliren kadına bakmak için döndüler. Kadın pantolon ceket bir takım giymişti. Açık renk saçlarını sıkı, profesyonel bir topuz şeklinde toplamıştı. Kaşlarının arasında yıllardır biriktirdiği hayal kırıklıklarından oluşmuş gibi görünen çizgiler vardı. Ne kadar ince ve kemikli olduğuna bakılırsa, Riley sürekli aç olabileceğini düşündü.

Aç kadına dönerek, “Ağabeyin de bizi... arkadaşıyla tanıştıırıyordu,” dedi Marie.

“Kız arkadaşım,” diye düzeltti Nick. “Birlikte yaşıyoruz.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Nick'in kız kardeşi ağzından kırmızı şarap püskürterek konuştu. "Sen? Bir kız arkadaş? Hah!"

"Gerçekten, Carmela," dedi anneleri.

"Bu yüzden güzel şeylere sahip olamıyoruz," diye mırıldandı Miguel. Arka cebinden bir mendil çıkarıp yere dökülen şarabı silmeye başladı. "Florida'ya taşınmamız gerektiğini söylemiştim, Marie."

Riley dudaklarını birbirine yapıştırıp gülmemeye çalıştı. Belki de Nick ailesinin tuhaf olduğunu söylerken abartmıyordu.

"Riley, bu kız kardeşim Carmela. Carm, kız arkadaşım Riley."

Carmela'nın çatık kaşları iyice çatıldı. "Tanıdık geliyor-sun," dedi suçlayıcı bir ifadeyle.

"Affedersin?" Nedense Carmela'nın bunun için bir özür beklediğini düşünmüştü.

"Riley bu yaz haberlere çıktı," dedi Nick.

Bu konunun açılmasını gerçekten istemediği için ayağına bastı. Nick homurdandı ama mesajı almıştı. "Ah, tamam. Peki içkileri kim hazırlıyor?"

"Carmela, ağabeyinle arkadaşına birer içki getir," dedi Marie emreder bir sesle.

"Kız arkadaş," diye düzeltti Nick.

"Söyle ona lanet içkisini kendi alsın," diye tersledi Carmela. "Yoksa favori çocuğun kendine bir kadeh şarap koyamayacak kadar iyi mi?"

"Florida'ya taşınmalıydık," diye mırıldandı Miguel hâlâ eğilmiş haldeyken.

Bir yerlerden bir zil sesi geldi.

Miguel saplantılı bir şekilde yaptığı zemin parlatma işini bırakıp doğruldu. "Domuz bonfilesi hazır olmalı." Zil sesinin geldiği yere doğru koşturdu.

Marie iç çekti. "Adam söylediğimiz tek kelimeyi bile duymuyor ama fırının saati çalınca birden *Süpermen* gibi işitmeye başlıyor."

Riley'yi omuzlarından tutup yönlendirerek, "Hadi şu işi bitirelim," dedi Nick neşeyle.

Thorn ailesinin sosyalleştiği mutfak yerine, Nick onu nehir ve Harrisburg manzaralı geniş bir penceresi olan resmi bir yemek odasına götürdü.

Manzaradan o kadar etkilenmişti ki, odada başka misafirler olduğunu bile fark etmedi.

"Riley?"

Kahretsin. Bir odaya girdiğinde yabancıların adını bilmesinin çok kötü bir şey olduğunu son iki ayda öğrenmişti.

Cama arkasını döndüğünde çenesi, ayaklarının altındaki çok pahalı halıya çarpacağından endişelenecek kadar açıldı. "Andy?"

Uzun boylu, sevimli, Shippensburg mezunu ve üniversite zamanlarından sevgiyle hatırlanan eski erkek arkadaşı Andy Pendleton elinde bir birayla masanın yanında duruyordu. Artık gözlük takıyordu, kıvrıcık saçları gerçek bakım ürünleri kullanmaya başladığını gösteriyordu. Etkileyici sırtışı hâlâ aynıydı.

"Sen... vay canına. Uzun zaman oldu," dedi Andy.

"Tanışıyor musunuz?" diye sordu Nick. Zihinsel olarak kaçınılmaz sonuca doğru ilerlerken kaşlarını çatmıştı.

"Bir ara çıkmıştık," diye açıkladı Andy.

"Üniversitede," diye ekledi Riley.

"Eniştemle mi çıktın?" Nick dilini mi yutacağına, yoksa ailesinin yemek odasındaki adama yumruk mu atacağına karar verememiş gibi görünüyordu.

"Eski güzel günler," dedi Andy nostaljik bir sırtışıyla. Nick'in rahatsızlığına hiç aldırılmıyordu. "Mezunlar gününü hatırlıyor musun?"

Riley yanaklarının kızardığını hissetti. "*Streaking** hariç her şeyi hatırlıyorum. O kısım hâlâ tekila sisinin içinde gömülü."

"İkiniz yattınız mı?" Nick'in sesi çatlamıştı.

Riley sırtını sıvazladı. Nick'le çıkmaya başladıktan birkaç

* Oyun veya protesto amacıyla yapılan çıplak koşma eylemine verilen addır. (ç.n.)

ay sonra, on altı yaşında bekâretini kaybettiğinden beri yatağını paylaştığı kadınlarla karşılaşmaya alışmıştı. Annesinin uzaktan bir akrabası bile on sekiz yaşındayken ona bir iki şey öğretmişti.

İnsanların geçmişleri vardı. Sadece Nick'in çoğu kişiden daha aktif bir geçmişi vardı.

Şimdi işler tersine dönmüştü, bu aslında biraz komikti.

"Alın bakalım." Carmela ortaya çıkarak elindeki şarap kadehlerini isteksiz bir şekilde Riley ve Nick'e uzattı.

Nick kendi kadehini kafasına diktikten sonra Riley'nin kadehini alıp onunkini de içti. Ardından iki kadehi kız kardeşine geri uzattı. "Birer kadeh daha."

"Kendin al, ayyaş."

"Bu ikisini yalnız bırakamam."

"Yalnız değiller. Ben varım. Hem Esmeralda burada."

Riley masada oturmuş, kendi boyunun yarısı kadar görünen bir kitabı sessizce okuyan küçük kızı ilk kez o sırada fark etti. Gür ve koyu renkli Santiago saçlarına, Carmela'nın çatık kaşlarına sahipti. Çenesiyle çillerini ise Andy'den almıştı.

Kız başını kitabından kaldırıp yetişkinlere baktı. "Biraz sessiz olabilir misiniz? Bu bölümü bitirmek üzereyim."

"Yaşına göre çok ileride." Carmela'nın hızla savunmaya geçmesi, Riley'nin odada aksini iddia eden biri olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Görebiliyorum," dedi ona katılarak. "Ne okuyorsun?"

"Patrick Henry'nin eserlerinden oluşan bir derleme."

Saçlarını okşarken, "Kızımız tarihe çok meraklı," dedi Andy gururla.

"Babasına çekmiş." Riley üniversitedeyken Andy'nin sürekli tarihle ilgili konuştuğunu hatırlıyordu.

"Kaç kere?" diye sordu Nick.

Andy anlamamıştı. "Ne kaç kere?"

"Kız arkadaşım ile kaç kere yattın?"

Carmela gözlerini kırıştırdı. "Nicky'nin kız arkadaşıyla mı yattın?"

“Çıkıyorduk. Üniversitedeyken,” diye araya girdi Riley hızla. Esmeralda okumaya geri dönmüştü.

Carmela şarap kadehlerine baktı. “Bir şişe daha alacağım.”

“Gerçekten harika görünüyorsun, Rye.” Andy ona bir kez daha sevgiyle baktı.

Nick uzanıp elbisesinin yakasını yukarı çekti.

“Nick,” diye tısladı Riley.

“Ah, güzel. Adımı hatırlıyorsun.”

Onu koridora doğru sürüklerken, “Bize bir dakika izin verin,” dedi Riley. Rasgele bir kapı seçti, boş bir misafir tuvaleti bulduğunda onu içeri itti. “Senin sorunun ne? Bu gece utanç kaynağı olması gereken benim. Sen değilsin.”

Nick hasta ve gergin görünüyordu.

“Sen ve eniştem. Çıplak. Birden fazla kez.”

“Çok uzun zaman önceydi. Biz tanıştığımızda zaten ikimizde bakire değildik,” diye hatırlattı Riley.

Nick birden adımlamayı keserek iki eliyle yüzünü ovaladı. “Aman Tanrım. Başkaları da mı oldu?” Arkasını dönüp musluğu açtı ve yüzünü suyun altına soktu.

“Bayılmadan önce bir nefes al.” Riley onu suyun altından sürükleyerek çıkardıktan sonra eline bir havlu tutuşturdu.

“Bu his de ne?” Nick çok sıkıyormuş gibi tişörtünü çekiştiriyordu. “Berbat bir his. Midem bulanıyor, terliyorum. Ayrıca Andy’nin yüzüne bir yumruk atmak istiyorum. Kız kardeşimden başka kimse o adamın yüzüne yumruk atmak istemez. Andy çok yumuşak huyludur. Neler oluyor bana?”

Riley kısa bir süre dudağını ısırды. “Belki kıskanıyorsundur?”

“Belki *sen* kıskanıyorsundur,” diye karşılık verdi Nick. “Üzgünüm, refleks. Bu senin hatan değil. Elbette bir geçmişin var. Sadece geçmişinle tanışmanın nasıl bir his olacağını hiç düşünmemiştim.”

Riley yüzünü ellerinin arasına alarak onu sabit tuttu. “Bana bak.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Yapamıyorum. O elbisenin içinde harika görünen göğüslerine bakıyorum, üstelik şimdi ailemin yemek odasında göğüslerini hatırlayan başka bir adam var.” Elbisesini yeniden düzeltmeye çalıştı, bu işe yaramayınca göğüslerini elbisenin içine doğru itmeye uğraştı.

Riley bir adım geri çekilip ellerine vurarak uzaklaştırdı. “Griffin’le tanıştığında böyle bir tepki vermemiştin.”

“Griffin Gentry sana kazık atan kısa boylu, mızımız bir pislik. O ergenlik çağında kalmış bok çuvalına asla geri dönmezdi, zaten o da ne kadar fena çuvaladığını bilemeyecek kadar aptal.” Spreyle bronzlaşmış haber sunucusu eski kocasından ve onu Bella Goodshine adında yirmi yaşlarında bir hava durumu sunucusuyla yataklarında yakaladığından bahsediyordu. Riley düğün fotoğrafıyla adamın burnunu kırdıktan sonra Griffin ona karşı dava açıp kazanmıştı.

Nick sadece Griffin’in yüzüne kameralar önünde yumruk atmakla kalmamış, aynı zamanda anlaşılmadan vazgeçmesini de sağlamıştı. Böylece Riley artık kendisini aldatan eski kocasına her ay çek yazmak zorunda kalmayacaktı. Nick bunun nasıl olduğu konusunda ağzını sıkı tutuyordu ve Riley tüm detayları bilmemesinin daha iyi olacağına karar vermişti.

“Thorn, bebeğim. Sen de biriyle karşılaştığımızda böyle mi hissediyorsun? Benim...”

“Yattığın mı?” diye tamamladı Riley.

“Aman Tanrım. Seni, Jonesy ve benimle kahve içmeye zorladım. Thorn, bana bunun fiziksel işkence olduğunu söylemeliydin. Hiçbir fikrim yoktu. Bunu asla...”

Riley konuşmasını durdurmak için ellerini kaldırdı. “Belki de yatağa girdiğin kadınlar ordusuna karşı hâlâ bir şeyler hissetmediğin için hiçbir fikrin yoktu.”

“Elbette onlara karşı bir şey hissetmiyorum!”

“Ben de Andy’ye karşı bir şey hissetmiyorum.”

Nick derin bir nefes alıp verdi. “Tamam. Bu iyi bir şey. Bununla başa çıkabilirim. Belki onu salata çatalıyla öldürüp cesedini Susquehanna’ya atmama gerek yoktur.”

“Sanırım bu iyi bir fikir çünkü bence kız kardeşin seni alt edebilir.”

“Korkutucu biri,” diye kabul etti Nick. “Ona karşı hislerin olmadığına emin misin?” Nick ellerini belinde aşağı yukarı gezdirmeye başladı.

“Hisler? Hayır. Güzel anılar? Evet.”

Gözlerini kapatıp hırladı. “Harika. Şimdi onu tekrar öldürmek istiyorum.”

Riley sırtarak kollarını boynuna doladı. “Bu çok tatlı. Umursaman hoşuma gidiyor.”

“Duygusal yaralarımı bu kadar eğlenceli bulmana sevindim,” diye homurdanarak Riley’nin boynuna sokuldu.

“Bu işin diğer tarafında olmak güzel bir değişiklik.”

“Bu son defa oluyor. Kanada’ya taşınıyoruz.”

“Daha önce hiç Kanadalı biriyle yatmadın mı?”

“Annem Kanadalı. İkinci bir kuzenle ya da onun gibi bir şeyle ilişkiye girme riskini almak istemedim.”

“Her şeyi açıklıyorsak, komşumun Nova Scotia’dan ziyarete gelen yeğeniyle bir yaz çıkmıştım.”

“Kanada olmaz. Kosta Rika’ya ne dersin?”

“Kosta Rika olur.”

Yüzünü ellerinin arasına alırken, “Sadece burada kiminle birlikte olduğunu unutma,” dedi Nick homurdanarak.

“Nick Santiago’yu kim unutabilir ki?” Riley dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirirken alay etti. Nick kendine yakışan bir şekilde öpücüğü edepsiz yerlere götürdüğünde Riley destek almak için makyaj masasına tutundu. Nick’in eli elbisesinin eteğinden yukarı doğru ilerlediği sırada kapı çalındı.

“Banyoyu işgal etmeyi kesin artık. Esmeralda’nın yemekten önce ellerini yıkaması gerekiyor,” diye seslendi Carmela.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Nick bağırarak karşılık verdi. “Bu evde dokuz tane lavabo var.”

“Esmeralda bunu kullanmak istiyor, o yüzden defol git!”

“Neden çocuklarım yemeğe geldiklerinde ergen gibi davranmak zorundalar?” Marie koridordan yüksek sesle yakındı.

Alaycı bir tavırla, “Favori bir çocuğun olunca böyle olur,” dedi Carmela.

“Benim bir favorim yok. Şu an ikinizden de hoşlanmıyorum. Andy yeni favorim.”

Banyodan çıktıklarında ailenin çoğunu koridorda buldular.

Carmela burnunu kırıştırdı. “Ah, Tanrım. Birlikte işeyen çiftlerden değilsiniz, değil mi? Bu iğrenç.”

“Hadi oradan, Carm.” Nick kolunu Riley’nin omuzlarına doladı. “Şarap nerede?”

Düzenleme

Ny.ozlem

15 Ağustos Cumartesi, 20:15

Akşam yemeği Santiagoların her zamanki didişmeleri, babasının duyabileceği şekilde bağırmaları ve mükemmel yemeklerle dolu bir fiyaskoydu.

Nick alışkın olduğu bu geceden keyif alabilirdi. Tabii odaklandığı tek şey, kız arkadaşını tanıyor ve ondan hoşlanıyormuş gibi gülümsemekten kendini alamayan eniştesine ters ters bakmak olmasaydı.

Andy domuz bonfileyle soya soslu havuç eşliğinde, Shippensburg Üniversitesi'nde Riley ile geçirdiğı günlerden aptalca bir anıyı daha anlatmayı yeni bitirmişti.

"Kız arkadaşım la seks yapmış olman çok komik," diye mırıldandı Nick. Biftek bıçağını sıkmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Riley ona bir dirsek attı. "Lütfen artık *sakinleşir* misin?"

"Demek Riley, öyle mi?" Marie araya girdi. "Ne iş yapıyorsun?"

Riley dirseğini geri çekti. "Birkaç ay önce Nick için çalışmaya başladım."

"Çalışanlarınla mı yatıyorsun? Gerçekten mi, Nick?" diye saldırıya geçti Carmela.

Kız kardeşi acınası bir baş belasıydı, normalde bu tavırları onu rahatsız etmezdi. Bu akşam her şey sinirini bozuyordu.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Yatmak demişken...” diye başladı. Bu sefer Riley bileğine bir tekme geçirince homurdandı.

“Birkaç yıl editör olarak çalıştım,” diye devam etti Riley. “Ondan öncesinde Kanal 50’de haber merkezinde çalışıyordum.”

“Şu Griffin Gentry çok yakışıklı bir adam,” dedi Marie ortaya.

“Hayır, değil,” dedi Nick.

“Evet, öyle,” diye directti annesi. “Bronz tenli, uzun boylu bir adam ve derin bir ses tonu var.”

Riley kahkahasını bir öksürüğün arkasına sakladı.

“Sanırım, nasıl tanıştığımıza bakılırsa Harrisburg polisi için de çalışıyorsun,” dedi Marie. “O gün terli bir evsiz olarak gizli görevde miydin?”

Nick bıçağını annesine doğrulttu. “Anne, kibar ol.”

“Ne?” Annesi tamamen masum davranıyordu. “Sadece akıl yürütmeye çalışıyorum.”

“Dedektif Weber için bazen *freelance* iş yapıyorum,” diye cevap verdi Riley şaraba uzanırken.

“Polisin işsiz bir editöre neden ihtiyacı olsun ki?” diye sordu Marie.

Riley ağzını kadehiyle gizleyerek Nick’e fısıldadı. “Yardım et.”

“Es, son zamanlarda öğretmenlerinden birini ağlattığın oldu mu?” diye sordu Nick konuyu değiştirmek için.

“Bu hafta sadece bir kişi.” Esmeralda iki eliyle tuttuğu meyve suyundan içiyordu.

“Es, beşinci ve altıncı sınıfı atladı,” diye açıkladı Nick. “O bir öğretmenin en kötü kâbusu.”

“Çünkü diğer tüm öğrencilerden ve öğretmenlerin çoğundan *daha zeki*,” diye ekledi Carmela. Kimsenin kızının zeki olmasıyla davranışsal bir sorunu olduğunu karıştırmasını istemiyordu.

“Siz ikiniz nasıl tanıştınız?” Andy aptal ağzına et dolu bir çatal götürürken sordu.

“Nick, *Nature Girl* şekeri satmak için kapımı çaldı.”

Esmeralda ona şaşkın bir bakış attı.

Nick ellerini havaya kaldırarak, "Sakin ol, patron. Gerçekten şeker satmıyordum," diye yeğenini ikna etmeye çalıştı. "Birkaç evrak imzalatmak için Riley'nin komşusunu takip ediyordum."

"Oğlum para kazanmak için yalan söylüyor," diye yakındı Marie. "Nerede yanlış yaptık?"

"Onu favorin yaparak," diye karşılık verdi Carmela.

Nick bir parça maydanozu kız kardeşine fırlattı.

"Garnitürü atmayın! Bugünlerde maydanozun ne kadar pahalı olduğunu biliyor musunuz?" diye bağırdı Miguel. Babasının en sevdiği hobisi, 1960'larla kıyaslandığında her şeyin ne kadar pahalı olduğundan şikâyet etmektir. "Bizim zamanımızda markette maydanoz bedava verilirdi! Şimdi bir tutam organik maydanoz için dört dolar ödemek zorundayım. Bu bir rezalet!"

"Weber gibi hâlâ bir polis olmamı mı isterdin?" Nick babasının duyabileceği kadar yüksek sesle annesine sordu.

"Polisler saygı görür. Sen ne yapıyorsun? Bay Casus?" Babası elini havada salladı. "Pek bir şey sayılmaz."

"Nick bir özel dedektif. O da gayet saygı görüyor," dedi Riley onu savunmak için.

"Zahmet etme, Thorn."

"Sana göre saygı görüyor olabilir," dedi Marie sert bir sesle. "Ama biz, bu ailede toplumumuza hizmet etmek için çabalarız."

"Tabii. Annem opioid* krizi yüzünden dava edilen bir ilaç şirketinde yönetici olarak topluma hizmet ediyor," dedi Nick.

Annesi hakaretini umursamadı. "Kötü şeylerle kıyaslandığında yaptığımız iyi işler çok daha fazla," diye vurguladı.

"Birçok restoran işletiyorum. Aç insanları doyuruyorum. Bana toplumuma hizmet etmediğimi mi söylemek istiyorsun?" Miguel bağırarak sohbete bodoslama daldı.

"Ah, hadi ama. Bir tabak istiridyeyi altmış dolara satıyorsunuz," dedi Carmela. "Evsizlere çorba dağıtıyormuşsun gibi konuşma."

* Morfin benzeri etki gösteren ağır kesici etken maddesidir. Haşhaş bitkisinden üretildiği için narkotik sınıfında değerlendirilir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Annen ve ben aldığımız kadar geri veriyoruz! Geçen yılki beş kilometre koşusuna sponsor olduk.”

“Koşu şeker hastalığı içindi ve her koşucuya karamelli şekerleme için yüzde beş indirim kuponu verdiniz,” diye karşılık verdi Nick. “Muhtemelen insülin dozlarını iki katına çıkarmak zorunda kalmışlardır.”

“Babamı rahat bırak,” dedi kız kardeşi taraf değiştirerek.

“Sen de favori olmaya çalışmayı kes.”

“Kimse favorimiz değil. İkiniz de eşit derecede hayal kırıklığısınız,” dedi Marie.

“Ben de mi?” diye sordu Carmela hayret içinde. “Ben ne yaptım?”

“Sen gayrimenkul geliştirme işinde çalışıyorsun,” dedi Miguel.

“Çünkü *sen* bana annemin ebeveynleri gibi bu işe girmemi söyledin.” Carmela sinirlenmişti.

“Çiftçileri aile çiftliklerinden kovup arazilerini otoparklara, elektronik sigara dükkânları olan alışveriş merkezlerine dönüştürüyorsunuz. Bu topluma geri vermek ve saygınlık mı oluyor?” diye alay etti Nick.

“Hadi oradan, Nicky. En azından evimle işyerim, yaptığım iş yüzünden yanıp kül olmadı.”

Riley hızla değişen ittifaklar yüzünden sersemlemiş görünüyordu.

Nick rahatlatıcı bir şekilde onun dizini okşadıktan sonra bir şişe şarap daha açtı.

“Konuyu değiştirelim, olur mu?” Marie bardağını yeniden doldurması için uzattı.

“Riley, Nicky’yi birlikte yaşamaya zorlayacak ne kozun var bakalım?” diye sordu Carmela.

“Carm, neden bir şeyler yiyip açlık yüzünden sürekli öfkeli olmayı bırakmıyorsun?” Nick kız kardeşinin bardağını doldururken soruyla karşılık verdi.

“Bir kızın yanına taşınmak ve onu aile yemeğine getirmek senin için bir ilk. Zorlama vardır gibi geldi. Belki de hamiledir.”

Anneleri zorlukla nefes alıp haç işareti yaptı.

“Otuz yıldır bir kiliseye adımını bile atmadın anne,” dedi Nick. “Kimse hamile değil, ayrıca birilerini bir şeylere zorlayan bendim. Riley’nin yanına taşınırken ona sürpriz yaptım.”

“Sadece vurulmana sebep olan o kadınla hâlâ birlikte olmadığın için mutluyum,” dedi Marie. “Neydi o kadın? Bir tür telefon hattı medyummu ya da tarot kartı okuyucusu mu?” Dramatik bir şekilde ürperdi. “Düşünebiliyor musun?”

Riley’nin parmakları masanın altından dizine saplandı ama Nick bu uyarıyı dikkate almadı.

“Hâlâ onunla birlikteyim,” diye duyurdu Nick. “Ayrıca vurulmama o sebep olmadı.”

“Sofrada düzgün konuş, Nicholas!” diye kükredi babası.

Esmeralda en sevdiği amcasını savunmaya geçti. “Dede. O ‘vurmak’ dedi, ‘bok’ değil.”

“Bunu kız arkadaşının önünde söylemesen iyi olur, aptal,” diye dalga geçti Carmela.

“Riley bir medyum.”

“Ah, kahretsin.” Riley sessizce mırıldandı.

“Thorn, gerçekten bu delilerin ne düşündüğünü artık umursuyor olamazsın,” dedi Nick ona.

Riley derin bir nefes verdi. “Tarot okuyucusu olan annem, telefon hattı medyummu olan kişi teyzem. Büyükanнем ünlü bir medyum, ben de ortada bir yerdeyim.”

“Yardımcı” mı? Kimin yardımcısı var?” diye sordu Miguel.

Carmela bağırarak düzeltti. “Yardımcı değil. *Medyum!*”

“Kimmiş medyum olan?”

“Kimse,” diye araya girdi Marie. “Ama Nick’in arkadaşı Riley öyle olduğunu düşünüyor.” Deli demenin evrensel işareti olarak bir parmağını kulağının etrafında döndürdü.

“Öyle olduğunu *düşünmüyor*, anne. Öyle zaten.”

* İngilizcede “*Vurmak*” anlamına gelen “*Shot*” kelimesini karakterin işitme sorunu nedeniyle “*Shit*” olarak anlaması üzerine kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

** İngilizcede “*Psşik*” anlamına gelen “*Psychic*” kelimesini karakterin işitme sorunu nedeniyle “*Yardımcı*” anlamına gelen “*Sidekick*” olarak anlaması üzerine kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

“Bir dakika.” Andy gözlüklerini burnundan yukarı itti. “Bu kulağa tanıdık geliyor.”

“Ailem haberleri izlemez,” diye açıkladı Nick.

Riley şaşırdı. “Hiç mi?”

“Sadece sabahları Griffin Gentry. O ve Bella Goodshine birlikte çok tatlılar,” diye mırıldandı Marie.

“Demek psişiksin,” dedi Carmela. “Arkadaşım Trina annesi öldükten sonra Virginia’da bir psişikle görüşmüştü. Onu tanıyor musun?”

“Arkadaşının annesini mi, yoksa medyumunu mu?” diye sordu Riley.

“Medyumu. Arkadaşımı dört yüz dolar dolandırdı ve annesinin artık huzura kavuştuğunu söyledi.”

“Trina pisliğin teki. Belki de annesi gerçekten huzura kavuşmuştur,” dedi Nick.

Carmela yüzünü astı. “O kadın ömrü boyunca hep huysuzdu. Ölüm bunu değiştirmeyecekti.”

“Ölülerle konuşuyor musun?” diye sordu Esmeralda.

Riley omuz silkip başını salladı. “Bazen.”

“Hayır, tatlım. Konuşmuyor,” diye directti Marie. “Sadece insanların parasını alabilmek için konuştuğunu söylüyor. Alınmak yok.”

“Alındı bile,” diye karşılık verdi Nick.

“Sorun değil,” dedi Riley.

Nick başını salladı. “İnan bana. Her şeye kendini ezdirerek başlamak istemezsin.”

“Doğru söyledin.”

“Kendine ne zaman gerçek bir iş bulacaksın, Nicky? Dikizcilik oynamayı bırak...” diye bağırdı Miguel.

Nick babasının söylediğini düzeltti. “Dedektiflik!”

“Her neyse,” dedi Miguel. “Çok çalışkan bir Meksikalı soyundan geliyoruz. Büyük büyükanneniz bu ülkeye sadece elli bin dolarla geldi. Atalarınıza duyduğunuz minnettarlık neredede?”

Riley gözlerini kırptırdı.

“Babamın büyük büyükannesi ve büyükbabası çok zenginmiş,” diye açıkladı Nick. “Kendi kendini yetiştirmiş bir adam gibi davranmayı seviyor ama ilk restoranını güven fonuyla açtı. En son Meksika’ya gittiğinde Cancun’da beş yıldızlı, her şey dahil bir tatil köyünde kaldı.”

Soy ağacının kendi tarafını dışarıda bırakmamak için herkese sert bir şekilde, “Meksikalı-Kanadalı insanlar,” diye hatırlattı Marie.

“Yaşasın, *Tim Hortons**,” dedi Carmela gözlerini devirerek.

“Riley, sonbaharda mezunlar buluşmasına gidecek misin?” diye sordu Andy. “Birlikte gidebiliriz.”

“Cesedimi çiğnemen gerekir,” diye tersledi Nick.

Riley’ye dönerek, “Bunu söyleyeceğini biliyor muydun?” diye sordu Esmeralda.

“Ne zaman bitecek?” Riley homurdandı.

Nick şarap şişesini eline aldı. “Onlara neden bizden bahsetmediğimi şimdi anlıyor musun?”

Riley başını salladı. “Ben bir kaçış noktasıyım. Kaçış demişken, ne zaman kaçarız?”

“Ne zaman istersen.”

“Önce şu domuz etini bitireyim. Harika olmuş.”

Nick kız arkadaşının önceliklerine saygı duydu.

Annesiyle babası kimin soyunun daha güçlü olduğu konusunda tartışırken ve Carmela, Andy’yi eti doğru kesmediği için azarlarken tabaklarını bitirdiler. Esmeralda kitabını açarak herkesi görmezden geldi.

Riley ona doğru eğildi. “Tüm bu olanlar için üzgünüm.”

“Hangi olanlar?”

Riley masayı işaret etti.

“Bu mu? Bu normal olan,” dedi Nick alayla. “Tüm aile yemeklerimiz böyle biter. Bizi bir de Şükran Günü’nde gör.”

“Tüm aile yemekleriniz mi?”

* Kanada merkezli bir *fast food* zinciridir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Bu yüzden üç ayda bir toplanıyoruz. Neden kavga ettiğimizi unutmamıza yetecek kadar zamanımız oluyor.”

“Vay canına. O zaman sanırım haklıymışsın,” diye fısıldadı Riley.

Nick elini onun saçlarının arasına kaydırıp boynunu okşadı. “Elbette haklıyım. Ne konuda?”

“Ailen gerçekten tuhaf.”

“Söylemiştim. Son bir saattir bu konu hakkında çok düşündüm. Bence ailelerimizi asla bir araya getirmemeliyiz.”

Riley bu bilge fikri değerlendirerek başını salladı. “Bence bu mükemmel bir plan. Nerede hiç görüşemezlerdi, biliyor musun? Eğer taşınırsak Kosta Rika’da.”

“Tanrım, çok güzelsin. Şimdi yemeğini bitir ve eve gidip...”

“Devamını getirme,” dedi Riley çatalını ona doğrultarak.

Nick sırttı.

“Nicky, bu dandik dedektiflik işinden vazgeçtiğinde gelip benim için çalışabilirsin,” diye konuşmaya başladı Miguel. “Yeni *tapas** mekânında bir müdür yardımcısına ihtiyacım var.”

“Yeni geleni şimdiden korkutup kaçırdın mı?” diye takıldı Carmela.

“Bugünlerde çocukların şımarık küçük ödleler olması benim suçum değil! Bana neden bağırıyorsun, patron? Bana çatal fırlatma, patron.” Çalışanlarını taklit etmeye başladı.

“Neden en azından polis teşkilatına geri dönmeyi düşünüyorsun? Şehirde birbirini öldüren onca yoksul insan varken Kellen’in sahip olduğu iş güvencesine bir bak,” dedi Marie. “Ayrıca polisten tanıştığın güzel kızları da unutma.” Riley’ye ters bir bakış attı.

“Hazır mısın?” diye sordu Nick.

“Bir saniye.” Riley şarap kadehini yavaşça masaya koydu.

* İspanyol mutfağına ait bir meze olarak bilinse de aslında İspanyol açık büfe kültürünün adıdır. (ç.n.)

“Bu lezzetli akşam yemeği için teŖekkürler, Santiago ailesi. Miguel, Marie... oğlunuzun başarılarını, mutluluğunu ve iyiliğini açıkça göz ardı etmeniz gerçekten dehŖet verici. Biz artık gidelim.”

Annesinin nefesi kesilmiŖti. “Ah, bunu *asla* yapmam.”

“HoŖça kal, Riley. Seninle tekrar görüşmek güzeldi. Bir ara ikili randevu yapmalıyız,” dedi Andy hevesle.

“Ne dedi?” diye sordu Miguel.

“Oğlumuzu önemsemediğimizi ima etti,” diye bağırdı Marie.

Kolunu kız arkadaŖının omzuna dolayarak, “İma ettiğini sanmıyorum,” dedi Nick. “İyi geceler, millet.”

“İyi geceler, Nicky Dayı.” Esmeralda kitabından başını bile kaldırmamıŖtı.

Nick ön kapıya ulaŖana kadar sırttı.

15 Ağustos Cumartesi, 21:31

“Bence iyi gitti,” diye konuşmaya başladı Nick yan koltuktan. Ailesinin sokağında yolunu bulmaya çalışırken, “Aynı aile yemeğinden mi çıktık?” diye sordu Riley. “Ben paragöz bir medyumum, sen de şarapla kafayı bulmuş dandik bir dedektifsin.”

“Hayatın boyunca buna karşı direnç geliştirdiğinde insanların ne düşündüğünü umursamamak kolaylaşıyor,” diye açıkladı Nick.

“Hımm. Aslında haklı olabilirsin.” Parmaklarını hafifçe direksiyona vurduktan sonra bütün gece dilinin ucunda olan o soruyu sordu. “Demek daha önce hiç kışkırdığın biri olmadı?”

Nick uzanarak Riley’nin saçlarını yüzünden geriye çekip ensesini tuttu. “Hiç. Bundan hoşlanmadım.”

Riley dudağını ısırды, dur işaretiyle yanaştığında ona bir bakış attı. “Ben biraz hoşlandım. Bunun beni olay çıkarmak isteyen bir yedinci sınıf öğrencisi gibi gösterdiğinin farkındayım ama umursadığını görmek güzeldi.”

“Ne kadar umursadığımı *biliyorsun*, Thorn.” Sesi alçak ve boğuktu. “Psişiksin, unuttun mu?”

“Hatırlatma. Ayrıca bilmen için söylüyorum, kafanın içinde öylece keşfe çıkmıyorum. Sadece arada tesadüfen bir şeyler duyuyorum ama mahremiyetine saygı göstermeye çalışıyorum.”

“Ne kadar umursadığımı biliyorsun, değil mi?” diye tekrar sordu Nick. Diğer eli elbisesinin eteğini yukarı kaydırıyordu.

“Aşağı yukarı bir fikrim var.” Sesi boğuluyormuş gibi çıkmıştı. Yalnızca Nick Santiago onu sinirliyken on saniye içinde tahrik edebilirdi.

“Arabayı şuraya çek.” Başıyla çıkmaz sokağın sonunu işaret ettikten sonra dikkatini tekrar açıkta bıraktığı bacaklarına çevirdi.

“Ailenin mahallesinde seks *yapmayacağız.*”

Saçını tutan eli sıkılaştı. “Arabayı çek.”

Sağa dönüp birinin duvarlarla çevrili mini konağının önüne park ederken, “Seninle tanışmadan önce iyi kararlar verirdim,” diye yakındı Riley.

Nick’in sırtışı resmen ölümcüldü. “Ama şimdi daha çok eğleniyorsun.”

Karşı çıkmak istese bile Nick emniyet kemerini çözmüş, motoru durdurmuştu.

“Ciddi olamazsın,” diye fısıldadı karanlıkta.

Nick bir elini alıp kucağına götürdüğünde sertliğini hissetti. “Çok ciddiym. Sadece geçen hafta kaç kez bölündük, biliyor musun?”

“Hayır.”

“On yedi. Saydım.”

“Sende ne kadar testosteron var böyle? Az önce ailenle kavga ettik ve en az bir buçuk şişe şarap içtin.” Aslında şikâyet ettiği yoktu. Tahrik olmuş bir Nick onun en sevdiği Nicklerden biriydi.

Nick onu sürücü koltuğundan kaldırıp kucağına oturtmak için kendi koltuğunu geriye yatırdı. “Tartışmamız bitti mi?”

Kalçalarını buluşturmak için onu aşağı doğru çektiğinde Riley başıyla onayladı. “Evet. Her şey yolunda.”

Onu çılgınca öperken Nick’in bir yandan orta bölmeyi karıştırdığını hissedebiliyordu. Kapağı açmayı ve dört prezervatif çıkarmayı başarmıştı.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley öpüşmeyi keserek prezervatiflere baktı. “Cinsel hazırlık seviyeni etkileyici buluyorum ama ailenin evinden bir blok ötede seninle sevişmemi bekleyemezsin.”

“Az önce annemin asla affetmeyeceğini ya da unutmayacağını bildiğin halde beni savunmak için ailemle kavga ettin. Riley ‘Bana Göbek Adını Söyle’ Thorn, sen tam bir belasın. Senin bu kötü kız eğitimi devam ettirmek de benim görevim.”

Hem şaşırmıştı hem de kendisiyle gurur duyuyordu. “Beni kötü etkiliyorsun.”

“Bana kalırsa seni en iyi etkileyen benim. Şimdi bana seksi iç çamaşırını göster.”

Argümanı kısa ama ikna ediciydi. Buğulanmış camdan parlak bir ışık doğrudan gözlerine vurduğunda, Riley kendini göğüslerini Nick’in yüzüne dayamış halde buldu.

Başını göğüs dekoltesinden kaldırıp ışığı işaret ederek, “Nick!” diye tısladı.

“Sikeyim. Bir daha asla seks yapamayacağız. Bunu kabul etmek zorundayım.”

Elbisesinin üst kısmını yukarı çekerek, “Belki de cinsel hayata veda etme konusunda tutuklandıktan sonra endişelenebilirsin?” diye önerdi Riley. Nick eteği aşağı doğru çekti, ardından kendi fermuarını kapatıp ereksiyonunu gizlerken altında kıpırdanması Riley’nin dudaklarından nefes nefese bir inilti kopardı.

“Yardımcı olmuyorsun, Thorn. Bu lanet elbisede yeterince kumaş yok. Bir daha giymeni yasaklıyorum. Tabii sadece ikimiz varsak ve kışını yemek masasında bulmak istersen giyebilirsin.”

“Yasaklıyorum derken?” diye tiz bir sesle bağırdı Riley.

Cama resmi bir şekilde vurulduğunu duyduklarında tartışma hemen kapandı.

Nick, Riley’nin yüzünü boynuna gömdü. “Sen sadece sessiz ol, ben hallederim.”

Bu emri seve seve yerine getirirdi. Nick camı indirirken

boynuna daha da yaklaştı. “Nasıl yardımcı olabilirim, memur bey?”

Ah, Tanrım. Alenen sevişmek kabahate mi girerdi, yoksa ağır suç muydu? Penetrasyon olmadığına göre bu alenen sevişmek sayılır mıydı? Araçta neredeyse sevişmenin cezası neydi?

Riley oracıkta aşağılanmaktan öleceği için bunların bir önemi olmadığına karar verdi. En kötü tarafı ne miydi? Nick Santiago’nun aleti içinde olmadan ölecekti.

“İyi akşamlar,” dedi bir adam. “Mahallede park etmiş şüpheli bir araç ihbarı aldık.”

Riley bakmayı denediğinde camdaki adamın üniformalı olduğunu gördü. Jasmine onunla gurur duyacaktı.

“Aracımın nesi şüpheli?” diye sordu Nick.

“Yani, sert bir şekilde sallanması diyebiliriz,” diye alay etti memur. “Kimliğinizi görebilir miyim?”

“Tabii ama onu çıkarmaya çalışırken başka şeyler görebilirsiniz. Ben Nick Santiago. Ailem bir sokak ötede oturuyor.”

“Hadi canım. Nicky Santiago mu? Benim! Tommy Hobart.”

“Tommy? Hey! Nasılsın?”

“Çok iyiyim. Bu mahallenin güvenliğinden sorumluyum. Etrafta golf arabasıyla dolaşıyorum. Çocuklarla gelecek hafta Atlantic City’ye gidiyoruz. Gelmek ister misin? Kız kardeşin nasıl? Hâlâ seksi mi? Dostum, tıpkı eski günlerdeki gibi.”

Riley, kötü kız olmanın havadan sudan konuşurken izleyicilerin önünde neredeyse seks yapmak olmadığına karar verdi. Nick’i boynundan ısırды.

Karşılık olarak Nick’in parmakları da kalça yanaklarına saplandı. “Ah, dinle,” dedi Nick. “Beni bir uyarıyla bırakma ihtimalin nedir?”

Tommy içtenlikle güldü. “Güvenliğin yapmasına izin verilen tek şey bu olduğuna göre, bunu yapabilirim. Tabii bir de polis çağırmak var.”

Riley gerilirken Nick’in tekrar sertleştiğini hissetti. Adamın hormonlarında ciddi bir sorun vardı.

“Eğer senin için de uygunsa, Tommy, kız arkadaşımı eve götüreceğim.”

“Kız arkadaşını mı?” Tommy dalga geçti. “Hadi oradan.”

Nick onun kışını okşayarak, “Evet,” dedi. “Hiç şansım yoktu.”

“Nicky Santiago’nun uslandığı günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Ben Tommy, bu arada. Nick’le liseyi birlikte okuduk.”

Güvenlik görevlisi elini açık pencereden Riley’nin yüzüne doğru itti.

Tanrı aşkına.

Riley doğruldu, yanlışlıkla kafasını tavana çarptıktan sonra uzatılan eli tuttu. “Memnun oldum, Tommy. Ben Riley.” *Ahlaksız teşhirci ve yerel medyum*, diye sessizce ekledi.

Tommy’nin gözleri büyüyünce Riley göğüslerine baktığını fark etti. Nick de fark ederek hemen kumaşı yukarı çekmeye çalıştı.

“İyi bir zevkin var, Nicky. Pekâlâ, Riley. E ile mi?” Sanki göğüs bedenini soruyor gibiydi.

“I ile,” diye cevap verdi Nick.

Tommy bir defter açıp yazmaya başladı.

“Bu ne için?” diye sordu Riley.

“Mahallenin güvenlik kayıtları için. Kibirli sakinlerimizin işimizi yaptığımızı görmeleri için her hafta çıkan bir bültenimiz var.”

Harika. Tek kelimeyle harika.

16 Ağustos Pazar, 09:27

Riley rampa inşaatını denetlerken YouTube’da sevimsiz bir kadının estetik ameliyatlara spor sutyenleri hakkında konuştuğu videoları izliyordu. Nick ise Larry Rupley soruşturmasında birkaç ipucu daha bulmak için yola koyulmuştu.

Shelley’nin verdiği listeden tanıdıklarını birkaç kez arayıp ziyaret etmişti ama kimse Larry’nin nerede olduğunu bilmiyordu. Kimsenin umursadığı da yoktu.

Larry’nin mahallesinin pazar günü daha hareketli olduğunu gözlemledi. Evlerin ön kapıları açıktı, komşular dar park alanında bağrışarak sohbet ediyorlardı. Park yerlerinden birinde üç adam katlanır sandalyelere oturmuş bira içiyordu. Roy’un evinin önündeki kaldırımında ağırlıklar vardı. Kucağında bir bebek, küçük bir çocuk ve küçük bir sedan büyüklüğündeki bir bebek bezi çantası olan kırk yaşlarında bir adam adeta hokkabazlık yapıyordu. Larry’nin evinin karşısındaki evin kapısında “*Brunch* baştan yaratımları saat 10’da” yazan ışıltılı bir tabela vardı.

“*Brunch* baştan yaratımı” ne demekti bilmiyordu ama kulağa nefret edeceği bir şeymiş gibi geliyordu.

Hayatını en iyi şekilde yaşamakla ilgili konuşan bir kadının videolarını izlemediği bir anda, Riley’ye bunun ne anlama geldiğini soracaktı.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Larry'nin evine girip etrafa göz atmaya başladı.

Evde bayat bir koku vardı. Yerde biriken postaları alarak mutfığa giderken göz gezdirdi. Daha fazla faturayla gecikmiş ödeme bildirimleri gelmişti. "Orlando'da bir devre mülke kaydolduğunuz için teşekkürler" benzeri göze batan bir şey yoktu.

Postaları yemek odasındaki yığına ekledikten sonra kedinin kaplarına baktı.

Bir anda Shelley Rupley'i aramaya karar verdi.

"Kardeşinin üzerine terini akıtmayı kes," diyerek telefonu açtı Shelley.

"Shelley?"

Telefonun ucundan bir gürültü yükseldi.

"Nick?" diye bağırdı. "Bekle biraz. Bluetooth'u kapatayım."

Birkaç saniye sonra kadının sesi tekrar duyuldu. "Kusura bakma. Tüm çocuklarla birlikte minivanda çıldırmak üzereyken aradın. Larry'yi bulabildin mi?" Sesi umutlu geliyordu. Biraz da çaresizdi.

"Henüz değil. Kedisi hakkında bir şey bilip bilmediğini sormak için aramıştım."

"Of, evet. Bay Relish miydi... Dur, Bay Pickles'ti. O uyuz şeyi taşındıktan hemen sonra sahiplendi. Benim kedilere alerjim var, o yüzden hiç kedimiz olmamıştı. Tamam. Teknik olarak alerjim yok. Sadece yapılacaklar listeme bir de kum kabı eklemek istemedim."

"Bay Pickles'ın nerede saklandığını bilme ihtimalin var mı? Ya da Larry gittiğinde kediye besleyecek biri var mıydı?"

"Dur bir çocuklara sorayım."

Telefonun ucundaki gürültü seviyesi sağır edici şekilde yükseldi. "Hey! Kız kardeşini yalamayı kes. Koluna *Frosty* dökmüş olması umurumda değil. Babanızın kedisi siz evdeyken nereye saklanıyor?"

Gürültü arttıkça Nick irkildi.

Birden tüm gürültü tekrar kesildi.

"Çocuklar Bay Pickles'ın Larry'nin yatağının altına ve kü-

vet perdesinin arkasına saklanmayı sevdiğini söylüyor. Kediye bakan başka birinin olup olmadığını bilmiyorlar. Larry asla bir yerlere gitmez zaten. Hem cimridir hem de evi sever.”

“Pekâlâ. Bilgi için teşekkürler. Aramaya devam edeceğim.”

“Bekle. Kedi de mi kayıp?”

“Öyle görünüyor.”

“O zaman kesin bir yerlere gitti, Bay Pickles’ı da yanında götürdü! Yani eski kocam sırf bir hafta sonu kendi çocuklarına bakmak zorunda kalmamak için ortadan kaybolma numarası yapıyor. Tam bir orospu çocuğu.”

“Onu bulacağım,” diye söz verdi Nick.

“Bulduğunda benim için burnunu kırarsan sana fazladan ödeme yaparım.”

Kedinin saklandığı yerlere özellikle dikkat ederek dairenin içinde bir tur daha attıktan sonra mutfığa döndü. Hiç dokunulmamış mama kabına göz attı.

Neredesin Larry?

Neredesin Bay Pickles?

Kedileri bilmiyordu ama insanlar öylece ortadan kaybolmazdı. Evden çıkıp arkasından kapıyı kilitledi. Karşıdaki *brunch* tabelası tekrar gözüne çarptı, ardından daha ilginç bir şey gördü. Sırtarak karşıdaki eve geçti ve kapı zilini çaldı.

Kapı arkasından açıldığında sırtını dönmüş, açığı kontrol ediyordu.

“Kimler gelmiş.”

Kapıyı açan adam kırıksız bir kot pantolon, minik hamaklarla şemsiye desenli kısa kollu bir gömlek giymişti. Tertemiz bakımlı biriydi. Bıyığı vardı ve kısa, gümüş rengi saçları ustalıkla dağıtılmıştı.

“Merhaba. Ben Nick.”

“Ben Alistair, ayrıca senin kim olduğunu biliyorum,” dedi adam göz kırparak. “Bu mahallede sır saklanmaz. Sen Nick Santiago’sun, Larry’yi arayan yakışıklı özel dedektif.”

“Kartvizitimde yakışıklı yazmıyor ama eklemeyi düşüneceğim. Bazı sorulara cevap vermek için birkaç dakikanız var mı?”

Alistair kollarını göğsünde kavuşturdu. “Duruma göre değişir. Ne kadar iyi sebze doğrarsın?”

Dört dakika sonra Nick kendini şık bir mutfakta buldu. Elindeki pahalı soyma bıçağıyla mantar ve yeşil biberlerle dolu bir kesme tahtasına bakıyordu. Alistair bıçağını ustalıkla bir biberin üzerinde gezdirdi. “Her bir parça yaklaşık yarım santim olmalı. Daha büyük olursa omletin dokusu bozulur. Şimdi, nerede kalmıştım?”

“Bana mahalleden bahsediyordun.”

Adam Nick’in her davada olmasını istediği türden bir tanıktı. Meraklı, fazlasıyla konuşkandı.

“Ah. Evet! Bu evi yaklaşık on yıl önce aldık. Sonra yandaki ev satılığa çıkınca onu da aldık. Bir yıl boyunca iki evi birleştirmek için tadilat yaptık.”

Başını biberlerden kaldırarak, “Ne güzel,” dedi Nick. “Biri-lerinin burada yaşadığı belli.”

Ev gerçekten zevk sahibi insanların yaşadığı izlenimi veriyordu. Mutfağın duvarları patlıcan rengine boyanmıştı. Alistair’e göre bu renk, beyaz dolaplarla mermer tezgâhları öne çıkarıyordu. Mutfak adasının üzerinde limon ve misket limonlarıyla dolu uzun bir cam vazo vardı. Duvarlarında Alistair’le arkadaşlarının siyah beyaz fotoğraflarının asılı olduğu geniş, güneş alan bir yemek odasına açılıyordu.

Nick’in babasını bile ağlatabilecek tarzda bir ocağın altını açarken, “Yalakalık sana hayatında yediğin en iyi omleti yaptırarak,” diye söz verdi Alistair. “Arazinin diğer tarafındaki evler hâlâ bir emlak şirketine ait. Hepsi kiralık ve genellikle yeni boşanmış erkeklerin ilgisini çekiyor.”

“Larry gibi.” Nick bıçağını yeşil biberin üzerinde gezdirdiyordu.

“Aynen öyle. Şahsen Larry’nin boşanmış olmasına *ya da* gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasına hiç şaşırmadım,” diye açıkladı Alistair.

“Gerçekten mi?”

“Larry boşanmasının mutlaka bir nedeni olan tipte bir adamdı.” Bir yandan da buzdolabından güzel, temiz bir yumurta kutusu çıkarıyordu.

“Çoğu öyle değil mi?” diye sordu Nick.

“Bazı tipik nedenler vardır. Mesela ‘doğum günlerimi hep unuttuyordu’ veya ‘çocuk gibiydi’ ama bir de *başka* nedenler vardır.”

“Nedir onlar?” Nick not alması gerekip gerekmediğini düşündü.

“O biçimsiz dış görünümünün altında karanlık bir şeyler vardı. Elbette ben hemen fark ettim. Kocam Danny dramatik davrandığımı düşündü. Doğrusunu söylemek gerekirse bu benim yapımda var ama o adamda tuhaf bir şeyler olduğunu biliyordum.”

“Tuhaf derken?” Nick mantarları doğrarken sordu.

“Kendini beğenmiş bir tembellik. Adam kendi çöp kutusunu bile boşaltma zahmetinde bulunmazdı. Bizden biri kutusunu mahallenin çöpüne götürene kadar çöpleri orada öylece dururdu. Yine birimiz kutusunu geri getirene kadar günlerce mahalle çöpünde kalırdı. Kendi yolunu bir kere bile küremedi. Eve taşındığında Danny’yle ben ona her zamanki hoş geldiniz paketimizden götürmüştük. Bize teşekkür bile etmedi ya da limonlu keklerin kabını geri vermedi. Danny’ye bu tür adamların çaba gösteremeyecek kadar tembel olmaları yüzünden bir kadını kaybettiklerini söyledim.”

“İlginç,” diye mırıldandı Nick.

Alistair yanına iki cam kâse bırakıp biberlerle mantarları işaret etti. “İşini mümkün olan en az çabayla yapmak isteyen türden bir adamdı. Birkaç yardım teklifinde bulundum ama kendini geliştirmekle ilgilenmiyordu. Sadece dışarıdan söylediği yemekleri yiyerek televizyon seyretmek istiyordu.”

“Onu en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?” Nick mantarlarla biberleri birbirinin aynısı kâselere koydu. Kendini yemek programındaki bir yarışmacı gibi hissediyordu.

Alistair tavana bakarak iki parmağını bıyıklarının üzerinde gezdirdi. “Bir hafta sonuydu. Ah! Evet!” Parmaklarını şıklattı. “Bir hafta önce cumartesi günü. Danny’yle birlikte kapıyı ve çerçevesini boyuyorduk, Larry de koşuya çıkmıştı. Bay Tembel Kıç’ın hobi olarak koşu yapmaya başladığını duyunca çok şaşırılmışım. Bence bunun kolesterolüyle ya da tansiyonuyla bir ilgisi vardı.”

“Koşudan döndüğünü gördün mü?”

Alistair gözlerini kısarak tavada eriyen tereyağına baktı. “Sanmıyorum. Terli erkek radarım oldukça iyi çalışır. Muhtemelen hatırlardım.”

Nick heyecanlandığını hissetti. “Peki kapıdaki kameranız, ne kadar hassas?”

Adamın gözleri parladı. “Çok. Kızımız kurdu. Teknoloji konusunda tam bir dâhidir. Sensörün kapsama alanını nasıl daraltacağımızı çözemedik. Biri yürüdüğünde ya da arabayla geçtiğinde bile kamera devreye girdiği için bildirimlerimizi kapattık. Hatta ön pencerede oturan Bay Pickles bile kamerayı çalıştırabilir.”

Nick ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. “Bay Pickles’ı en son ne zaman pencerede gördünüz?”

“Ah, Tanrım. En son...” Alistair kaşlarını çatı. “Aslında şimdi sen sorunca fark ettim, o kediye bütün hafta görmedim. Bu çok tuhaf çünkü Bay Pickles resmen o pencerede yaşar.”

“Kapınızdaki kameranın görüntülerine bakmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu Nick.

“Sence elimizde kayıp bir kişinin bilinen son görüntüleri mi var?” Alistair bu ihtimal karşısında heyecanlanmış gibiydi.

“Bu mümkün.”

“Danny! Buraya gel!” diye bağırdı.

Bir süre sonra merdivenlerden ayak sesleri yükseldi. “Sorun

ne? Yanlış mantarlardan mı almışım? Doğru olanları almak için yeterince zamanım var mı?”

Danny mutfağa girdiğinde hâlâ gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Gümüş rengi saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı. Yalınayaktı ve aşırı uzun boylu bir adamdı.

“Cidden yeni mi uyandın?” Alistair kocasının eline bir fincan kahve tutuşturarak sordu.

“Sen kalktıktan sonra tekrar uyumuş olmalıyım,” dedi Danny güçlü bir esnemeyle. “Mantarların nesi var?”

“Mantarlarda bir sorun yok. Mükemmeller. Sadece misafirimizin özel bir isteği var.”

Danny, Nick’i yeni fark etmişti. Anlaşılan bir pazar sabahı mutfaklarında yabancı bir adamın bulunması o kadar da tuhaf değildi. “Ah. Tabii. Merhaba...” Nick’in adını hatırlamaya çalışır gibi sustu.

Alistair gözlerini devirdi. “Sakin ol. Bu Nick. Onu tanıımıyorsun, yani adını unutmadın.”

Danny’nin omuzları rahatlayarak çöktü. “Tanrıya şükür.”

“Kocamın kusuruna bakmayın. İsimleri ve yüzleri hatırlaması için ona verdiğim tüyoları kullanmayı reddediyor.”

Danny kahve fincanını indirip Alistair’ın yanağına bir öpücük kondurdu. “İşte bunun için sen varsın.”

“Nick geçen gün Roy’un bahsettiği özel dedektif.”

“Roy. Roy. O hangisiydi? Başını sallayıp duran mı, araba teybi olan mı?”

“Başını sallayan,” diye cevap verdi Nick.

“Doğru. Sokağın karşısındaki kedili huysuz adamı arıyorsunuz.”

“Larry Rupley.”

“Aynen. Huysuz adam. Tatlı kedi,” dedi Danny.

“Nick kapımızdaki kameranın kayıtlarına bakmak istiyor. Larry ortadan kaybolmadan önce onu gören son insanlar biz olabiliriz,” dedi Alistair kocasının kol kaslarından tutarak. “Bu heyecan verici, değil mi?”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Danny bir kez daha esnedi. “Muhtemelen kirayı ödememiştir. Ev sahibi son üç aydır kapısını çalıp kirayı ödemesini istiyordu.”

“O zamandan beri kimse onu görmedi,” diye hatırlattı Alistair.

Danny’nin kapı kamerasındaki tüm bildirimleri gözden geçirmesi neredeyse yarım saat ve iki fincan daha kahve gerektirdi. Bu süre, Alistair’in sıkılıp omlet hazırlamaya geri dönmesine yetecek kadar uzundu.

Evleri popüler bir evdi. Kapı zili günde en az üç kez kuryeler ya da uğrayan arkadaşlar tarafından çalınıyordu. Çoğu garđırop ve ilişki tavsiyesi isteyen erkeklerdi.

“Alistair burada resmi olmayan bir toplumsal yardım faaliyeti yürütüyor.” Danny, Nick’in omzunun üzerinden ekrana bakarken açıkladı. “Komşularımızı iyileştiriyor. Onları daha iyi bir versiyonlarına ulaştırıp hayata devam etmelerine yardımcı oluyor. Bazıları eski sevgililerini geri kazanıyor. Bazıları yeni ilişkilere başlıyor. Genel olarak oldukça yüksek bir başarı oranı var.”

“Bu çabası için para alıyor mu?” diye sordu Nick.

Bir *UPS* şoförünün, elinde protein tozu fıçısına benzeyen bir şeyle geçip gittiği bir görüntüyü izlerlerken Danny kıkırdadı. Kargo muhtemelen Roy içindi. “Alistair sesli kitap anlatarak para kazanıyor. Bu tarz çeki düzen tavsiyeleri bedava.”

“Karşılıksız hizmet veriyorum.” Alistair’in sesi ocağın başından geldi. “Çoğu erkek dibe vurup her şeyini kaybedene kadar ciddi bir değişiklik yapmaya yanaşmıyor. Evrimsel ölçekte en parlak cinsiyet sayılmayız.”

“Yeni bir ilişkiye başlayan bir erkek için ne tavsiye edersin?” Büyük, siyah beyaz bir kedi olan Bay Pickles kaldırımında koşuşturan bir sincabı izliyordu.

“Eh, bilirsin işte. Her zamanki şeyler. Başka bir insana karşı ilgili olmayı öğrenmek. Onun ihtiyaçlarını öngörebilmek. Partnerinin sevgi dilinden konuşabilmek.”

“Sevgi dili nedir?” diye sordu Nick.

“İnsanların sevgiyi ifade etme ve kabul etme biçimleri.”

“Ya farklı dilleri konuşuyorsak?”

“Yüzünde dehşete kapılmış gibi bir ifade var. Yeni bir ilişkiye başlamış olmalısın,” diye gözlemledi Danny. “Ah, bak. İşte bu!”

Nick tabletin ekranına bakıp Alistair ve Danny’nin boya tekniklerini tartışmalarını izledi. Hemen arkalarında, üzerine bir şortla atlet giymiş Larry Rupley evinin önüne çıktı. Kapıyı arkasından kilitledikten sonra anahtarlarını şortunun cebine attı. “Selam, komşu,” diyen Alistair’in neşeli sesini duymazdan gelerek yola koyuldu.

Saat cumartesi günü 11:27’yi gösteriyordu.

Bingo.

Nick sabırsızlıkla bir sonraki videoya geçti. Takip eden dört videoda Alistair ve Danny boya yapmaya devam ediyorlardı. Birkaç saat boyunca hiçbir şey olmadı, ardından Danny dışarı çıkarak kaldırımında küçük bir grup adamla buluştu.

“Yürüyüş grubumuz,” diye açıkladı Danny. “Haftada üç gece, sırayla bazı iri komşularımızı kanepeden kaldırıp temiz hava almak için dışarı çıkarıyoruz.”

Aynı güne ait birkaç video daha vardı. Araçlar park alanına girip çıkmıştı. Yürüyüş grubu geziden dönmüş, iki yemek teslimatı yapılmıştı. Bu sürenin tamamında Bay Pickles ön pencereydi.

Hepsinin sonunda Nick aradığını buldu.

Gece çökmüştü. Koyu renk giysiler giymiş bir adam Larry’nin evinin merdivenlerini çıkarken kedi artık pencereden mahalleyi seyretmiyordu. Adam elini cebine attı, bir an sonra içeri girdi.

“Al, bir şey bulduk,” dedi Danny kısık bir sesle.

İki adam, Nick’in omzunun üzerinden eğilerek bir sonraki görüntüye baktı.

“Bu kesinlikle Larry değil,” diye gözlemledi Alistair.

Nick de aynı fikirdeydi. Bu adam on beş santim kadar daha kısa, belirgin biçimde daha az yuvarlaktı. “Bu adamı tanıyor musunuz?”

İkisi de omuz silkti. “Erkek olduğundan emin miyiz?” diye sordu Danny.

“Yürüyüşüne bakın. Çok iri biri değil ama bu kesinlikle bir erkek,” dedi Alistair kendinden emin bir şekilde. “Yürüyüşünü saklamaya çalışıyormuş gibi yürüyor.”

“Erkeklerle nasıl yürümeleri gerektiğini mi öğretiyorsunuz?” diye sordu Nick.

“Doğru yürüyüşün bir erkeğin özgüvenini nasıl etkilediğini bilsen şaşarsın,” dedi Danny.

“Yanlışı yürüdüğümüzü nasıl bileceğiz?”

“Biz söyleyene kadar bilemezsin. Merak etme. Gitmeden önce sana podyum yürüyüşü yaptırırız,” dedi Alistair.

Takip eden video açıldığında aynı karanlık figürün kolları dolu bir şekilde evden çıktığını gördüler.

“Elindeki ne?” Danny neredeyse Nick’in omzuna degecek kadar eğilmişti.

“Üzerinde kablolar asılı,” diye işaret etti Alistair.

Figür ekrandan kayboldu. Dakikalar sonra geri dönerek aynı şeyi bir kez daha yaptı.

“Yani Larry koşuya çıkıyor. Gecenin ilerleyen saatlerinde farklı bir adam geliyor, kapıyı açıp bazı elektronik eşyaları alıyor,” diye özetledi Danny.

Adam tekrar geri döndü, eve girerek gözden kayboldu. Evden çıktığında elinde büyük bir kutu taşıyordu.

“Aman Tanrım. Yoksa bu...”

“Bay Pickles. Siyahlı adamımız az önce Larry’nin kedisini çaldı,” dedi Nick.

16 Ağustos Pazar, 10:43

Bianca Hornberger pisliğin tekiydi.

Bunu söylemenin başka yolu yoktu. Riley *4evaYoungBitch* videolarını izleyerek iki saat harcadıktan sonra kadının şeytan olduğuna ve yönetimle ilgili acil bir durum için cehenneme geri çağrıldığına ikna olmuştu.

Bianca'nın insanın hayatını en iyi şekilde yaşaması için verdiği tavsiyeler sınırlıydı. *Zengin biriyle evlenin. İpleri elinize alarak erkeğinizi yönlendirin.*

“Daha önce söylediğim gibi en değerli varlığınız vücudunuz. Vücudunuza iyi bakarsanız, erkeğinizi size istediğiniz her şeyi vermesi için cesaretlendirebilirsiniz,” dedi ekrandaki Bianca. Göbek deliğine kadar açık mini bir tulum giymişti. Takıntılı bir şekilde saçına taktırdığı kaynakları bir kedi gibi okşuyordu. Kaynak takılmış saçları kendi videolarını hak etmişti.

“Ben de 85D göğüslerle kutsanmadım. Onları satın aldım.” Bianca sırttı. “Yani, *kocam* satın aldı. Ama onun olan benimdir. Kıps!”

Bianca “göz kırpma” eylemini belirtmek zorundaydı. Hem yaptırdığı dolgular dudaklarını tamamen kapatmasına engel oluyordu hem de göz kapakları önemli ölçüde işlevini yitirmişti. Muhtemelen kocasının servetinin yarısını göz damlalarına harcıyordu.

Riley yüzünü kapatıp çığlıkla inilti karışımı bir ses çıkardı.

“Ne oluyor? Ne oldu? Kim bağırdı?” Bayan Penny saçı başı dağılmış ve kafası karışmış halde tozlu divanın arkasından fırladı.

Riley tiz bir sesle çığlık attı. “Ne zamandır oradasınız?”

“O aptal kadının, dudak dolgularını popo implantlarıyla dengelemenin öneminden bahsetmesini dinlerken uyuyakalacak kadar uzun süredir,” dedi Bayan Penny esneyerek.

Gabe kapı eşiğinden başını uzattı. “Size yardımcı olmam gereken bir durum var mı?” Sabah koşusu yüzünden terlemişti, elinde dondurma yerine lahanayla fındık dolu dev bir kâse vardı.

“Dickie’nin kötü biri olduğunu sanırdım. Ama bu kadın var ya... Kızı fotoğrafta yer almasına yetecek kadar kilo veremeyince, bu durum “markasını etkileyeceği” için aile Noel kartında kızının yerine dadısını koymuş.” Riley ürperdi.

“Bazen insanlar korkunç olabiliyor,” diye onayladı Gabe.

“Tam zamanında söyledin,” dedi Bayan Penny. “Yoksa gereksiz soğukkanlılığın ve nezaketin yüzünden insan olmadığını düşünmeye başlamıştım.”

Bayan Penny’yi duymazdan gelerek, “Bu söylediğin hiç de Gabe’lik değildi,” dedi Riley. Onun insan olmadığını düşündürecek kadar nazik olmasını *seviyordu*.

“Gabe gibi hissetmiyorum zaten,” diyerek kabul etti. “Başiboş. İstikrarsız. Anlamsız ve amaçsızca boşlukta süzülüyorum.” Bir parça lahanayı alışılmadık bir şiddetle bıçakladı.

Eyvah.

Riley ellerini dizlerine sürttü. “Hey! Bianca gibi hayaletlerin, orada takılıp beynimi çürütmemesi için bana zihinsel alanımı arındırmayı öğretmeye ne dersin?”

Gabe ona bir şeyler öğretmeye bayılırdı.

Beş metre genişliğindeki omuzlarını silkti. “Sanırım yardımcı olmaya çalışabilirim.”

Gabe’in hevesizliği Riley’nin aşırı hevesli davranmasına

neden olmuştu. Sandalyesinden fırlayarak kalktı. “Harika olacak. Bianca ve Titus gibi yeni ölmüşlerle neden iletişim kurmadığımı da bana tekrar açıklayabilirsin.”

Gabe elindeki yeşillik demetine bakarak kaşlarını çatı. “Benim iyiliğim için gösterdiğin sahte hevesin sebebi artık zavallı biri olmam mı?”

“Gabe, dostum. Neden biri senin zavallı olduğunu düşünsün ki? Zekisin, kibarsın, yakışıklısın...”

“Birbirine yapıştırılmış iki ateşli defans oyuncusu gibi yapılsın,” diye ekledi Bayan Penny.

Övgü dolu cümleleri, şöminenin yanındaki pencerenin bir anda tuzla buz olmasıyla yarıda kesildi.

Riley’nin masasının altında uyanan Burt bir kez havladı. Ardından geri yuvarlanarak hemen tekrar horlamaya başladı.

Fred peruk saçlarıyla kırık pencereden başını içeri uzattı.

“Hay aksi! Bunu hemen halledeceğiz. Öğle yemeğinden ve biraz kestirdikten hemen sonra,” diye söz verip ortadan kayboldu.

“Burada yaşamaya dayanabilecek kadar *Zen** sakinliğine sahipsin.” Riley bir elini yıkıma doğru sallarken konuşmaya devam etti. “Akıllı ve güçlüsün. Herkes harika biri olduğunu düşünüyor.”

Gabe ayaklarına baktı. “Herkes değil.”

“Önemli olan herkes, senin harika biri olduğunu düşünüyor. Ben. Kız kardeşim.”

Wander’dan söz edilince Gabe devasa bir marşmelova dönüştü. “Wander gerçekten benim harika bir insan olduğumu mu düşünüyor?”

“Elbette öyle düşünüyor,” diye ısrar etti Riley. “Ne zaman bir odaya girsen resmen ışıltıyor. Ayrıca neden düşünmesin ki? Kimsenin sana tamamen harika olmadığını hissettirmesine izin verme.”

Gabe’in otuz iki dişinin görüldüğü umut dolu, göz kamaştı-

* Bir yaşam felsefesi olan *Zen*; tabiatla uyum içinde olmayı, içsel denge ve uyumu yakalamayı amaçlayan bir öğretilir. (ç.n.)

ncı gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Teşekkür ederim, Riley. Sen iyi bir arkadaşsın.”

“En iyisinden öğrendim,” dedi ona. Kaşları çatılınca Riley kaslı kolunu okşadı. “Senden bahsediyorum. En iyisi sensin.”

“Çok kibar ve düşüncelisin.”

Riley bağırarak Bay Willicott’un dışarıda kullandığı yaprak üfleyicinin gürültüsünü bastırdı. “Hadi buradan çıkalım, sen de bana bir şeyler öğret.”

Burt’ü dürterek uyandırdı. Üçü birlikte mutfağa girdiklerinde Lily’yi bir dizüstü bilgisayar ve bir tabak çörekle kıkırdarken buldular. Kızarmış çöreklerin hâlâ dumanı tütüyordu.

“Günaydın, Lily,” dedi Riley. “Ne yapıyorsun?”

“*The Crown* dizisinin hayran grubundan bir İngiliz beyefendiyle flört ediyorum. Dük olduğunu söylüyor!”

Riley tek seferde bu kadar çok krizle baş edemezdi. “Ne yaparsan yap ama sakın ona sosyal güvenlik numaranı ya da paranı verme. Bunu sonra konuşuruz.”

“Bekleyin. Ben de sizinle geliyorum,” diye seslendi Bayan Penny.

“Neden?”

Bayan Penny omuz silkti. “*Donut* yemek istiyorum.”

“*Donut* mı?” Gabe ve Burt birden canlandı.

“Pekâlâ. Galiba *donut* yemeye gidiyoruz.”

Hep birlikte Riley’nin *Jeep*’ine doluştular. Arabaya servis yapan bir *Dunkin*’*’den Jimmy amca için bir *Boston Kreme*** dahil olmak üzere bir sürü *donut* aldılar.

“Bugün harika bir gün,” dedi Gabe. İki elinde birer *donut* tutuyordu, dudaklarıyla siyah atletine pudra şekeri bulaşmıştı. Burt bir metre uzunluğundaki pembe diliyle Bayan Penny’nin ona verdiği sade *donut* parçalarını yalıyordu.

“Kremalı ya da jöleli olanlardan yemesine *sakın* izin vermeyin. Çok hassas bir sindirim sistemi var,” diye uyardı Riley.

* *Dunkin’Donuts* adlı kahve ve *donut* zincirinin arabadan sipariş verilip alınan hizmet noktasıdır. (ç.n.)

** İçi krema dolu ve üstü çikolata kaplı bir *donut* çeşididir. (ç.n.)

Green Caddesi ile Üçüncü Cadde arasına sıkışmış yemyeşil bir alana yayılmış İtalyan Gölü'ne gittiler.

Ellerinde *donut*'ları ve köpekleriyle, küçük bir kafilde insan yapımı gölün kenarındaki gölgeli ağaçlık alana doğru yürüdüler.

Bir grup terli koşucu yanlarından geçerken Riley düşüncelelerinin saldırısına uğradı.

"Greg'in şortu üst bacağın iç kısmı için mükemmel uzunlukta. Benim şortum da öyle uzun olsaydı bacaklarıma bu kadar Body Glide sürmeme gerek kalmazdı. Şort kıskançlığı böyle bir şey mi?"*

"Gary neden kaçırma bakıp duruyor?"

"Off. Greg ve Gary yatarsa yeni bir koşu kulübü bulacağım."

"Bu egzersizleri gerçekten evde yapmaya başlamalıyız," diye mırıldandı Riley.

Bayan Penny mutlu bir şekilde büyük boy buzlu kahvesini höpürdeterek içiyordu. Ördekleri seyreden Burt'ün tasma da onun elindeydi.

Şekerle dolu altılı karın kaslarıyla Gabe'in modu tamamen yükselmişti. Riley kendisini, onun dost canlısı pembe ve mavi bulutlar arasındaki rehberliğine teslim etti. Psişik bir dezenfektan şişesiyle Bianca'nın negatifliğinin geride bıraktığı izleri, mecazi anlamda temizlemesine memnuniyetle izin verdi. Zihninde bahar temizliği yapmış gibi hissediyordu.

İtiraf etmesi gerekirse bu kötü bir his değildi. Yoga stüdyosunun meditasyon dersine eklenmesi konusunda Wander'la konuşmayı aklına not etti.

Özellikle yapış yapış bir lekeyi temizlerken telefonu çalmaya başladı. Onu pamuk şekeri dünyasından çıkarıp kaz boku kaplı çimlere geri döndürdü.

"Ooff," diyerek yan tarafına devrildi.

Arayan Dedektif Weber'dı. Görünüşe göre sivil danışmanların izin günleri yoktu.

* Amerika'da üretilen bir vücut kremi markasıdır. (ç.n.)

Aramayı cevaplarken, “Sakın bana başka bir ceset daha bulunduğunu söyleme,” diye yakındı.

Çocuk arabalı iki anne oldukları yerde durup hızla ters yöne doğru döndüler.

“Senin endişelenmeni gerektirecek bir tane bulmadım,” dedi Kellen. Sesi yorgun geliyordu. “Ancak bugün konuşman gereken bir temizlikçi var. Yarın görülecek bir dava için mahkemeye hazırlanıyorum ve az önce ölümcül bir vur kaç olayı geldi.”

Riley yüzünü buruşturdu. Her gün her saat ölümle iç içe olmak ona zarar veriyor olmalıydı. Nick’in bu mesleği bırakmış olmasından memnundu. Ceset parçalarını birleştirmek yerine yasal evraklarla ilgileniyor, arabalarda oturup insanların fotoğraflarını çekiyordu.

Riley’ye göre bu çok daha sağlıklı bir işti.

“*Benden* bir tanıkla görüşmemi mi istiyorsun?” Yutkundu.

“İşleri bırakamam. Temizlikçi de kovulmamak için Hornbergerların evinden uzakta konuşmak istiyor.”

“Tek seçeneğin ben miyim?”

“Thorn. Gerilecek bir şey yok. Sana küçük bir sır vereyim. Tanığı, Harrisburg Polis Departmanı’nın temsilcisi olarak sorulayacaksın. Onu etkilemek için endişelenmene gerek yok. Zaten korkmuş olacaktır.”

“İçim rahatladı,” dedi kuru bir sesle.

“Sadece sim bombasının ayrıntılarını öğrenmen gerekiyor. Ne zaman gelmiş? Bianca nerede açmış? Bombada not var mıymış? Kutuyu atmışlar mı? Kim temizlemiş?”

“Anladım. Sim bombasına odaklanacağım.”

“Halledebilir misin?” diye sordu Kellen.

“Evet.” Muhtemelen yapardı. Daha önce de insanlara sorular sormuştu. Cinayet soruşturması söz konusu olunca ne kadar zorlaşabilirdi ki?

“Harika. Batı Kıyısı Çiftçi Pazarı’nda *pretzel* standında çalışıyor. Adı Marina.”

* Kıvrarak şekillendirilmiş hamurdan yapılan simit benzeri bir tür ekmektir. (ç.n.)

Riley ekibine baktı. Gabe hâlâ meditasyon yapıyordu. Bayan Penny ağzı açık halde uyuyakalmıştı, Burt'ün üstü başı jöleyle pudra şekeri olmuştu.

“Yanımda birilerini götürsem sorun olur mu?”

“Seninle konuştuğu, sen de bana bilgi verdiğin sürece yanında çıplak bir bando takımı götürsen bile umurumda değil.”

Çıplak bando takımı. Riley bunun gerçekten talep görüp görmediğini merak etti.

“Pekâlâ. Gideceğim.”

“Harika. Notlarını bana gönderirsin ve utanç verici bir şey yapma.”

Weber aramayı sonlandırdı.

Riley, Burt'ü *donut* kutusundan zorla uzaklaştırıp arkadaşlarına seslendi. “Uğramamız gereken bir yer var, millet.”

“Kıpırdama, koca adam.” Bayan Penny sırt çantasından çıkardığı turuncu yeleği, onu gördüğü anda korkan Burt'e giydirdi.

Batı Kıyısı Çiftçi Pazarı'nın kalabalık otoparkındaydılar. Lemoyne'un tam ortasında yer alan bu iki katlı binada... doğal avlanmış somon balığından taze hindi burgerine kadar her şey bulunuyordu.

Yeleğe hayranlıkla bakarak, “Bunun amacı ne?” diye sordu Gabe.

“Çiğ et satıldığı için evcil hayvanların girmesine izin vermiyorlar. Bu yelekle destek köpeklerinden biri olmak için eğitim alıyormuş gibi davranabiliriz.”

“Üzerinde ‘Kamu Güvenliği’ yazıyor,” dedi Riley.

“Bundan daha iyi bir fikir bulabileceğini sanmıyorum,” diye yanıtladı Bayan Penny.

“İyi. Hadi gidelim. Burt, hiçbir şeye zarar verme,” diye uyardı. “Marina'yla görüşmek için doğruca *pretzel* standına gideceğiz. Ardından olay çıkarmadan *Jeep*'e geri döneceğiz. Anlaştık mı?”

Bayan Penny homurdandı. “Söz veremem.”

“Tanrım. Elanora bu taze ürünleri çok severdi. Her gün pancar suyu içiyor.” Gabe’in yüzü aydınlanmıştı.

“Ne pancarı. Şu güzelim kurabiyelere bak,” diyen Bayan Penny fırın standını işaret etti.

Riley iç çekti. “Tamam. Siz ikiniz Burt’ü alıp *sessizce* alışveriş yapabilirsiniz. Ben de Marina’yla görüşürüm ve *Jeep*’te buluşuruz.”

Pretzel standı Lübnanlıların yerini geçtikten sonra arka köşede, Gabe’in fark etmemesi için dua ettiği şeker standının yanındaydı. Riley taze pişmiş *pretzel* kokusunu takip etti. Ev yapımı güzel elbiseler ve önlükler giymiş genç kadınlar tarafından işletilen bir stanttı.

Tanıkla yapacağı görüşmeye odaklanmaya çalışarak sıraya girdi. Ancak kasaya geldiğinde iradesini kaybetmişti.

“Yardımcı olabilir miyim, genç hanım?” diye sordu kasanın arkasındaki kız. *Genç hanım*. Hanımefendi demesinden çok daha iyiydi.

“Büyük bir *pretzel* ve limonata alayım. Bir de Marina’yla konuşmak istiyordum,” diye ekledi parayı uzatırken.

Kasadaki kız, onu genç bir kadına yönlendirdi. Gözleriyle uyumlu soluk mavi elbisesinin üzerine giydiği önlüğe un bulaşmıştı. Saçları örgülü bir topuz şeklindeydi.

“Marina siz misiniz?” Riley camın arkasından sordu.

Marina başıyla onaylayarak dışarı çıktı. “Riley Thorn siz misiniz?” diye sordu ellerini önlüğüne silerken.

“Evet. Beni Dedektif Kellen gönderdi. Sizinle Bianca Hornberger hakkında konuşmak istiyorum.”

“Dışarıda konuşalım,” diye önerdi Marina.

Riley onu takip ederek yan kapıdan çıktı ve bunaltıcı yaz güneşine adım attılar. Telefonunu çıkarırken sordu. “Konuşmayı kaydetmemin bir sakıncası var mı?”

“Ne gerekiyorsa yapın.”

“Pekâlâ, Marina.” Riley birden konuşmayı unuttuğunu sandı. “Bianca Hornberger için çalışıyorsun, değil mi?”

Kadın hararetle başını sallarken başındaki örtü de oynuyordu. “Evet. Bayan Hornberger, sosyal medyadaki varlığı için ihtiyaç duyduğu türden fotoğraflar çekemeyeceğimi fark edene kadar temizlikçi ve bakıcı olarak işe alınmıştım. Sonra hem bakıcı hem de sosyal medya sorumlusu olan birini işe aldı.”

Riley bir anlığına konuşmanın asıl amacını unutup kaşlarını çatı. “Hem bakıcı hem de sosyal medya sorumlusu olan kişi tam olarak ne iş yapıyor?”

“Yvette, Fransa’dan bir değişim programıyla gelmişti. Çocukları okula götürüp getiriyor, Bayan Hornberger’in fotoğraflarını çekiyordu.”

“Çocuklar kaç yaşında?” diye sordu Riley.

“On üç ve on dört.”

“Hâlâ bir bakıcıya mı ihtiyaçları var?”

Marina sırayla iki omzunun üzerinden etrafa baktı. “Ölülerin arkasından kötü konuşmak istemem.”

“Dürüstlük kötü konuşmak anlamına gelmez. Özellikle de bizi onun katiline götürecekse,” dedi Riley.

“Bayan Hornberger berbat bir insandı. Kocas ve çocukları onsuz daha iyiler.” Marina’nın eli göğsüne gitti. “Tanrım. Bu harika bir histi!”

“Tüm içindekileri dök,” diye tavsiyede bulundu Riley.

Yeni temizlediği zihinsel boşluklarına Bianca Hornberger’in görüntüleri yeniden doluşurken Riley’nin başı dönüyordu.

“Ayrıca,” dedi Marina. On dakika boyunca kesintisiz olarak içini döktükten sonra neredeyse nefessiz kalmıştı. “Bir keresinde Bay Hornberger ağırlığını ortaya koyup sadece birkaç bedava ürün alabilmek için kanalına bu kadar çok para yatırmayı bırakması gerektiğini söylemişti. Sırf devam etmesine izin vermesi için ünlüymüş gibi göstermek amacıyla binlerce sahte takipçi satın aldı. Yvette yorumlara bakınca hangilerinin bot olduğunun anlaşılabileceğini söyledi.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley'ye göre bu görüşme, şüpheli havuzunu kadınla tanışma talihsizliğini yaşamış herkesi kapsayacak şekilde genişletmişti.

Marina binanın kenarına yaslandı. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Tüm bunları altı yıldır içimde tutuyordum."

Riley tekrar asıl konuya dönmek istiyordu. "Peki sim bombası hakkında bilgin var mı?"

Binanın içinden şiddetli bir gürültü geldiğinde Riley, kafilenin olaya dahil olmaması için ruh rehberlerine dua etti.

"Ah, evet. Sim bombası. Bayan Hornberger beni her gün kargoları kontrol etmem için postaneye gönderirdi."

İçeriden bir bağırış sesi geldi ama Riley ne söylendiğini anlayamadı.

"Kutunun hangi gün geldiğini hatırlıyor musun?"

"Sanırım salı günüydü. Evet. Ölümünden iki salı önce."

"Paketi açtığında orada mıydın?"

Marina başını salladı. "Evet. Salı günleri postaneye gittikten sonra yerleri silerim, havuzu temizlerim, yatak çarşaflarını değiştiririm, ikinci kattaki perdeleri ütülerim ve Bayan Hornberger'in kendi hazırlamış gibi davranabileceği bir ev yemeği yaparım."

Riley gözlerini kırptırdı. "Sadece bir şeyi hızlıca açıklığa kavuşturmak istiyorum, Bayan Hornberger'in öldürüldüğü gün neredeydin?"

"Kuzenimin düğünü için büyük amcamın çiftliğindeydim." Birden suçlu göründü. "Bayan Hornberger, makyaj malzemelerini yeniden düzenlemem gerektiği için düğüne katılmama izin vermemişti. Ama Bay Hornberger beni bir kenara çekip o gün izin almamı, bunu kendisinin halledeceğini söyledi."

Riley, Teddy Hornberger'in bu işi "hallettiğini" hayal etmeye çalıştı. Ancak ölü karısının boğazına bir tanga tıktığı görüntüsü bir türlü aklına yatmıyordu. "Pekâlâ. Yani kargoyu postaneden alıp Hornbergerların evine getirdin. Sonra ne oldu?"

"Bayan Hornberger işle ilgili tüm postalarını yatak odasında açmayı tercih ederdi, böylece onları videoya çekebilirdi. Patlamayı ve çığlığı duyduğumda havuzun dibini temizliyordum."

Riley bir parmağını kaldırdı. “Bir dakika, sim bombasının videosu olduğunu mu söylüyorsun?”

Marina başını salladı. “Vardı. Bayan Hornberger, Yvette’ten videoyu silmesini istediye hiç şaşırmam.”

Kellen’in ekibinin herhangi bir hafıza kartı bulup bulmadığını ya da hafıza kartlarının diğer elektronik eşyalarla birlikte çalınıp çalınmadığını merak etti.

“Peki sim bombası patladığında sen ne yaptın?”

Marina’nın yanakları kızardı. “Havuzu temizlemeye devam ettim.”

Riley gülümsemesini saklayamadı. “Sonra?”

“İçeri girdiğimde her yerde kırmızı simler vardı. Bayan Hornberger yatak odasının ortasında durmuş çığlık atıyordu. Ağzındaki simleri tükürüp duruyordu. Muhteşemdi.”

Riley bunu görebiliyordu. Anı, sert bir patlama ve havada uçuşan simlerin oluşturduğu bir karmaşa olmalıydı.

Tiz bir çığlık. Mücevherli ellerin havada çırpınışları. “Bu da ne böyle? Anlamıyorum! Bu bedava bir nemlendirici paketi değil!”

“Temizlik şirketini aradım ve bir saat sonra geldiler. Her şeyi temizlemeleri iki gün sürdü, Bayan Hornberger sonraki hafta tekrar gelmelerini istedi çünkü buzdolabıyla garaj gibi yerlerde sim bulmaya devam ediyordu.”

“Sim bombasının geldiği paket ne oldu?”

“Temizlik ekibi onu attı.”

Çiftçi pazarının içinden gelen bağırışlar artmıştı.

“Herhangi bir iade adresi ya da paketle ilgili özel bir şey hatırlıyor musun?” diye sordu Riley.

Marina hayır anlamında başını salladı. “Hayır, üzgünüm.”

Bebek arabasının içinde ağlayan bebeğiyle bir kadın, hemen arkalarındaki kapıdan çıkıp park yerine doğru hızla ilerledi.

“Zaman ayırdığın için teşekkür ederim,” dedi Riley hızlıca. “Başka bir sorum olursa sana nasıl ulaşabilirim?”

Kadın ona tuhaf bir bakış atarak önlüğünün cebinden telefonunu çıkardı. “Beni arayabilirsin.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Ah, doğru. Tabii. Başka sorularım olursa ararım.”

Yangın alarmının tiz sesi konuşmalarını kesti.

Riley’nin içinde kötü bir his vardı. “İçeri dönsem iyi olacak...”

Kapı birden tekrar açıldı, Bayan Penny dışarı çıktı. Bir elinde *smoothie*, diğerinde Burt’ün tasmağını tutuyordu. Burt’ün kamu güvenliği yazılı yeleği artık belindeydi, ağzında uzun bir *bratwurst** vardı. Gabe ise kucağında bir torba sebze, bir tabak *taco* ve yarım elmalı turta ile peşlerinden geldi.

Arkalarından müşterilerle satıcılar binadan dışarı fırladı.

Aceleyle *Jeep*’e doğru ilerlerken, “Aynasızlar gelmeden yola koyulalım,” diye seslendi Bayan Penny.

Jeep’e bindiklerinde, “Bilmek bile istemiyorum,” dedi Riley.

“Gazla,” diye bağırdı Bayan Penny.

Riley tam siren sesleri havada yükselirken otoparktan çıktı.

“Bu koku ne ve neden gitmiyor?” *Jeep*’in tavanı açık olmasına rağmen arabayı tamamen havalandırmak için camları açmıştı. Yine de pis koku içeriye sinmişti.

Smoothie’sini höpürdeterek, “Sanırım arkadaki dört ayaklı arkadaşından geliyor,” dedi Bayan Penny. “Küçük çocuktan çaldığı pizza yüzünden olabilir.”

“Bir kâse *pho*** yüzünden de olabilir,” diye tahmin etti Gabe.

“Neden köpeğime pizza, *pho* ve *bratwurst* yedirdiniz?” Riley ağlamaklı bir sesle sordu.

“Hey, hiç bize bakma. *Taco* tezgâhına atlayan Burt’tü,” dedi Bayan Penny.

“Pek memnun görünmüyorlardı.” Gabe turtadan bir ısırık aldı.

Riley’nin telefonu çaldığında hoparlöre aldı.

“Neredesin ve neden siren sesleri duyuyorum?” diyen Nick’in sert sesi duyuldu.

Her ihtimale karşı yan sokaklardan birine saparak, “Çiftçi pazarından yeni çıktık,” dedi Riley.

* Genellikle domuz etinden yapılan bir tür Alman sosisidir. (ç.n.)

** Vietnam mutfağına ait bir çeşit çorbadır. (ç.n.)

“Polis telsizinde duyurdukları çiftçi pazarı mı?”

“Emin değilim,” diye yalan söyledi.

Bayan Penny öne eğildi. “Sakin ol, Santiago. Benimle birlikte. Her şey yolunda. Polisleri atlatabiliriz.”

Nick’in yanıtını anlamak zordu. Kulağa *Donald Duck** sesinde küfürler ve nezih bir ortamda tekrarlanmaması gereken mırıldanmalar gibi geliyordu.

“Hey, en azından bu sefer *Jeep*’i suç mahallinde bırakmadı.”

* *Walt Disney* tarafından yaratılan ünlü bir çizgi film karakteridir. (ç.n.)

16 Ağustos Pazar, 12:01

Riley konağın otoparkına girdiğinde Nick, *Jeep*'e ve içindekilere ters ters baktı.

Araçtan indiklerinde, “Kendinizi nasıl savunacaksınız?” diye sordu. O anda Burt üzerine atılıp yüzünü yalamaya başladı.

“Vay canına. Bakın kimler süslenmiş,” dedi Bayan Penny.

Nick birden mahcup hissetti. “‘Süslenmiş’ değilim.”

Onu baştan aşağı süzerek, “Bu sabah evden böyle çıkmamıştın,” dedi Riley. “Bu gömlek yeni mi?”

Kısa kollu gömleğinin yakasını çekiştirdi. Alistair ve Danny bu gömleğin, onun için doğru kesim olduğuna ısrar etmişlerdi ama şimdi boğuluyormuş gibi hissediyordu. “Hayır,” diye yalan söyledi.

“Bunlar tekne ayakkabısı mı?”

Ayakkabıları çöpe fırlatıp tekrar spor kıyafetlerini giymek istiyordu. Belki şortu değiştirmezdi, onu gerçekten çok beğenmişti. Koyu gri renkteydi ve golfçülerin sevdiği şekilde nem tutmayan bir kumaştan yapılmıştı. Alistair'e göre, bu şort iki hafta boyunca yatağın altında buruşuk bir şekilde dursa bile kırışmazdı. “Bilmem. Belki.”

“İyi görünüyorsun.”

Yanından geçip eve doğru yürürken, “Yiyecek kadar iyi,” diye onayladı Bayan Penny.

Nick burnunu dirseğinin kıvrımına soktu. “Tanrım. Bu koku da ne?”

Riley iç çekti. “Burt biraz insan yemeği yedi.”

“Çok fazla insan yemeği yedi.” Gabe hızla düzeltmişti. Adamın tişörtünde *taco* sosu ve marul, elinde de bir dilim elmalı turta vardı.

“İyi görüldüğün için neden bu kadar huysuzsun?” diye sordu Riley.

“Huysuz değilim,” dedi homurdanarak. “Hadi. Gidiyoruz.”

Riley’nin elinden tutup onu *Jeep*’e doğru sürükledi.

“Nereye? Weber için rapor hazırlamam gerekiyor,” diye yakındı.

“Patronunun *ben* olduğumu hatırlatmama gerek var mı? Weber sadece seni ödünç verdiğim orta düzey bir müdür.”

“Peki, *patron*. Nereye gidiyoruz?”

“Larry Rupley’nin birkaç iş arkadaşını ziyaret edeceğiz. İşbirlikçilerin burada kalıp yediği tüm yemekler çıkana kadar Burt’ü gezdirebilirler.”

Bayan Penny ortopedik ayakkabısıyla ayağını yere vurdu. “Hiç eğlenceli değilsin, Santiago.”

Son *taco*’yu tek lokmada ağzına atmak üzereyken, “Şeref duyarım,” dedi Gabe.

“Benim için başka işin var mı?” diye sordu Bayan Penny. Nick, Riley’nin bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu.

Kısık gözlerle Bayan Penny’ye baktı. Kadın sır tutmayı bile beceremiyordu. “Yapacak başka iş yok,” dedi sert bir ifadeyle.

Kadın parmağını burnunun üzerinde gezdirdi. “Anlaşıldı, patron.”

“Bayan Penny, yapacak başka bir işiniz yoksa Bianca’nın YouTube kanalına bakabilir, yorumlara göz atabilirsiniz. Belki yorum yapanlardan biri ona zarar vermek istemiştir,” diye önerdi Riley.

“Tamamdır. Tek ihtiyacım bir dizüstü bilgisayar, bir sandviç ve dört bardak martini.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley eğilip Burt'ün kulaklarını okşadı. "Uslu bir çocuk ol. Ayrıca içeri girmeden bol bol kaka yap. Tamam mı?"

Burt yüzünü yaladı.

"İyy. *Pho* kokuyor."

"Ah, evet. Satın alan adamı yere serdikten sonra yarım kâse yediğini unutmuşum," dedi Bayan Penny.

Nick gözünün altındaki kasın seğirdiğini hissedebiliyordu. Riley'yle tanışmadan önce göz kasları hiç seğirmemişti. "Gidelim, Thorn."

"Neden bu kadar *iyi* görünüyorsun?" diye sordu Riley. Şehri arkalarında bırakıp 83. Otoyol üzerinde kuzeye doğru ilerliyorlardı.

"Sanki hiç *iyi* görünmüyormuşum gibi konuşuyorsun," diyerek yakındı Nick. Alistair görünüşü için çaba sarf etmenin yaratacağı ilgiden bahsetmemişti. "Neyim ben? Hiç düş almayan iğrenç bir canavar mı?"

Riley kıkırdadı. "Seksi olduğunu biliyorsun. Bu konuda tuhaf davranmayı kes. Sadece neden aşırı seksi olduğunu merak ediyorum."

Aşırı seksi. Belki de gömleği ve ayakkabıları çöpe atmazdı.

"Tuhaf davranmıyorum. Çiftçi pazarını yakmaya çalışan sensin."

"Sadece Gabe'e *iyi* davranmaya, Kellen için de bir iyilik yapmaya çalışıyordum. Birden her şey kontrolden çıktı."

"Bir dahaki sefere polisleri çağırmayacak şekilde *iyi* davranmayı deneyebilirsin," diye önerdi Nick.

"Elimden geleni yaparım. Rupley'nin evinde işler nasıl gitti? Kediye bulabildin mi?"

"Daha da iyisi." Riley'ye kamera görüntülerindeki olayları ve komşuları anlattı.

"Aman Tanrım. Alistair'lenmişsin!" dedi sevinçle.

"Böyle bir şey varmış gibi söylüyorsun."

"Kesinlikle böyle bir şey var. Kendisi bekâr erkekler arasın-

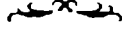
da bir efsanedir. *SHART*'ta birlikte çalıştığım adamlardan bin boşanmıştı. Arkadaşlarından biri, onu Alistair'le tanıştıran kadar altı ay sadece üzüntülü bir hayatı oldu. Sonra bir baktık, üzerinde kahve lekesi olmayan gömlekler giyip sakal bırakmaya ve saçlarını şekillendirmeye başlamış. Eşiyle barışıp *Air Stream*'le ülkeyi gezebilmek için işi bırakmıştı."

"*Air Stream*'de Burt'ün osuruğundan sağ çıkamazdık."

"Bence hem iyi görünüp hem de şu anki yaşam koşullarına devam edebilirsin," dedi Riley.

Nick elini tutarak usulca öptü. "Sen de iyi görünüyorsun."

Riley şortuyla atletine baktı. "Alistair'lenmiş kadar iyi değil."

Cindy McShillens'in nehre bakan bir tepede, bej renkli *cape cod** tarzı bir evde yaşadığı söylenebilirdi. Tabii manzarayı kapatan çıplaklar barları ve şüpheli görünümlü masaj salonları olmasaydı. Pennsylvania, Duncannon çok sayıda striptiz kulübüne ev sahipliği yapıyor, "*o da birinin kızı*" yazılı reklam panolarıyla tanınıyordu.

"Bugün başımızın dertte olduğunu nasıl bildin?" Riley, McShillensların garaj yoluna sinyal verirken sordu.

"Erkek arkadaş içgüdüğü diyelim."

"Belki psişik güçlerim sana da bulaşıyordur."

Kapıyı açan kadın kısa boylu ve siyahiydi. Bir bisiklet şortuyla ön tarafında "*Önce Kahve*" yazan bir tişört giyiyordu. Kucağında küçük bir çocuk, ayaklarının dibinde kuyruklarını sallayan iki dolaşık tüylü küçük köpek vardı. "Market alışverişim değilsiniz sanırım," diye gözlemledi.

"Bayan McShillens, ben özel dedektif Nick Santiago. İş arkadaşınız Larry Rupley hakkında birkaç sorum vardı."

"Off. Şu adam. İçeri gelin," derken kapıdan geri çekildi. Köpekler *Jeep*'in lastiklerini koklamak için bahçeye fırladı.

* Belirgin şekliyle tanınan bir Amerikan seyahat karavanı markasıdır. (ç.n.)

** 1800'lerin başında Cape Cod'da ortaya çıkan ve Batı Yakası'nda yaygın hale gelen bir deniz feneri mimarisi stilidir. (ç.n.)

Evin arka taraflarından, “Market alışverişi mi geldi, tatlım?” diye seslendi bir adam.

“Hayır! İş yerindeki şu pislik hakkında konuşmak isteyen bir özel dedektif geldi.”

“Pislik!” diye bağırdı küçük çocuk. Koyu renk saçları, başını her salladığında zıplayan bir sürü örgüyle şekillendirilmişti.

“Lanet olsun. Söylediğim her şeyi tekrarladığını unutmuşum,” diye sızlandı Cindy. “O kelimeyi kullanma, Maxine.”

Sevimli bir şekilde tekrar, “Pislik,” dedi küçük çocuk. Ardından tombul kollarını Nick’e doğru uzattı.

“Al bakalım. Belki ona yabancılara karşı dikkatli olmayı öğretebilirsin.” Cindy çocuğunu, Nick’e verip evin içine doğru ilerledi.

Nick kucağındaki çocukla Riley’ye baktığında burnunun seğirdiğini gördü. “İyi misin? Larry hakkında bir şeyler mi görüyorsun?”

Riley kıpkırmızı kesilip başını salladı. “Hayır. Larry ile ilgili değil.”

Küçük kız yanaklarını ellerinin arasında sıkarken, “İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Nick. Yanakları balık yüzü gibi bir hal alınca Riley karnından bir kahkaha attı.

Koridordaki üç tekerlekli bisiklete çarptığı sırada, “İyiyim. Çok iyiyim. Hiçbir sorun yok,” diye üsteliyordu.

“Evet, iyi görünüyorsun,” dedi Nick. Riley’nin bayılacakmış gibi bir hali vardı.

“Ah, hadi oradan,” diye mırıldandı.

“Hadi oradan, pislik,” dedi Maxine neşeyle.

“Bravo, Thorn.”

“Mutfağa gelin,” diye seslendi Cindy. “Kahve ve kurabiye-miz var.”

“Kurabiyeeeee, pislik!” dedi küçük kız kıkırdayarak. Kirli bir bulaşık makinesi patlamış gibi görünen aydınlık bir mutfağa girdiler.

“Bu eşim, Jim,” dedi Cindy. Lavabodaki biberonları yıkar-

ken kucağında bir bebek taşıyan kocaman adamı işaret etmişti. “Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Bulaşık makinemiz üç gün önce bozuldu.”

Tanışma faslı bittikten sonra mutfaktaki yuvarlak, meşe masaya oturdular.

“İş arkadaşınız Larry hakkında birkaç sorumuz var,” diyerek konuya girdi Nick.

Cindy başını salladı. “O adam var ya. Büyük bir projenin tam ortasında işe gelmeyi bıraktı, biliyor musunuz? Geçen hafta her gün geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldım ve dün dört saat boyunca ofisteydim.”

Maxine konuşmanın dışında kalmaktan hoşlanmamıştı. Nick’in kucağında ayağa kalkıp yüzünü tutarak, “Merhaba!” diye bağırdı.

“Merhaba.”

“Tatlım, özel dedektifin yüzünü parçalamadan önce Maxine’i alabilir misin?” diye sordu Cindy.

“Tamamdır,” dedi Jim. Bebekle birlikte küçük çocuğu kucağına alıp içerideki odaya doğru gözden kayboldu.

“Ne zamandır Larry ile çalışıyorsunuz?” diye sordu Nick.

“Birkaç hafta oldu. İşe alma komitesindeydim ve çaresizdik. Özgeçmişinin yetersizliği ya da eski amirlerinden bazılarının hakkında söyledikleri hoşuma gitmemişti. Ancak söylediğim gibi çaresizdik, üstelik ajansın gönderdiği tek aday oydu. Bizi yüzüstü bıraktığında çok şaşırmadım.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Bir hafta önce cuma günü.”

“Pazartesi günü izinli miydi?” diye sordu Nick.

“Hayır. Hiç gelmedi. Telefonuna ya da e-postalara cevap vermedi. Mesai kartı için ağa giriş bile yapmamış.”

“Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

“Benim mi?” Cindy kahvaltı tabaklarıyla dolu lavaboyu, buzdolabının üzerindeki kalabalık takvimi göstererek mutfığı işaret etti. “Zaten en başta işe almak istemediğim bir adamı takip edecek vaktim yok.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Onunla sorunu olan biri var mıydı?” diye sordu Nick.

Maxine arkasında pelüş pembe bir ahtapot sürükleyerek içeri girdi. Nick’e göre, onu bir uzman gibi yakalayan Riley’nin üzerine atladı.

“Tanıdık geliyorsun,” dedi Cindy.

Riley kucığında küçük çocuğu ve ahtapotu taşımaya çalışırken yüzünü buruşturdu. “Ah. Bunu çok sık duyuyorum.”

“Amcık!”

Odadaki yetişkinler durup Riley’nin yüzüne ahtapotla vuran Maxine’e bakmaya başladı. “Amcık,” dedi tekrar.

Oturma odasında yaşanan felaketle ilgilenen kocasına, “Tatlım, sana bunu ilk söylediğinde gülmememiz gerektiğini söylemiştim,” diye seslendi Cindy.

“Bu çok güzel bir ahtapot.” Küçük kız Riley’nin bu yorumundan tatmin olmuş gibiydi çünkü kucasına oturmuştu.

Cindy başını eğerek Riley’ye bakmaya devam etti. “Sanırım seni televizyonda gördüm. *The Bachelor*’a katıldın mı?”

Riley kahve bardağını küçük çocuğun ulaşamayacağı bir yere itti. “Ah, hayır.”

Küçük kızı dizinde hoplatmaya başlayınca Maxine kıkırdadı.

Riley iyi bir anne olurdu. Nick bu düşünce yüzünden neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Otuz yedi yıllık hayatı boyunca bir kadına bakıp onun anelik potansiyelini hiç düşünmemişti. Alistair yumurtaların yanında beynini de çırpmış olmalıydı.

Riley ona şaşkın bir bakış atınca Nick yaşadığı geçici deliliği anladığını düşündü.

“Ah... iş arkadaşlarına dönelim,” diyen sesi boğuk çıkıyordu. “İşyerinde Larry’yle sorunu olan biri var mıydı?”

Cindy kaşlarını çattı, hâlâ Riley’ye bakıyordu. “O adamı kimse fazla sevmezdi. Hâlâ deneme süresindeydi ve denetim zamanı yaklaşıyordu. Size bir *spoiler* vereyim, internette işle alakasız ne kadar çok zaman geçirdiği konusunda bir uyarı ala-

* İlişkiler ve flörtü konu ulan, Amerika’da yayınlanan bir *reality show* programıdır. (ç.n.)

caktı.” Tekrar Riley’ye döndü. “Ticaret odasının düzenlediği bir toplantıda mı tanıştık acaba?”

“Sanmıyorum,” diye cevapladı. Maxine küçük tombul elle-riyle masaya vurmaya başlamıştı. “Larry internette çok zaman geçirir miydi?”

“Kayıtlarına göre adam internette iş dışında her şeyi yapı-yordu. Porno. Haberler. *eBay*.” Cindy’nin gözleri büyüdü. “Ah. Aman Tanrım. Sen Riley Thorn’sun!”

Riley başını sallasa da Cindy çoktan sandalyesinden fırla-mıştı. “Tatlım! Buraya gel! Haberlerde gördüğümüz psişik şu an *bizim* mutfağımızda!”

“Hangi psişik?” diye seslendi Jim.

“Başkent çeşmesindeki. Hani belediye başkanının onu öl-dürmeye çalıştığını Facebook’ta canlı yayın yapan vardı ya.” Cindy ellerini önünde kavuşturdu. “Aman Tanrım, Bayan Thorn. Bu bir onurdur. Bir bardak daha kahve ister misiniz? Büyükbabamın nasıl öldüğünü biliyor musunuz? Hiç kazanan piyango biletlerini tahmin ettiğiniz oldu mu? Maxine ısıрма huyundan vazgeçecek mi?”

Küçük çocuk Riley’nin kucağında ayağa kalkıp balıklama atlamak için tam o anı seçti. Nick öne atıldı ama Riley çocuk yüzüstü yere çakılmadan önce onu durduracak kadar akıllıydı.

Cindy’nin kocası bebekle birlikte tekrar içeri girdi. “Niye bağırıp duruyorsunuz?”

Karısı Riley’nin yüzüne parmağını doğrulttu. “Bu o med-yum! Belediye çeşmesindeki çatışmada gördüğümüz.”

“Bu çok heyecan verici,” diye onayladı Jim. “Ama belki sen bağırıp onu parmakla göstermesen daha az dehşete kapılırdı.”

“Ne? Ah, doğru. Üzgünüm.” Cindy, Maxine’i kucağından aldı. “Biraz heyecanlandım.”

“Bu her zaman oluyor,” dedi Nick. “Larry’nin tarayıcı geç-mişinin bir kopyasını vermeniz mümkün mü?”

Cindy isteksizce gözlerini Riley’den ayırdı. “Doğru. Evet. Tabii.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Ortadan kaybolup telefonlara cevap vermeyi bıraktığı için endişelenen oldu mu?” Riley konuşurken Maxine ahtapotunu sürükleyerek usulca kapıya doğru ilerliyordu.

“Pek sayılmaz. İşten kaçmak gibi bir alışkanlığı vardı. Ayrıca gözünüzün önünde olmadığına endişeleneceğiniz türden bir adam da değildi.”

Kaybolsa bile kimsenin umursamayacağı türden bir adam.

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz,” dedi Nick masadan kalkarken.

Riley de arkasından sevimli kıcı ateşteymiş gibi sandalyesinden fırladı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Cindy’ye.

“Ah, hayır! Gitmek zorunda mısınız? O kadar çok sorum var ki! Özel iş alıyor musunuz? Komşunuzun cinayetiyle bir ilginiz olduğunu düşündükleri için polis sizden hiç özür diledi mi? Vurulduğunuzda acıdı mı?”

Nick elini Riley’nin omzuna koydu, şaşkınlık yaratıp gözlerini kamaştırmak için iki gamzesi de görünecek şekilde gülmüştü. “Kusura bakmayın, Bayan McShillens. Ama artık gitmemiz gerekiyor. Riley’nin bugün yapacak çok önemli psişik işleri var.”

Riley başını salladı. “Aynen. Psişik işler. Bir sürü.”

Nick onu ön kapıya doğru yönlendirirken Cindy ve Maxine de peşlerinden geliyordu.

“Hemen kızlara Riley Thorn’un evimde olduğunu söylemeliyim. Psişik yardıma ihtiyacım olursa arayabileceğim bir telefon hattınız var mı? Ya da e-posta adresiniz?”

Nick onu ön kapıdan çıkarıp verandaya sürükledi. “Acele et, Thorn.”

Ancak Riley topuklarını bastırarak durakladı.

“Büyükbabanız paraşütle atlarken öldü.”

“Aman. Tanrım. Nereden bildiniz?”

“Kadın bir medyum, Cin,” diye hatırlattı kocası.

“Ah! Bir dakika! Fotoğraf çekilebilir miyiz?” Cindy telefonunu havaya kaldırdı. “Lütfen, lütfen, lütfen?”

“Şey. Tabii,” dedi Riley pes ederek.

Cindy telefonunu Nick’e fırlattı. Kollarını Riley’ye dolayarak onu tıpkı ahtapotunu tutan kızı gibi sıktı.

“Verdiğiniz bilgiler için teşekkürler. Çok yardımcı oldunuz,” dedi Nick. Telefonu geri verip Riley’yi sürüklemeye devam etti.

“Ee?” dedi direksiyona geçince.

“Ne?” diye homurdandı Riley kemerini takarken.

“Maxine ısırma huyundan vazgeçecek mi?”

Riley’nin dudakları kıvrıldı. “İki kreşten daha atıldıktan sonra.”

21

16 Ağustos Pazar, 13:13

Riley telefonunu tekrar çantasına atarken, “Weber raporunu beğendi mi?” diye sordu Nick.

“Meşgul gibiydi.” Üzerinde “*Santiago Dedektiflik*” yazılı şapkasını taktı. Başka bir yabancı tarafından daha tanındıktan sonra Wormleysburg’ün sevilen nehir kenarı restoranının kalabalık güvertesinde işini şansa bırakamazdı.

“Geçimini sağlamak için cinayetleri araştırıyorsan olacağı budur. Şimdi gidip biraz bira içelim ve hayat tercihlerimiz konusunda böbürlenelim,” dedi Nick. Ardından onu *Dockside Willies*’e doğru sürükledi.

İçeri girdiğinde Riley şapkasını iyice yüzüne doğru indirip kimseyle göz teması kurmamaya çalıştı.

Restoran hostesi güverteye çıktı ve Walnut Caddesi Köprüsü’nün iskelet kalıntılarını gören harika manzaralı bir masaya menüleri bıraktı. Burası ilk öpüştükleri yerd.

Nick onun için sandalyesini çektiğinde Riley gözlerini kırıştırdı.

“Sandalyemi mi çekiyorsun?”

“Ben de centilmen olabilirim.”

“Alistair seni gerçekten çalıştırmış değil mi?” diye dalga geçti Riley.

“Otur artık, Thorn. Acıktım.”

Oturup menüye bakmaya başladılar. Riley adrenalin yüzünden *donut*'ları uzun zaman önce sindirmişti. Günü birden kötüleştiği için sandviç ve bira almaya karar verdi.

Nick arkasına yaslanıp ayağını onun sandalyesinin ayağına dolayarak kendine yaklaştırdı. "Bu çok hoş."

Riley etrafına bakındı. Hava sıcaktı ama tepedeki vantilatörler nemi dağıtarak havayı biraz olsun katlanılabilir hale getiriyordu. "Aynen. Güzel bir yaz havası."

"Ben burada seninle olmayı kastediyorum."

"İçine ne kaçtı senin böyle?"

"*Benim* mi? Bir şey kaçtığı yok. Neden çaba göstermeye çalıştığımı sorma artık."

"Çok ilgili ve huysuz davranıyorsun."

"İçecek siparişlerinizi alabilir miyim?" Polo tişörtünden ter akan telaşlı bir garson, tam zamanında gelerek Nick'i cevap verme zorunluluğundan kurtardı.

Siparişlerini vermelerinin ardından garson masanın kenarına küçük ter damlacıkları akıtarak gitti.

"Cindy'den işe yarar bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu Riley.

Nick başını iki yana salladı. "Beklemiyordum zaten. Larry'nin kimsenin sevmediği bir budala olduğunu doğruladık. Tembel. Huysuz. Kendini beğenmiş."

Riley kollarını kavuşturdu. "İki davanın da yakın zamanda bir yere varamayacağını düşünüyorum. Pislik olmalarından başka hiçbir ortak noktası olmayan iki ceset. Ayrıca biri kedisini çalmadan önce ortadan kaybolan dört çocuk babası bir adam. Nasıl olur da her iki davada hiçbir ipucu olmaz?"

Kafasının içinde bir şeyler kaynıyordu. Henüz göremediği bir şey, ulaşamadığı bir kaşıntı gibiydi.

"Bazen böyle olur," dedi Nick. "Bazen bir suçlu ya yaptığı işte gerçekten iyidir ya da gerçekten şansı yaver gider."

"Larry'nin öldüğünü düşünüyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Kendi başına ortadan kaybolacak kadar zeki bir adam değil."

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Kaza da olabilir. Koşuya çıkmışken biri çarpıp kaçmış olabilir. Belki kalp krizi geçirmiştir? Yoğun bakım ünitesinde bir *John Doe* olabilir,” diye öneride bulundu Riley.

Nick tekrar başını salladı. “Yaklaşık on yıl önce alkollü araç kullanmaktan tutuklanmış. Dosyada parmak izleri var. Şimdiye kadar kimliği tespit edilmiş olurdu. Ayrıca birileri onun geri dönmeyeceğini biliyor olmalı.”

“O birileri de kedisini aldı.”

Garson elinde biralar ve daha fazla terle döndü.

“Brian’dan kamera görüntülerinde bazı süslü ayarlamalar yapmasını istedim. Kediye çalan adamın kim olduğunu bulmamızı sağlayacak bir işaret bulabiliriz.”

“Sence kedisini alan adamın, Larry’nin kaybolmasıyla bir ilgisi var mı?”

Nick başını salladı. “İçimden bir ses evet diyor. Kediye kaçırılan adamda evin anahtarı olsa bile, Larry’nin orada olmadığını nereden biliyordu? Zili çalmadı veya kapıya vurmadi. Doğruca içeri girdi.”

“Haklısın.” Zihninin arkasında yine bir şeyler gıdıklandı. “Belki de Bay Pickles’ın açlıktan ölmesini istemediği için böyle yapmıştır?”

“Yani potansiyel bir katilin, Rupley’nin bir kedisi olduğunu ve kimsenin ona bakmaya gelmeyeceğini bildiğini mi söylüyorsun?” diye üsteledi Nick.

“Evet. Ya komşulardan biriye? Komşular birbirlerine anahtar verebilirler? Belki de ev sahibidir?”

“Ev sahibi iki metre boyunda eski bir lise basketbol yıldızı. Kontrol ettim, kurbanın kaybolduğu hafta Bermuda gezisindeymiş.”

“Kellen’la konuştun mu?”

Nick birasından büyük bir yudum aldı. “Parlayan cesetlerinizle çok meşgul. Sen çiftçi pazarını yakmaya çalışırken ben de bu sabah bir kayıp ihbarında bulundum.”

* Amerika’da kimliği saptanamayan veya gizli tutulması gereken erkek cesetler için kullanılan terimdir. (ç.n.)

“O Bayan Penny’nin hatasıydı. Belki biraz da Burt’ün. Anlaşılan, *taco* dükkânının tezgâhına atlamış ve bir *pho* müşterisine saldırmış. Yangın alarmını çalıştıranın Bayan Penny olduğuna eminim.”

“Onlarla bir yere gidilmez.”

Riley kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak için koltuğunda kıpırdandı. “Bu gece Gabe’le oturup ruh rehberlerinden bir şeyler öğrenmeye çalışacağım,” diye konuya girdi. Psişik enerjisinin çoğunu Kellen’in davasına harcıyordu. Nick için ise bebek tutmak veya evrak işleriyle uğraşmaktan başka bir şey yapmıyordu. “En kötü ihtimalle büyükanneme sorarız.”

“Psişik güçten bahsetmişken Cindy’nin evinde ne gördün?”

Riley’nin biradan aldığı yudum boğazına kaçtı. Gördüklerine Nick’in hazırlıklı olduğunu sanmıyordu... Hem de bunu ikinci kez görüyordu. Nick Santiago’yu kucağında kendisi gibi gamzeli, küçük bir kız çocuğuyla ilk gördüğünde delirdiğini düşünmüştü. Peki ya bu sefer? Artık bahanesi yoktu. Geleceği, daha doğrusu Nick’in geleceğini görüyordu. Üstelik bu gelecekte yerinin olup olmadığını bilmiyordu.

“Ah, kahretsin. Yine öldüğümü görmedin, değil mi? Kaçıp hayatımı kurtarmaya çalışmanı engellemek için seni yatağa bağlamak zorunda mı kalacağım?”

“Hayır! Gördüğüm... başka bir şeydi.”

“Neydi?”

Riley uzun bir nefes verdi. “Seni gelecekte kucağında gamzeli bir bebekle gördüm.”

Bu sefer Nick’in birası boğazına kaçtı. Diğer müşteriler onlara bakmaya başlamıştı.

Riley ona bir peçete uzattı. “Sen sordun.”

“Pek çok bebeğin gamzesi vardır.”

Riley hayır dermiş gibi başını salladı. “Santiago gamzesi yoktur.”

Nick elini yeni güzel gömleğine sildi. “Hımm. Tamam. Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Ben mi?”

“Hayır, arkandaki hasır şapkalı kadın. Evet. Sen, Thorn.”

“Sanırım çocukları seviyorum.”

“Pekâlâ. Ben de.”

“Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?” diye devam etti Riley.

Nick başını salladı. “Sen Maxine’i kucağına alıp ayıp kelimelerle uğraşmaya başlayana kadar düşünmemiştim.”

Riley yüzünün kızardığını hissetti. Mutfak masasında Nick’in aklını okuduğunu hayal ettiğini düşünmüştü. “Yani, ne diyorsun?”

“Bir erkeğin geleceği düşünmeye başlamasına neden olan türden bir kadın olduğumu söylüyorum.”

“Bir biraya daha ihtiyacım var.”

Nick sırttı. “Sakin ol, Thorn. Önümüzdeki yirmi yıllık hayatımızı şu anda planlamak zorunda değiliz.”

“Ama bir aile kurmak söz konusu, öyle mi? Benimle?” diye açıklığa kavuşturmak istedi.

“İçten içe çıldırdığın zaman gerçekten çok seksi oluyorsun.”

“Çıldırdığımı yok. Sen çıldırıyorsun.”

“Kimliğini gizlemiş kız arkadaşımın güneşin altında oturmuş, soğuk bir biranın tadını çıkarıyorum. Çıldıracak bir şey yok.”

“Çocuk bezlerinin sihirli bir şekilde kendi kendine değiştiğini düşünen bir adam gibi konuştun.”

“Kırıldım, Thorn.”

Siparişleri geldi ve Nick’in telefonu çalana kadar yemeklerini yediler. “Selam, Bri. Neler buldun?”

Riley sandviçlerine yumulmuş Nick’i dinliyordu.

“Pekâlâ. Bu Riley’nin hoşuna gitmeyecek.”

Telefon kapanırken elindeki sandviçi unutmuştu, “Ne hoşuma gitmeyecek?” diye sordu Riley.

“Brian yüz tanıma sistemini çalıştıracak kadar yeterli veri olmadığını söylüyor. Herhangi bir dövme ya da belirleyici bir işaret görmek için çok karanlıkmiş.”

“Yani Bay Pickles’ı kaçıran kişi hâlâ bir hayalet.”

“Şimdilik. Brian belki bir kulübede saklanıyor olması ihtimaliyle Larry’nin ya da ailesinin mülklerini araştırıyor.”

“Başka? Peki hoşuma gitmeyecek olan ne?”

Nick sırtıttı. “Instagram’da oldukça ilgi çeken bir fotoğrafın olduğundan bahsetti.”

Nick telefonunu uzatınca Cindy tarafından boğulurcasına kucaklandığı fotoğrafı gördü.

Bugün bir ünlüyle tanıştım! Harrisburg’un meşhur medyumu Riley Thorn! Büyükbabam Ryan’ın nasıl öldüğünü bildi (paraşütle atlama kazası)! Ayrıca kayıp iş arkadaşımı arıyor. Larry Rupley hakkında bilgisi olan varsa doğrucu Riley Thorn’a ulaşsın! Ama evlilik tekliflerinizi kendinize saklayın millet. Çok ateşli, çok gamzeli bir özel dedektif tarafından kapılmış gibi görünüyor. #psişik #ünlülerlekarşılaşma #gerçektedahauzun #gamzeliseksi

Fotoğraf şimdiden dört bin beğeni almıştı.

“Sanırım kusacağım.” Riley ikinci birasına uzandığı sırada telefonu çaldı.

“Ne oldu, Lily?”

“Mesajlarınızı iletmek için aramıştım. Bay Winters, yoksa Summers mıydı? Billy Blanks, sence bu *Tae Bo** sporunu geliştiren adam mıdır? Bir de Ellie Karpinski... Bekle. Crapinski de olabilir. El yazımı okuyamıyorum. Her neyse. Hepsi ellerinde bilgi olduğunu ama sadece psişik bir okuma karşılığında paylaşacaklarını söyledi. Onlara bin dolardan az bir paraya elini kıpırdatmayacağını söylediğimde hepsi telefonu kapattı.”

“Ah. Teşekkürler?” Riley elini saçlarına götürerek şapkasını çıkardı.

“Nick’in iş telefonu da son bir saattir durmadan çalışıyor. Fred’le birlikte bu sabah rampayı bitirdikleri için Bay Willcott’a o görevi verdim. Onlara ne diyeyim?”

“Kime?” Riley inledi.

* Tekvando pratisyeni *Billy Blanks* tarafından geliştirilen aerobik egzersizdir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Arayıp duranlara. Okuma için ücretin ne? Nick’le ilişkiniz ne kadar ciddi? Yakında kaçıp evlenirseniz hiç şaşırmayacağı-mı söyledim. Beni de götürürsünüz, değil mi? Hep nedime olmak istemişimdir.”

“Lily, bana bir iyilik yap ve şimdilik telefonları kapat.”

“O zaman herkese yönetici asistanın olduğumu nasıl söyleyeceğim?”

Riley başını masaya vurmaya başladı. “Lütfen telefonları kapat, Nick’le ben eve döndüğümüzde bununla ilgileniriz.”

“Tamamdır! Ah, bu arada yanlışlıkla Burt’ün bir kâse spaghetti ve köfte yemesine izin verdim.”

Riley telefonu kapattı.

“Bu yüzünün hali ne? Dünyan yıkılmış gibi görünüyorsun,” diye gözlemledi Nick.

Riley tabağına baktı. “Bunu sıvı bir öğle yemeğine dönüştürmek yanlış mı olurdu?”

“Bu hiçbir zaman yanlış olmaz,” diye onu destekledi.

“Koca Ağızlı Cindy fotoğrafı paylaştığından beri hem konanın sabit hattı hem de ofis telefonun sürekli çalışırmış. Fred ve Willicott görünüşe göre, engelli rampasını bitirmiş. Ayrıca Lily, Burt’e bir kâse spaghetti yedirmiş.”

“Burada kalalım, günün geri kalanını içerek geçirelim. İşimiz bittiğinde bir *Lyfi** çağırır, telefonlarımızı nehre atarız. Havaalanına gidip Kosta Rika’ya uçarız.”

“Hiç bu kadar çekici olmamıştın,” dedi Riley.

“Ayakkabılar sayesinde.”

Telefonu tekrar çaldığında göz devirerek cevap verdi. “Selam, anne.”

“Tatlım, bundan nefret ediyorum ama acil bir durum var. Mümkün olduğunca çabuk buraya gelmen gerekiyor.”

“Her şey yolunda mı? Babam, büyükanmem yüzünden kalp krizi falan mı geçirdi?”

“Baban iyi.”

* Amerika merkezli araç çağırma, oto kiralama ve bisiklet gibi hizmetleri olan ulaşım şirkettir. (ç.n.)

“Hayır, değilim!” Arkadan Roger’ın sesi duyuldu. “Siz Thorn kadınları beni deli ediyorsunuz!”

“Onu dinleme. Büyükannenle ilgili bir durum var.”

“Acil bir durum mu?” diye sordu Riley tekrar. “İlk müdahale ekiplerinin yolda olduğu türden mi?”

“Hayır. Saçmalama. Kimsenin kanadığı ya da morardığı yok.”

“O zaman sıradan bir durum mu?”

“Sadece bir an önce buraya gel,” diye yalvardı Blossom. “Lütfen, Riley. Çok şey istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun. Her zaman bir şeyler istiyorsun.”

“Tanrıça aşkına, bana göbek adını söyletme sakın!”

“Nick’le on beş dakika içinde oradayız,” dedi Riley. Telefonu kapattığında Nick beklentiyle ona bakıyordu. “Kosta Rika’nın beklemesi gerekiyor.”

“Büyükannen kimi öldürmüştü?”

“Henüz kimseyi öldürmemiş ama annem acilen eve gitmemiz gerektiğini düşünüyor. Neredeyse göbek adımı söyleyecekti, yani kopmuş bir uzuv olmayabilir ancak durum ciddi.”

“Göbek adını bana ne zaman söyleyeceksin?”

“Sadece kesinlikle gerekli olduğunda.”

Nick hamburgerinin geri kalanını ağzına attı. Güvertenin diğer tarafındaki garsona evrensel hesap işaretini yaptı.

Riley birasının kalanını yudumlarken uzun, siyah saçlarının uçları pembeye boyanmış çok güzel bir garson masaya yaklaştı.

“Nicky Santiago,” derken kedi gibi mırıldandı.

Nick ayağa o kadar hızlı kalktı ki, sandalyesi arkaya doğru devrildi. “Ah, Tanrım. Tamam. Riley, bu Twyla. Twyla ve ben çok kısa bir süre çıktık,” diyerek cüzdanını cebinden çıkarmaya çalıştı.

“Çok kısa bir süreydi. Yuva kurmaya, evlenip çocuk sahibi olmaya hazır hissettiğimi duyar duymaz kaçtı.” Twyla parmağını sevgiyle ona doğru sallarken gülüyordu.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley, kadının sol elinde bir alyans ve sipariş tabletinde bir çocuk fotoğrafı olduğunu fark etti. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi kadına.

“Evet. Seni tekrar görmek güzeldi. Bu kız arkadaşım, Riley. Kalıp sohbet ederdik ama ülkeden ayrılıyoruz.” Nick bir yandan da Riley’yi ayağa kaldırıyordu.

“Hoşça kal, Twyla.”

16 Ağustos Pazar, 13:58

Nick arabayı Riley'nin ailesinin evinin önüne çekti. Roger'ı ön bahçede inek Daisy'yi bahçe hortumuyla sularken buldular.

“Pekâlâ. Her ikimizin ailesinin de eşit derecede tuhaf olduğu konusunda anlaşalım,” dedi Nick.

“Kosta Rika yağmur ormanlarında içkilerimizi içerken muhtemelen onları özleriz,” diye takıldı Riley.

“Acil durum ne, baba?” Arabadan iner inmez seslendi.

Roger cevap vermeyince Nick kulağında kulaklık olduğunu gördü. Bir adam, biraz müzik ve ineği... Roger Thorn basit bir adamdı.

Riley gözlerini devirip üç harfli birkaç kelime mırıldandıktan sonra verandaya çıkarak ön kapıdan içeri girdi.

“Anne,” diye bağırdı.

Blossom merdivenlerin başında belirdi. Uçuşan bir eteğin üzerine uçuşan bir tunik giymişti. Her ikisinde de şüpheli bir şekilde kadın anatomisine benzeyen bir işleme vardı. Elinde tozlu bir karton kutu ve ağzında bir sigara vardı.

“Tam zamanında geldiniz!”

“Sigara mı içiyorsun?” diye sordu Riley şok içinde.

“Tabii ki hayır. Saçmalama,” diye yalan söyledi Blossom. Merdivenlerden inip kutuyu Nick'in ellerine tutuşturdu.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Merhaba, Nick. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Güçlü kollarını birkaç saniyeliğine ödünç alabilir miyim?”

“Anne, bizi sırf Nick’e yine mobilya taşıtmak için çağırdıysan...”

Blossom çoktan köşeyi dönmüş, tarot okumalarını yaptığı kış bahçesine doğru ilerliyordu.

Nick kutunun içine baktığında düzinelerce beyaz sütun mum buldu. Hepsinin üzerini ince bir toz tabakası kaplamıştı.

Kutuyu ön kapının yanına bırakıp kadınları takip etti.

“Babam neden Daisy’yi hortumla yıkıyor?” diye sordu Riley.

“Ah, baban ve ineği.” Blossom onaylamayan sesler çıkardı. “Daisy’de inek kepeği var, sürekli çitlere sürtünmesi Chelsea’yi deli ediyor. Baban değerli ineğinin kaşınmasını engellemek için ona özel inek kepeği şampuanı aldı.”

“Acil durum dediğin bu muydu?”

Blossom sigarasını bir tütsü kabının içinde söndürdü. “Hayır, tabii ki değil. Nick, bir iyilik yapıp şu dolabın üst rafındaki tüm o kutuları benim için aşağı indirir misin?”

“Kulaklıklar da neyin nesi?” diye sordu Riley.

“Roger’ı annem eve dönene kadar gitmemeye ikna edebilmemin tek yolu buydu. Gürültü önleyici kulaklıklar. 7/24 takıyor.”

Riley annesini sorguya çekmeye devam ederken Nick bir sandalye çekip üst rafı boşaltmaya başladı.

“Neler oluyor?” diye sordu Riley talepkâr bir tavırla.

“Eh. Büyükkanneni biliyorsun. Hayatımı kaosa sürüklemek için yaşıyor.”

Nick, üzerinde “*Pelerinler*” yazılı ilk kutuyu aşağı indirdi. İkinci kutunun üzerinde “*Etkinlik Kristalleri*” yazıyordu.

Kutuları halının üzerine bırakırken, “Bunları mı arıyorsunuz?” diye sordu.

“Evet. Teşekkürler, Nick. Çok yardımcı oldun.”

“Anne, Nick neden gösteri malzemelerini indiriyor?”

Riley'nin sesi giderek yükselip sertleşiyordu.

"Büyükkannen, ailemizin loncanın gözündeki itibarını düzeltmenin en iyi yolunun halka açık bir seans düzenlemek olduğuna karar verdi."

Riley irkilerek derin bir nefes alınca Nick kapı aralığında eli silahlı bir manyak olup olmadığını kontrol etti.

"Hayır!"

"Evet. Bu akşam."

"Hayır!"

"Bizimki yeterince büyük olmadığı ve annem, Wander'ın stüdyo dekorunun fazla 'güven verici' olduğunu hissettiği için sizin evde olacak. Bu ne demekse artık."

Riley bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Bu yüzden Nick onu kanepeye oturttu.

Blossom kendi kendine mırıldanarak pelerin kutusunu karıştırmaya başladı. "Aha! İşte buldum." Siyah, kalın bir kumaş parçasını Riley'ye fırlattı. Kumaş Riley'nin göğsüne çarpıp kucığına düştü.

"Sen. Ne. Yapıyorsun?"

Nick, Riley'nin bu ses tonunu daha önce hiç duymamıştı. Elbette ona sık sık bağırdığı oluyordu. Ayrıca içindeyken çıkardığı sesleri oldukça seviyordu. Ama bu sesi sert, biraz da korkutucuydu.

"Bu akşam bunu giyeceksin. Tüm Basil kadınlarının katılımı zorunludur."

Riley kanepeye yığıldı. "Bu delilik! Büyükkannemin komşularımın önünde ölümlerle iletişime geçmesi 'imaj sorunumuzu' nasıl düzeltecek acaba?" diye sordu eliyle tırnak işareti yaparak.

"Eh, belki 'loncadan' birkaç temsilci ve birkaç gazeteci 'davet' etmiş olabilir," dedi Blossom.

Eliyle tırnak işareti yapmanın anlamını tam olarak bilmediği belliydi.

"Gazeteci mi?" Riley'nin sesi köpeklerin ulumasına neden

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

olacak kadar tizleşmişti. Dışarıdan Daisy'nin möö'lemesi duyuldu.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendi Roger pencereden.

Eliyle kovma işareti yaparak, “Sen ineğini yıkamaya devam et!” diye bağırdı Blossom.

“Anne, ben yokum. Medyanın ilgisini daha fazla çekmek istemiyorum.”

“İstemediğini biliyorum, tatlım. Ama sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum.” Blossom kristal kutusunu açıp içini boşaltmaya başlamıştı. “Riley'nin performans kaygısı var,” diye açıkladı Nick'e.

“Bu performans kaygısı değil!”

“Kızlar daha küçükken annemle birlikte spiritüalist özgür düşünce kampında bir hafta geçirmiştik. Annem, Riley ve Wander'ı bir yetenek yarışmasına kaydetmişti.”

Burun kemerini sıkarak, “Biri beni şu an öldürsün,” dedi Riley.

“Wander, kıdemli lonca üyesinin bütün bir hafta boyunca yediği yemekleri burnuyla bulmayı başardı. Ama zavallı Riley... Görüsünde babasıyla ayrıldığımızı gördüğü için güçlerini kullanma konusunda neden bu kadar tereddütlü olduğunu anlayabilirsin.”

Nick bir tepki vermesi gerektiğini hissedip başını salladı.

“Her neyse, zavallı çocuk sahnede bir robot gibi donup kaldı.”

“Üzerime lahana fırlattılar,” diye fısıldadı Riley.

Nick uzanıp Riley'nin elini sıktı. Dünya Tuhaflıklar Kupası'nda Thorn ailesinin, Santiago ailesini yenmiş olabileceğine karar verdi.

“Sana şans getirmesi içindi,” dedi Blossom. “Lahana kötü ruhları kovar.”

“Eh, ben de kötü bir ruhum o zaman çünkü beni kovduğu kesin. Bunu bana zorla yaptıramazsınız.” Büyük kahverengi gözleri yalvarırcasına Nick'e kilitlenmişti.

“Bir yolunu bulacağız, Thorn. Söz.”

“Yetenek yarışması gibi olmayacak,” diye güvence vermeye çalıştı Blossom. “Sahne yok. Sadece bir masanın etrafına oturup birkaç ölüyü çağıracağız. Birkaç tarot okuması yaptıktan sonra bir düzine kadar falan konuşma dinleyeceğiz. Tabii seyircilerle gazeteciler orada olacak.”

“HA-YIR.”

Blossom omuz silkti. “Büyükannen ısrar ediyor. Bunu onunla konuş.”

Riley’nin gözleri kısıldı ve burnu seğirmeye başladı. “Bana söylemediğin başka ne var?”

Annesi bakışlarından kaçıp Nick’e kristallerin olduğu kutuyu uzattı. “Nick, rica etsem bunu ön kapının yanına koyar mısın? Eve giderken götürebilirsiniz.”

“Elbette.”

“Sen iyi bir damatsın,” dedi Blossom yanağını okşayarak.

“Nick senin damadın değil. Ayrıca yük katırın hiç değil,” diye çıkıştı Riley.

“Yasal olsun olmasın, bir şekilde evlenmeye karar verirseniz babanla benim bunu onayladığımızı biliyorsun, değil mi? Bu çok kişisel bir karar.”

Nick ağzı açık kalan kız arkadaşını annesine şaşkınlıkla bakarken bıraktı. Kutuyu ön kapıya götürdü.

“Bunu söylemiş OLAMAZSIN!”

Dakikalar sonra Riley’nin çılgılığı duyulduğunda, Nick koşarak odaya geri döndü. “Her şey yolunda mı?”

Riley yüzüne bir yastık bastırıyordu. “Büyükannemi öldüreceğim.” Sesi boğuk olmasına rağmen ne söylediğini çok net anlamıştı.

Yastığı yüzünden çekip içgüdüsel olarak herhangi bir silah taşıyıp taşımadığını kontrol etti. Kolunu beline dolayarak gizli bir silahı olması ihtimalini de atlamadı.

“Dalga geçiyor, Nick.” Blossom söylediğinden çok emin görünmüyordu. “Küçük bir şok geçiriyor o kadar. Çay içer misin, Riley? Sen çay seversin.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Ben çaydan nefret ederim. Alkol istiyorum.” Yüzü bembeyazdı.

“Ben içkiyi getireyim,” dedi Blossom. “Onu televizyon odasına götürüp yatırmaya çalış.”

Nick, Riley’yi ailesiyle ilk karşılaştığında taşımasına bizzat yardım ettiği kanepeye götürdü ve onu oturttu. “Sorun ne, bebeğim? Kötü kalpli büyükannen bu sefer ne yapmış?”

“B-B-Bella.”

“Bella? Bella da ne?”

“G-Goodshine.”

Bir sigara daha yakmadan önce Riley’nin eline bir şişe tutuşturarak, “Kanal 50, seans haberini yapması için hava durumu sunucusu Bella Goodshine’ı gönderiyor,” dedi Blossom. “Görünüşe göre, fırtına sistemleri ve kızımın evliliğini mahvetmek dışında havadan sudan haberlerden de sorumlu.”

Riley şişeden bir yudum alıp annesinin elinden sigarayı kap-tı. Uzun bir nefes çekip öksürerek bir duman bulutu çıkardı.

Nick yanıcı olma ihtimaline karşı şişeyi elinden aldı.

“Orada duman kokusu alıyor musunuz?” Roger ön veran-dadan bağırdı.

Blossom sigarayı elinden alıp bir çiçek vazosunun içine batırdı.

Çılgınca havayı yelpazelerken, “Hayır!” diye bağırdı anne ve kız bir ağızdan.

“İlginç. Daisy’yi biraz yürüyüşe çıkaracağım.” Roger bağı-rarak karşılık verdi.

“Kalabalık önünde performans sergileyemem, anne,” diye inledi Riley.

“Biliyorum!”

“Ayrıca eski kocamın müstakbel karısı orada oturmuş beni yargılarken de performans sergileyemem.”

“Biliyorum!” Blossom sızlandı.

“Herkes sakın olsun,” diye emretti Nick.

Basil-Thorn kadınları bakışlarını ona çevirince ellerini ha-

vaya kaldırdı. “Beni öldürmeden önce bir dinleyin. Elanora seans yapar ama seans yarıda kesilirse ne olur?”

“Nasıl? Bir çekirge sürüsü ve osuran bir köpek tarafından mı?” diye sordu Riley.

Biri ön kapıyı yumrukladı. “Tanrı aşkına, Roger. Kapı kilitli değil.” Blossom kapıyı bir hışımla açtı.

Sıska, meraklı yan komşu elindeki resmi görünümlü evrakları sallayarak içeri girdi.

“Bu sefer çok ileri gittiniz, Thorn ailesi!”

Riley ayağa fırlayınca Nick komşunun hayatından endişe etmeye başladı.

“*Şimdi olmaz, Chelsea!*” Gürleyerek kadını omuzlarından tutup kapıdan dışarı itti. “Siktiğimin on dakikası boyunca git başka bir komşunun hayatını karart. Bay Abbott nasıl fikir? Duyduğuma göre, radyasyon tedavisi görüyormuş. Belki de eve gelen sağlık ekibinin park ettikleri yerlerden şikâyet edebilirsin.”

“Kurallarımızın olmasının bir *nedeni* var,” diye tersledi Chelsea. Sarı saçları yine fönlüydü, pembe bir bluzla beyaz bir pantolon giymişti.

“Aptal çimenlerini yeşil tutmak için çok fazla su kullanarak bu kuralları çiğneyen *sendin!* Bu yüzden o kibirli küçük kıçını al ve *evimden defol,*” diye bağırdı Blossom.

“Gitseniz iyi olur.” Nick üç sinirli kadının arasındaki boşluğa, yani korkutucu bölgeye adım attı.

“Bu beni son görüşünüz olmayacak,” diye hırladı Chelsea.

Nick’in omzunun üzerinden bakarken, “*Marvel* filmlerindeki kötü adamlar gibi konuşuyorsun,” diye bağırdı Blossom.

Nick kapıyı sertçe kapattı, her ihtimale karşı sürgüyü çekti.

Her iki kadın da derin, rahatlatıcı birkaç nefes alıp verdi.

“Çıkışım için özür dilerim,” dedi Blossom. En sonunda bir tür içsel *Zen* haline erişmişti. “Seansın yarıda kesilmesi hakkında ne diyordun, Nick?”

“Elektrik kesintisi nasıl fikir?”

“Ah, *hadi ama!*” Blossom birden parladı. Görünüşe göre, *Zen* sakinliğiyle olan temasını kaybetmişti. “Bunu seni sevdiğim için söylüyorum ama yaklaşık yüz tane mum yakacağız. Elektriğe ihtiyacımız yok, seni yakışıklı aptal.”

“Anne,” diye uyardı Riley.

Blossom yüzünü buruşturdu. “Çok üzgünüm. Sadece biraz stresliyim.”

“Anlıyorum,” dedi Nick. “Peki neye ihtiyacınız olduğunu biliyor musunuz?”

Riley tekrar şişeye uzandığında şişeyi ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

“Ne? Neye ihtiyacımız var?” diye sordu Blossom. “Kendimizi sarhoş edecek kadar içki içmeye olabilir mi?”

“Evet ama daha da önemlisi *klimaya*.”

Riley şişeye uzanmaya çalışmayı bıraktı.

“Sıcak bir ağustos akşamı, onca insan içeride alevlerin etrafında tıkış tıkış ve klima yok.” Nick hayal etmelerine yardımcı oldu.

“Aptal lafımı geri alıyorum,” dedi Blossom. “Sen gamzeli, şeytani bir dâhisin.”

“Benim için gerçekten havalandırma sistemini sabote eder misin?” diye fısıldadı Riley.

“Bebeğim, yapacağımı biliyorsun.”

“Bu bir erkeğin benim için yaptığı en tatlı, en kurnaz ve en büyük jest.”

“Hayatını kurtardığımı unuttun mu?” diye alay etti Nick.

Riley başını salladı. “Hayır, unutmadım.”

“Ah, kahretsin,” diye konuşmalarını böldü Blossom. “Nick, annemin bu gece iki lonca arkadaşını tren istasyonundan almasını istediğini söylemiş miydin?”

16 Ağustos Pazar, 20:46

Konakta hava dokuz milyon dereceydi. Nick klimada sihrini konuşturmuş, ardından büyükannesinin arkadaşlarını tren istasyonundan almaya gitmişti. Ev buhar kulübesi gibiydi. Burt, torunlarına bakıcılık yapan babasıyla birlikte klimanın keyfini çıkarıyordu.

Riley sıcağı kucakladı. Sıcaklık arttıkça lanet olası Bella Goodshine ile yüzleşmek zorunda kalma ihtimali azalıyordu.

Yabancıların ve gazetecilerin evin önünde toplanmasıyla alçak bir gürültü başlamıştı. Tedbir amaçlı aklına gelen her tanrıya dua etmişti. Bu seans gerçekleşmemeliydi.

Lily'nin odasından çıkarıp mutfak masasına yasladıkları aynaya bakarak, "Çok komik görünüyorum," diye yakındı. İkinci ve üçüncü katlar dayanılmayacak kadar sıcak olduğundan mutfığı giyinme odasına çevirmişlerdi.

Hava alabilmek için kısa, siyah bir elbise giymişti. Üzerine de annesinin zorla giydirdiği siyah pelerini geçirmişti.

"Bence tam bir cadı gibi çok çekici görünüyorsun." Wander her zamanki gibi kız kardeş desteğini göstererek itiraz etti.

Güzel kız kardeşi, benzer bir pelerinin içinde sinir bozucu derecede havalıydı. Pelerini uzun, uçuş uçuş siyah bir etek ve göbeği açıkta bırakan bir atletle tamamlamıştı. Yoga matından yeni kalkmış, bir caz kulübüne gidiyormuş gibi görünüyordu.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Hayır, cadı gibi görünüp çekici olan *sensin*,” dedi Riley suçlayıcı bir tonla. “Ben kendi terimde boğulmak üzereymiş gibi duruyorum. Bekle. Sen neden terli değilsin?”

Wander sırtıarak buzluğu açtı. “İşte.” Riley’ye soğutulmuş bir iç çamaşırı uzattı.

“Ciddi misin? Donmuş çamaşır mı giyiyorsun?”

“Doğumdan sonra öğrendiğim küçük bir numara,” diye açıkladı Wander.

“Bu benim zaten.” Riley tangaının üzerindeki *taco*’ları tanıdı.

“Biliyorum. Sen giyinirken senin için dondurucuya koydum. Hadi giy.”

Riley şüpheli ama çaresiz bir halde kilere gidip terli külotunu buz gibi bir tangayla değiştirdi. “Vay canına. İşe yaradı.”

“Merhaba, Wander. Seni tekrar görmek ne güzel.” Kilerden Gabe’in derin bariton sesini duydu. İç çamaşırını penis şeklindeki makarnaların tozlu kutusunun arkasına sakladı ve hızla elbisesini düzeltti.

“Merhaba, Gabe. Sen de... iyi görünüyorsun.”

Wander asla *Zen* sakinliğini kaybeden biri değildi. Kız kardeşinin bu devasa oyuncak ayının etrafında dilinin tutulduğunu görmek çok sevimliydi.

“Sizi meditasyon yaparken görmek isterdim.” Tüm Eğlencelerin Katili Elanora’nın ters sesi duyuldu.

Gabe ve Wander bolca özür dilediler. Bu ikisi “büyüklerinize saygı gösterin” olayını çok abartıyordu.

“Derhal kilerden çık, Riley,” diye emretti büyükannesi.

Anlaşılan Elanora Basil’in duvarların arkasını görebilmek gibi bir gücü de vardı.

“Ne yapıyorsun orada? İşlenmiş çöp atıştırmalıklardan mı yiyordun?”

“Dondurulmuş çamaşır giyiyordum.”

Elanora’nın bakışları göğsüne iğne batırılmış ölü bir böcekmiş gibi ona sabitlendi.

“Bu akşam beni utandırmayacak ya da hayal kırıklığına uğratmayacaksın.”

Bu bir istek değildi.

“Misafirleriniz geldi.” Nick seksi bir kahraman gibi kapıda belirdi.

“Umarım onları buraya tek parça halinde getirmişsindir,” dedi büyükannesi sert bir sesle.

“Hayır. Korkunç bir kaza oldu, o yüzden tüm vücut parçalarını toplayıp bagaja attım.”

Gabe bayılacakmış gibi duruyordu. Wander ise gerçekten gülmek üzereydi.

Ancak büyükannesi sadece dik dik bakmaya devam etti.

“Kinaye denen bir şey var...”

“Mizah anlayışın çok kötü.”

“*Rica ederim*, Elanora. Benim için bir zevkti. Ah, hayır. Lütfen, paranın lafı mı olur. Ayak işlerini yapmak için senden benzin parası isteyemem. Kız arkadaşşıma ısrarla yaptırmak istediğin bu ucuz gösteri için manevi destek vermek yerine, tuhaf arkadaşlarını almak benim için bir *onurdu*.”

Bu adama âşıktı. Onun için kurşun yemiş, eski kocasını yumruklamış ve şimdiyse büyükannesini zorbalık yaptığı için azarlıyordu. Nick Santiago lanet olası hayatının aşkıydı.

“Kız arkadaşın asıl olduğu kişiden saklanarak hayatını yeterince boşa harcadı.”

Nick kollarını kavuşturup söylediklerini ciddiyetle düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu. “İnsanların, nasıl desem... özgür iradelerini kullanmalarına izin vermeyi düşündün mü hiç?”

“Özgür irade zayıf ve omurgasız insanlarda boşa harcanır,” diye tersledi Elanora.

“Bunu Noel kartlarına yazmalısın.”

“Bu akşam burası neden bu kadar sıcak, Nicholas?”

Gabe sızlandı.

Nick omuz silkerek, “Pennsylvania’da ağustos ayı böyledir. Muhtemelen klima sığağa yetişemiyordur,” dedi tüm masu-

miyetiyle. Riley etkilenmişti. Çoğu insan Elanora'nın yüzüne karşı yalan söylemeye çalıştığında kurbağa gibi vıraklamaya başlardı.

Büyükannesi derin bir nefes alıp diğerlerine döndü. “Beni hayal kırıklığına *uğratmayın*.”

“O konuya gelince,” diye başladı Riley. “Bunu yapmak istemiyorum, ayrıca ben bir yetişkinim. Beni buna zorlayamazsın.”

Elanora gözlerini kıstığında yüzündeki kırıksıklıklar korkutucu bir şekilde belirginleşti. “Bu aileye ve loncaya karşı bir sorumluluğun var. Bunu yapacaksın, üstelik iyi yapacaksın.”

“Beni anladığınızı sanmıyorum,” diye üsteledi Riley. Gabe’in nane yeşili dolapların içine girmeyi umuyormuşçasına duvara yaslanmış olduğunu fark etti.

“Üstün güçlere sahip olan ve tüm hayatını bir korkak gibi bu güçlerden saklanarak geçiren torunumun *hâlâ* dünyanın kendisinin özel olduğunu bilmesini istemediğini anlıyorum. Yeteneklerini geliştirip onları dünyayla paylaşan herkes için bir hayal kırıklığı olduğunu söylerken, benden önce gelen tüm Basil kadınları adına konuşuyorum. Kasıtlı cehaletine son vermek ve olmak için çabaladığın ortalama hayal kırıklığına sarılmak yerine, olman gereken kişiye doğru adım atman konusunda ısrarcıyım.”

Elanora siyah bir karaltı halinde koridorda gözden kayboldu. Riley kilerin kapısına yaslandı. “Ah.” Bir tür ruhsal suçluluk hançeriyle bıçaklanmış gibi hissediyordu.

Wander ve Gabe artık birbirlerine özlem dolu kaçamak bakışlar atmıyor ya da onunla göz teması kuruyorlardı.

“Kahretsin, bebeğim. Büyükannen çok kaba,” dedi Nick ona yaklaşırken. “Ama sen harika görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” dedi Riley. Nick terli alnına bir öpücük kondurdu.

“Hey.” Nick’in “koruması” ve kuzeninin eşi Josie kapıda belirdi. Siyah bisiklet şortuyla üzerinde “*Anti Sosyal Kelebek*” yazan bir atlet giymişti. Bel çantasının içi muhtemelen bıçak ve

muştalarla doluydu. Simsiyah saçları yüksek bir atkuyruğuyla toplanmıştı, bu da onu şeytani bir amigo kız gibi gösteriyordu.

“Burada ne işin var?” diye sordu Riley. Klima sistemi oyunları işe yaramazsa yaşayacağı aşağılanmaya daha fazla kişinin tanıklık etmesine gerek yoktu.

“Ah, bunu kaçıramazdım,” dedi Josie ender bir gülümsemeyle. “Hem Brian davayla ilgili bir şeyler bulmuş. Yeni rampayı deniyor.”

Riley’nin elini tutarak, “Bunu ofiste konuşalım,” dedi Nick. Onu Elanora’nın misafirlerini karşıladığı evin önüne doğru götürdü.

“İstasyondan aldığın kişiler bunlar mı?” diye tısladı Riley kısık bir sesle.

Adam galericilerin kullanmayı çok sevdiği kol sallayan şişme şeylere benziyordu. Uzun boylu ve fazlasıyla kıvraktı. O kadar beyaz tenliydi ki, neredeyse parlıyordu. Uzun, saman rengi saçları bir topuz şeklinde arkaya toplanmıştı ama bu seksi bir topuz değildi. Üzüm jölesi renginde üç parçalı bir takım elbise giyiyordu. Yanındaki kadın orta boylu, orta yapılıydı. Daha koyu tenli, simsiyah saçlıydı. Parlak yeşil bir tuniğin altına şık dökümlü bir pantolon giymişti. Canı sıkkın görünüyordu.

İki kamera ekibi salonun karşı köşesinde hazırlık yapmakla meşguldü. Büyük yuvarlak bir masa ve seyirciler için yerleştirilmiş birbiriyle uyumsuz birkaç sandalye dışında, tüm mobilyalar dışarı çıkarılmıştı.

Riley sıcaklığa rağmen titredi.

“İyi misin?” diye sordu Nick.

“Mobilyalar nerede?” diye sesli düşündü. Nick cevap verseyse bile duymadı. Tüm dikkati Barbie pembesi kalem etekle vücudunu saran beyaz bir üst giymiş olan Bella Goodshine’daydı. Seans masasının önünde büzülmüş dudaklarıyla *selfie* çekiyordu.

Bu kadını bir televizyonda ya da özenle düzenlenmiş Instagram hesabında görmek bir şeydi. Ancak kocasının onu uğruna terk ettiği kadını canlı canlı görmek bambaşka bir şeydi.

Tırnaklarını Nick'in koluna geçirdi. Kosta Rika'ya kaçmak için en uygun zamanın şu an olduğunu düşünüyordu.

Tabii bunun için çok geçti. Bella başını kaldırıp boş bakışlarını onlarla buluşturdu. "Seni tanıyorum!" Pembe, rugan topuklu ayakkabılarının üzerinde onlara doğru ilerledi. Kollarını Nick'in boynuna dolayıp göğüsleri temas edecek şekilde ona sarıldı.

"Yüce Tanrım. Lütfen bana bunu yapmadığını söyle." Riley bayılacakmış gibi hissediyordu. Gözlerinin önünde küçük noktalar uçuşuyordu.

Nick kendini hava durumu kızının elinden kurtardı. "Hayatım üzerine yemin ederim ki *yapmadım*."

"Ah. Tanrıya şükür," diye mırıldandı.

"Nişanlımın hayranısın," diye şakıdı Bella. "İmzasını almak için evimize geldiğin zamanı hatırlıyorum."

Yutkunma sırası Riley'deydi.

"Bunu daha sonra açıklayacağım," diye söz verdi Nick.

Bella parlak pembe dudaklarında bir gülümsemeyle Riley'ye döndü. "Merhaba, ben Bella Goodshine. Kanal 50'nin hava durumu sunucusuyum! Yarın nemli bir hava olacak."

"Kim olduğunu biliyorum." Bella ona sarılırken kolları iki yanında hareketsiz bir şekilde kaldı. "Seninle kocamın önünde çıplak ve diz çökmüş haldeyken tanışmıştım."

Bella geri çekilip başını yana eğdi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Griffin," diye hatırlattı Riley. "Griffin Gentry beni yatak odamda seninle aldattı."

"Aaahhh! Riley!" Kadın, sanki ona *Taylor Swift* konserinde tanıştıklarını söylemiş gibi bir tepki verdi. "Seni tekrar görmek çok güzel. Sanırım kocan için teşekkür etmeliyim!"

Nick hızla uzanıp Riley'yi belinden kavradı.

"Rica ederim," dedi Riley sıkılmış dişlerinin arasından.

"Sakin ol, şampiyon." Nick onu koridora doğru sürükledi.

"Böyle şeyler normal insanların başına gelmez," diye şikâ-

yet etti Riley. “Sırf büyükannem saygın medyumlar olduğumuzu kanıtlamak istediği için hepimiz terden öleceğiz. Hayatımı mahvedecek olmasını umursamıyor bile.”

“Kosta Rika’daki şemsiyeli içkileri hayal etmeye devam et,” diyerek onu müzik odasına çekti Nick.

Ansızın ikisi birden geriye doğru yuvarlanıp yere yığıldılar.

“Bu da ne, Santiago?” Nick’in terli bedeninin altında homurdandı.

“Aynen öyle, bu da ne?”

Riley başını kaldırıp baktı. “Demek bütün salon mobilyaları *buraya* taşınmış.” Bir tür mobilya duvarıyla karşı karşıyaydılar. Salondaki çökmüş kanepeyle berjer kapının hemen girişine itilmiş, üç masa eski bir sandığın üzerine yığılmıştı. Arkada rulo haline getirilmiş halılar, Bayan Penny’nin büfesi ve iki dolapla org sehpası vardı.

“*Marco?*” Odanın karşı tarafından bir yerlerden Brian’ın sesi geldi.

Nick onu ayağa kaldırırken, “*Polo**,” diye seslendi Riley.

“Sikeyim, bize yeni bir ofis lazım,” diye mırıldandı Nick.

“Bu garaj satışı dağının üzerinden Tarzan ve Jane gibi uçarak geçmemizi istemiyorsanız sizin bize gelmeniz gerekiyor,” dedi Josie çöp duvarının ilerisinden.

“Bekle biraz. Tırmanacağız,” dedi Nick sportif bir şekilde.

Riley onu durdurup başını salladı. “Kaya tırmanışı için üstüm uygun değil. Dışarıda buluşuruz.”

Koridora, terli yabancıların arasına geri döndüler. Wander ve Gabe salonda, kamera ekipmanının etrafında mumları yakıyorlardı.

“Vay canına. Biraz serinledim sayılır,” dedi Riley. Ön verandadaki nemli, yoğun havada koltuk altlarını havalandırıyorlardı.

“İçerisi otuz dört derece,” dedi Nick gururla. “Büyükanne-nin buna devam etmesine imkân yok.”

Onun haklı çıkmasını umuyordu.

* Bir tür körebe oyunudur. Bir oyuncu seçilir ve seçilen oyuncu gözleri kapalı “*Marco*” diye bağırarak “*Polo*” diye cevap veren diğer oyuncularını bulmaya çalışır. (ç.n.)

Brian ve Josie'yi bahçede, Riley'nin bitmiş "rampa" olduğunu tahmin edebildiği şeye bakarken buldular.

"Dalga geçiyor *olmalısın*."

Arkasında, Nick "s" ile başlayan bir sürü küfür ve yağmur ormanlarıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

Haftalar süren bir çalışmadan sonra iki beceriksiz, yarı ezilmiş bir trafik konisinin üzerine yan yana bir çift uzun tahta koymuş, korkuluklarını kestikleri verandanın ucuna uzanan bir tür dengesiz tahterevallli yapmışlardı.

"Yerde daha güvenli olduğumu düşündüm," dedi Brian.

Nick yere atlayıp Riley'yi centilmence verandadan indirdi.

"Tak tak." Kellen arka otoparktan dolaşarak yanlarına geldi. Sıcağa karşı tek önlemi gömleğinin kollarını kıvrıyordu. "Güzel kıyafet, Miss Cleo."

"Hayatımdan nefret ediyorum," diye mırıldandı Riley.

"Nefret edeceğin bir şey daha var. Hornbergerlardan hiç video kartı çıkmadı. Yani sim bombası kaydedildiyse bile katil kanıtları yanında götürmüş."

Kellen haklıydı. Riley bu durumdan nefret etmişti. Çıkmaz sokaklar berbat hissettiriyordu.

Brian boğazını temizledi. "Bayanlar ve baylar, bu gece hepinizi buraya bir cinayeti aydınlatmak için çağırdım."

Josie teatral bir şekilde nefesini tuttu.

"Bizim için neyin var, Brian?" diye sordu Kellen.

Brian elini uzatınca Josie tekerlekli sandalyesinin arkasındaki çantadan dizüstü bilgisayarını çıkardı.

"Adli tabibin raporunda bazı ilginç notlar var," diye söze başladı bilgisayarı açarken.

"Bekle. Raporu *sen* nasıl aldın? Ben bile daha görmedim." Kellen'in tavrı talepkârdı.

Brian parmaklarını çıtlattı. "Güvenliğin berbat olması benim suçum değil. Rapor hâlâ taslak halinde ama ölüm nedeninin digitalis* zehirlenmesi olduğu çok açık."

* Zehirli bir tür bitkidir. Kalp yetmezliği tedavisinde kullanılır. (ç.n.)

“Strubinger zehirlenmiş mi?” diye sordu Nick.

“Teknik olarak, evet. Digitalis bazı kalp rahatsızlıklarını tedavi etmek için kullanılır,” dedi Brian.

“Belki de yanlışlıkla alması gerekenden fazlasını almıştır,” diye karşı çıktı Kellen.

Kendini beğenmiş bir tavırla, “Titus Strubinger’in digoksin* için reçetesi yokmuş,” dedi Josie.

“Yüksükotu ve zakkum gibi yaygın bahçe bitkileri digitalise benzer kimyasallar içerir. Ayrıca insanlar için zehirlidir,” diye devam etti Brian.

Kellen derin bir nefes verdi. “Yani cinayet silahı herhangi birinin arka bahçesinde yetişiyor olabilir mi?”

“Aşağı yukarı. Tabii en ilginç kısım bu değil.” Brian parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirdikten sonra ekranı onlara çevirdi. “Dört hafta önce, *GunsNAmmoMurica* adlı kullanıcı Kanal 50’nin YouTube kanalındaki bir videoya bu yorumu yapmış.”

Riley ekrana doğru eğildi. “Umarım annenin bodrumunda tek başına ölürsün ve kimsenin umurunda olmaz.” Yorumu yüksek sesle okudu. “Vay canına. Dost canlısı biriymiş.”

“Yani bana bu *GunsNAmmo* denen adamın katilimiz olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Weber.

“Hayır,” dedi Josie saçını şımarıkça sallayarak.

“Bunlar kurbanımızın sözleri,” diye ekledi Brian gururla.

“Bu adam ya kendi ölümünü tahmin etmiş ya da birileri onu kendi silahıyla vurmaya karar vermiş.”

Kellen kravatını çekiştirmeye başladı. “Bana bu bilgiyi yasal yollardan elde ettiğini söyle.”

“Adli tabibin raporu dışında her şey yasal. Bu arada onu sana kızgın oldukları için hâlâ bekletiyorlar,” dedi Brian neşeyle. “Her neyse, raporumun bir kopyasını e-postayla gönderdim. Burada da kurbanımızın internetteki en yaratıcı hakaretlerinden bazılarının ekran görüntülerinin yer aldığı basılı bir kopya var.”

* Kalp hastalıklarının tedavisinde kullanılan bir ilaçtır. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Kalın bir deste kâğıt uzattı.

Riley uzanıp Weber'ın omzunun üzerinden baktı.

"Adam tam bir trolmüş," dedi Josie.

"Yazım kurallarını bilmediği de belli oluyor," diye gözlemledi Riley.

"Görünüşe göre Kanal 50'nin sosyal medyasında bir pislik gibi davranarak çok zaman geçiriyormuş," dedi Nick.

Riley elini burnuna götürdü. "Bekle. Geri gel."

Kellen önceki sayfalara döndü. Riley, Kanal 50'nin Facebook sayfasında paylaşılan evsizler barınağı için kıyafet kampanyasıyla ilgili bir haberin ekran görüntülerinden birini parmağıyla işaret etti.

"Vay canına," dedi Kellen.

"*RealBarbie*: Çocuklarımin ikinci el kıyafetler giymesine izin vermektense *La Perla* çamaşırımla boğulmayı tercih ederim. Hangi zavallı ebeveyn çocuklarına marka kıyafet alamaz ki? Off. Kim bu insanlar ve neden kasabalarımıza, okullarımıza girmelerine izin veriyoruz? Sizi bilmem ama ben paramla kıyafetlerimi kendime saklayacağım," diye okudu Riley.

"Hoş biriymiş," dedi Josie kuru bir sesle.

"Bu her kimse, Bianca Homberger'ın tüm içeriklerine yorum yapan ve söylediği her şeye katılan biri," dedi Riley.

Kellen kollarını kavuşturup çenesini ovuşturdu. "Tasadüf mü?"

Riley omuz silkti. "Olabilir."

"Burnun seğiriyor," dedi Nick. "Tasadüf olamaz."

"İnternette iki pislik, başkalarına hakaret ederken kendilerinin ya da diğer takipçilerinin öngördüğü şekilde ölüyor," diye düşündü Brian.

"Bu oldukça şiirsel," dedi Josie.

"Pislik olmaları ölmeyi hak ettikleri anlamına gelmez," diye belirtti Riley.

"Yaaaani," dedi Brian. Raporun sayfalarını çevirip başka bir yorum daha gösterdi.

Kellen kusmak üzereydi. “Tanrım. Ölüm ilanına bile mi?”

Riley ellerini havaya kaldırdı. “Bilmek bile istemiyorum. Bugün zaten beynimi bir kez temizlemek zorunda kaldım.”

“Görünüşe göre, yarın Kanal 50’ye gidiyoruz,” diye karar verdi Kellen.

“Bunu tek başına yapabilirsin,” dedi Riley.

“Sen eskiden orada çalışmıyor muydun?” diye sordu Josie.

Riley gözlerinden Josie’ye hançer fırlatmaya çalıştı. “Evet. Eski kocam ve onun ergen sayılabilecek şımarık nişanlısı da hâlâ orada çalışıyor.”

“O zaman bana eşlik edebilecek en iyi kişisin. Çoğu insanı zaten tanıyorsun, bana geçmişleriyle ilgili bilgi verebilirsin,” dedi Kellen ukala bir şekilde.

“Şurada bir anlaşılm. Kocam hava durumu sunucusuyla ilişki yaşadığı için beni kovan yere geri dönmemi mi istiyor-sun? Hatta benden başka herkesin bildiği bir ilişki!”

“İyi tarafından bak, Riley. Belki de katil Gentry’dir, onun parmaklıklar ardına gönderilmesine yardım edebilirsin.”

Riley gözlerini devirdi. “Griffin manikürünün bozulmaması için çamaşır bile katlamaz. Yani bir kadını boğduktan sonra boğazına bir tanga sokmaz.”

“Hadi ama. Kötü polisi oynamana izin vereceğim.” Kellen bu küçük vaatle onu kandırmaya çalışıyordu.

Riley hızla Nick’e döndü. “Önceki planımızı hatırlıyor musun?”

“Ben eşyalarını toplarım, sadece pasaportunun nerede olduğunu söyle,” diye söz verdi Nick.

Evin içinden ürkütücü bir zil sesi yankılandı.

“Kahretsin. Gitmeliyim. Siz kesinlikle burada kalıp bu konuyu tartışmaya devam etmelisiniz,” dedi Riley. Etraflarından dolanarak evin önüne doğru ilerledi. Nick onu verandanın merdivenlerinde yakaladı. Dışarıda baş başaydılar, onu göğsüne doğru çekerken karanlıkta ağustos böcekleri ötüyordu.

“İyi olacaksın, Thorn. İçerisi bin derece. Herkes toplandığında kimse o odada beş dakika dayanamaz.”

Kalbi hızla çarpıyordu. “Konuşmaya devam et.”

Nick sadece konuşmakla kalmadı. Eli karnının üzerinden kalçasına, oradan da bacaklarına kaydı. Elbisesinin altına uzanıp parmaklarını bacağından yukarı doğru gezdirmeye başladı.

“Ah,” dedi Riley bacakları titrerken.

“Yarım saat içinde, ev soğurken sen ve ben nehirde çıplak yüzmeye gideceğiz.”

“Cidden kapının diğer tarafında bir ucubeler meclisi varken üçüncü aşamaya mı geçiyorsun?” diye fısıldadı Riley.

“Sana kıyafetini beğendiğimi söylemiştim.” Parmakları daha yukarılara çıkıyordu. “Tanganın neden soğuk olduğunu bilmek istiyor muyum?”

“Sorma.”

“Hey, tatlım.”

Riley annesinin sesiyle Nick’ten uzaklaştı.

“Üçüncü aşamanızı böldüğüm için üzgünüm ama başlama zamanı,” dedi Blossom mahcup bir ifadeyle.

16 Ağustos Pazar, 21:05

Dakikalar sonra Riley kendini kız kardeşi, büyükannesi ve annesiyle yuvarlak masada oturmuş halde buldu. Aşırı derecede terlerken hayatının tam olarak nasıl bu hale geldiğini düşünüyordu. Klimasız bir yaz gecesi için biraz fazla olan alevlerin ışığında oturuyorlardı. Kameraların kırmızı ışıkları yanıp sönmüyordu. Sadece ailesiyle arkadaşlarının değil, eski kocasının yeni nişanlısı ve Harrisburg bölgesinin önünde kendini rezil etmek üzere olduğunu hatırlatarak onunla alay ediyordu.

Oda otuz beş dereceydi ama Elanora hepsine oturmasını emretmiş, hepsi terli koyunlar gibi bu emre uymuştu. Kimse konuşmaya cesaret edemiyordu.

Açılış konuşması kısa, oldukça tatsızdı. Elanora sabırla, susuz kalmış seyircilerine ailesinin “yeteneklerini” ve bu yetenekleri nasıl hizmet etmek için kullandıklarını anlattı.

Gabe’in gözenekleri terleme işini mükemmel şekilde yapıyordu. Bir köşede durmuş, Elanora’nın kendisine bir emir vermesini beklerken koyu teninden hafif bir buğu yükseliyordu.

Seyircilerin geri kalanı, sıkılmış gazetecilerle komşuları da dahil olmak üzere aşırı heyecanlı halktan oluşuyordu. Bayan Penny bir köşede, parlak yüzünün önünde İspanyol dantelinden yapılmış büyük boy bir yelpazeyi sallayan Lily’nin yanında martinisini içiyordu. Bay Willicott, olaylara arkasını dönmüş

duvara dönük otururken Fred sandalyesini Elanora'ya yaklaştırtıp duruyordu.

Bella ön sıradaki bir sandalyede güzel ve canlı bir şekilde oturuyor, anaokulu öğrencisiymiş gibi kameramanına mimikler yapıyordu.

Kellen kollarını kavuşturarak rahat tavrıyla duvara yaslanmıştı. Ancak Riley ondan endişeli bir enerji yayıldığını hissedebiliyordu. Nick de onun yanındaydı. İki nemli mum ışığında oldukça çekici bir tablo çiziyordu. Üstelik içlerinden biri tamamen ona aitti.

Wander onu masanın altından dürttüğünde Riley bir işareti kaçırdığını fark etti. Büyükannesi pençeye benzeyen elini tutması için uzatmıştı. Elanora'nın saçlarındaki uzun tüyler rengarenkti. Neredeyse Gabe'in geniş göğsünü gıcıklayacak şekilde geriye doğru uzanıyordu.

"Pardon," diye mırıldandı Riley. Terli avuçlarıyla Wander ve Elanora'nın ellerini tutarak dünyanın herhangi bir yerinde başka bir şey yapıyormuş gibi davrandı. Kolları çoktan masaya yapışmıştı, muhtemelen kollarını kaldırırken bir kat derisi soyulacaktı.

"Belki de bunu daha serin bir akşam yapmalıyız, anne?" diye öneride bulundu Blossom. Riley annesine en iyi Noel ve anneler günü hediyelerini almaya karar vermişti.

Kalabalık, kaşların üzerine birikmiş terlerini silerken bir rahatlama havası oldu.

"Başlıyoruz." Elanora son derece makul öneriyi görmezden gelerek gözlerini kapattı. Umut ışıkları sönmüş, sıcaklık sanki beş derece daha artmıştı.

Riley gizlice Nick'e bir bakış attı.

Omuz silkip ağzını kıpırdatarak, "Halledersin," dedi Nick. Halledemeyecekti.

Kameraların karşısına geçip insanları saygın bir medyum olduğuna inandırmak için bir gösteri yapamazdı. Kahretsin, normal insanlar zaten saygın bir medyumun ne olduğunu bilmiyordu.

Mumların alevleri yoğun ve durgun havada zar zor titreşiyordu. Odadaki ışıklar söner gibi olduğunda seyirciler arasında bir fısıltı yükseldi. Işık tekrar parlaklaştı ve açılıp kapanmaya başlayınca Bella'nın şok içinde aldığı nefesi duydu.

Elanora yargılayıcı gözlerinden birini açtı.

“Bayan Penny!” diye fısıldadı Riley uyarıyla.

Kadın omuz silkerek ışık düğmesinden uzaklaştı. “Ne? Sadece atmosfer katıyordum.”

“Sizin atmosferinize gerek yok,” dedi Elanora. “Ruhlar kendilerininkini getirir. Şimdi kendimizi ölen ruhlara açacağız.”

Büyükannesi elini sertçe sıkınca Riley isteksizce gözlerini kapattı.

Pekâlâ. Tamam. Ne haber, ruh rehberleri? Karbonmonoksit dedektörlerini çalıştırıp beni buradan kurtarma şansınız var mı?

Pastel bulutlar zihninde netleşti. Maalesef görüşünde de hava serin değildi. Bulutlar yoğun, renkli damlalar halinde dondurma gibi eriyordu.

“Sıcaklık için üzgünüm, millet,” diye açıkladı görüdeki Riley bulutlara. “Sizi gerçekten bu gece rahat bırakmayı umuyordum.”

Uzaktan bir yerden büyükannesinin sesini duydu. “Burada söyleyecek bir şeyi olan bir adam var. Bir ‘H’ harfine ve aşırı miktarda vücut kılına sahip.”

Görüdeki Riley, huysuz büyükannesinin “aşırı miktarda vücut kılı” sözüne sırtıttı. *Elanora güzel bir bıyıkla daha az korkutucu olabilirdi*, diye düşündü.

Uzaktan bir nefes sesi duyuldu. Ardından bir kadın gözyaşları içinde, “Harold?” diye seslendi.

Riley sessizce Harold'ın çimleri gübreleme işlemini dul eşine ileten Elanora'yı dinledi. Kadın muhtemelen Harold'ın mezardan sevgisini ifade edeceği umuduyla gelmişti. Bunun yerine Harold, kadına çim bakımı konusunda ders veriyordu. Bazen öteki taraftan mesaj almamak daha iyiydi.

“Limon kokusu alıyorum. Çok temiz.” Wander’ın sesini duydu. “Mobilya cilası.”

“Aman Tanrım. Bu Esther teyze!” diye bağırdı kalabalığın içinden biri.

Harika. Ne yapması gerekiyordu? Burada oturup sevilen ölü birinin aklına gelmesini mi bekleyecekti?

Beth.

İsmin aklına gelmesiyle gerildi. İhtiyacı olan son şey, Kellen’in küçük kız kardeşinin ruhunun hem ağabeyinin hem de Nick’in önünde varlığını belli etmesiydi.

“Beth olmaz,” dedi ruh rehberlerine. Eriyen bulutlar bir kez titreştiğinde Riley bunun geçmeye çalışan bir ruh olmadığını fark etti. Nick ve Kellen yan yana durmuş aynı kadını düşünüyorlardı. Onlardan yayılan bir tür yoğunluk vardı. Cevap bulmak için duyulan kontrollü bir çaresizlikti.

Elbette bu kıza ne olduğunu merak ediyordu ama ne Nick ne de Kellen ondan *bakmasını* istemişti. Dürüst olmak gerekirse, bu tür bir psişik yükü tek başına taşımak istemiyordu.

Aşırı sıcakladı. Bulutlar gittikçe büyüyüp parlaklaşıyor, onu içine çekip boğuyordu. Tenindeki yoğun nemi hissedebiliyordu. Paniğe kapılmamak için erkek arkadaşının beynine açılan ruhsal garaj kapısını kapatmaya çalıştı ama dikkati çok dağınıktı. Çok sıcaktı.

Üstelik şimdi bulutlarda onunla birlikte başka bir şey daha vardı.

Başka biri.

Mide bulandırıcı bir düşüş ve sert bir sarsıntı hissetti. Riley bir anda kendini Bianca Hornberger’in giyinme odasında, parıldayan bir hayalete bakarken buldu.

“Bianca,” dedi görüdeki Riley şok içinde.

“Evet, müdürünüzle konuşmak istiyorum.” Görüdeki Bianca, tırnaklarında herhangi bir kusur olup olmadığını inceliyordu. Olay yeri fotoğraflarında olduğu gibi giyinmişti. Yanında plastik bir poşet vardı.

“Anlamadım?”

Bianca nazikçe eline doğru öksürdü. Ardından yüzündeki dolgular sayesinde zorlukla seçilebilen bir kaş çatmayla elini ağzına götürdü. Bir sihirbazın boğazından bayrak çıkarması gibi ağzından çok pahalı görünen bir tanga çıkardı. “İyy! Bu çok kötü!” diye bağırdı. “Bir şikâyetim var, müdürle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

“Bir müdürüm olup olmadığını bilmiyorum,” diye kabul etti Riley. “Belki de büyükannemle konuşmalısın. Yanımda vücut kılları ve çim gübresi hakkında konuşan korkunç kadın.”

“İade istiyorum.” Riley’nin sadece yaklaşmakta olan bir sinir krizinin işareti olduğunu tahmin edebileceği bir şekilde, Bianca iki santim uzunluğundaki kirpiklerini kırptırmaya başlamıştı.

“Neyin iadesi?”

“Hayata iade, *tabii ki*. Tam da her şey yoluna girmeye başlamıştı. Markamı oluşturunuyordum. Takipçi sayım artıyordu. Bugün Yükselmeye Başla konferansına biletlerim vardı. Şimdi her şeyin bittiğini kabullenmem mi gerekiyor?” diye sitem etti. “Hak ettiğim her şeyi elde etmeye çok yaklaştım ve dolabımdaki tuhaf bir sapık buna engel mi olacak? Hiç SANMIYORUM.”

“Tuhaf bir sapık. Onu tarif edebilir misin?”

“İyy. Hayır. İade ya da baştan yaratma... adına ne diyorsanız, onu alana kadar olmaz.” Bianca dolabı çevreleyen bulutlara baktı. “Tanrım. Dekoratörünüz kim? Yapıştırıcı kokusunu seven bir anaokulu çocuğu mu?”

“Büyükannemi çağırmama ne dersin? Bu deneyimin seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını ona anlatabilirsin,” diye önerdi Riley. Bunu gerçekten yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ayrıca Elanora’yı kafasının içine davet etmek kendi sorunlarına neden olabilirmiş gibi görünüyordu. Yine de Riley bir cinayet kurbanını tanık olarak sorgulayacak donanıma sahip değildi.

“Kendin ilgilen.” Sanki bir lisenin hoparlöründen geliyor-muş gibi Elanora’nın sesini duydu.

Pekâlâ. Tamam. Sağ ol, büyükanne.

“Ah. Pekâlâ. Yani hayatın yarıda kaldığı için mutsuzsun,” dedi Riley. Cinayete geri dönebilecek bir konu bulmaya çalışıyordu.

“Bunu söyledim zaten. Şimdi bu konuda bir şeyler yap.”

“Birinin cinayetini geri alabileceğimi sanmıyorum.” Giyin-me odasında bir şey ya da başka birinin daha olduğunu hissederek kıyafetleri karıştırmak için ayağa kalktı.

“Kulüp kıyafetlerime dokunmayı bırakıp beni geri getirmenin bir yolunu bul. Derhal!”

Hissettiği varlık cinayet havası vermiyordu. Hatta tam tersiydi. Sakin, soğukkanlı, güçlü. *Tanıdık.*

“Gabe?” diye fısıldadı Riley.

Görüdeki Bianca topuklarını haliya vurarak kan donduran bir çığlık attı.

“Ah! Tanrım! Ne halt ediyorsun?” Riley kulaklarını tıkadı. “Şimdi anaokulu çocuğu olan kim?”

Bianca sinir krizini aniden kesip kaşlarını çatı. “Neden istediğim şeyi yapmıyorsun?”

“Çünkü kendini beğenmiş şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun. Kendini beğenmiş şımarık çocuklar için bir şey yapmak istemiyorum.”

“Ama... ama bu *hep* işe yarar. Aptal Teddy çocuklara yer olmadığından şikâyet etmesine rağmen *Porsche*’u böyle aldım. Çocukları getirip götürmesi için bakıcıya *Land Rover*’ı bu şekilde aldım. *Üstelik* bunları da aynı şekilde yaptırdım.” Bianca iri göğüslerini ellerinin arasına aldı.

“Sanırım öteki dünyada işe yaramıyor,” dedi Riley. “Seni öldüren kişiyi tanıyor musun? Belki ona musallat olabilirsin.”

“Neden ezik birine musallat olarak zaman kaybedeyim?”

“Yani onu tanıyor muydun?”

“Tanrım! Niye ona kafayı taktın bu kadar?” Bianca bir saç

kaynağını eline alıp uçlarını kopararak sordu. “Aman Tanrım! Sonbahar tatili için Miami’ye gidemeyeceğim! Ölüm berbat bir şey!”

“Bianca, sana bunu kim yaptı?” Riley bunun üzerine Kellen’den bir madalya talep etmeliydi. Bu durum, psişik bir sivil danışmanın yapabileceğinin çok ilerisinde bir şeydi.

“Bilmiyorum. Adamın biri işte. Solaryum salonundan eve döndüğümde giyinme odamdaydı. Hayır. Bekle, kirpik salonuydu. Her neyse. Orada öylece duruyordu. Ona ‘Sen de kimsin?’ diye sordum, ‘Karma,’ diye cevap verdi. ‘Karma mı? Bu çok aptalca bir isim,’ dedim. O da ‘Hiçbir şey öğrenememişsin,’ dedi. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum. Şimdi de Miami’ye gidemiyorum, üstelik kıyafetlerimin yarısını almıştım.”

“Vay canına. İçini döktün. Sonbahar tatili için biraz yaşlı değil misin?”

Bianca tiz bir çılgılık attı. “O kelimeyi söyleme!”

“Hangi kelime? Tatil mi?”

“Yaşlı!” Koca memeli hayalet, ellerini kulaklarının üzerine kapattı. “Ben asla yaşlanmayacağım! Beni buna zorlayamazsın!”

“Artık öldüğüne göre yaşlanabileceğini sanmıyorum,” diye gözlemledi Riley.

Söyledikleri görüdeki Bianca’yı neşelendirdi. “Doğru. Belki ölmek kötü değildir ama geri dönmeliyim. Herkesi özledim.”

“Eminim ailen de seni özlüyordur,” diye yalan söyledi Riley.

“Off. Onları değil. Onlar çok sıkıcı. Kocam para kazanmak için ne yapıyorsa onu düşünmekle çok meşgul. Kızım karbohidrata bayılıyor, düşünebiliyor musun? Oğlum idare eder ama oğlum büyüdükçe daha yaşlı görünüyorum. Ben *takipçilerimi* özlüyorum.” Saçını savurması görüdeki dolapta bir esinti yarattı.

Riley vücudundaki tüm sıvıyı terle atarak giyinme odasının halısında bir su birikintisine neden olmuştu.

“Takipçilerini özlediğin için mi hayata geri dönmek istiyorsun?”

“Beni asıl anlayanlar onlar. Bana ilgi gösteriyorlar. Makyajım ve kıyafetlerim hakkında sorular soruyorlar. Aile gibiyiz.”

“Takipçilerinin çoğunu satın aldığını, onların sahte hesaplar olduğunu sanıyordum.”

“Evet ama *diğer* insanlar bunu bilmiyor. Ayrıca, sahte takipçilerim gerektiği zamanlarda gerçektir. Yorumlarda beni övüyorlardı.”

“Titus Strubinger’ı tanıyor muydun?”

“İğrenç. Bu berbat bir isim. Hayır, tanımıyorum. Tanımıyordum ya da neyse işte.”

“Peki *GunsNAmmoMurica*?”

Bianca ince omuzlarını silkti. Göğüslerinden sadece biri kalktı. “Beni sıkıyorsun.”

“Pekâlâ. *RealBarbie*?”

“Ah, elbette tanıyorum. O benim.”

“*RealBarbie* sen misin?” diye sordu Riley tekrar.

“Aptal falan mısın, yoksa bu kadar itici olmak duymanı mı engelliyor?”

“Sırf kendi paylaşımlarına yorum yapmak için YouTube ve Facebook’ta sahte profiller açtın.”

“Off. Tanrım. Çok sıkıcısın. Buna *sosyal kanıt* denir. Araştır biraz.”

“Sosyal kanıtın ne olduğunu biliyorum,” dedi Riley. Tuhaf bir şekilde sersemlemiş hissediyordu ve bir aptalın hayaletiyle birlikte dolapta ölmeyeceğini umuyordu.

“O zaman diğer takipçilerden istediğin türde tepkiler alabilmek için kendi sahte hesaplarını açmanın önemli olduğunu biliyorsundur. Takipçilerini sana doğru ilgiyi vermeleri için yönlendiriyorsun, aptal.”

“Yorum bölümlerinde kendi kendine sohbet mi ediyordun?”

“Başka kim bu kadar ilgi çekici olabilir ki?”

Yüce Tanrım. Riley’nin bir bidon suya, soğuk bir duşa ve

yeni bir kimliğe ihtiyacı vardı. “Kanal 50’nin internet sitesinde de mi aynı adı kullanıyordun?”

“Bazen. Kim olarak giriş yaptığıma bağlı.”

“Bazı kaba yorumların var,” diye belirtti Riley.

“Herkesin koyun, benim aslan olarak doğmuş olmama bir şey yapamam.” Tekrar tırnaklarını incelemeye başladı. “Tanrım, umarım bu ölüm yerinde iyi salonlar vardır. Hemen kirpiklerimi yeniletmeliyim.”

“Yani bu adam seni dolabında bekliyordu. O seni tanıyordu ama sen onu tanı mıydın, öyle mi?”

“Neden konuyu ona getirip duruyorsun?”

“Ah, bilmem! Başka insanları öldürmesini engellemek için olabilir mi?”

Bianca burnundan güldü. “Başka birini öldürmesinden bana ne? Ben zaten ölüyüm.”

Riley çok yorulmuştu ve baş ağrısı konsantrasyonunu bozuyordu. Son bir çaresi kalmıştı. “Pekâlâ, umarım en azından yakışıklı bir katil tarafından öldürülmüşsündür. Çirkin bir adam tarafından öldürülmekten daha kötü bir şey yoktur.”

“Aman Tanrım. Haklısın. Çirkin biri tarafından haksız yere öldürülmem markama hiç yakışmaz. Yani asla çıkacağım tipte bir adam değildi. On beş santim topuklu ayakkabılarımla onun kadar uzun olurdum. Ayrıca yüzü. İyk! Sıradan, sıkıcı bir yüzü vardı. İlgi çekici hiçbir tarafı yoktu resmen.”

“Beyaz tenli miydi? Dövmesi var mıydı? Sana adını söyledi mi?”

“Beyazdı ama bronz bir beyaz değil. Fakir insan beyazı gibi.”

“Fakir insan beyazı nasıl oluyor?”

Bariz bir gerçeği dillendiriyormuşçasına, “Havuzu olmayan ya da tatile çıkmayan insanların teni,” dedi Bianca.

“Kaç yaşındaydı?”

“Bilmem. Beni sıkıyorsun.”

Riley enerjisinin çekildiğini hissetti. Uzaktaki bir kalabalığın uğultusuna benzer tuhaf bir ses vardı.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Birinin sertçe kendini çektiğini hissetti. Sonra geriye doğru sıçradı.

“Hey! Nereye gidiyorsun? Bana bir *Starbucks* getir!” diye seslendi Bianca.

“Thorn. Hadi, bebeğim. Uyan.”

“Nick?” diye inledi Riley.

“Aferin kızıma. Benim için o güzel kahverengi gözlerini aç.”

Riley güçlkle önce bir gözkapagini, sonra diğerini kaldırdığında Nick’in yakışıklı yüzünü gördü.

“İşte benim kızım. Nereye gittin?”

“Neredeyiz?” diye mırıldandı etrafına bakmaya çalışırken.

“Salonda.”

“Lütfen bana kameraların çekmediğini söyle.”

Gamzeleri resmen onu kör etti. “Kamera yok. Gösterinin başlamasından yaklaşık bir dakika sonra iki kamera birden aşırı ısındı. Sonra sen ve Gabe bayıldınız. Büyükannen de geceye son verdi.”

Doğrulamaya çalıştı ama Nick onu geri bastırınca kucagında olduğunu fark etti. Güzel bir histi. Başını çevirmeyi başardığında Wander ve Lily’nin yerde yatan Gabe’in alnını ıslatmak için nemli havlu tuttuklarını gördü.

Gabe onun bakışlarını hissetmiş gibi Wander’ın kucagındaki başını çevirip Riley’ye gülümsedi.

“İyi misin, Gabe?”

“Harikayım,” dedi Gabe mutlu bir iç çekişle.

Riley daha sonra Gabe’e, kendisi ve Göğüslü Bianca’yla birlikte dolaba nasıl girdiğini sormayı aklına yazdı.

“Beni endişelendirdin, Thorn,” dedi Nick onun dikkatini çekerek. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. “Psişik olarak kaçırıldığını falan sandım.”

“Bir nevi bir moron tarafından rehin tutuldum.”

“Ah, güzel. Uyanmış.” Annesini gördü. “Al, tatlım. Biraz su getirdim.”

“Teşekkürler, anne.”

“Sana bunu yaptırdığım için üzgünüm, Riley,” dedi annesi.

“Teselli olacaksa, büyükannen aşığılanmadı.”

Aşığılanmadı. Pekiyi almış sayılırdı.

“Sorun değil.” Riley yarısını üzerine dökerek suyunu içti.

“Ayrıca etkilenmiş olması gerekir. Aptal bir cinayet kurbanıyla görüştüm.” Yüzünü buruşturarak Nick’e baktı. “Kulağa ne kadar tuhaf geldiğinin farkındayım. Eğer bu çok ağır geliyorsa, Kosta Rika’ya tek başına kaçarsan seni suçlayamam.”

“Seninle hiçbir zaman sıkıcı değil, Thorn. Bu maceradan neden uzaklaşmak isteyeyim ki?” Nick onu gamzeleriyle ödüllendirdi.

Masanın altına kusmak için eğilmeden önce zayıf bir şekilde gülümsemeyi başardı.

“Bebğim.” Saçlarını geride tutarken Nick iç çekti.

“Duşa, spor içeceğine ve Kellen’la konuşmaya ihtiyacım var.”

17 Ağustos Pazartesi, 08:42

Kanal 50'nin yayın stüdyosu Harrisburg'daki Altıncı Cade'de, gürültüyle işleyen demiryolu raylarının yakınındaki çirkin bir binadaydı. Kellen arabasını çöp konteynerinin yanındaki arka otoparka çekerken Riley burada geçirdiği yılların anıları yüzüne çarptıkça irkildi.

Bir cesetle yaptığı konuşmanın ve üç kiloluk su kaybedecek kadar terlemenin etkisiyle hâlâ kendini halsiz hissediyordu.

On iki saat geçmeden geçmişine geri dönmek zorunda kalmak, bir sürü kâğıt kesiğinin üzerine limon suyu dökmekten farksızdı.

"Hadi ama, Cleo," dedi Kellen. Pilot gözlüklerinin arkasında sinir bozucu derecede yakışıklı ve kendinden emin görünüyordu. "İyi olacaksın."

"Bu lakabı kabul etmiyorum," diye homurdanarak arabadan indi. Ayakkabıları asfalta değer değmez yüzüne nemli hava çarptı.

Bugün görünümüne biraz -tamam, çok- daha fazla özen göstermişti. Griffin "Aptal Surat" Gentry adındaki birini etkilemeye çalıştığı için değildi. Bu ofisten aşağılanmış bir şekilde ayrıldığı içindi. Bu kendisiyle ilgili onlara farklı bir son anı bırakmak için bir fırsattı.

Kellen binanın etrafından dolaşarak ön kapıya doğru ilerle-

di. Soğuk klima onları bir kutup ayısı tarafından Fransız öpücüğüyle öpülüyorlarmış gibi karşıladı.

Bekleme odası, Kanal 50'nin logosuyla süslenmiş tek bir cam penceresi olan düz bir odaydı. Sabah ve akşam haberi sunucularının gerçek boyutlarda kesilmiş karton figürleri, ürkütücü bir yetenek duvarı oluşturuyordu. Griffin için hazırlananı gördüğünde ürperdi. Onun figürünün gerçek boyundan daha uzun yapıldığı çok açıktı çünkü boyu 1.80'i geçiyordu, ayakları da normal boyutlardaydı. Odanın çevresine dağılmış sandalyelerin yarısından azı doluydu.

"Bu işe gerçekten ihtiyacım var." Bu düşünce otuz yaşlarında, ucuz bir takım elbise giymiş kumral kadına aitti. Ayağını aşırı sert salladığından ayakkabısı düştü.

"Dostum, burası çok iç karartıcı," diye düşündü iki sandalye gerideki dökümlü yazlık bluzlu Asyalı kadın. *"Her gün bu kapıdan içeri girmek için hayatımda çok fazla alkole ihtiyacım var. Ailevi bir acil durum olduğunu mu uydursam?"*

Köşede elinde gazete tutan bir kişi daha vardı. Gazetenin üzerinden mor saçları görünüyordu.

Kellen danışmadaki adama rozetini gösterdi. Bir dakika geçmeden Hudson adında aşırı hevesli bir personel, onları doğruca stüdyoya götürmek için yanlarına geldi.

İçeri girdiklerinde sabah haberleri sunucusu Griffin Gentry, mutfak stüdyosundaki bir aşçıyla krep yiyerek şakalaşıyordu.

Set biraz eskimiş görünüyordu. Arkasındaki stüdyo ise düpedüz eskimişti. Duvarların boyası soyulmuştu. Temizlik ürünlerine dayanıklı küf hâlâ beton zeminin üzerindeki süpürgelikleri süslüyordu. Kameralar ve ses ekipmanları arasında dolanan kablolar koli bandıyla bir arada tutuluyordu. Kamera 2'nin üzerinde aşırı ısınmasını önlemek için artık iki fan birden çalışıyordu.

Anlaşılan yıllar Kanal 50'ye çok da iyi davranmamıştı.

"Kestik," diye bağırdı ekipten biri.

Griffin'e gülümseyerek, "Bu fırsat için minnettarım," dedi şef. "Bu restoranım için çok önemli."

“Evet, her neyse. Makyaj! Daha fazla bronzlaştırıcıya ihtiyacım var,” diye bağırdı Griffin. Kameralar için sergilediği çocuksu gülümsemesi yüzünden silinmişti. Kutusundan aşağı zıplayıp makyaj sanatçısına doğru ilerledi.

Kellen kahkahasını öksürükle gizledi. “Az önce...”

Riley başını salladı. “Ah, evet. Tüm röportajlarını yükseltici bir kutunun üzerinde yapar.”

“Annesinin spreyl bronzlaştırıcısını bitirmiş, aşırı büyümüş bir anaokulu çocuğuna benziyor,” diye gözlemledi Kellen.

“Bir de bana sor. Gel hadi. Haber müdürü şurada.” Üzerine iki beden büyük gelen kırışık, kısa kollu ekose gömlek giymiş bir adamı işaret etti. Pantolonu en az bir aydır ütü yüzü görmemişti. “Adı Chris Yang. En az on yıldır Kanal 50’de çalışıyor. Eğer stüdyodan tehdit alan biri varsa, o bilir.”

Kamera ekipmanlarıyla yıpranan kabloların arasından geçtiler. Elinde bir kahve ve kulağında bir telefonla volta atan Chris’in yanına ulaştılar.

“Akşamdan kalma olması umurumda değil. Gözüne birkaç damla damlatıp siktiğimin altmış saniyesi boyunca kameraya gülümsemesini sağla,” dedi telefonu kapatmadan önce.

“Chris Yang?” diye sordu Kellen.

“Evet. Bir saniye.” Chris bir parmağını kaldırıp sesli not kaydetmek için telefonundan bir uygulama açtı. “Bana yerel rehabilitasyon kliniklerine bakmayı hatırlat. Ayrıca Malcolm Gentry’ye kokteyl servisi yapan yirmi iki yaşındaki şehir kulübü kızlarını işe almayı bırakmamı unutturma.” Notu kaydettikten sonra telefonunu pantolonunun kargo cebine attı.

“Şu anda bir programın ortasındayız. Danışmadan stüdyo turu için kayıt yaptırabilirsiniz.”

Kellen rozetini çıkardı. “Ben cinayet bürodan Dedektif Weber. Birkaç sorum vardı.”

Chris’in gözleri büyürken gergin bir gülüşle nefesini verdi. “Bana mı? Bir cinayet masası dedektifinden gelen sorular mı? Hadi ama. Bu bir şaka, değil mi? Seni reklamdan Clarence mı gönderdi?”

“İki ceset şaka değildir,” dedi Kellen sertçe.

“Kahretsin. Evet. Tabii. Şüpheli miyim? Bekle, eğer olsaydım söylemezdin. Dinle, sabah programının on beş dakikası daha var. Ses kabininde takılabilir misiniz?”

“Olur,” dedi Kellen.

“Vay canına.” Chris’in bakışları sonunda Riley’nin üzerindedeydi. “Seni tanıyorum!”

Riley burada sıradan bir metin yazarıyken neredeyse her gün görüşüyorlardı. Onu tanısa iyi ederdi.

“Selam, Chris,” dedi Riley. Ses tonunun soğukkanlı, profesyonel olduğunu umuyordu.

“Maviye boyalı olmadığın ve bir kurşun yarasından kanaman olmadığı için seni tanıyamadım.”

Ah, doğru. Çeşmedeki saldırı. Haber ekibi, silahlı çatışma ve Bayan Penny’nin araçla adam öldürme girişiminden birkaç dakika sonra gelmişti. Griffin’in acınası eski karısı olarak bilinmekten iyidir, diye düşündü.

“Sonunda röportaj yapmaya mı geldin?” Chris yanlarında gezinen prodüksiyon asistanının elindeki panoyu kaparak ona ters ters baktı. “Bunu benimle konuşmadan çekim programına eklemeye çalıştılsa yemin ederim...”

“Riley resmi bir görevle burada,” diye açıkladı Kellen.

“Canlı yayına otuz saniye,” diye uyardı biri.

Griffin kendini bronzlaştırıcı fırçasından uzaklaştırıp haber masasına oturduğunda, “Bize katılman ne güzel,” dedi yardımcı sunucu Valerie kuru bir sesle.

Griffin yüzünü buruşturdu. “Bize katılman ne güzel,” diye rek onu taklit etti.

Riley fondöteninin birkaç yerden çatladığını ve Valerie’nin memnun bakışlarının kameraya yansıdığını fark etti.

“Polislerle mi çalışıyorsun?” Chris onları ses kabinine doğru götürürken sordu. “Bu büyük bir dava mı? Yani Departman artık medyumları mı işe alıyor? Kamera karşısına geçmek için zamanınız var mı?”

“Canlı yayına on... dokuz...”

Cevap vermelerini beklemeden ikisini birlikte ses stüdyosunun içine iterek kapıyı kapattı.

Burada çalıştığı zamanla kıyasladığında daha az insan vardı. Ekipman hâlâ aynıydı, eskidikleri için çok daha kötü görünüyordu. Düğmeler bozuktu, ampuller değiştirilmemişti. Ses mühendisi bir sandalyenin üç tekerleği üzerinde dengede duruyordu çünkü dördüncü tekerlek yoktu.

Habercilik işi, televizyon ve filmlerin gösterdiğinden çok daha az göz alıcıydı. Yetişkinliğin onlarca hayal kırıklığından biri de buydu.

Riley köşeye çekilerek ayak altında dolaşmamaya çalıştı.

“Tekrar hoş geldiniz, Harrisburg! Hava durumuna son bir kez baktıktan sonra ayrılıyoruz.” Valerie neşeyle kameraya doğru konuşuyordu.

Eğer burada bir yıl daha çalışmak zorunda kalırsam kendimi bir köprüden aşağı atacağım.

Riley bu başıboş düşünceyle sıçradı. Hemen ardından zihnine başka bir düşünce sızdı.

Yakında bitecek.

Gentry denen o sinsinin yüzünün ortasına bir kafa atmak isterdim.

Huzur içinde dinlenebilmek için ruhsal garaj kapılarını bugünkü kapatmak istemişti. Ne yazık ki, psişik bir sivil danışman olmasının tüm amacı psişik meselelerdi.

Etrafına bakınsa bile düşüncelerin kime ait olduğunu bulamadı. Sanki tüm stüdyonun üzerine görünmez bir depresyon pelerini örtülmüştü.

Homurdandı ve Griffin Gentry’nin kamera karşısında gerçek bir erkek gibi davranmasını izledi.

Doğal olmayan beyaz dişlerini kameraya doğru göstererek, “Hadi güzel hava durumu kızımız Bella Goodshine’a gidelim,” dedi Griffin. “Bella, bugün neler var?”

Kameralar yine dekolteli pembe bir bluz giymiş olan Bel-

Kellen oturduğunda iki fotoğraf çıkardı. Fotoğrafları uzatırken, “Bianca Homberger ya da Titus Strubinger’i tanıyor musunuz?” diye sordu.

Chris fotoğrafları yan yana tutup kaşlarını çattı. “Homberger dolaptaki ceset, değil mi?”

“Evet,” dedi Kellen.

Riley bilmesine hiç şaşırmamıştı. Yerel haberler Chris’in işiydi. Son yirmi yıldır şehirdeki her cinayet kurbanının adını ezbere söyleyebilirdi.

“Bu adamı çıkaramadım. Neşeli bir tip olduğu belli.”

Riley fotoğrafa göz attı. Strubinger kamuflej pantolon ve sayısız lekeyle kaplı “*Üzerime Basma*” yazılı bir tişört giymişti. Gür bir sakalı, dağınık saçlarıyla çatık kaşları vardı. “Bu da mı öldü?”

Kellen başını salladı. “İki kurban da Kanal 50’nin internet sitesinde, ayrıca sosyal medya hesaplarında aktif görünüyor.”

“Aktif derken?” diye sordu Chris.

“Her ikisi de bu kullanıcı adlarıyla makaleler ve gönderilere yorum yapıyormuş.” Kellen masanın üzerinden başka bir kâğıt parçasını ona doğru kaydırды. “Oldukça saldırgan bakış açılarını dile getiriyorlar.”

“Çocuğunun devlet okuluna gitmesine izin veriyorsan korkunç bir annesindir. Ne sanıyordun? Elbette kafeteryada verilen vasatın altındaki öğle yemeğini yerken boğulacaktı. Umarım sen de bir sonraki yemeğinde boğulup ölürsün,” diyerek yüksek sesle okudu Chris. “Evet bizim paylaşımlara gelen yorumlara benziyor.”

“Bu, Bianca Hornberger’in bıraktığı bir yorum. Haber, bir öğrencinin Heimlich manevrasıyla başka bir öğrencinin hayatını kurtarmasıyla ilgili,” dedi Kellen.

Chris bir sonrakine baktı. “Amerika Birleşik Devletleri, kadınlara hitap etmek için kurulmadı. Beyaz erkekler için beyaz erkekler tarafından inşa edildi. Mirasımızı hatırlamanın ve geri

* *Don’t Tread On Me*. Tarihi bir Amerika bayrağının üzerine yazılı cümledir. (ç.n.)

kalanlara hizmet etmek için burada olduklarını hatırlatmanın zamanı geldi.” Gördükleri karşısında güldü. “Bu adam annesinin bodrumunda yaşayan bir tipe benziyor.”

“2 Ağustos gecesi neredeydiniz?” diye sordu Kellen.

Chris’in kaşları alnına kadar yükseldi. “Kahretsin. Gerçekten annesiyle mi yaşıyormuş? Yemin ederim bunu onu öldürdüğüm için bilmiyordum. Dünyada yaşanan her şey hakkında kendi fikirlerini bildirmenin gerekli olduğunu düşünen bu tür insanları -bu terimi geniş anlamda kullanıyorum- tanıyabiliyosun.”

“2 Ağustos gecesi neredeydiniz?” diye tekrar sordu Kellen.

Chris fotoğrafları birer akrepmiş gibi bırakıp bir ajanda çıkardı.

“Görünüşe göre, saat altıya kadar buradaki kurgu odasındaydım. Oğlumun futbol maçına gitmek için yola çıktım. Bura dönerken yolda *Popeyes*’e uğradım ve saat ona kadar tanıtım çekimi yaptım. Sonra eve gittim, iki bira içip karımla birlikte kanepede *Outlander* izlerken uyuyakaldım.”

Kellen herhangi bir şey söylemeyince Chris’in alnından ter boşaldı.

“Peki ya 7 Ağustos günü gündüz neredeydin?” Riley eğlenceye ortak olmak için sordu.

Kellen’in da onayladığını hissetti.

“Buradaydım. Ben hep buradayım,” derken etrafındaki kaos gösterdi. “Sabah beşten ona kadar stüdyodaydım. Sonra akşam altıya kadar normal bir iş günüydü.”

“Tamam,” dedi Kellen.

“Tamam derken ‘Tamam sana inanıyoruz’ gibi mi, yoksa ‘Yakalama emri geliyor’ gibi mi?”

“Tamam, mazeretin kolayca doğrulanabilir,” diye yanıtladı Kellen. “Devam edelim. Son zamanlarda personelinizden tehdit alan oldu mu?”

Chris ellerini açtı. “Biz haberciyiz, dostum. Herkes bizden nefret ediyor.” Yorum çıktıklarını işaret etti. “Her gün bu boktan

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

şeylerle uğraşıyoruz. Birine en ufak bir gizlilik verdiğiniz anda korkunç bir insana dönüşüyor. Ninem internette Papa'yı tehdit etse şaşırmam."

"Peki ya tuhaf kargo paketleri?" diye sordu Riley.

Chris güldü. "Nasıl tuhaf?" Ona işaret etti. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Burada çalıştın. Griffin zevksiz takipçilerinden haftada en az iki tane iç çamaşırı alıyor. Bella hayranlarından evlilik teklifleri, mücevherler ve bedava kıyafetler alıyor. Sadece geçen ay polis çağırmak zorunda kaldığımız iki şüpheli kutu oldu. Biri, hasarlı bir kuru makyaj şampuanı kargosu çıktı. Diğerinde ise ahmağın biri kabartma tozunu poşetleyip 'Amt-rak' tarafından zehirlendiğimizi' iddia eden bir notla birlikte göndermiş."

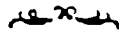
Chris'in bu seferki gülüşü, sınıra yakın olmaya alışmış bir adama aitti.

"Peki şaka paketleri yok mu?" Riley ayrıldığından beri Kanal 50'de işleri daha da kötüleştirecek neler yaşandığı merakıyla üsteledi.

"Nasıl şaka paketleri? Penis şeklindeki sakızlı şeker paketleri gibi mi?"

"Bilmemiz gerekiyor," dedi Kellen. "Personelinizden bazılarıyla konuşmak istiyoruz. Çevrimiçi tehditlerin hedefi olmuş herhangi biriyle. İnternet hesaplarınızla ilgilenen herkesle."

Chris elindeki panoya bir göz attıktan sonra onu omzunun üzerinden arkaya attı. "Elbette. Neden olmasın. Kimin bir programa bağlı kalması gerekir ki? Lanet olsun." Masadaki telefonunu aldı. "Hudson, gidip herkese kahve alabilir misin? Siz de bir şey ister misiniz?"

Riley: *Fırsattan istifade beni işe aldığın ve artık bu küflü, ruh emici cehennem çukurunda çalışmak zorunda kalmadığım için sana teşekkür etmek istedim.*

* ABD'nin hükümet tarafından finanse edilen demiryolu işletmesidir. (ç.n.)

Nick: *İyi gidiyor, ha?*

Riley: *Ruhumun öldüğünü hissediyorum.*

Nick: *Daha sonra "ruhunu" canlandırırım. "Ruh" derken ne kastettiğimi biliyorsun. Ben de Rupley'nin ikinci kuzeninin nehir kenarındaki kulübesine bakmaya gidiyorum.*

Riley: *Ruhum ve ben sabırsızlıkla bekliyoruz. Sence Rupley orada mı?*

Nick: *Hayır. Ama Jimmy amcanın biraz balık kokusu alması için Jeep'ini alıyorum.*

17 Ağustos Pazartesi, 09:24

“Kremalı soğuk demleme kahve?”

Riley, cılız ve sakar Hudson’ın uzattığı karton kahve bardağını aldı. Genç adam büyük boy gözlük takıyordu. Dar pantolonu, gözle görülür çoraplarıyla *hipster*’la inek arasında bir yerdeydi.

“Teşekkürler.”

“Ne demek. İşim bu,” dedi Hudson neşeyle. Ardından konferans salonundan sekerek çıktı.

Ahhhh ah yeniden genç ve saf olmak, diye düşündü Riley.

“Bu Chance Banks, Kanal 50’nin avukatlarından biri.” Chris onları şakakları kırışmış, iki bin dolarlık bir takım elbise giymiş olan orta yaşlı beyaz bir adamla tanıştırdı. “Görüşmele-re o da katılacak.”

Chance Banks para ve çok pahalı bir parfüm kokuyordu. Halıdan gelen gizemli küflü kokuyu bastırdığı için Riley fazla aldırmadı.

Burnu seğirdiğinde psişik eğitim kampındaki anı hatırladı. Burt’ün uzun otların arasında koştuğunu görüyor, havadaki çürüyen yol leşleriyle çöplerin tatlı kokusunu alıyordu.

Birden yıpranmış halının, bantlanmış sandalyelerin olduğu konferans salonuna geri döndü.

* Giyim, sanat ve politikaya dair ana akım sayılan her şeyi reddeden alternatif zevklere sahip kişilerdir. (ç.n.)

“İlk olarak Valerie Edmonds, sabah programı sunucusu,” dedi Chris.

Valerie spor kıyafetleriyle odaya girdi. Makyajını çıkarmış, koyu renk saçlarını düşük bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı.

Valerie iki kurbanı da tanımıyor, internetteki yorumları hiç okumuyordu. Bu yüzden Riley bunun sağlıklı bir davranış olduğunu düşündü.

“Bakın. Ben kendini ciddiye alan ve seks bebekleri gibi giyinmeyen, sabah haberlerinde çalışan siyah bir kadıyım. Elbette tehdit alıyorum.”

“Çoğu yazım yanlışlarıyla dolu, üstelik en fazla beşinci sınıf dilbilgisi seviyesinde,” diye ekledi Chris. “Ekibimizin ciddi bulduğu tehditleri yetkililere iletiyoruz.”

“Kaç tane tehdit iletiyorsunuz?” diye sordu Riley.

Chris gözlerini kısarak tavana baktı. “Çok değil. Belki haftada sekiz veya dokuz tane.”

“Tehditlerle ilgili soruşturmalardan bir şey çıktı mı hiç?” diye sordu Kellen.

“Siz söyleyin. Buradan bakınca işlem gören tek şey, Gizli Servis’e iletilen ifadelermiş gibi duruyor. Eğer sıradan bir insan hakkında konuşan sıradan bir insansanız, birileri avukat tutana kadar hiçbir tepki görmeden internette istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz.”

“Bu insanların kim olduklarını ve nerede yaşadıklarını bulmak zor değil,” dedi Chance. “Ancak internette bu şekilde davranan kişilerin çoğunun dava açmaya değecek bir şeyi yok. Genellikle yasal işlem başlatmaya değip değmeyeceğine karar veriliyor.”

Pekâlâ, bu iç karartıcıydı.

Kellen Valerie’yi bırakmadan önce birkaç standart soru daha sordu.

“Sıradaki Armand Papadakis,” dedi Chris panosuna bakarak.

Riley onu Kanal 50’deki günlerinden hatırlıyordu. Yüzünde

her zaman bir gülümseme, gömleğinin cebinde bir paket *Twizzlers** olan posta odası şefiydi.

Ancak bir elinde tuvalet pompasıyla odaya giren adam gülümsemiyordu.

“Bu pastalı sürpriz bir doğum günü partisi olsa iyi olur.”

“Bütçe kesintileri nedeniyle artık personele doğum günü partisi yapmıyoruz,” diye hatırlattı ona Chris. “Doğum günün kutlu olsun.”

Armand iğrenç bir şapırtı sesi çıkararak pompayı masaya yapıştırdı. “O zaman tıkalı bir tuvaletten daha önemli olan ne?”

“Sen posta odası şefi değil miydin?” diye sordu Riley.

“Evet. Sonra aynı zamanda baş hademe ve dinlenme odasındaki otomatlar için çöp siparişi vermekten sorumlu kişi oldum.” Pompanın yanına oturdu.

“Burada bazı bütçe kesintileri oldu,” diye açıkladı Chris. “Hepimiz bazı ayarlamalar yapmak zorunda kaldık.”

“Bu pis bir yalan. Sinsi Surat ve evlendiği o yüksek basınç sistemi, kabarık zamlar aldı. Geri kalanımız mahvoldu.”

Chris pantolonunun cebinden bir şişe *Pepto Bismol*** çıkarıp höpürdeterek içti.

“Şimdi sahiplendirme bölümlerinden sonra köpek sidiği temizliyorum. İnsanların internette Rus casus robotlarına dönüşmesini izliyorum,” diye ekledi Armand.

“Bot hesaplardan bahsediyor,” diye araya girdi Chris.

Armand duraksamadan devam etti. “Danışmadaki adamı tanıyor musun? Telefonlara bakıyor, saat altı haberleri için metin yazıyor ve *Günaydın Harrisburg* için saç stilistliği yapıyor. Kirasını ödeyebilmek için de hafta sonları barmenlik yapıyor.”

“Burada neler oldu böyle?” diye sordu Riley.

“Griffin Gentry babasını araya sokup bize on tam zamanlı işe ve tüm bakım bütçemize mal olan tatlı bir sözleşme uzatma pazarlığı yaptırdı,” diye açıkladı Chris.

* *Y&S Candies Inc.* tarafından meyan köküyle üretilmiş bir şekerdir. Kablo şeker olarak da bilinir. (ç.n.)

** Mide rahatsızlıkları için kullanılan bir tür ilaçtır. (ç.n.)

“Bu binada her şey öyle hızlı dağılıyor ki, bir gün binanın tamamı çökecek. O gün geldiğinde geri kalan her şeyi ben yakacağım,” dedi Armand.

“Size merkezin mali durumunu ya da gelecekteki kundaklama planlarınızı kolluk kuvvetleriyle tartışmamanızı tavsiye ederim.” Avukat, *Candy Crush* oyunundan başını kaldırmadan onları uyardı.

Armand birden suçlu göründü. “Bu Bay Gentry’nin üstü açılabilir arabasına kimin kaka yaptığıyla ilgiliyse, avukat istiyorum.”

“Bu bir cinayetle ilgili, kakayla değil. Ayrıca burada bir avukat var,” diye belirtti Chris.

Sohbetin kontrolünü tekrar ele almaya çalışarak, “Bay Papadakis,” diye başladı Kellen. “Stüdyoya gelen herhangi garip bir paketten haberiniz var mı?”

“Pisuvvarları temizlemek, postaları düzenlemek ve *Book Face*’le küçük mavi kuş hesaplarını takip etmek için maaş kesintisi aldım. Şimdi de gelen her paketin içinde ne olduğunu tahmin etmemi mi istiyorsunuz?” Armand haklı olarak öfkelenmişti.

“Twitter demek istiyor,” diye ekledi Chris yardım etmek için.

“Bay Papadakis, eğer stüdyoda herhangi biri bir şaka paketi alırsa, bunu bilmemiz gerekiyor.” Kellen masaya bir kartvizit bıraktı.

Armand karta çatık kaşlarla baktı. “Yapılacaklar listeme eklerim. Şimdi izninizle, değiştirmem gereken pisuvar tabletleri var.”

“Sıradaki kim?” diye sordu Kellen.

“Merhaba!” Cıvı cıvı bir ses duyuldu.

“Biri beni öldürsün,” diye mırıldandı Riley. Muhtemelen Armand’ın iki aylık maaşından daha pahalı olan on iki santimlik ince topuklu ayakkabılarıyla Bella odaya girdi.

Bir anaokulu çocuğuyla konuşurmuşçasına, “Bella, otur lütfen. Bu nazik insanların birkaç sorusu var,” dedi Chris.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Bella oturmak yerine masanın etrafından dolaşıp Kellen'a sarıldı. "*Seni dün akşamki seanstan hatırlıyorum. Düşüncelere dalmıştın!*" Hafifçe Kellen'ın burnunu dürtünce Riley'nin içtiği kahve boğazına kaçtı.

Sonra kollarını açarak Riley'ye döndü. "Merhaba! Ben Bella!"

"Ciddi misin?"

Gözlerini kapatarak, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı Chris.

"Bayan Goodshine, sanırım Riley Thorn'la zaten tanışıyor-sunuz," dedi Kellen.

"Birkaç kere tanıştık," diye mırıldandı Riley.

"Bayan Thorn, neden gidip şu şeye bakmıyorsunuz?" Kellen başıyla kapıyı işaret etti. "Buradan uzakta."

Mesaj alınmıştır. "Evet. Tabii. Bunu yapabilirim." Bella'nın açık kollarından kaçarak hızla kapıdan çıktı.

Boğazında düğümlenen öfke çılgınlığını atmadan kadınlar tuvaletine kadar gelmeyi başarabildi. Lavabonun altındaki çöp kutusuna bir tekme attı. Çöp kutusunun çoktan devrildiğini görünce sinirini çıkarmak için kaç çalışanın buraya geldiğini merak etti.

Telefonu çaldı, arayan Jasmine'di.

"Bugün bana gündüz içmesine gideceğimizi söyle," dedi en yakın arkadaşı selamlaşmadan.

"Psişik olanın ben olduğumu sanıyordum ama az önce aklımı okudun."

"Bak sen şuna, psişik şakaları yapıyorsun."

Riley tekmelenmiş çöp kutusuna baktı. "Evet, aferin bana. *Senin* neden öğleden önce alkole ihtiyacın oldu?"

"Az önce mahkemede *iğrenç bir torun bozuntusunu* deştim."

Cümlelerin bir kısmını bağırarak söylemesine bakılırsa, Riley arkadaşının karşı tarafla aynı anda mahkemeden çıktığını tahmin etti.

"Güzel. Arabasını parçalamamaya çalış, olur mu?" Griffin,

Riley onu çıplak bir Bella Goodshine'la bastıktan sonra düğün fotoğrafıyla burnunu kırdığı için açtığı davayı kazandığında, Jasmine adliyeden çıkmış ve doğrudan engelli park yerine park etmiş olan Griffin'in arabasına çarpmıştı.

"İşte bu yüzden gündüz içmesi yapacağız. Böylece onun *aptal yüzünü* dağıtmam! Ne zaman bana gelirsin? Margaritaları yapmaya başlarım."

"Şu an Kanal 50'deyim."

Kısa bir süre kaygı verici bir sessizlik oldu. "Tekila aşkına, neden oradasın? Bir dakika! Griffin öldü mü?"

"Hayır. En azından henüz değil. Resmi bir polis işi için buradayım."

"Pekâlâ kısa kes ve derhal buraya gel. Bugün Rasmine Gündüz İçmesi Partisi yapıyoruz. İnsanların *bencil, küçük penisli pislikler* olduklarını unutacağız!"

Riley telefonu kapattığında görüşmelere devam edecek kadar kendini iyi hissettiğini düşündü. En azından koridora çıkana kadar aklından geçen buydu.

"Vay, vay, vay. Eski eşim de buradaymış."

Riley yavaşça arkasını döndüğünde Griffin'in onu şehvetle süzdüğünü gördü.

"Ne istiyorsun, Griffin?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Göğüsleri mi büyümüş?

İğrenç. Eski kocası açıkça göğüslerine bakıyordu.

Birden Armand'a, onun arabasına kaka yaptığı için doğum günü pastası almak istedi.

"Göğüslerime bakmayı kes."

Griffin ellerini havaya kaldırdı. "Ben yakında evli bir adam olacağım."

"Bella'nın göğüslerine bakmaktan daha fazlasını yaptığında da evli bir adamdın."

"Riley, sana bunu açıkladım. Ben bir erkeğim. Erkekler görsel yaratıklardır. Çekici bir kadın gördüğümüzde yüzyılların DNA'sıyla savaşmanın bir anlamı yok. Bunu kabul etmelisin."

“Bütün erkekler böyle değildir, seni evrimleşmemiş amip.”

Griffin küçümsemeyle baktı. “Elbette hepimiz böyleyiz. Aksini söyleyen henüz yakalanmamıştır.”

“Götün tekisin.”

“Göt demişken, seninki bu pantolonda harika duruyor. *Squat* mı yapıyorsun?”

“Göğüslerim, kığım ve kalan her şey artık seni ilgilendirmiyor. Erkek arkadaşımın kamera karşısında yüzüne tekrar yumruk atmasını istiyorsan o başka.”

Griffin dudak büktü. “Sana iltifat ediyorum. Neden kadınlar artık içten bir iltifatı kabul edemiyor? Bu çağda, daha fazla ezilen bir grup görmedim sadece ka...”

“O cümleyi bitirirsen seni buna pişman ederim.”

“Bak. Savaşmak zorunda değiliz. Sen mutlusun. Ben mutluyum. Düşman olmamıza gerek yok.”

“*Arkadaş* mı olmak istiyorsun?” Kelime resmen boğazında düğümlendi.

Griffin başını arkaya atarak güldü. “Ah, şapşal kız. Hayır. Tabii bazen sevişen arkadaşlar olmaktan bahsediyorsan o ayrı.”

Riley aptal yüzüne bir tane vurmamak için kollarını kavuşturdu. “Bazen sevişen arkadaşlar mı?” diye tekrar etti.

“Evliliğimizin yürümemiş olması, anlaşılmaya varamayacağımız anlamına gelmez.” İnce parmaklarını Riley’nin kolundan omzuna doğru sürükledi.

Ahmakların düşüncelerini her zaman net bir şekilde duyardı.

Griffin onu çıplak hayal ediyordu.

Riley elini tutup sahte bir gülümseme takındı. Griffin bunun iyi bir işaret olduğunu düşünerek bir adım daha yaklaşarak dudaklarını ıslattı.

“Griffin?” dedi Riley tatlı bir şekilde.

“Evet?”

“Eğer bir daha bana dokunursan parmaklarını koparır ve burnunun içine öyle bir sokarım ki, çıkarmak için ameliyat olman gerekir.”

Griffin geri çekildi. “Tehdide gerek yok. Sadece cömert bir teklif sunuyordum.”

“Beni ortak bir iş arkadaşımızla aldatan, ardından beni kovduran ve haklı olarak burnunu kırdığım için bana dava açan eski kocam, benimle kaçamak bir ilişki yaşamayı teklif ediyor.” Sesinin yükselmesi, küçücük odadaki birkaç kafanın onlara doğru dönmesine neden oldu. “Bu cömert bir teklif değil.”

Griffin dikkat çekmeye, yaptıklarının yanına kâr kalmasına fazlasıyla alışkındı. Bu yüzden onu susturmaya bile zahmet etmedi.

“Hadi ama, Riley. İyi bir ikiliydik. Hatırlamıyor musun? Ben hatırlıyorum. Özlüyorum. Bizi özlüyorum. Yani, seninle evli olmayı değil. O kısım berbattı. Gerçekten mantıksız beklentilerin vardı.” Güldü. “Ama eskiden dilinle yaptığın o şeyi özl...”

Riley ona tokat atmadı. Kravatından tutarak kendisine yaklaştırdı.

“Saldırganlığını çekici buluyorum,” diye mırıldandı Griffin. “Daha sert asıl.”

“Beni iyi dinle seni yeteneksiz, hayatı buna bağlı olsa bile orgazmdan anlamayan bok çuvalı. Eğer benimle *bir daha* bu şekilde konuşursan, koşa koşa o şen şakrak müstakbel gelinine gidip her şeyi anlatırım. Sonra da senin hayatını mahvetmesi için bir avukat tutmasına yardım ederim.”

“Selam, tatlım!”

“Bella, bebeğim!” Hırıltılı sesiyle Riley’nin elinden kurtuldu. Yüzü kıpkırmızıydı. “Ne zamandır oradasın?”

Bella’nın upuzun kirpikleri koridorda bir esinti yaratacak kadar sertçe kırışı. “Bilmem,” dedi kıkırdayarak. “*Sen* ne zamandır oradasın?”

Şu an Riley’nin dünyanın başka bir yerinde olmaya ihtiyacı vardı. Fiziksel olarak bu ikisiyle aynı ortamda bulunmaya dayanamazdı.

“Bay Gentry,” dedi Kellen kapıda belirerek. “Birkaç dakika-

nızı ayırabilir misiniz?” Riley’ye doğru bir bakış attıktan sonra başını salladı. *Git buradan, Thorn. Bir cinayete daha vaktim yok.*

“Seni lobide bekliyorum,” diyen Riley hışımla yanlarından ayrıldı. Tüm öfkesiyle lobiye girince olduğu yerde kalakaldı.

“Bayan Penny?”

Gazete, komşusunun yüzünü örtmek için tekrar yukarı çıktı.

“Sizi spor sayfasının arkasında görebiliyorum,” dedi kuru bir sesle.

Bayan Penny isteksizce gazeteyi bıraktı. “Ben olduğumu nasıl anladın?”

“Çünkü mor saçlarınızı gördüm. Ayrıca yüzünüzü. Burada ne yapıyorsunuz?”

“Kim? Ben mi?” Kendini işaret etti.

“Evet, siz. Neden takım elbise giydiniz?”

Bayan Penny’nin üzerinde kalın vatkaları ve kruvaze ceke-tinde pirinç düğmeleri olan ince çizgili bir takım vardı. Ortopedik ayakkabıları ise rugandı.

“Belki de iş başvurusu yapıyorumdur,” diye mırıldandı kadın.

Riley’nin burnu seğirdi. “Belki de beni takip ediyorsunuzdur.”

“*Jedi* zihin oyunlarını* üzerimde kullanman hiç adil değil!”

Telefonun mikrofonunu kapatarak, “Siz ikiniz bunu dışarıda konuşabilir misiniz?” diye tısladı danışmadaki adam. Riley diğer uçtan birinin bağırdığını duyabiliyordu.

“Elbette. Kusura bakmayın. Hadi gidelim, Stabby McGee.”

Bayan Penny sandalyeden kalktı, topallayarak Riley’nin arkasından dışarı çıktı.

“Beni ne zamandır takip ediyorsunuz ve neden?”

Bayan Penny ıslanmış bir sandviç artığını bastonuyla dürterken yüzünü astı. “Seni takip edip yakalanmadığım tüm zamanlar için takdir edilmem gerekiyor. Bir medyumu gözetlemek hiç adil değil.”

* *Star Wars* evreninde kişinin telepatik zihin yeteneklerine sahip olmasını sağlayan bir güçtür. (ç.n.)

Riley o an anladı. “Sizi peşime düşmeniz için Nick tuttu.”

“Boşuna canını sıkma. Çocuk tüm o vurulma olayından sonra biraz aşırı korumacı davranıyor.” Komşusu bastonuyla bir ekmek parçası yakalayıp sokağa fırlattığında bir çift şişman güvercin sandviçin üzerine üşüştü.

“Beni Başkan Flemming’den beri mi takip ediyorsunuz?” Riley tiz bir çığlıkla sordu.

Ürken güvercinler bir tily ve dışkı bulutu içinde uçup gittiler.

“Belki,” dedi kadın inatçı bir şekilde. “Yaptığım tek şey bu değil. Nick aptal biri değil. Kimse kuşları besleyen yaşlı kadına bakmaz. Beni birkaç takip işinde kullandı. Seni sadece Santiago yanında değilken takip ediyorum.”

Birkaç cesur güvercin sandviçe geri döndü.

Riley şakaklarını ovuşturdu. “Kahve dükkânında bir kalabalığın ortasında kaldığımı böyle mi öğrendi?”

“Şey, bir de telefonunu takip ediyor.”

“Ne yapıyor?” Bu sefer güvercinler uçma zahmetine girmemi.

“Ne var? Bunu artık herkes yapıyor. Torunumun annesiyle babası da okulu asmadığından ve artık *Hot Topic*’in arkasında ot içmediğinden emin olmak için onu takip ediyor.”

“Evet çünkü reşit değil, ayrıca onlar ailesi,” diye bağırdı Riley. “Ben yetişkin bir kadını ama erkek arkadaşım beni takip ediyor.”

“Bunu seni korumak olarak görmeyi tercih ediyor. Takip etmenin ağır para cezaları, hatta olası hapis cezası var,” diye açıkladı Bayan Penny.

“Yani ne yapıyorsunuz? Beni takip edip ona rapor mu veriyorsunuz?”

Bayan Penny omuz silkerek bir güvercinin bayat bir peynir parçası için verdiği mücadeleyi izledi. “Onun gibi bir şey. Söy-

lemeden edemeyeceğim, senin gibi görünen ve psişik yetenekleri olan genç bir kadın için hayatın oldukça sıkıcı.”

Riley alınmıştı. “Pardon? Bu yaz vuruldum ve birkaç kötü adam yakaladım. Bunun neresi sıkıcı?”

Bayan Penny ellerini havaya kaldırdı. “Sadece belirtiyorum. Nicky Santiago gibi bir adam buldun, hâlâ her akşam bir grup yaşlıyla birlikte akşam yemeğini erkenden yiyorsunuz. Siz ikiniz evdeki yaşlılar gibi davranıyorsunuz.”

Riley komşusunu yapay yakasından yakaladı. “Sıkılmış mı? Böyle mi söyledi? Daha fazla heyecan mı istiyormuş?”

Bayan Penny ellerini itti. “Sakin ol, deli kız. Sadece ikinizin de yaşlı bunaklar gibi davrandığınızı söylüyorum. Beş yaş daha genç olsaydım, otuzlu yaşlarımın eklem hareketliliğine sahip olsaydım ve yanımda Santiago gibi bir adam olsaydı? Oturma odasına bir seks salıncağı kurardım. Bilmem anlatabildim mi?”

Bayan Penny ne demek istediğini gayet net anlatmıştı.

“İyy.”

“Gençlik aptallarda boşa harcanıyor. Ee, şimdi nereye gidiyoruz?”

“*Birlikte* bir yere gitmiyoruz. *Siz* eve gidiyorsunuz.”

Bayan Penny saatine baktı. “Olmaz. Patron bugün dört saat için ödeme yaptı. Ayrıca artık beni öğrendiğine göre, sizinle gelebilirim.”

“Bu durumdan hiç memnun değilim.”

“Bunu da raporuma eklerim.”

Lobinin dengesiz havalandırmasına döndüklerinde, “Burada bekleyin,” dedi Riley.

Binanın derinliklerine doğru ilerleyip bulduğu ilk boş odaya girdi. Danışmayı aradı.

“Affedersiniz,” dedi Riley. “Lobideki yaşlı kadın biraz... tuhaf görünüyor. Şeker hastası olabileceğinden ya da kafasının karışmış olabileceğinden endişeleniyorum. Bir iş görüşmesi

yapmak için geldiğini söyledi ama seksen yaşlarında, üstelik kendi kendine mırıldanıp duruyor.”

“Bilgi için teşekkürler. Muhtemelen sokağın aşağısındaki Altın Yıllar Bakımevi’nden çıkıp gelmiştir,” dedi danışmadaki adam. “Ben yetkilileri ararım.”

“Harika! Teşekkürler,” diyen Riley telefonu kapattı.

“Bu da neydi?” Koridora geri döndüğünde Kellen sordu.

“Ah, sadece eski bir işin icabına bakıyordum.”

17 Ağustos Pazartesi, 11:26

Jasmine Patel, şehrin muhteşem manzarasına ve çatı katı bahçesine sahip iki yatak odalı gösterişli bir dairede yaşıyordu.

Kellen aracını yanaştırdığında Jasmine elinde bir sürahi margarita karışımıyla kaldırımda bekliyordu.

Riley araçtan inerken Kellen kaldırıma doğru seslendi. “Bu yaptığınız kamuya açık alanda içki içmek sayılır, Bayan Patel.”

“Öyleyse tutuklayın beni, dedektif,” diye karşılık verdi Jasmine.

“Beni kışkırtma.”

Jasmine ona öyle bir bakış fırlattı ki, bu bakış daha küçük bir adamı yakabilirdi. Polis sadece ukala bir sırtışıla yetindi.

“Güle güle,” diye tersledi Jasmine.

Kellen iki kadına küçük bir selam verdikten sonra kaldırımdan hızla uzaklaştı.

“Gösterişçi,” diye mırıldandı Jasmine. Karışımı sallayarak Riley’ye döndü. “Nasıl geçti?”

“Aslında bütün bir sabahı hiçbir konuda zerre bilgisi olmayan insanlarla görüşerek ve bazı duygusal yaralarımı yeniden açarak harcadık.”

“Hadi şu tekilaya kim olduğumuzu gösterelim o zaman.”

Jasmine’in dördüncü kattaki dairesi modern, bir o kadar kadınsıydı. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden Harrisburg

şehir merkezi çok iyi görünüyor, beton zemine güneş ışığı vuruyordu. Geniş minderli ve rengarenk yastıkların dizildiği iki beyaz kanep, küçük gazlı şöminenin önünde karşılıklı duruyordu.

“İç tasarım konusunda bu kadar iyi bir zevke sahip biri nasıl oluyor da böyle berbat erkeklerle çıkabiliyor?” diye merakla sordu Riley.

Jasmine metal pipetli büyük bir kavanoz uzattı. Kavanoz ağzına kadar margarita karışımıyla doluydu.

“Patel kadınlarının laneti bu.”

“Ama baban harika biri,” diye belirtti Riley. İçkisinden büyük bir yudum alarak buz gibi alkolün boğazını rahatlatmasına izin verdi.

“Tüm Basil-Thorn kadınları psişik. Tüm Patel kadınları ise o kişiyi bulana kadar birkaç korkunç erkeği sistemlerinden atmak zorunda.”

“Sisteminin sıfırlanması için daha kaç tane kaldığını düşünüyorsun?” diyerek alay etti Riley.

Jasmine dilini çıkarıp koltuklardan birine yığıldı. “Neredeyse yarım düzine daha. Sticks Strubinger, beni grubunun başçısıyla tanıştırdı. Önümüzdeki hafta sonu *drag** yarışlarına gitmek için randevulaştık. Sonunun korkunç olacağını şimdi söyleyebilirim.” İpeksi siyah perçemlerini havalandıran bir nefes verdi. Saçları mükemmel bir düzenle tekrar alnına düştü.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” Riley hep tercih ettiği karşı koltuktaki yerini aldı. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıp ayak parmaklarını kalın, yumuşak halıya geçirdi.

“Neyi?”

“Saçların nasıl böyle sihirli bir şekilde yerine geliyor? Bir çeşit gizli ürün mü kullanıyorsun? Hintlilere özgü bir şey mi bu? Yoksa kişisel bakım konusunda inanılmaz derecede yetenekli misin?”

* İki taşıtın kısa ve düz bir pistte yaptığı yarış türüdür. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Jasmine margarita kavanozuna bakarak gözlerini büyüttü. “Heyyy! Hadi saçlarını yenileyelim!”

Riley inledi. “Neden olması gerekeni yapan doğal ve harika saçlara sahip olamıyorum? Herkesin gözüne düzgün görünmesi için neden on sekiz adımlık bir süreç gerekiyor?”

“Kızım, kimsenin doğuştan harika saçları yoktur. Kimse yataktan kalkıp saçma bir tarak sürünce *selfie* çekecek kadar güzel görünemez. Herkesin çaba göstermesi gerekir. Yani yalnız değilsin.”

Riley her zaman “eh işte” olarak gördüğü kahverengi saçlarından bir tutam aldı. Bella’nın otuz kiloluk saç kaynaklarını düşündü.

“Sence bana sarı saç yakışır mıydı?”

“Hayır. Ama parlak kestane rengi hafif bir röfle ve takma kirpiklerle bomba gibi olursun.”

“Ben gelmeden ne kadar içtin?”

“Sadece bir sürahi. Hadi gel. Bakalım nasıl bir sihir yapabiliyorum.”

Bazı kadınlar komik sözler yazılı tişörtler biriktirirdi. Bazıları ayakkabı, çanta ya da Pinterest’te asla yapamayacakları tarifler toplardı.

Jasmine güzellik ürünleri toplardı.

“Buraya her geldiğimde kendimi *Ulta*’ya girmiş gibi hissediyorum,” dedi Riley. Beyaz mermerli banyoda, makyaj masasının çekmecelerinden birine göz atıp bir sürü far paleti buldu.

“Öncelikle,” dedi Jasmine. Ciddileşmişti. “Nasıl bir görünüm istiyoruz?”

Riley margaritasını höpürdeterek yudumlarken düşündü. En iyi arkadaşı bu baştan yaratma işlerini tuhaf bir şekilde spesifik imgelerle oluşturmayı seviyordu. “Bella Goodshine, onu aptal kocamla seks yaparken yakalamama ve aptal kocamın burnunu düğün portremizle kırmama rağmen beni tanıyamadığı için on iki saat içinde ikinci kez kendini bana yeniden tanıttı. Sonra da

ateşli özel dedektif erkek arkadaşımın telefonumu izlediğini, hatta beni takip ettirdiğini öğrendim.”

Jasmine dudaklarını büzdü. “Ameliyatla taşaklarını almaya gelen unutulmaz bomba gibi hatunlar nasıl?”

Bu kulağa iyi geliyordu.

“Griffin Gentry domuzun teki ve sen dudaklarını yanlış büzüp duruyorsun,” diye ısrar etti Jasmine. Allık ya da bronzlaştırıcı gibi bir şeyi yanaklarına sürebilmek için Riley’nin yanaklarını parmaklarının arasına sıkıştırdı. Sarhoşken bile mükemmel makyaj yapıyordu.

“Nasıl yanlış büzüyorum?”

“Ağzı kapalı ördek dudağı yapmaya çalışıyorsun. Yanaklarının çukurlarını göstermek için ağzı açık bir ördek dudağı yapmalısın.”

“Tüm kadınlar bunu doğuştan biliyor mu?” Riley yansımasını daha net görebilmek için bir gözünü kapatıp açık ve kapalı ağızlı ördek dudakları yapmaya çalıştı.

“Neden sürekli saç ve kozmetik konusunun bir tür doğal yetenek olduğunu düşünüyorsun? Lanet olası iyi görünmek için lanet olası çok çalışmak gerekir.”

“Ben de senin sihirli güzellik genleriyle kutsanmış olduğunu ve bu nedenle kapak modeli gibi görünmek için çok çalışmana gerek olmadığını söyleyerek karşı çıkıyorum,” diye ısrar etti Riley. “Hah! Çıkmak!” Mermer makyaj masasının üstüne vurdu. “Kelime oyunu yapıyorum.”

“Sarhoşken aptalca kelime oyunları konusunda ne kadar tuhaflaştığını unutuyorum.”

“Sarhoş edici bir mizah anlayışım var.” Riley kendi şakasına gülerken burnuna margarita kaçtı.

Makyaj masasının üzerindeki telefonu çalsa da duymazdan geldi.

“Yine Nick arıyor,” dedi Jasmine ekrana bakarak. “Ona kocaman, seksi bir aptal olduğunu ve gidip sana pahalı bir şeyler

alması için onu bir daha görmek istemediğini söyleyecek kadar tekila içtin mi?”

“Yaşlı komşumu pantomimci ve *Working Girl* oyuncularını gibi giydirip beni takip ettirdiği için ona ne kadar kızgın olduğumu kelimelere dökecek kadar içmedim.”

Jasmine bronzlaştırıcı fırçasını bırakıp margarita kavanozunu aldı. “Haklısın. Onunla en az altı ay kesinlikle konuşmamlısın.”

“Seni seviyorum ama ikimiz de senden ilişki tavsiyesi alınmayacağını biliyoruz.”

“Doğru.”

“Telefonumu izlediğine göre buraya gelirse hiç şaşırmam. Ben de aklına sızmayarak mahremiyetine saygı göstermeye çalışıyordum. Tüm o çeşme olayı yüzünden hâlâ korktuğumu biliyordum ama normal bir insan gibi benimle konuşmasını beklerdim, beni takip ettirmesini değil!”

“İşte ilk hatan bu zaten. Erkekler normal değildir.”

“Hey! *Sen* çok güzel bir kadınsın,” dedi Riley fondöteni ona doğru sallayarak. “Bahse varım bir sürü sapığın vardır. Onlarla nasıl başa çıkıyorsun?”

“İyi olanları hukuki bir dille tehdit ediyorum.”

Riley’nin telefonu tekrar çalınca eline alıp Jasmine’e uzattı. “Nick’i de hukuki bir dille tehdit et!”

Jasmine başını sallayarak rimele uzandı. “Henüz değil. Sadece üç kere aradı. En az on üç cevapsız aramayla kıvranmayı hak ediyor.”

“*En kötüsü* ne biliyor musun?” dedi Riley.

“Seksen yaşındaki komşunuzun pantomimci gibi giyinip seni takip etmesinden daha mı kötü?”

“Tüm bunları, onunki gibi gamzeleri olan küçük bir kızı kucağında tuttuğu başka bir görüden *sonra* öğrendim.”

“Tüh. Nick’in baba olduğu bir görü mü gördün?”

Riley ağzında pipetle başını salladı. “Aynen. Ayrıca şunu söyleyebilirim ki, çok seksi bir baba.”

“Çocuk senin miydi?”

Riley omuz silerken makyaj temizleyiciyi yere düşürdü. “Bilmem. Sadece Nick’le gamzeli çocuğu görüp geri çekildim. Bu kadar ciddi şeyleri düşünmeye hazır değilim. Daha yeni çıkmaya başladık.”

“Birlikte yaşıyorsunuz,” diye belirtti Jasmine. “Zaten yeterince ciddi.”

“Evet ama ya gördüğüm başka birinin çocuğuysa? Ya başkasıyla güzel bebekler yapmak için beni terk ederse? Ya ben ölürsem ve o başkasıyla bebek yaparsa? Belki gamzeli çocuk benim gamzeli çocuğumdur, bu da Nick’i aşırı korumacı bir aptal olduğu için affettiğim anlamına gelir.”

“Daha fazla alkole ihtiyacımız var,” diye karar verdi Jasmine.

“Bence de. Dışarı mı çıksak? Şu an çift görüyorum ama iki ben de iyi görünüyoruz,” dedi Riley aynadan kendine bakarken.

“Elbette ikiniz de iyi görünüyorsunuz! Çünkü ikiniz de güzelsiniz.”

“*Millworks*’e gidebiliriz. Bira bahçesindeki güzel kızlar oluru.”

“Ahhh. Yumurta dolmaları gerçekten çok iyi.”

“Yumurta dolması yemek için ne giysek?” diye sordu Riley. Bu sefer Jasmine’in telefonu çaldı.

Riley ekrana göz attı. “Bu Nick’in numarası. Şimdi de seni takip ediyor.”

Jasmine margaritasını sert bir hareketle bırakıp telefonunu aldı. Hoparlörü açtı. “Beni dinle, Nicholas Santiago. Arkadaşıma büyük bir özür ve ayaklarına kapanma borçlusun.”

Riley ona iki başparmağıyla onay verdi.

“Jasmine izin verersen, Riley ile ko...”

“Hayır! Ben Bayan Thorn’un avukatıyım, *benimle* konuşacaksın. Arkadaşıma ve müvekkilime pislik gibi davrandın.”

“Jasmine...”

“Konuşuyorsun ama dinlemiyorsun,” dedi Jasmine.

“Kaba olmana bayılıyorum,” diye fısıldadı Riley.

“Tamam. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Riley’nin bugün mavi saçlı komşusunu bulduğunda neler hissettiğini düşünmeni istiyorum...”

“Mor,” diyerek araya girdi Riley.

“Ne?” Jasmine ona baktı.

“Bayan Penny’nin saçları mor,” diye düzeltti Riley.

“Riley, beni duyabiliyorsan...”

“Kapa çeneni, Nick!” Riley ve Jasmine bir ağızdan bağırdılar.

“Riley’nin, eski kocasıyla onun nişanlısı tarafından aşağılandıktan sonra neler hissettiğini bir düşün.”

“Aşağılanmak biraz ağır bir kelime,” diye yakındı Riley. “Kurban gibi hissettiriyor.”

“Eski kocası ve onun nişanlısına nasıl *sinir* olduğunu,” diye düzeltti Jasmine.

Riley yine başparmağıyla onayladı. Kavanozun etrafında ağzıyla margaritasının pipetini kovaladı.

“Ürkütücü eski kocasının teklif ettiği...”

“Griffin ne yapmış?” Nick’in bağırışı mermerden sekerek Jasmine’in banyosunda yankılandı.

“*Teklif* işte,” diye tekrarladı Jasmine.

“Umarım uygunsuz bir teklif yapmaktan bahsetmiyorsundur, yoksa o küçük bok çuvalı ayağımı kışından çıkarmak için bir proktoloğa* ihtiyaç duyacak.”

“Aradan beş dakika geçmeden erkek arkadaşının kendisine çok az güvendiğini ve onu takip ettirmekle kalmayıp telefonunu da izlediğini öğrendi. Müvekkilimin ne hissettiğini düşünüyorsun?”

Duşakabindeki bankın üzerine uzanarak, “Ona biraz hukuki konuş,” diye tısladı Riley.

“Saçını bozma, bebeğim. Dışarı çıkacağız.”

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Nick talepkâr bir tavırla.

* Bağırsak, rektum, anüs hastalıklarının teşhis ve tedavisinde uzmanlaşmış cerrahi branşıdır. (ç.n.)

“Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim, ihzar emri,” diye homurdandı Jasmine.

“Yaşasın! Hukuki dil!”

“Müvekkilimi işini yaparken takip ettirdin ve bu onun işini yapmasını engelledi. Kendini nasıl savunacaksın?”

“Jasmine, sen iyi bir arkadaşınsın. Ama Riley’yle konuşmalıyım.” Nick patlamamaya çalışırken kullandığı o ses tonuna geçmişti.

“Hayır. Bugün Riley’yle konuşamazsın çünkü aptalın teki-sin. Onunla konuşmaya hak kazanmalısın.”

“Pekâlâ. Bu hakkı nasıl kazanacağım?”

“Haber veririm.” Jasmine başını duşa soktu. “Hadi gidip yumur-ta dolması yiyelim ve öğle arasındaki iş insanlarıyla flört edelim!”

Akıllıca davranarak Riley’nin telefonunu Jasmine’in evinde bırakıp *Millworks*’e yürüdüler ve bardaki taburelere oturdular.

“Sence bu kıyafetle telekız gibi mi görünüyorum?” diye sordu Riley. Ödünç aldığı çok kısa eteği aşağı doğru çekmişti-riyordu.

Jasmine biraz düşündükten sonra başını salladı. “Kesinlikle. Ama pahalı bir telekız.”

“Tamam. İyi o zaman,” dedi Riley. Taburesinin üzerinde dö-nerken neredeyse devriliyordu. “Şuna bak. Nick yok. Mor saçlı komşular yok. Ürkütücü ve kaba büyükanne yok. Yanına mı taşınısam, bunu her gün yapabiliriz.”

“Aman Tanrım. Aman Tanrım, Rye! Bu harika olur. Kendi *Sex and the City* dizimizi çekeriz.”

Riley ağzına bir yumurta dolması atıp yeni *Sex and the City* Samantha tarzı gardırobunu düşünmeye başladı.

“Riley.”

Arkasından gelen tanıdık boğuk ses neredeyse yumurtayı bütün olarak yutmasına neden oluyordu. “Bu Nick mi, yoksa sarhoş psişik görüleri mi görüyorum?”

* Adli makamlar tarafından, kişilerin kolluk gücüyle mahkemeye getirilmesini sağla-mak amacıyla verilen yazılı emirdir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Jasmine omzunun üzerinden arkaya baktı. “Bence Nick çünkü onu ben de görüyorum.”

“Bizi nasıl buldun? Sen de mi psişiksin? Derimin altına izleme çipi mi yerleştirdin?” Nick ona doğru uzanırken eliyle kendi üstünü aradı.

“Jasmine telefonu kapatmadı. Yumurta dolması ve iş insanları için buraya gelmeye karar verdiğinizde hâlâ telefondaydım.”

“Tüh,” dedi Jasmine. “Al bakalım. Bir fotoğrafımızı çek!” Nick’e telefonunu fırlatıp kollarını Riley’ye doladı. Riley bu sefer gerçekten taburesinden düştü ama Nick onu yere çarpmadan yakalayarak bara yasladı.

“Size bir içki ısmarlayabilir miyim?” Harika bir takım elbise giymiş, saçları takımından da güzel olan Asyalı bir adam Jasmine’e yaklaşıp dikkatini dağıttı.

“Zihnimi oku,” dedi Nick.

“Ne?” Riley ona odaklanmaya çalışıyordu.

Nick çenesinden tuttu. “Zihnimi oku, Thom.”

“Neden? Sen de mi kığım hakkında düşünüyorsun?”

Nick gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. “Tüm o aptalca şeyleri neden yaptığımı anlamamanın tek yolu, gerçekten kafamın içine girmen. O yüzden yap. Zihnimi oku.”

“Bu mahremiyet ihlalidir.” Riley burnunu çekti. “Ayrıca bazıların aksine, ben partnerimin mahremiyetine saygı gösteririm.” Bella gibi Nick’i burnundan dürtmeye çalıştı ama tutturamadığı için ağzından dürttü.

“Ben senin mahremiyetini ihlal ettim. Şimdi sen de benimkini edebilirsin. İlişkiler böyle yürür.”

“İçimde bu kadar tekila varken zihnini okuyabilir miyim, bilmiyorum.”

“Dene.”

“Off. İyi.” Gözlerini kapadı, bir an sonra birini açtı. “Sana iyilik borcum yok, biliyorsun değil mi? Seninle konuşmaya hazır olana kadar gitmeni söyleyebilirim.”

“Bunu biliyorum ve hak ettiğim halde henüz bunu yapmadığın için minnettarım.”

Bunun üzerine tekrar gözlerini kapatıp nasıl psişik olunacağını hatırlamaya çalıştı. Birkaç denemesinde hıçkırık tuttu ama sonunda kendini pamuk şekeri dünyasında buldu.

“Selam, çocuklar! Benim, sarhoş Riley. Nick zihnini okuyabileceğimi söyledi. Yani hadi bana orada neler olduğunu gösterin bakalım. Seks ve çim bakımıyla ilgili bir şeyler olabilir.”

Ya bulutlar ya da başı dönüyordu. Her türlü çok tatsız bir durum sayılmazdı.

Bu sefer bulutlar aralanmadı. Pastel renklerle kısmen gizlenmiş görseller yoktu. Yalnızca duygular vardı. Adrenalin, kırmızı bir öfke sisi ve korku dolu kalp atışları... Hız treninin ilk yokuşundaymışçasına midesi bulandı, ardından kendini serbest düşüşteymiş gibi hissetti.

Mavi bir su ışıltısı ve suyun içinde diz çökmüş bir adam vardı.

Nick çeşmedeyken onu suyun altında, deli bir adamın elleri boynuna dolanmış halde bulduğunda böyle hissetmişti.

Hapishane ve adalet, Riley’ye ihtiyacı olan huzuru vermişti ama bu Nick için yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Kanında sürekli akan şey buydu. *Bir daha olmaz. Bir daha olmaz. Bir daha olmaz.*

Riley olmaz.

Onu güvende tut. Ne pahasına olursa olsun.

Onu seviyorum.

Son aydınlanmayla birlikte bulutların arasından sıyrılıp bara doğru yığıldı. “Orada olan şey *bu* mu?” diye kekeledi iki Nick’e de bakarak.

“Evet. Sürekli.”

“Futbol skorları, kadınlar ve bira tercihleri gibi şeyler olduğunu sanıyordum.”

“Çok komik, Thom.”

Nick Santiago koruyucuydu, üstelik bir kez başarısız olduğunu düşünüyordu. Bu bedeli tekrar ödemek istemediği için güvenliğinin sorumluluğunu üstlenmişti.

“Benden sorumlu olmadığını biliyorsun, değil mi?” derken bir parmağıyla göğsünden dürtmeye çalıştı. Göğsünü kaçırıp boynuna isabet ettirdi.

“Benim yüzümden daha öğlen olmadan berbat haldesin.”

“Evet, tabii bir de Griffin aptal Gentry yüzünden. Beni manipüle etmeye kalktı. Sanki bir daha onun penisinin yakınına gitmeyi aklımdan geçirirmişim gibi.”

“Onu öldüreceğim,” dedi Nick.

Riley kıs kıs güldü. “Kızdığın zaman çok tatlı oluyorsun. Ama sürekli kızgın olmamalısın. İç organların falan için iyi bir şey değil.”

Nick derin bir nefes alıp verdi.

“Bana karşı sabırlı olmaya mı çalışıyorsun?” diye fısıldadı Riley.

“Evet.”

“Bu da çok tatlı. Her geçen dakika benim sinirim azalıyor. Bir dakika. Az önce aklın beni sevdiğini mi söyledi?”

Nick omuz silkti. “Muhtemelen söylemiştir çünkü seni seviyorum.”

Jasmine iş adamını terk etti ve arkasını dönerek restoranın her köşesinden dikkat çeken ağzı kapalı bir çığlık attı. “Seni seviyoouooooorr. Seninle gamzeli bebekler yapmak istiyoooooouorr.”

“Şey, gamzeli olmalarına gerek yok. Bu bir zorunluluk değil,” dedi Nick.

“Jas?”

“Ne oldu?”

“Az önce Nick Santiago beni sevdiğini ve istersem benimle gamzeli bebekler yapmak istediğini mi söyledi?”

“Evet!”

“Ayrıca şu an hem çok tatlı hem de domates gibi kıpkırmızı mı?” Riley ve Jasmine yüzünü daha yakından incelemek için eğildiler.

“Vay canına! Gerçekten kıpkırmızı. Sanırım utandı.” Jasmine parmaklarıyla Nick’in yüzünü dürttü.

Cüzdanını çıkarırken, “Pekâlâ. Benim yerime kendinizi utandırmadan önce ikinizi eve götürelim,” diye homurdandı Nick.

“Hesabımızı ödüyor! Bu çok romantik,” dedi Riley şehvetli bir iç çekişle.

“Bekle. O seni seviyorsa sen de onu seviyor musun?” diye sordu Jasmine.

“Tabii ki seviyorum,” dediği anda Nick başını kaldırdı. “Sadece bu fikre alışana kadar ona söylemek istememiştim.”

“Şimdi ona kesinlikle söylemelisin.”

“Ya bunu sarhoş olduğum için söylediğimi düşünürse? Yani insanlar sarhoşken bir sürü aptalca şey söyler.”

“Beş dakika önce Noel Baba’nın gerçek olmasını dilediğini, böylece Noel alışverişini kendin yapmak zorunda kalmayacağını söylediğin gibi mi?”

Nick gözlerini devirdi.

Riley başını salladı. “O aptalca değildi. Gayet zekiceydi.”

Nick kredi kartını cebine koyup barmenden özür diledi. Sonra kızları restoranın çıkışına yönlendirdi.

“Şimdi de karaokeye gitmeliyiz!” diye önerdi Jasmine.

“Evet! Nick, sen *Spice Girls* şarkılarını söyleyebilir misin?” Riley tüm ağırlığıyla ona yaslanmıştı. Birkaç dakika öncesine göre çok daha mutlu hissediyordu. Erkek arkadaşı onu sevdiği için aşırı korumacı bir aptal gibi davranıyordu. Doğru bir zamanda ve tekila yüzünden geçirmediği bir anda onu sevdiğini söyleyecekti.

“En iyi arkadaşım Riley’yi gerçekten sevseydin *Spice Girls* söylemeyi öğrenirdin,” diye mırıldandı Jasmine.

“Sarhoşken gerçekten çok güzelsin, Jas.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Sen de öyle, Rye. Çok güzelsin. Tüm o güzel makyajın olmasa bile.”

Nick ikisini *Jeep*’inin arka koltuğuna oturttu. “Başınıza dikkat edin, hanımlar.”

“Hadi çok zenginmişiz, Nick de bizim şoförümüzmüş gibi davranalım,” dedi Jasmine. “Ona ne diyelim?”

Riley uykusunu getirecek kadar uzun süre düşündü. “Hımm... şeye ne dersin... Nick!”

“Bizi karaokeye götür, şoför Nick!”

17 Ağustos Pazartesi, 17:17

Nick yatak odasının kapısını iterek açıp içeri girdi. Riley'nin en sevdiği televizyon programı *Hayatta Kalmayı Başardı*'nin izdiham sırasında güvende kalmanın doğru yolunu gösteren bir bölümü oynuyordu. Perdeleri tatmin edici bir sesle açtı.

“Off!” Kız arkadaşı yatağın ortasından yakındı. Bir koluyla yüzünü kapatmıştı. Diğer kolu ise başını omzuna yaslamış, Riley'ye hayranlıkla bakarken kuyruğunu yatağa vurarak sallayan Burt'ün altında sıkışmıştı.

“Günaydın, gün ışığı,” dedi Nick neşeyle. “Ne kadar akşamdan kalmasın?”

“Tanrım,” derken Riley'nin sesi çatlamıştı. “Gerçekten sabah mı oldu?”

O yangın merdiveninin üzerindeki pencereden süzülen güneşe ters ters bakarken Nick sırttı.

“Dalga geçiyorum, Thorn. Hâlâ pazartesi. Kahve mi, yoksa sporcu içeceği mi?”

“Hmm, kahve,” diye karar verdikten sonra esnedi. Burt bu fırsatı değerlendirerek ona Fransız öpücüğü verdi.

“İyy, kusacağım.” Riley inlerken köpeğin devasa kafasının üstüne bir dizi sulu öpücük konduruyordu.

Burt kuyruğunu daha hızlı sallamaya başladı. “Sanırım kö-

peğimiz sana âşık oldu,” dedi Nick kahve bardağını uzatırken. *Gatorade** şişesini de komodinin üzerine bıraktı.

“Hu huuu! Burty oğlum! Lily teyzen sana özel bir M-A-M-A hazırladı!” Lily’nin sesi aşağı kattan duyuldu.

Burt kulaklarını dikip kapıdan dışarı fırladı.

“Gezegendeki en şımarık köpek,” diye mırıldandı Riley. Bir yandan kahvesini yudumlarken oturmaya çalışıyordu. Kaşlarını çatarak Nick’e baktı. “Bekle. Hâlâ kavgalı mıyız?”

“Biraz kestirdikten sonra gerçekten sersemlemiş gibisin,” dedi Nick.

“Pek zinde değilim,” diye itiraf edip bir yudum kahve daha aldı. “Pekâlâ, Kanal 50’de berbat bir gün geçirdim. Aslında görünüşe göre, oranın sonu gelmek üzere. Birileri o binayı yakıp yıkmalı. Zaten her şey dağılıyor. Bayan Penny’yi suçüstü yakaladım. Seni yakaladım. Sarhoş makyaj partisi yaptım. Yumurta dolması yedim. Arabada benimle ve Jasmine’le *Spice Girls* söylemeyi reddettin. Tamam, unuttuğum bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Sen sarhoş ve baygın bir haldeyken Bayan Penny’yi acil servisten çıkardım,” dedi Nick. “Özel dedektif için gizli çalıştığını söylediğine ben gidene kadar kimse inanmamış.”

“Hak ettiniz,” dedi Riley burnunu çekerek. Sporcu içeceğini yudumlamaya başladı.

“Sana sadece seni sevdiğimi söylemekle kalmadığım kısım biraz bulanık ki, henüz buna karşılık vermediğin için kesinlikle çıldırmıyorum. Ardından ne kadar berbat bir durumda olduğumu ilk elden görebilmen için seni kafamın içine aldım.”

Riley ufak bir tebessüm etti. “Ah, doğru. O kısmı unutmuşum.”

“Şimdi her şeyi hatırladığına göre, yüzündeki *drag*** makyajını yıkamak için otuz dakikan var.”

* İçerisinde su, şeker, elektrolitler (sodyum, potasyum vb.) ve aroma maddeleri bulunan sporcu içeceğidir. (ç.n.)

** Genellikle erkekler tarafından abartılı feminen tavır, makyaj ve giyimle sergilenen sahne performansıdır. (ç.n.)

Riley bir elini yüzüne götürdüğünde ortaparmağına takma kirpikler takıldı. “Kahretsin.”

“Hak ettin,” diye alay ederek kapıya yöneldi. “Hadi hazırlan.”

“Ne için hazırlanmam gerekiyor?” diye seslendi Riley arkasından.

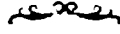
“Randevu gecesi.”

“Nick?”

Kapı eşiğinde duraksadı. “Efendim?”

“Ben de seni seviyorum.”

“Biliyorum,” dedi göz kırparak.

Yirmi yedi dakika sonra Riley eski haline döndürülmüş salona seksi bir şort, ipeksi kırmızı bir atlet ve topuklu sandaletleriyle büyük bir giriş yaptı. Yüzüne düşen birkaç bukle dışında saçlarını ensesinde toplamıştı. Bir yığın makyajı kazımayı başarmıştı. Zinde görünüyor, akşamdan kalmalığı daha az belli oluyordu.

Fred bir ıslık çaldı. “İyi görünüyorsun, Riley!”

Plank duruşunun dokuzuncu dakikasında, “Nilüfer çiçeği gibi görünüyorsun,” dedi Gabe.

Bayan Penny hastanedeki “gözaltı” raporundan başını kaldırıp baktı. Ayaklarını Gabe’in sırtına uzatmıştı, kucağında dizüstü bilgisayar vardı. “Bugün beni yendin, Thorn ama bir daha olmayacak.”

Ona göz kırparak, “Bana bulaşma, Penny,” diye karşılık verdi.

Bay Willicott odaya girip Riley’ye baktı. “Sen de kimsin?”

Riley derin bir nefes verdi. “Bu soruyu gereğinden fazla duyuyorum.”

“Kim ciğer sosisi ister?” Lily koridordan seslendi.

“Gidelim, Thom.” Ciğer sosisi perisi kalmalarını istemeden Nick onu ön kapıya yönlendirdi. “Penny, Burt’ten sen sorumlusun. İnsan yemeği yemesine izin verme.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Penny gösterişli bir selam verdi. “Tamamdır, patron.”

Nick, Riley’yi verandaya sürükledi. Merdivenlerden aşağı, nemli akşam havasına indirdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu tekrar esneyerek.

“Sürpriz.” Onu *Jeep*’e yönlendirip binmesi için kapısını açtı.

“Vay canına. Gerçek bir randevu gecesi davranışı.”

“Bu gece her şeyimi ortaya koyacağım. O yüzden büyülenmeye hazır ol,” dedi Nick direksiyona geçerken. “Bu arada, telefonuna bakar mısın?”

Riley cebinden telefonunu çıkarıp ekrana çatık kaşlarla baktı. “Neye bakacağım?”

Nick üzerine doğru eğilip bir uygulama açtı. “Buna.”

Şaşkınlıkla ona baktı. “Ben de seni mi takip edebileceğim?”

“Böylesi daha adil. Artık ikimiz de ürkütücü sapıklar olabiliriz.”

“Bunun sağlıksız olmadığına emin miyiz?” diye takıldı Riley. “Yani uygulamayı anlıyorum ama nereye gidersen takip etmek biraz yanlış geliyor.”

“Birlikte ürkütücü ve hatalı olduğumuz sürece,” dedi Nick sertçe. Vazgeçmeye niyeti yoktu. Bu konu güvenle ilgili değildi, güvenlik sorunuydu. Riley’yi güvende tutmak için bu saçmalığa boyun eğmesi gerekiyorsa, tam olarak bunu yapacaktı.

“Pekâlâ. Ürkütücü ve hatalı bu yola bir şans vereceğim. Şimdi, nereye gidiyoruz? Yemek yiyecek miyiz?”

Planda kesinlikle yemek vardı. Nick bir ara sokağa girip arabayı bir çöp konteynerinin yanına park etti.

“*VIP* yeri mi?” diye dalga geçti Riley.

“Burası babamın restoranı.”

Riley irkildi. “Ailenle tekrar görüşmek için biraz erken değil mi?”

Nick dizini sıktı. “Babam pazartesi akşamları çalışmıyor.”

Bunun üzerine Riley neşelendi. “O zaman, açlıktan ölüyorum! Tekila ve yumurtadan sonra hiçbir şey yemedim.”

“Evet, kusmadığına inanamıyorum.” Elinden tutarak onu binanın ön tarafına doğru götürdü.

Small Plates, Kuzey Caddesi’nde kırmızı bir tentenin altına gizlenmiş şirin bir *tapas* mekânıydı. Babasının en yeni yeriymiş ve kaldırımındaki tüm masalar doluydu. Riley’yi içeri soktuğunda duraksadı.

“Nicky! Burada ne işin var?” Miguel hostes standının arkasından çok da hevesli olmayan bir ifadeyle sordu.

“*Senin* ne işin var, baba? Pazartesi günleri çalışmazsın.”

“Ne?”

“Burada ne yapıyorsun?” Nick içerideki gürültüyü bastırarak kadar yüksek sesle tekrarladı.

“Burası benim restoranım. Neden burada olmayacağım ki?” diye bağırdı babası.

Nick derin bir nefes verdi. “Bugün pazartesi. Sen pazartesi-leri çalışmazsın.”

“Garsonların yarısı ve bulaşıkçı işi bırakırsa çalışırım!” Restoranın telefonu çalınca Miguel homurdanarak açtı. “Ne istiyorsun? Meşgulüm!”

“Personelinin yarısı neden işi bırakmış tahmin bile edemiyorum,” dedi Nick kuru bir sesle.

“Kapattılar. Bugünlerde insanlar telefonda nasıl konuşulacağını bilmiyor. Buraya gelmemeliydiniz. Ona cana yakın bir şekilde yemek hazırladıktan sonra kız arkadaşının söylediği incitici şeyleri atlatmak için yeterince uzun zaman geçmedi.”

Uzun beyaz önlüklü, telaşlı bir kadın mutfaktan hızla çıkarken, “Bir sunumcuya ihtiyacım var, Miguel,” diye bağırdı.

“Geliyorum!”

“Riley’yi yemeğe getirdim. Burada servis berbat olabilir ama yemekler güzel.”

“Yemeklerin güzel olduğu konusunda haklısın ama *senin* hak edip etmediğini bilmem.”

Nick iç çekerek restorana göz gezdirdi. Boş masaların üzerinde kirli tabaklar ve yemek bekleyen memnuniyetsizliğini

belli eden müşteriler vardı. Harrisburg'daki mutfaklarda büyüdüğü için ne beklendiğini biliyordu. Ailede kızgın olursa bile yardım eli uzatılırdı. “Pekâlâ. Bize beş çeşit yemek ve tatlı borçlusun, ayrıca pislik yapmak yok.”

“Üç çeşit yemek ve tatlıyı paylaşırsınız. Pislik konusunda söz veremem.”

“Anlaştık.” Riley’ye döndü. “Yemeğini kazanmaya hazır mısın?”

“Kıçımı gösteren bir etek giymeme gerek yok mu? Ben varım.”

“Sonra giyersin. Benim için,” dedi Nick.

Riley ona bir öpücük atıp bulaşık kutusuyla birlikte en yakındaki kirli masaya yöneldi.

Nick çalmaya devam eden restoran telefonunu kaptı, ardından bekleyen kadın müşterilere göz kırptı. “Birazdan sizinle ilgileneceğim.”

Riley’yle birlikte çalışarak rahatlıkla girişle mutfak görevleri arasından iş bölümü yaptılar. Masalar temizlenmiş, yemekler servis edilmiş, bulaşıklar yıkanmış ve memnuniyetsiz müşterilerin keyfi yerine getirilmişti. Riley’yi, *Nature Girls*’te gizli görevdeyken hiç izleme fırsatı olmamıştı. Kadın restoranda doğuştan yetenekliydi. Miguel yanlış bifteği tabakladığında babasına bile birkaç emir yağdırmıştı. Babası ona balıkları çürüyene kadar vitrinde bekletip bekletmeyeceğini sorduğunda neşeli bir şekilde, “Hadi oradan, Miguel,” diye cevap vermişti.

Çok güzel uyum sağlıyordu.

Bir buçuk saat sonra akşam yemeğindeki kalabalığın büyük kısmı doymuştu. Hatta yüklü bahşiş bırakacak kadar memnun kalmışlardı.

En sonunda Miguel gönülsüzce onlara yeni boşalttıkları bir masayı işaret etti. “Yemeğiniz bir ara hazır olur.” Menüleri ellerinden aldı. “Ne hazırlanırsa onu yersiniz.”

“Restoranın servisi çok hoş,” dedi Riley.

Nick çıplak dizini sıktı. “Burada bekle. Ben içecek bir şeyler hazırlarım. Biraz daha alkol alabilir misin?”

“Çoğunu uyuyarak atlattım, geri kalanı da burada terleyerek gitti. Biraz içki içmeye hazırım.”

Nick barın arkasına geçip barmene başıyla selam verdi ve işe koyuldu. Masaya döndüğünde Riley ona uzattığı karışımına baktı.

“Şerefe,” dedi Nick bardağını kaldırarak.

“Neye kadeh kaldırıyoruz?”

“Beni sevdiğini söyledin. Bence bu alkolü hak ediyor.”

Riley düşünceli bir şekilde parmaklarını çenesine vurdu. “Yanlış hatırlamıyorsam ilk söyleyen sendin.”

“Elbette bendim çünkü daha cesur ve erkeksiyim.”

“Ayrıca benden daha büyük bir hata yapan da sendin.”

“Buna içmeye varım,” dedi Nick bardağını onunkine dokundurarak.

“Bize,” dedi Riley.

“Bize.”

İlk yudumunu aldıktan sonra, “Hımm. Ne bu?” diye sordu.

“*Sangria**.”

“Barın arkasında yetenekli bir adamsın, Nick Santiago.”

“Ben her yerde yetenekliyim. Duyguları ifade etmek hariç. O yüzden hadi konuşalım.”

Riley kaşlarını kaldırdı. “Ne hakkında?”

“Tüm bu saçmalıklar. Kafamın içindeydin, artık gizli saklı yok.”

“Alistair,” dedi Riley.

“Nereden bildin?”

“Ütülenmiş bir gömlek giyiyorsun. Onun da işin içinde olduğunu düşündüm.”

“Evine uğrayıp faydaları açısından önemsiz sayılabilecek birkaç hata yaptığımdan kısaca bahsetmiş olabilirim.”

“Beni takip etmesi için seksen yaşında bir kadın tuttun. Bu ‘faydaları açısından önemsiz’ sayılamaz.”

“İyi ki o kısmı geride bıraktık.”

Riley kıkırdadı.

* Şarap ile yapılan bir çeşit kokteyldir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“İşte biraz lanet kalamar ve diğer şeyler.” Miguel, sanatsal bir şekilde tabaklara konmuş yemekleri kabaca masaya bıraktı.

“Teşekkürler, baba,” dedi Nick. Mükemmel bir şekilde kı-zartılmış kalamarın üzerine limon sıktıktan sonra tabaktan bir parça koparıp Riley’ye uzattı.

“Aman. Tanrım. Bu harika,” diye inledi Riley.

“Tabii ki harika,” diye mırıldanarak Miguel mutfağa geri döndü.

“Konuşmaya dönelim,” diye directti Nick.

“Bekle biraz. Babanın kalamarı ve senin *sangria*’n arasında ağzım orgazm oluyor.”

“Babamın senin orgazmına dahil olması konusunda çok rahat değilim.”

Riley her zamanki sevimli haliyle burnunu kırıstırıp hafifçe güldü. “Pekâlâ. Tamam. Konuşmaya dönelim.”

“Sarhoşken zihnimde ne gördüğünle ilgili herhangi bir sorun var mı?” Nick kendini bu kadar açıkta hissederken göz teması kurmak istemediği için soruyu tabağına bakarak sormuştu.

“Beth’in başına gelenlerden kendini sorumlu hissediyorsun.”

Omuz silkerek kızarmış halkalardan birini böldü.

“Senin hatan değil,” dedi Riley.

“Bu bir öngörü mü, yoksa moral konuşması mı?”

“İkisinden de biraz. İşin özü, onu kaçıran sen değildin. Suçlanması gereken kaçıran kişi.”

“Onu kaçırmamış olabilirim. Ancak onu korumadığıma da eminim.”

“Denedin. Beth bunu kolaylaştırmadı. Ben de kolaylaştırmadım.”

Nick bir elini alnına götürüp ovuşturdu. “Hayır, kolaylaştırmadın.”

“Sanırım daha önce bu şekilde konuşmuş olsaydık, belki duygularına karşı daha duyarlı olabilirdim.”

“Ben birinin duygularına duyarlı olmasına ihtiyaç duyacak türden bir adam değilim.”

“Belki sadece bazı sınırlı durumlarda,” diye düzeltti Riley.

Nick bunu kabul edebilirdi. “Artık benim için ne ifade ettiğini, güvenliğinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun,” dedi ona. “Eğer kendini bir daha böyle bir duruma sokarsan, seni benim öldüreceğimi de anlamışsındır.”

“Bu gayet adil.”

“Şimdi sıra sende,” diye talimat verdi Nick.

“Ne sırası?”

“Senden ne istediğimi söyledim. Şimdi sen benden ne istediğini söyle.”

Riley bardağının kenarından ona baktı. Kahverengi gözleri sıcacık ve ıslıl ıslıldı. “Daha fazlasını.”

“Neyin daha fazlasını? Kalamarın mı? *Sangria*’nın mı?”

“Seninle her şeyin daha fazlasını.”

Belki *sangria* yüzündendi. Belki cebindeki iki yüz dolarlık bahşıştendi. Belki de hayatı boyunca vermek istediğinden daha fazlasını isteyen bu kadın yüzündendi. Her nedense, göğsünde sıcak ve hiç de kötü olmayan bir şey hissetti.

“Anlaştık.”

17 Ağustos Pazartesi, 22:40

“Keyifli bir akşamdı,” dedi Riley. Birlikte karanlık evin arka merdivenlerinden sessizce yukarı çıkıyorlardı.

“Henüz bitmedi,” diye söz verdi Nick.

Riley kadınsı bölgelerinde beklenti dolu bir hareketlenme hissetti. Dar merdivenlerde ilerlerken Nick’in elleri kalçalarındaydı. Nick sayesinde hayatı birçok yönden vahşi ve harika bir şekilde değişmişti. Bu vahşi ve harika değişimlerden biri de macera dolu bir seks hayatıydı. O yüzden bu gece bölünmeden devam etmeyi dört gözle bekliyordu.

Üçüncü kata geldiklerinde Nick onu yatak odalarının kapısına yaslayıp uzun uzun öptü.

“Vay canına,” diye fısıldadı Riley nefes nefese. “Böyle öpüşmeyi nerede öğrendin, Santiago?”

“Alistair birkaç ipucu verdi,” diyerek şakalaştı.

Riley dudaklarına doğru gülüp parmaklarını göğsünde gezdirmeye başladı.

“Bekle,” dedi Nick ellerini tutarak.

“Neden?”

Nick pencereyi işaret etti. “Beni takip et.”

Camı açıp yangın merdivenine çıktı. “Geliyor musun?” Bir elini Riley’ye uzattı.

Eski Riley en az on tane soru sorardı. *Lanet olası yangın*

merdiveninde ne işimiz var? Bu şey en son ne zaman kontrol edildi? Ya da en azından, aklını mı kaçırdın? Yatay bir dansla henüz kıramadığımız kocaman bir yatağımız var. Yeni Riley ise bazı makul maceralara açıktı.

Sandaletlerini çıkarıp Nick'in yanına çıktı.

"Tırman bakalım." Metal merdivenleri gösterdi.

Zaten üçüncü kattaydılar. "Çıkabileceği" tek yer çatıydı.

"Ciddi misin?"

"Hadi ama, Thorn. Yüksekten korktuğunu söyleme bana."

"Sonu kötü olmasa iyi olur," diye uyardı Riley basamakları birer birer çıkararak. "Vay canına. Pekâlâ. Bu gerçekten iyi."

"Elbette iyi. Tüm iyi niyetimle yaptığım takip olayını saymazsak, bu erkek arkadaş işini biliyorum," diyerek arkasından tırmandı Nick.

Çatının çevresini saran ve güvercinleri avlamak için yapılmış gibi görünen diz hizasında dikey bir korkuluk vardı. Riley korkuluğun önüne, düz çatının ortasına serilmiş battaniyeyle yastıkları gördü. İçinde birkaç bira olan bir buz kovası battaniyelerden oluşturulan yatağın yanındaydı, uzaktan kumandalı bir düzine LED mum yanıyordu. Battaniyenin yanında bir kutu böcek ilacı hazır bekliyordu.

"Çatı romantizmi ha. Fena değil, Santiago. Hiç fena değil."

Riley'yi kollarının arasında döndürüp çıplak ayakları battaniyeye değene kadar geriye doğru yürüttü. "En iyi kısmı ne biliyor musun? Evdeki kimse buraya kendi başına tırmanamaz."

"Evet, en iyi kısmı bu," diye fısıldayarak kollarını Nick'in boynuna doladı. "Güvenli olduğuna emin misin?" Ayaklarının altındaki çatı biraz yumuşamış gibi gelmişti.

"Lily çatıyı üç yıl önce yenilettiğine yemin ediyor. Sağlam olmalı," diye güvence verdi Nick.

Gözleri ona hormonal bir büyü yapıyordu. Çatının sağlamlığı hakkında endişelenmektense soyunmakla daha çok ilgilenmesine neden oluyordu.

Akışına bırakmaya karar verdi. Nick büyük bir çaba göster-

mişti, ayrıca daha önce onunla soyunduğu herhangi bir andan hiç pişman olmamıştı. En kötü ne olabilirdi ki?

Sahte mum ışığının loş titreşiminde dudakları onunkilerle buluştu. Nick'in elleri hevesle belinde ve kalçalarında geziniyor, parmakları üzerindeki çıkarabilmek için tişörtünün içine kayıyordu.

Ağustos böcekleri ötüyor, kurbağalar vıraklıyor ve alt katlarda yaşlı insanlar horluyordu. "Sen harika bir kadınsın, Thom," diye mırıldandı Nick dudaklarına doğru.

"Sen de fena sayılmazsın, Santiago."

Şortunu, pantolonu ve Nick'in ayakkabılarını çabucak çıkardılar. Nick'in vücudu battaniyenin üzerinde onunkini örttüğünde Riley onu kendine doğru çekti.

"Tanrım, altımda çok iyi hissettiriyorsun," diye inledi Nick. "Günümün yarısını senin burada nasıl hissettirdiğini düşünerek geçiriyorum."

"Diğer yarısında ne düşünüyorsun?"

"Seni üstte."

"Sapık." Riley gülünce Nick omzundan ısırdı.

Elleri Riley'nin göğüslerini buldu ve onlara harika şeyler yapmaya başladı. Ağzı da katıldığında Riley tavanın sırtına doğru esnemesine aldırmadan ona doğru kıvrılarak karşılık verdi.

Onun dokunuşunun tenini hoş bir şekilde yakması gibi keyfini çıkaracağı daha önemli şeyler vardı. Nick böcek ilacının yanındaki şekerlikte sakladığı prezervatifleri ararken öpüşmeleri daha telaşlı bir hal aldı.

Riley dudaklarına doğru gülümsedi.

"Ne oldu?" diye sordu Nick hırıltılı bir sesle.

"Benim kadar sabırsız olman hoşuma gidiyor."

"Barışma seksi hakkında iyi şeyler duydum." Prezervatifi takarken içini yakıp kavuran bir bakış attı.

"Deneyelim bakalım."

Altındaki çatının tekrar büküldüğünü hissetti ve o açgöz-

l  girişine kendini hizaladığında Riley duraksadı. “İyi misin?” diye sordu Nick ağır nefesler alarak.

Bacağını bir şey ısırmıştı. Kesinlikle Nick değildi.

Bacağına vururken başka bir şey de bileğinden ısırdı. Aynı anda Nick uzanıp kendi kışına bir tokat attı.

“Az  nce...”

“Siktiğimin sivrisinekleri. Kıpırdama.” Her zamanki gibi hazırlıklı olarak onları bir böcek ilacı bulutuyla kapladı.

“Mayıs sineklerinden iyidir,” dedi Riley.

Mayıs sinekleri her yıl nehir kıyısını bir kar fırtınası gibi sarardı. Gökyüzünü pofuduk kar taneleri yerine mayıs sineklerinin dış kabukları kaplardı.

Nick böcek ilacından son bir kez sıkıp omzunun üzerinden fırlattı. şişe bir gümbürtüyle yere düştüğünde düz bir yüzeyde olması gerekenden çok daha uzağı hızla yuvarlandı.

“ atıyı kim tamir etmiş? Çok da iyi bir iş  ıkarmışa benze-miyorlar.” Birden bellerine ip bağılamış iki aptalın açık bir de-liğın üzerine tahtaları gelişigüzel  viledikleri görü gözlerinin önünde belirdi.

“Boşver  atıyı, Thorn. Seni havalara uçurmak üzereyim,” diye söz verdi Nick ukala gamzeleriyle.

Aralarındaki ereksiyonu seğıirdiğinde Riley hemen kafasın-daki aptalları kovdu.

Nick’in yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bu akşam çok eğ-lendim.”

“ yle mi? Yemek fiyasko olsa bile mi?”

“Fiyasko değildi. Hem babanı hem beni etkilemiş oldun. Ayrıca yüz dolardan fazla bahşiş kazandım.”

Ona Riley’nin daha önce hiç g rmediğı bir yumuşaklıkla baktı. “Seni seviyorum, Thorn.”

Riley hınzır bir sırıtışla sıkı kışını kavrayarak göz kırptı. “Biliyorum.”

Tam o sırada Nick’in içine girmesiyle Riley kontrolün kimde olduğunu hatırladı. Tüm kendini beğenmişliğı hızla kayboldu.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Fişi prize nasıl bu kadar iyi takıyorsun?” diye inledi Riley.

“Tanrım, bebeğim. Her santiminle beni kavradığını hissedebiliyorum.”

Sessiz olmalarına gerek yoktu. Yatağın duvara çarpmasını engellemek zorunda değillerdi. Köpek Burt’ün ürkütücü bir şekilde onları izleyip izlemediğine bakmaları gerekmiyordu. Çatıda, ayın altında her şeyi unutana kadar sevişmekte özgürdüler.

Riley inledi. “Bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir.”

“Hayır. Değil, Thorn,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından. “Sensin.”

Vay canına. Nick çatı romantizminde ustalık dersi vermeye hazırды.

Ortak hedefleri olan zevke doğru senkronize bir şekilde hareket etmeyi sürdürdüler. Her harekette, her soluk soluğa nefeste ve her ter damlasında Riley kendini ona daha yakın hissediyordu.

Nick’ten önce çok uzun süre göz ardı edilmiş olan o lezzetli küçük kasların onun etrafında hızlandığını hissetti.

Nick boynuna doğru hırladı. “Seni hissediyorum, bebeğim. Bırakmaya hazır olduğunu biliyorum. Seninleyim.”

İkisinden de gelmiyormuş gibi görünen bir inilti duyuldu. Ardından Riley boşalmaya başladı. Üzerinde kaskatı kesilen Nick’i bacaklarıyla kavrayıp vücutları Nick’in söylediğini yaparken serbest düşüşe teslim oldu. Hayatının orgazmını yaşadığı sırada düşüşün sadece mecazi olmadığını fark etti. Nick hâlâ içindeyken mumlar, prezervatifler ve çatı enkazından oluşan bir yığın halinde sarsıcı bir gümbürtüyle yataklarının üzerine düştüler.

“Tanrım,” diye inledi Nick.

“Sen az önce...”

“Seni çatının içinde becerdim. İyi misin?”

Riley, Nick’in yüzündeki alçı tozlarını temizledi. Sutylenei tavandaki delikten sarkıyordu. Tavandan yıldızlı gökyüzünü artık

sınırsız bir şekilde görebiliyorlardı. Köpek Burt yatağından başını kaldırıp sorgulayıcı bir şekilde kısık sesle havladı.

“Merhaba, dostum,” dedi Riley.

Kendini yokladı ama vücudu daha çok orgazm geri bildiri-miyle ilgileniyor gibiydi. “Sanırım iyiyim. Sen iyi misin?”

“Evet. Üzerine sert düştüm. İçine de.”

“İyiyim,” diye güven verdi Riley. Vajinaların morarıp moramayacağını merak ediyordu.

Nick bir toz bulutu tükürdü. “Bu da ne böyle? Alçıpan falan mı?”

Yatak odasının kapısı açıldığı sırada Burt de araştırma yapmak için yatağın üzerine atlamıştı. Bay Willicott elinde bir tabanca tutan Bayan Penny’yi omzundan dürttü. “Çatıya bir uzay gemisinin indiğini duyduğumu söylemiştim.”

Bayan Penny tabancayı tavanın hasar görmemiş bir kısmına yanlışlıkla ateşlediğinde daha fazla alçı düştü. “Eyvah.”

Gabe içeri girer girmez gördüğü manzaraya arkasını döndü. “Bu durumda nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum.”

“Güvenli seks yapıyorsunuz. Aferin size, çocuklar.” Lily komodindeki abajurun üzerinde duran prezervatifleri aldı.

Fred huysuz bir şekilde odaya girdi. Aceleyle taktığı peruğu ters dönmüştü. “Ne oldu? Ne kaçırdım?”

“Nick ve Riley sevişiyor,” diye duyurdu Lily. “Seks salıncağını iyi çakmamış olmalısın.” Sonra kıkırdayarak fısıldadı. “Çakmak.”

“Neden her seferinde kendimizi seyirci karşısında buluyoruz?” diye tısladı Riley. Yüzü utançtan kıpkırmızıydı.

“Bebğim, o kadar iyiyiz ki herkes bilet istiyor.”

Yaşadığı utancın üzerine, bir sivrisinek gözünün altından ısırarak için o anı seçti. Nick sineği kovmak için bir tokat attı.

“Ah!”

“Gördünüz mü?” Lily sevinçle fısıldadı. “Yatakta uçuk şeyler yapıyorlar. Seramik sınıfıma anlatmak için sabırsızlanıyorum.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Annemle aynı sınıftasınız,” diye inledi Riley.

“Böyle sesler çıkarmayı kes, Thorn,” diye homurdandı fısıltıyla. Riley içinde sertleştiğini hissedebiliyordu.

“Şaka mı yapıyorsun? Libidonu etkilemeyen bir şey var mı?”

“Penny, banyodan bana bir havlu ve Riley’nin bornozunu getir. Kalanlar dışarı!”

“Lily, çatıyı kim yeniledi? Hâlâ garanti kapsamında olmalı, değil mi?” Riley, Nick’in içinde olduğuna ve seyircileriyle sohbet ederken ikisinin de çıplak olduğuna odaklanmamaya çalışıyordu.

Fred kaslı kolunu Willicott’un omuzlarına attı. “Elbette buradaki rüya takımı yeniledi. Birkaç profesyonel işçi tutacaktı, inanabiliyor musunuz? Hah!”

18 Ağustos Salı, 07:56

Riley boyun tutulması ve şöminenin yanındaki halıya yüzüstü yayılmış çıplak bir adamla uyandı. Adamın kalçasına hızlıca baktığında Nick'e ait olduğunu anladı.

“Off,” diye inledi. “Uyan ve odaya biri girmeden şortunu...”
Çok geç.

“Günaydın, kumrular.” Lily odaya girerken cıvıldadı. “Tanrım. Ellerin böyle bir kışa değdiği için şanslı bir kızsın.”

Nick bir gece striptizcisiydi. Yani yatağa kıyafetlerle girse bile uyandığında üzerinde hiçbir şey olmuyordu.

Riley kışına bir battaniye atıp ayağıyla onu dürttü. “Uyan.”

“Hımm. Dün çok tuhaf bir rüya gördüm, sevişiyorduk ve...”

Lily her sözünü dikkatle dinliyordu, gözleri arzudan karar-mıştı... kataraktan da olabilirdi. Riley buradan bakınca emin olamıyordu.

“Kapa çeneni, Nick. Rüya değildi, ayrıca şu an salon zemininde çıplak yatıyorsun.”

“Lily kışma mı bakıyor?”

“Evet.”

“Size yatakta kahvaltı getirmişt看,” dedi Lily gururla. Tepsiyi Bayan Penny'nin kokteyl barının üzerine bıraktı. “Kahve, tost ve yumurta.”

“Teşekkürler, Lily,” dedi Riley kollarını gerip esneyerek.

Yeşil kadife divan uyumak için en rahat yer değildi ama alt bölgesinde hissettiği ağrının bu sert mobilyayla hiçbir ilgisi yoktu.

Şortunu giyerken, “Ben çatı ustalarını arayayım,” diye gönüllü oldu Nick.

“Ah, bunu yapmana gerek yok,” dedi Lily elini ilgisiz bir şekilde sallayarak. “Oraya dönmek için sabırsızlanan iki sağlam adamım var.”

“Hayır,” dedi Riley.

“Kesinlikle olmaz,” dedi Nick de aynı anda.

Riley ev sahibesine döndü. “Lily, bazı işleri profesyonellere bırakmak en iyisidir.”

“Hayal kırıklığına uğrayacaklar. Kendi şirketlerini kurmaktan bahsediyorlardı.”

Nick ayağa kalkıp vücudunu esnetti. Lily çıplak gövdesine barken bardak taşıktan sonra bile kahve doldurmaya devam etti.

Riley boğazını temizleyip komşusunun elinden kahve demliğini aldı.

“Teşekkürler, Lily.”

“Benim için zevkti.” “Zevk” kelimesine iğrenç bir vurgu yapmıştı.

“Kim kahvaltı ister?” Lily odadan çıktığında Riley esnedi.

Burt’ün kafası dün gece el koyduğu eski koltuktan kalktı.

“Bu vücut yerde yatmak için yaratılmamış,” diye inledi Nick.

“Öyle mi? Bu vücut da içinde bir penisle çatıdan düşmek için yaratılmamış.” Riley uyandıkça kadınlık bölgesindeki ağrı da azalıyordu.

Nick ona gamzeleriyle gülümsedi ama Riley başını salladı. “Hayır, beni büyülemen için saat daha çok erken. Kahveli yumurtalarını ye,” diyerek ıslanmış kahvaltı tabağını ona uzattı.

Nick dudak büktü. “Neden kahve bulaşmamış yumurtaları sen alıyorsun?”

“Çünkü Lily’yi büyüleyen benim gövdem değildi.” Nick’i incelemek için kafasını eğdi. “Gittikçe kaslanıyor musun?”

Nedense daha iri ve daha yapılı görünüyordu. Kas konusunda hiçbir zaman zayıf olmamıştı ama vücudunun üst kısmında kesinlikle bir şeyler değişiyordu. Dövmeleri bile daha büyük görünüyordu.

Her erkek gibi Nick de kasıldı. “Gördüklerin hoşuna mı gidiyor?”

Salona girerken, “Silah gösterisini bir kenara bırak,” diye homurdandı Bayan Penny. Bastonuyla Nick’in göğsünü dürttü.

“Patronunla böyle mi konuşuyorsun?” Riley tostundan bir ısırık aldı.

“Bugünkü görevim ne?”

“Silah güvenliği dersi alacaksın,” dedi Nick.

“Kokuşmuş bir güvenlik dersine ihtiyacım yok!”

“Dün gece tavana ateş ettin. İki ay önce de Riley’nin eve izinsiz girdiğini düşünerek Lily’nin yatak odasının kapısını patlatmıştın.”

“Şifreyi kullanmıştı. Lahana Güveci durumu söz konusuydu,” diye üsteledi Bayan Penny.

“Düşünüyordum da...” Fred konuşmanın ortasındaymış gibi salona girdi. Bu sabah *Justin Bieber* peruğunu takmıştı. “Yeni bir şifre belirlemeliyiz.”

Bayan Penny’nin boncuk gibi gözleri reçeteli kalın gözlüklerinin ardında parladı. “İyi düşünmüşsün.”

“Ne için bir şifre?” diye sordu Riley. “Buraya haftalardır kimse zorla girmeye çalışmadı.”

“Bu övüneceğim bir rekor olmazdı,” diye belirtti Nick.

“Kurşun dolu bir *Beretta* ile gürültüyü araştırmaya gelmem için bir şifre,” diye açıkladı Bayan Penny.

“Siz yukarı çıkıp bizi vurmaya çalışmadan önce mesaj gönderecek durumda değildik,” dedi Riley. Ancak Bayan Penny ve Fred çoktan olası şifreleri düşünmeye başlamışlardı.

“Günaydın.” Gabe kapı eşiğinde belirdi.

“Senin de mi kasların büyüyor?” Riley başını eğerek sordu.

Lily, Gabe’in arkasından fırlayıp ellerini kaslı kolunun etrafına sardı. “Oooooo! Büyüyorlar!”

“Siz ikiniz birlikte falan mı çalışıyorsunuz?” diye sordu Riley.

Nick omuz silkti. “Belki biraz sınav çekmişizdir ya da öyle bir şey.”

“Nick tekrarları sayma konusunda çok kötü. Ancak vücudunu geliştirmek için makul bir çaba harcıyor,” diye açıkladı Gabe.

Nick’in tabağını alıp içindekilerin birazını bardağına dökerken, “Bunun için daha fazla kahveye ihtiyacım var,” diye mırıldandı Riley.

“Biri verandadan kargoları getirirse daha fazla kahve ve yumurta yaparım.” Lily hızla mutfığa doğru koştu.

“Ben getiririm,” dedi Riley.

Verandaya çıkıp teslimat yığınınına baktı. Bayan Penny, Lily ve Nick dışındaki ev sakinleri *UPS*, *FedEx* ve *Amazon* şoförleriyle ilk isimlerini kullanıyorlardı. Ayrıca Lily her bir şoförün poposunu sertliklerine, hatta şekillerine göre sıralamıştı.

Her şeyi içeri taşıması iki seferini aldı. Beklendiği gibi kargoların çoğu diğer sakinlere gönderilmişti. Ancak üzerinde adı yazan küçük, kare şeklinde bir paket vardı. İade etiketinde “*Daha İyi Seçimler Yap*” yazıyordu. “Hey, Burt. Sanırım *Etsy*’den aldığımız organik ödül mamaları gelmiş,” diyerek kutuyu salona getirdi.

Köpek usulca koltuğundan kalkıp koşar adımlarla ona doğru geldi.

“Organik ödül maması mı?” Nick çıplak göğsünü kaşırken sordu.

“Sindirim sorunları için *Wander* tavsiye etti.”

“Bu köpeğin osuruğu bir arabanın boyasını bile söker,” dedi Bayan Penny. Divana oturup Riley’nin tostundan yemeye başladı.

Kapı zili çaldığında Gabe açmak için koştu. Bir kutu *donut*’la geri dönüp kutuyu açtı. “Benim üzerimde hiçbir gücün yok, *donut*.”

* Amerikan e-ticaret şirketidir. (ç.n.)

Burt organik ödöl mamalarına ilgisini kaybederek Gabe'in yanına gitti.

"Sakın ona *donut verme*," diye uyardı Riley.

Ama adam, kendini açık kutunun üzerinde dağ tırmanışı egzersizi yapmaya kaptırmıştı. Hızlı nefes alış verişleriyle Burt'ün yüzüne pudra şekeri üflüyordu.

"Bırak onları," dedi Riley köpeğe sertçe.

Burt dudak bükerek burnuna bulaşmış şekeri yalamakla yetindi.

Riley salondaki çalışma masasından bir makas kaptı, kutuyu kesip açtı.

"Kim özel ödöl ma..."

Cümlesi bir patlama sesi ve ışıltı bulutu tarafından kesildi.

Her renkten simler yağmur gibi yağarken ölümcül bir sessizlik oldu.

"Bu da ne sikim böyle?" diye sordu Nick boğulurcasına.

"Aman Tanrım." Riley ağzıyla burnuna sim dolduğu için öksürmeye başlamıştı.

Gabe dağ tırmanışı hareketine devam ederken bir tür kişisel antrenman perisiymiş gibi kalın bir parıltı tabakasıyla kaplanmıştı.

"Şu siktiğimin kutusunu bana ver," dedi Nick.

Riley kutuyu bulana kadar körlemesine etrafı yokladı.

"Bu gökkuşağı girdabı da ne?" diye sordu Fred.

"Ooo! Az önce simle mi bombalandık?" Lily kapı aralığından sordu.

"Öldüm mü? Burası cehennem mi?"

Bu soru divandaki Bayan Penny'den gelmişti. Gözlükleri simle kaplıydı.

"Ölmediniz, Bayan Penny," diye güvence verdi Riley.

"Nereden biliyorsun? Ya sen de öldüysen?"

Kadın haklıydı.

Riley tekrar öksürdüğünde ağzından bir sim bulutu çıktı.

Her şeye sim bulaşmıştı. Duvarlar, tavan, yer, mobilyalar, köpek, *donut*'lar...

Nick kirpiklerine yapışan simlerle kutuya ters ters baktı.

“Bu o mu? Aynı adam mı?” Riley omzunun üzerinden bakmaya çalışıyordu.

“Bilmiyorum,” diye hırıldadı. “Ama kutu sana gelmiş.”

Riley ses tonundan hoşlanmamıştı. Birisini öldürmeye hazırmış gibi konuşuyordu.

“Neden? Anlamıyorum. Ben internette bir pislik gibi davranmıyorum. Tabii henüz çözemediğimiz başka bir bağlantı yoksa.”

“İnternetteki pislikler hakkında sorular soruyordun,” diye hatırlattı Nick.

Telefon ekranındaki simleri temizleyip kutuyla birlikte verandaya çıktı. Arkasında parıltılı bir iz bırakmıştı.

Riley telefonla konuştuğunu duydu. “Hemen buraya gelmelisin. Nefret ettiğim şu adamı da getir. Evet, onu.”

Lily yere yatarak kollarını açıp kapamaya başladı. “Bana bakın! Sim meleği yapıyorum!”

18 Ağustos Salı, 08:29

Nick önünde duran, ısıltılarla kaplı ve ter içindeki herkese bakarak sıra boyunca yürüdü. “İçimizden biri bir katilin hedefi haline geldi.”

“Evet, efendim,” diyen Lily selam verirken arsızca göz kırptı. Geceliğini çıkarıp kamuflaj desenli bisiklet şortunu ve göz kamaştırıcı, D vitamininden yoksun kollarını gösteren uyumlu atletini giymişti.

Riley yeterince takviye aldığından emin olmak için Lily’nin vitaminlerini kontrol etmeyi aklına yazdı.

“Yaşlısınız. Zayıfsınız. Aklınız karışık,” diye devam etti Nick. Şenliğe smokin ceket ve iç çamaşırıyla katılan Bay Willicott’un önünde durdu. “Tehlikedesiniz.”

“Hadi bir dene,” diye cevap verdi Willicott. Kırışmış, kısa kesilmiş saçlarında simler parlıyordu.

“İşte bu yüzden bir *Beretta*’m var,” dedi Bayan Penny yanından. Kalçasını yokladıktan sonra kaşlarını çatarak boş kılıfına baktı. “Hay aksi. Nerede bıraktım acaba?”

Riley dudaklarının kıvrıldığını hissettiğinde gülümsemesini saklamaya çalıştı ama Nick onu yakalamıştı. Dibine gelip konuşmaya başladı. “*Gülme*, Thom. Komik bir durum yok. Hedef haline geldin ve hepinizin artık güvenlik önlemi almayı öğrenme zamanı geldi.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Sıkıcı!” Willicott bağırdı.

“Evet, saldırganlara nasıl boyun eğdireceğimizi öğrenmek istiyoruz,” dedi Lily sıranın diğer ucundan.

“Bir de nasıl bubi tuzağı kurulacağını!” diye bağırdı Fred.

Nick dişlerini sıkarken Riley yüzünü buruşturdu. Sim terliyordu. Üzerlerine çöken nem, park alanını fırına çevirmişti.

Dedektif Weber birkaç polis memuru ve bir adli tıp uzmanıyla eve gelmiş, bomba paketiyle sim örneklerini laboratuvara götürmüşlerdi. Biraz erkek erkeğe konuştuktan sonra hem Nick hem de Kellen oldukça mutsuz görünüyordu.

Riley durumu anlıyordu.

Bir sim bombası onu diğer iki kurbanı bağlamış, böylece geri sayım başlamıştı. Her iki kurban da paketleri aldıktan sonraki iki hafta içinde ölmüştü.

“Çok sıcak. Kötü adamlarla içeride klimalı odalarda savaşmaz mıyız?” diye yakındı Bayan Penny.

Konuşmayan tek kişi Gabe’di. Sırtı dik ve gözleri görünmeyen, uzaktaki bir nesneye kilitlenmişti.

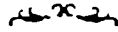
“Bu lanet şey de ne?” Bir araç otoparka girerken Riley sordu.

Araç önlerinde gürültüyle durduğunda içinden Josie indi. “*Regulation Humvee*.”

Sürücü kasıla kasıla onun yanında durdu. Nick’ten daha kısa boylu, geniş göğüslüydü. Gülümsemeyen dudaklarının üzerinde bıyığı vardı. “Santiago,” diyerek kibirli bir baş selamı verdi.

“Canon.” Nick de isteksizce onu selamladıktan sonra soytarılar ekibine döndü. “Bayanlar ve baylar, Öz Savunma Eğitim Kampı’na hoş geldiniz.”

Gabe ve Riley hariç herkes neşeyle alkışladı.

Yarım saat sonra neşeli kimse kalmamıştı. Herkes ter içindeydi.

“Takma dişlerime de sim bulaşmış,” diye yakındı Fred. “Gidip fırçalayabilir miyim?”

* Zırhlı bir askeri araçtır. (ç.n.)

“Sence silahlı bir çatışmada mola verip dişlerini fırçalayabilir misin?” diye cevap verdi Canon.

Adam deli bir talim çavuşuna benziyordu.

“Sanırım bu çatışmanın ne olduğuna bağlı,” diye mırıldandı Fred.

“Yanlış! Hareketleri bir daha yapın.”

“Sapla. İt. Vur. Sapla. İt. Vur.” Elllerinde baston ve sopalarla seksen yaşın üzerindeki kalabalık bağırdı.

“Bu gerçekten gerekli mi?” Riley boks eldivenli ellerini dizlerinin üzerine koyup soluklanmaya çalışarak homurdandı.

Nick son beş dakikadır saldırdığı yastığı indirip ona ters ters baktı. “Bana bunu sorma, Thom. Seni kendime kelepçeleyip bir uçağa binmek isterdim ama onun yerine sana kendini nasıl savunacağını öğretiyorum.”

“Vay canına, teşekkürler.”

“Bir daha asla yalnız kalacağından değil, tabii. Duştayken bile yanında olacağım. Çalışırken. Uyurken. İşerken.”

Riley hızla başını salladı. “Asla. Oraya sınır çekiyorum. Bu ilişkinin yürümesini istiyorsan, işlemeyi mümkün olduğunca uzun süre erteleyeceğiz.”

“Yogaya gittiğinde yanında olacağım,” diye devam etti Nick. “Korkutucu büyükannenizi ziyaret ederken de aynı şekilde. Şu andan itibaren beni kızgın bir uzantın olarak düşün.”

Riley derin bir nefes alıp verdi. “Aşırı tepki verdiğini düşündüğümü belirtmeyeceğim.”

“İyi.”

“Ama çözman gereken kendi davaların olduğunu *belirtmeliyim*. Beni duş alırken izlemekle meşgulken Larry Rupley’i nasıl bulacaksın?”

“Lojistik konusunda endişelenme. Onu ben hallederim. Şimdi Josie’yle birlikte mata geri dönüp arkadan çıplak elle boğma hareketinden kaçabileceğini kanıtla. Böylece geceleri uyuyabilirim.”

“Kulağa soyunup güreşmemizi istiyormuşsun gibi geliyor.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Bunun bir erkek fantezisi değil, kendini savunma eğitimi olduğuna emin misin?”

Nick ona hırladığında Riley akıllıca davranarak kendisine söyleneni yapmaya karar verdi.

“Vajinamdan uzak dur,” diye uyardı Josie’yi. Aracın arkasından indirdikleri matın üzerine çıktılar. “Dün gece çok çalıştı.”

“Aferin, Nick,” dedi Josie nadir sırtışıyla. Açık avucu Riley’nin yüzüyle temas ederken bu sırtış hemen kayboldu.

“Ah!”

“Sert değildi.”

“Hayır! Nick’in dün gece tokat attığı sivrisinek ısırığına vurdu.”

Josie’nin yüzünde ilgi gösterdiğini belli eden tek yer kaşlarıydı. “Siz ikiniz yatakta düşündüğümde daha uçuksunuz. Tebrik ederim.” Riley’nin yüzünün diğer tarafına da bir tokat attı. “Şimdi lanet olası ellerini kaldır ve beni engelle.”

Riley denedi. Denediğine yemin edebilirdi ama Josie dövmeli kolunu her seferinde boynuna dolamayı başarıyor, Riley ondan kurtulamıyordu.

Josie’ye çekilmesini işaret ederek, “Sıra bende,” dedi Canon. “Beni tanımıyorsun. Bana zarar vermekten korkmazsın.”

Nick kaşlarını çatmış onları yakından izliyordu.

Bu adamdan nefret ediyorum.

Düşüncesini açık ve net bir şekilde duymuştu.

Josie de durumu anlamıştı. Gabe’i işaret ederek, “Git, Büyük Piramit’le dövüş,” dedi Nick’e.

Riley iki adamın boks eldivenlerini giyerken birbirini tartmasını izledi.

“Bu kadar barışçıl bir çocuk olduğun için temelden başlayalım,” dedi Nick. “Yumruk...”

Gabe’in devasa yumruğu Nick’in burnunun tam ortasına inerek başını geriye savurdu.

“Sikeyim.” Nick koluyla burnunu sildi. “Evet. Yumruk budur, ukala.”

Gabe sırtıttı. “Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum.”

“Riley, değil mi?” Canon dikkatini tekrar mata çekti.

“Evet.” Seksi ve terli adamların gösterisinden gönülsüzce yüzünü çevirip Canon’a baktı. Boyu 1.80’nin biraz altında, oldukça kaslı bir adamdı. Bıyıklarıyla koyu renk saçları, kesinlikle askeri olduğunu düşündüren bir titizlikle kesilmişti.

“Seni tutmakla başlayacağım. Tam gaz devam etmeden önce adım adım çalışalım.”

Matın üzerine uzandıklarında esintiyle birlikte yan evden gelen ve artık tanıdık olan kokuların yarattığı felaket Riley’nin burnunu buruşturmasına neden oldu. Burt’ün geceleri kaka yapmak için terk edilmiş konağa gizlice gidip gitmediğini merak etti.

Canon’ın kaslı kolu boynuna dolandığında Burt’ün kakası hakkında endişelenmeyi unuttu.

“Korkutucu olması için yeterince baskı uyguluyorum,” diye açıkladı Canon.

“Ah. İşe yarıyor,” dedi boğulur gibi bir sesle.

Adam güzel kokuyordu. *Pahalı*. Riley ise bütün yaz deodorant sürmeyi unutmuş gibi kokuyordu.

“Biz niye bu yakışıklıyla güreşmiyoruz?” diye sordu Lily.

“Daha az flört. Daha çok saplama.” Bayan Penny yaşlılara hareketleri tekrarlatırken buyurgandı.

Canon birkaç kaçış tekniği öğretti. Ancak oksijeni kesilir kesilmez Riley paniğe kapılıp çırpınmaya başladı.

Dördüncü feci denemeden sonra ona bir mola verdi ve Josie’ye danıştı.

Riley sürünerek matın kenarına gidip su şişesini aldı. Bu senaryo ona suyun altında başka bir adamın elleri tarafından boğulmasını hatırlatıyordu.

Nick’in bakışlarını üzerinde hissetti. Ona el sallamasının hemen ardından Gabe’in yumruğu gövdesine saplandı.

Belki de geçmişteki olaylar yüzünden hâlâ dehşete kapılan tek kişi Nick değildi.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley su içerken Josie yanına geldi. “Bütün malzemelerini kullanmıyorsun.”

“Ne malzemem kaldı? Yardım ılığı atmak mı?”

Josie alnına hafifçe vurdu. “Psişiksin, aptal. Saldırganın ne yapacağını o yapmadan önce biliyorsun.”

Riley gözlerini kırptırdı. “Bunu yapabilir miyim ki?”

“Psişik olan ben değilim. Ama böyle bir yeteneğim olsaydı bunu rakibimin kafasının içine girmek için kullanacağımdan emin olabilirsin. Bu bir ölüm kalım meselesiye sahip olduğun her şeyi kullanmak istersin.”

Riley bir süre düşündükten sonra bunun dünyanın en kötü fikri olmadığına karar verdi.

Su şişesini yere bırakıp tekrar ayağı kalktı. “Pekâlâ. Tekrar deneyelim.”

Canon sırttı. “Bu sefer beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?”

“Göreceğiz.”

Pekâlâ, ruh rehberleri. Bu kızın boğulmaması gerekiyor.

Bu kez Canon iri kolunu arkadan boynuna doladığında noktalar yerine pamuk şekeri bulutları gördü. Yavaşça oksijeni kesildiği sırada *Hayatta Kalmayı Başardı*’nın kaçırılma girişimlerinden kurtulmakla ilgili bir bölümünü hatırladı. Genç bir kız tekvando dersinden eve doğru yürürken saldırgan onu arabasına sürüklemeye çalışmış ve bunun için bir güzel dayak yemişti.

Riley nefessiz kalarak kendini bıraktı. Canon’ın tutuşu zayıfladığında başını geriye doğru savurdu. Canon gelen hamleyi gördüyse bile darbeden tam olarak kaçamadı. Riley onu gözünün hemen altından vurup onu bırakmasına yetecek kadar sersemletmişti.

Zıplayarak zafer dansı yapmaya başladı. “Al sana, saldırgan!”

Canon sırttı. “İyi işti. Ama bir dahaki sefere kutlamak için kaçana kadar bekle.”

“İyi fikir.”

Adam bir elini uzattığında Riley ayağa kalkmasına yardım etmek için harekete geçti.

Onun yerine kendini sırtüstü yatmış, Canon'ı üzerinde kalçalarına dolanmış halde buldu. "Bir şey daha, Riley." Adam aniden sırtıtmaya başlamıştı. "Saldırganın kalkmasına yardım etme."

"Kalk üstünden, Canon."

Nick'in sesi ölümcüldü. Üstelik öfkeli geliyordu.

Kafasını kaldırdığında Josie'nin Nick'in önüne geçtiğini ve bir elini göğsüne vurduğunu gördü. "Sakin ol, patron."

Canon muhtemelen Nick'i kızdırmak için olabildiğince yavaş ayağa kalktı.

Riley ona uzattığı elini tuttu. Ancak Canon onu ayağa kaldırmaya çalışırken bakışlarını Nick'in üzerinde tutunca, Riley adamın bacaklarını kaydırıp onu yere serdi.

Canon gülerek mata düştü. "Hızlı öğreniyorsun, Riley."

"Sıra bende." Lily bağırarak matın üzerine doğru sendeledi, kendini Canon'ın üzerine attı. "Olamaz! Sanırım düştüm ve kalkamıyorum!"

Riley dikkatini burnu kanayan Nick'e çevirdi. Sol gözü şişmişti. Hemen arkasında duran Gabe'in dudağı yarılmıştı, buna rağmen sırtıyordu. "Neden erkeklerle normal arkadaş olamıyorsun? Neden *bromance**'lere karşısın?" diye sordu Riley.

Kanı silmek için tişörtünü yukarı kaldırırken, "Erkeklerin pislik olması benim suçum değil," dedi Nick.

Riley iç çekerek vücudunu seyretmenin keyfini çıkardı. "Bizim için böyle bir şey yapman gerçekten çok hoş."

"*Senin* için yapıyorum, Thorn."

"Biliyorum."

Nick çenesinden tutup yüzünü kaldırdı. "Yarım yamalak bir kendini savunma dersinin sana yenilmez olduğunu düşündürmesine izin vermeyeceğine söz ver."

"Söz. Ayrıca bela aramayacağıma da söz veriyorum."

* Yakın erkek arkadaşlık ilişkileri için kullanılan tabirdir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Nick derin bir nefes verdi. “Bela seni bulmakta bu kadar becerikli olmasaydı, bu beni daha iyi hissettirirdi.”

Terli tişörtünden tutup onu kendine doğru çekerken, “İyi ki sen varsın,” dedi Riley.

Evden mutlu bir havlama sesi geldi. Riley ve Nick dönüp salonun penceresinde Burt’ün yüzünü gördüler.

Hay aksi.

“Lily, salonun kapılarını kapattığını sanıyordum.”

“Kapattım!” dedi kızgın bir şekilde. Canon hâlâ onun şaşırtıcı şekilde etkili tutuşundan kendini kurtarmaya çalışıyordu. “Yani sanırım kapattım. Belki sadece kapatmayı düşünmüşümdür.”

“Midilli de parıl parıl,” diye gözlemledi Willicott. “Yüzünün her yerinde bembeyaz bir şeyler var. Kokainman mı?”

“Gabe, bana *donut*’ların hâlâ içeride olmadığını söyle,” diye inledi Riley.

Oysa Burt’ün pudra şekeri kaplı, parıltılı yüzü her şeyi anlatıyordu.

Riley koşarak ön verandadan içeri girdi. Salonun kapıları ardına kadar açıktı ve her yerde simli pati izleri vardı.

Burt ağzında bir *donut* sallanırken odadan çıkıp ona doğru koştu.

“İnsan yemeklerini mideye indirmeyi bırakmazsan osuruklarını asla kontrol altına alamayacağız.”

Köpeğin bağırsaklarından doğal olmayan bir gürültü yükseldi. Burt’ün gözleri açıldığında *donut* ağzından düştü.

“Ah, hayır. Burada olmaz, bayım. İşini görmek için simli poponu dışarı çıkar.” Kapıyı işaret etti.

Burt kapıya doğru koştuktan sonra kayarak durdu. Düşürdüğü *donut* için geri dönüp zıplayarak dışarı çıktı.

Arkasından Riley de çıktığında Burt’ün güreş matının yanında daire çizdiğini gördü. Büyükannesi ise herkese ters ters bakıyordu.

Kadının iyi tarafına denk gelmeyi umarak, “Merhaba, büyükanne,” dedi Riley.

Normal bir büyükanne herkesin neden sim içinde olduğunu sorardı. Ya da ev arkadaşlarından birkaçının neden yaralanıp kanadığını merak ederdi. Elanora normal bir büyükanne değildi.

Riley’yi incelemek için arkasını döndü. Saçındaki sülün tüyleri Fred’in burnunu gıdıkladığında adam kıkırdayıp hapşırdı.

“Kendini savunmanın başka yolları da vardır. Kaba kuvvet nadiren doğru cevaptır.” Gabe’in yarılmış dudağına bakarken gözlerini kıstı.

“Bakın, hanımefendi. Torununuz tehlikede, üstelik hayaletler ya da ölümler yüzünden değil. Bu gerçek, canlı bir tehdit.”

“O halde ihtiyacı olan tüm araçlara sahip olmasını istemelisin.”

Nick’in burun delikleri genişledi. Riley, erkek arkadaşının büyükannesine vurmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapması ya da büyükannesinin onu psişik güçlerle öldürmeye çalışması ihtimaliyle aralarına girdi.

“*Hepiniz* torunumun yoga dersine katılacak ve yoğun bir ruhsal savunma eğitimi alacaksınız.”

“Herkes mi?” diye sordu Riley. Bay Willicott’un ceset pozunda kafasının karışabileceğini ve oracıkta ölebileceğini düşünüyordu.

“Yapıyor,” diye duyurdu Josie.

Köpek çömelince tüm gözler dehşet içinde Burt’e döndü.

“Tanrım,” diye tısladı Canon.

“Bu normal değil,” dedi Bayan Penny başını sallayarak.

Burt’ün kakası yaz güneşinde şenlikli bir şekilde parlıyordu.

Elanora cıkcıklamaya başladı. “Utanç verici.”

Lily kalabalığa doğru seslendi. “Işıltılı Kaka’yı yeni şifremiz olarak kabul edenler ‘evet’ desin.”

“Evet.”

18 Ağustos Salı, 09:24

Nick, peşinde tuhaf ekibiyle birlikte Wander'ın yoga stüdyosuna girdiğinde aniden durdu.

Yoga adamı sayılmazdı. Elbette Riley'nin ders için giydiği dar, kısa şortların hayranıydı ama odanın önündeki gongun ne işe yaradığını bilmiyordu. Üstelik annesini stüdyonun ortasındaki pembe bir matın üzerinde sakın sakın otururken bulmayı hiç beklemiyordu.

Kadın ona doğru bakıp bir anlığına duraksadı.

"Nick?" Gri taytı ve uzun yakalı atletiyile çok mutlu... aynı zamanda şüpheli görünüyordu. Saçlarını yüzünden çekerek topuz yapmıştı.

"Anne? Senin... böyle şeyler yaptığını bilmiyordum." Renkli duvar halılarıyla tütsüleri işaret etti.

"Son iki yıldır her salı buraya geliyorum. Wander harika biri. Seni tanıştırayım."

"Aslında onu zaten tanıyorum."

Annesi yüzünü buruşturdu. "Ah, Tanrım. Onunla yatmadın değil mi, Nicky? Eğer yattıysan birbirimizi tanı mıyormuşuz gibi davranacağız. Bu dersi bırakamam."

"Hayır, anne. Onunla yatmadım," diye karşı çıktı. "Ama kız kardeşiyle yatıyorum."

“Merhaba, Doktor Santiago.” Riley bir adımla Nick’in arkasından çıkarak el salladı.

“Ah. Sen.” Annesinin yüzündeki yoga öncesi heyecan uçup gitti.

“Sizi görmek de çok hoş,” dedi Riley sahte bir gülümsemeyle.

Annesi, Riley’ye arkasını döndü. “Yüzüne ne oldu, Nicky? Neden bu kadar parlıyorsun?”

Annesi onunla ilgilenmeye başlayınca elini itti. “Bir şey olmadı. Sorun yok, anne.”

“Pekâlâ, gel yanıma otur. Şu köşedeki tuhaf çiftten uzak dur. Sanırım kadın bir çeşit hippy cadı, kocası da ineğine takıntılı bir çiftçi. Kesinlikle korkunç insanlar.” Titreyerek çifti gösterdi.

Blossom ve Roger Thorn köşelerinden neşeyle el salladılar.

“Muhtemelen ona söylememelisin,” diye önerdi Riley.

“Ah, kesinlikle söyleyeceğim.” Nick derin bir nefes verdi. “Anne. Riley’nin ailesiyle tanış, Blossom ve Roger Thorn. Blossom ve Roger, bu annem Marie.”

Blossom, Roger’ı matından çekerek kaldırdı ve tanışma faslı başladı.

“Oğlunuz çok iyi biri,” dedi Blossom annesine.

“Evet, öyledir.”

“Neden simlisiniz?” Roger, Riley ve Nick’i inceliyordu.

“Bu sabah sim bombasıyla bombalandık,” diye açıkladı Riley.

Marie’nin bakımlı kaşları alnına doğru fırladı. “Sim bombası mı? Bir tür mecaz mı bu?”

“Keşke,” dedi Nick.

“Dişi Şeytan’ın burada ne işi var?” diye sordu Roger. Elanora kapıdan içeri girmiş, çatık kaşlarıyla odayı inceliyordu.

“Bu *Stevie Nicks*’in annesi mi?” diye merakla sordu Marie.

Nick rafların birinden bir mat alıp kapıyla arasındaki mesafeyi ölçtü. İkinci kattaydılar, bu yüzden Riley için pencerelerden bir tehdit gelme olasılığı daha düşüktü ama kapı hâlâ bir sorundu. “Anne, matını kaydır.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Matımı hep buraya sererim,” diye sızlandı Marie.

“Söylediğimi yapıp şuraya geç. Wander büyük bir yenilik hayranıdır. Dünyaya başka yerlerden bakmak falan.”

“Gerçekten mi?”

“Ne yapıyorsun?” Nick onun matını alıp kendi yanına sererken Riley fısıltıyla sordu.

“Kendimi seninle kapının, annemle ailenin arasına konumlandırıyorum.”

“Güneşi selamlarken kavga çıkmasını mı bekliyorsun?”

“İşimi şansa bırakamam.”

Riley telefonuna baktı. “Bayan Penny buraya gelirken arabaya servis yapan bir yere uğradıklarını, hâlâ patates mücveri beklediklerini yazmış. Onlarsız başlamamızı söylüyor.”

“Josie de Brian’la sevişmek için eve gitti.”

“Onların yolundan gitmemiz gerektiğini düşünmeye başladım,” dedi Riley.

“Evet, büyükannen ödümü koparıyor. Ayrıca salı günleri yoga dersine gitmezsin. Sim Adam’ın seni izlemesi ihtimaline karşı rutinini bozmak iyi bir fikir.”

Riley titredi.

Canon bir horoz gibi kasılarak stüdyoya girdiğinde odayı ve içindekileri inceledi. Bıyığını büküp bir mat kaptıktan sonra Riley bacaklarını esnetmek için eğilirken tam arkasına yerleşti.

Nick belirgin şekilde dişlerini sıktı.

Canon ona gülümseyerek karşılık verdi.

“Evet. Böyle bir şey olmayacak,” diye çıkıştı Nick.

Riley’yi matıyla birlikte kaldırıp anne babasının arasına itti. “Ne oluyor, Nick?”

“Söylediğimi yap.” Matını hareket ettirerek doğruca Riley’nin arkasına kaydırды. Böylece *kendi* kıcı Canon’ın yüzünde olacaktı.

“Burası dolu mu?”

Gabe yanlarına gelip Nick ve annesinin arasındaki yeri işaret etti.

Nick omuz silkti. "Senindir, Golyat".

Gabe matını açıp oturunca annesinin gözleri büyüdü. "Merhaba," dedi Marie.

"Merhaba. Ben Gabe. Sizinle bu derse katılmak benim için bir zevk."

"Merhaba, Gabe. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Marie. Wander'ın hayranı mısınız?"

Nick, annesinin yanında oturan kas yığınının mı, yoksa Riley'nin kız kardeşine mi daha hayran olduğunu anlayamadı.

"Wander harika bir öğretmen. Onunla geçirdiğim zamandan keyif alıyorum."

Elanora oturduğu yumurta tarzı sallanan sandalyeden boğazını temizledi. Yuvasındaki hoşnutsuz bir devekuşuna benziyordu.

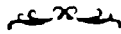
"Adamı bir rahat bırak, kadın," diye fısıldadı Nick.

Elanora gözlerini kıstığında Nick tüm vücudunda bir karın-calanma hissetti.

"Anne!" Blossom ön sıradan tıslarken aynı anda Riley "Büyükanne!" diye fısıldadı.

Neyse ki, Elanora'nın büyücü bakışları eğitimcilerinin gelişile kesildi. "Herkes günaydın." Wander matların arasından odanın önüne doğru ilerledi. Kısa bir taytla önünde "İyilik" yazan sırtı açık bir atlet giymişti. Uzun saç örgülerini yüksek bir atkuyruğuyla toplamıştı.

Gabe, Nick'in yanında hüzünlü bir şekilde iç çekti.

Nick sandalye pozunun nasıl hissettirmesi gerektiğini bilmiyordu. Fakat üç gündür hastaymış gibi bacaklarını ve kaslarını titretmemesi gerektiğinden emindi. Gabe yanında bir heykel gibi pozunu koruyordu. Tüm o kasların altında yaşayan, nefes alan bir insan olduğuna dair tek işaret mata düşen ter damlalarıydı.

* M.Ö 11. Yüzyılda yaşadığına inanılan Kur'an ve Eski Ahit'te adı geçen savaşçı devin ismidir. (ç.n.)

“Öne doğru eğilin ve arka bacak kaslarınızın uzadığını hissedin. Mata kök saldıgınızı hayal edin.” Wander’ın sesi yatıştırıcı bir şekilde vücudunun yapmaktan rahatsız olduğu şeyleri yapması için ısrar ediyordu. Dizlerinin arkasındaki kasların lime lime doğrandığını hissediyordu.

Nick bacaklarının arasından Canon’a baktı. O da aşırı terliyordu ama yaprak gibi titrer bir hali yoktu.

Wander’ın ayakları matının yanında durduğunda *plank* durumunda terlemeye devam ediyordu.

“Öne doğru kobra duruşuna geçin,” diye talimat verdi. Wander ayaklarıyla Nick’in kalçasına basıp omuzlarını yukarı ve geriye doğru çekerek onu yapabileceğini bilmediği bir duruşa getirdi. “Güzel esnedin.”

Arkasından Canon’ın kıs kıs güldüğünü duydu. Gabe ise yanından Wander’a özlem dolu kaçamak bakışlar atıyordu.

Wander aşağı bakan köpeğe geçmelerini söylerken Riley’nin kıcı kısa şortundan onu cezbediyordu.

Kız arkadaşı seksiydi.

Onaylamayan bir bakışın ağırlığını hissetti. Bu kez Elanora değildi. Kendi kız arkadaşına bakarken onu yakalayan öz annesiydi.

Annesine omuz silerken neredeyse aşağı bakan köpek pozisyonundan düşüyordu.

Marie gözlerini devirdi. Gabe savaşçı pozlarından biri için kollarını açtığında doğal olmayan büyüklükteki kol kaslarının kasılmasıyla kadının dikkati dağıldı. Bu sefer yargılayıcı bakışlar atma sırası Nick’teydi.

Marie omuz silkince Wander arkasında durdu. “Omuzlarımızı düşürelim, Marie,” diyerek annesinin üst bedeninin duruşunu düzeltti.

Dersin geri kalanında Nick dikkatini Riley’nin kıcı, kapı ve erkeklik yarışması arasında paylaştırdı. Wander ceset pozu zamanının geldiğini söylediğinde neredeyse çöküp ağlayacaktı. Geceyi lanet olası zeminde geçirmişti. Kız arkadaşının bir kati-

lin hedefi olduğunu öğrendikten sonra Ağır El tarafından yumruklanmış, güneşi selamlarken aptal Canon'a ayak uydurmaya çalışmak zorunda kalmıştı. Çaresizce bir biraya, hamburgere ve Riley'nin yanına sokulduğu bir şekerlemeye ihtiyacı vardı.

Burnuna patates mücveriyle yaşlı insanların kokusu geldi. Nick, Bayan Penny'nin diğer komşularla birlikte geldiğini tahmin etti.

Çok uzun bir gün olmasına rağmen daha öğle yemeği vakti bile gelmemişti. Üstelik içgüdülerini ona kız arkadaşının başının belada olduğunu söylüyordu. Hem de büyük bir beladaydı.

18 Ağustos Salı, 10:35

“Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum, Nick.” Blossom dersten sonra yanlarına gelmişti. “Annen kışında sopa varmış gibi çok gergin.”

Riley az önce yudumladığı suyu tükürdü. “Anne!”

“Ne var? Sadece kendi doğrularımı söylüyorum. Her salı buraya gelip bize tepeden bakıyor. Wander’ın bizim kızımız olduğunu bile bilmiyor!”

“Annemin sopalarla ilişkisine dikkat çeken ilk kişi sen değilsin.”

“Yine de bu Blossom’a yakışan bir yorum değildi,” diye karşı çıktı Riley.

“Ah, lütfen. O kadına *iki* yıldır iyi davranıyorum.”

“Bu kadar gevezelik yeter,” diye duyurdu Elanora odanın önünden. Büyükçe bir sopayla yere vurdu.

“Kim kötü büyükanneye sopa verdi?” Nick merakla sordu.

“Hepiniz oturun. Şimdi,” diye emretti Elanora.

Roger dahil, hepsi söyleneni yaptı. Gerçi Riley, babasının gizlice kulaklık taktığını görmüştü.

Canon yanındaki minderi alınca Riley, Nick’in sesli bir şekilde hırladığını sandı.

Bayan Penny metal bir sandalyeyi odanın arkasından önüne

kadar sürüklerken kulakları yırtan bir ses, testosteron dolu homurtuları bastırdı. Lily, Bay Willicott ve Fred de aynısını yaptı.

Elanora ters bakışlarıyla yaşlı baş belalarının oturup patateslerini yemelerini bekledi.

Wander sessizce Gabe'in yanındaki mindere oturdu. Riley dizlerinin birbirine değdiğini fark etmişti.

"Hepiniz kaba kuvvetin kendinizi savunmak için tek yol olduğunu düşündüğünüze göre, başka bir yol göstermek bana düşüyor. Ancak sizi uyarıyorum, bu yorucu bir eğitim olacak. Zayıflara göre değil."

"Gidip bir *Blockbuster** bulacağım ve bir film kiralayacağım." Bay Willicott kapıya doğru ilerlerken duyurdu.

Lily sandalyesinden fırladı. "Ben de yardım edeyim. En son *Blockbuster* aramaya gittiğinde onu üç gün göremedik."

Blossom elini kaldırdı.

"Ne?" Elanora 'N' harfine vurgu yaparak tersledi.

"Kendimizi neyden koruduğumuzu merak ediyordum, anne."

"Kızın bir katil tarafından hedef alındı."

Blossom hızla Riley'ye döndü. "Ah, hadi ama. Yine mi?"

Riley omuz silkti. "Benim suçum değil, anne."

"Kesinlikle senin suçun. Avcılar avı hisseder," dedi büyükannesesi.

"Kız arkadaşımı azarlama faslını geçebilirsek harika olur," diye çıkıştı Nick.

"Herkesin bir yeteneği vardır. Bazı yetenekler diğerlerinden daha küçüktür," dedi Elanora.

Fred elini kaldırdı. "Şimdi 'yetenek' derken penis boyundan mı bahsediyorsunuz?"

Riley dudaklarını birbirine bastırdı. Gülmesini mi, yoksa kusmasını mı engellemeye çalışıyordu bilmiyordu ama işini şansa bırakamazdı.

Büyükannesinin sert bakışları Fred'i hiç etkilememişti. Hafifçe öne eğilerek üsteledi. "Ee? Ondan mı bahsediyoruz?"

* Gişede büyük başarı elde eden filmler için kullanılan bir terimdir. (ç.n.)

“Kesinlikle *hayır*. Durugörü yeteneğinden bahsediyorum.”

“Ah.” Fred hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Üzerinde çalışamayacak kadar tembel olmadığınız sürece her biriniz kullanabilirsiniz.”

“Şimdi kesinlikle penis boyundan konuşuyoruz,” diye mıldandı Fred.

Riley duygusal olarak yaralanmamak için babasının bir o yana bir bu yana sallanan başına odaklandı.

“Deneme için eşleşeceksiniz. Siz ikiniz, bir ekipsiniz,” derken Riley ve Gabe’i işaret etti.

Bayan Penny sandalyesini çekip gelmeden önce Wander özelemlerle Gabe’e doğru baktı. “Görünüşe göre sen ve ben kaldık, Bayan Esnek.”

Nick, Canon’la eşleşmişti. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diye fısıldadı Riley.

“Benim kararlarımı sorgulama, çocuğum!” Elanora fermannını yere vurduğu sopasıyla mühürledi.

Riley ve Gabe minderlerinin üzerinde dönerek birbirlerine baktı. “Kavga etmeye başarlarsa ayırman gerekebilir.”

“Nick’i tekrar yumruklayıp Canon’un üzerine otururum,” diye söz verdi Gabe.

“Sen iyi bir adamsın, Gabe.”

“Sessizlik!”

Riley gözlerini devirdi.

“Bu alıştırma için eşinizin gözlerinin içine bakacaksınız,” diye devam etti Elanora.

“İşler tuhaf bir hal alacak,” diye tahmin etti Bayan Penny.

Tuhaf olduğu kadar, birbirine bakan iki alfa erkeğiyle birlikte ölümcül bir hal alacaktı.

Gabe onun gözlerine bakmaya başladı. Kahverengi gözleri adeta Riley’nin beynine, ruhuna işliyordu. Sanki *golden retriever* cinsi bir köpekle bakışıyordu.

“Şimdi zihinlerinizin kontrolünü ele alacak, eşinize olumsuz ve incitici düşüncelerinizi yönelteceksiniz.”

“Büyükanne bu gerekli mi?” diye sordu barışçıl Wander.

“Kesinlikle gerekli. Başlayın.”

Umarım yaşlı kadın bugün yumurta salatasını yerken boğulur.

Bu garip kadın neden Stevie Nicks gibi giyinmiş?

“Düşüncelerinizi partnerinize yöneltin dedim, *bana değil*,” dedi Elanora sertçe.

“Hadi bakalım, Fred. Elinden geleni ardına koyma.” Blossom omuzlarını yuvarladı.

Canon’a bakarak, “Neye bakıyorsun, sik kafalı?” diye sordu Nick.

“Terli bir ahmağa,” dedi Canon.

Riley onları büyükannesinin gazabıyla baş başa bırakmaya karar vererek Gabe’in yüzüne odaklandı. Onun hakkında kötü bir şey düşünemiyordu. Bu mümkün değildi. Kız kardeşininkine benzer bir ruhu vardı. Açık, sıcak ve sevgi doluydu.

“Saçların pek parlak değil.”

Riley gözlerini kırptırdı.

Gabe alıştırmayı yapıyordu ve Riley onu gayet net duyabiliyordu.

“Öyle mi? *Senin kafan ikimiz için de yeterince parlak*,” diye içinden karşılık verdi.

Riley ona vurmuş gibi Gabe irkildi.

“Özür dilerim.”

“Hayır, devam et. Alıştırmayı tamamlamalıyız. Yeterince uzun boylu değilsin.”

“Gabe. Hadi ama. Bu alıştırmayı yapacaksan doğru yap. Ödleklilik yapma.”

“Ödleklilik yapmıyorum. Başarısız olmaktan korktuğun için çabalamayan sensin. Bu da sadece hayattaki deneyimlerini sınırlandırıyor.”

Pekâlâ, bu acıtmıştı.

“Korkudan mı konuşmak istiyorsun? Hangimiz huysuz yaşlı bir kadına karşı gelmekten ve kız kardeşimle çıkmaktan korkuyor?”

“Beni olduğum kişi yapan Elanora. Ona saygısızlık etmeyi düşünemem bile.”

“Onun sözünü kanun kabul etmek kendini ya da kız kardeşimi ona karşı çıkacak kadar önemsemediğin anlamına gelir.”

“En azından ben iyi bir iş yapmak için gereken sıkı çalışmadan korkmuyorum.”

“Ne tür bir iş yapıyorsun ki? Bildiğim kadarıyla yaptığın tek şey dondurma yemek ve duygularını ifade etmekten korktuğun bir kadının ardından üzölmek.”

Gabe’in gözleri yaşarınca Riley de kendi gözlerini kırptırdı. *“Buraya Wander’a âşık olmak için gelmedim. Sana rehberlik etmek için geldim. Yine de hiçbir yere gitmemeye kararlı birine rehberlik etmenin imkânsız olduğunu görüyorum.”*

Riley sesli bir şekilde zorlukla nefes aldı. *“Hiçbir yere mi? Deniyorum! Psişik eğitim kampına katılıyorum. Pamuk şekeri dünyasına kendimi açıyorum.”*

“Ama enerjinin çoğunu farklı olmayı dilemeye harcıyorsun.”

“Yeter!” Elanora’nın sesi yankılandı. Soplanın yere vurulmasıyla Riley eleştiri transından uyandı.

Bir kaosun ortasında oturduklarını fark etti. Nick ve Canon gñreşiyorlardı. Bayan Penny şoka girmiş gibi görñnen Wander’dan gñrñltñyle özñr diliyordu.

“Bu kelimelerin bazılarını daha önce hiç duymamıştım bile,” diye fısıldadı Wander.

“Eh, Şangay’da birkaç deniz komandosuyla takılırsan hangi dili öğrendiğine şaşırırsın.”

“Ne demek herkes bunun bir peruk olduğunu biliyor?” Fred, Justin Bieber saçlarını tutarak inledi.

“Ah, Tanrım. Çok üzgñnñm, Fred,” derken Blossom şakaklarını ovuşturuyordu.

Elanora ayağı kalkıp Nick’in, Canon’un yüzñnñ zemine bastırđıđı yere doğru yürñdñ.

Sopasıyla Nick’in kıcını sertçe dñrttñ. Canon bu dikkat dađınıklđđını Nick’i üzerinden atmak için kullandı.

Tüm oda *The Jerry Springer Show**'un sahne arkasına dönmüştü. İncinmiş duygular tüm odayı sarmıştı.

“Güzel.”

Herkes susmuş Elanora'ya bakıyordu.

Riley ve Gabe birbirlerine bir bakış attılar. “Güzel” kelimesi bu kadının sözlüğünde yoktu.

“Pardon. ‘Güzel’ mi dedin?” Blossom şaşkınlıkla sordu.

“Evet. Hepiniz bir şekilde idamdan kurtulmayı başardınız.”

“Yaşasın biz?” Riley ağır bir alaycılıkla konuştu.

“Hepiniz düşüncelerinizin ne kadar güçlü olduğuna tanık oldunuz. Yetersiz olsa da sadece zihninizle gözlerinizi kullanarak birbirinize mesajlar iletebileceğinizi gördünüz.”

“Bu tam olarak neyi kanıtladı?” diye sordu Riley.

“Hepinizin bir dereceye kadar başkalarının düşüncelerini değilse bile duygularını okuma yeteneğine sahip olduğunuzu.”

“Vay canına. Büyükanne haklı,” dedi Canon sessizce.

Wander elini kaldırdı. “Belki de partnerlerimiz hakkında sevgi dolu düşünceler paylaşarak egzersizi tersten yapmalıyız? Böylece odadaki tüm olumsuz titreşimler temizlenir.”

“Saçmalık. Bu gereksiz bir zaman kaybı,” diye çıkıştı Elanora. “Burası ortak zamanı olan bir anasınıfı değil. Hepimiz yetişkiniz. Hayatımıza devam edeceğiz.”

Canon, Nick'in kaburgalarına bir dirsek attı ve karşılığında çenesine bir yumruk yedi.

“Gerçekten şu ikisini ayırabilir miyiz?” diye sordu Riley.

Büyükannesi ona otoriter bir bakış attı. “Etrafındakiler hakkında endişelenmeyi bırakıp kendine odaklan.”

Tanrım. Peki, hanımefendi.

“Şimdi bir sonraki alıştırmaya geçeceğiz. Birbirinize karşı olmak yerine, partnerinizle birlikte çalışacaksınız.”

“Birlikte çalışıp ne yapacağız?” diye sordu Riley.

“Bu alıştırmamanın amacı, bir başkasının enerjisini kullanarak kendi güçlerinizi artırmak. Gabriel kendini başkalarının enerjisine bağlayabilir. Tıpkı bir parazit gibi.”

* Amerika'da yayınlanan bir *talk show* programıdır. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Gabe'in kendisine yaptığı kişilik suikastına ne kadar sinirlenmiş olsa da Riley başkasının onu kötölemesi karşısında ne hissettiğini bilmiyordu. "Ne gibi?"

"Bir parazit, kendini bir konakçıya bağlayıp konakçının kanını kendisi için kullanır. Gabriel kendini senin yeteneklerine bağlayarak enerjini artırabilir."

Bu çok tuhaftı. Bir Thorn için bile tuhaftı.

"Tamaaaaam." Riley büyükannesinin, Bayan Penny'nin *Bloody Mary* karışımını ele geçirip geçirmediğini merak etti.

"Sen başlayacaksın."

"Başlamak mı? Neye başlayacağım? Ne yapıyoruz?"

Riley'ye bakarak, "Ben seni takip ederim," dedi Gabe. "Ruh rehberlerine bir soru sor, cevabı yorumlamana yardım etmek için ben de orada olacağım."

Riley yarasının henüz taze olduğunu hissediyordu ve affedip unutmaya hazır olup olmadığını bilmiyordu. Gabe arkadaşındı. Arkadaşların bizim boktan yanlarımızı fark etmemeleri gerekirdi. Fark etseler bile bunu yüzüne vurmamaları gerekirdi.

Büyükannesinin bakışlarının ağırlığı altında direnci kırıldı.

"Tamam. Ne soracağım? Sauna seansında ölü Bianca'yla sohbet ettim zaten."

Büyükannesinin gözleri keskin bir şekilde kısıldı.

"Cevabını bilmediğin başka bir soru sorabilirsin," dedi Gabe şifreli bir şekilde.

"Larry'nin nerede olduğunu bul," diye seslendi Nick arkasından.

"İyi fikir."

"Pekâlâ. Hadi şu işi bitirelim."

"Bu tutumla yeteneklerini keskin bir şekilde ortaya çıkaramazsın. Bu tam olarak, yatak odasının kapısını çarpıp duran mutsuz bir çocuğun tavrı," dedi Elanora soğuk bir sesle.

Riley acımasız büyükannesinin haklı olduğunu anlasa bile burun deliklerinin genişlediğini hissetti. Psişik olmak *istemesi*, olabileceği en iyi psişik olmaması için bir bahane değildi.

Bunu bir kedi yavrusuyla birlikte bir motivasyon posterine dönüştürmeyi aklına yazdı.

“Tamam. Başlamaya hazırım,” diye duyurdu.

Gözlerini kapatıp odanın kalanını susturdu. Nefesine odaklanarak aslında düzensiz olan eğitimini hatırladı ve hafifçe, bilinçli şekilde Pamuk Şekeri Dünyası’na döndü.

“Merhaba, ruh rehberleri. Benim, Riley.”

“Ben Gabe.”

Gabe de pamuk şekeri dünyasındaydı. Onu göremiyordu ama varlığını kesinlikle hissedebiliyordu. Sağlam, sakın ve iyiydi. *Tanıdıktı.*

Tıpkı Bianca ile olan görüşü sırasında hissettiği varlık gibiydi. “Hey. Seansta da kafamın içinde miydin?”

“Evet. Önceden iznini almalıydım ama iyiliğin için endişelenmiştim.”

Birden ona sinirli olduğu için kendini aptal gibi hissetti. Gabe onu isteyerek incitmek istememişti, sadece duyması gereken bir gerçeği söylüyordu.

“Burada olduğun için teşekkür ederim, Gabe,” dedi içtenlikle.

“Rica ederim, Riley. Onur duydum.”

“Pekâlâ, ruh rehberleri. Larry Rupley’nin nerede olduğunu bulmak için geldik. Bir hafta önce ortadan kayboldu ve onu bulmamız gerekiyor.”

Bulutlar tembelce titreşti. Bulutlardaki enerjinin doğrudan kendi enerjisini yansıttığını öğrenmişti. Seks yaparken çatıdan düştükten, mobilya tarihinin en çökmüş divanında uyuduktan, simle bombalandıktan ve eğitim kampına alındıktan sonra yakıtı azalmıştı.

Fakat başka bir şey daha oluyordu. Bir güçlenme, hızlanma ve enerji patlamasıydı. Bir bardak espressodan farklıydı. Daha yumuşak, daha dengeliydi. Bu... Gabe’in varlığıydı.

Adam kesinlikle bir parazit değildi. Almıyor, tam aksine kendinden veriyordu. Bozmak yerine sabitliyordu.

Bulutların rengi koyulaşarak dağılmaya başladı. Riley serinleten nemiyle aşırı ısınmış tenini rahatlatan o damlalara çekildiğini, hatta içlerinden geçtiğini hissetti.

Bulutlar biraz daha inceldiğinde, “Bir şey görüyorum,” diye duyurdu.

Uzun boylu, iriyarı bir adam kaldırımında ağır adımlarla yürüyordu. Koşu ayakkabıları birbirini takip ediyordu.

“Koşuyor,” diye gözlemledi görüdeki Gabe bir yerlerden.

“Yavaşça,” diye ekledi Riley. “Nehir kıyısında. Bizim eve yakın!”

Sonra aniden sert bir çekiş oldu ve artık Larry’nin nehir kıyısı boyunca ilerleyişini izlemiyordu. Zorla yukarı ve geriye doğru sürüklendi. “Hey, buradan bizim evi görebiliyorum!”

Bir an sonra Larry’nin mahallesinin üzerinde uçuyordu. Sanki kozmik bir hız trenine binmiş gibi Larry’nin evine doğru düşerken midesi bulandı.

“Derin nefesler almaya devam et,” diye hatırlattı Gabe.

“Bu saçmalık için bulantı giderici bantlar takmaya başlamalıyım,” diye yakındı görüşü sallanırken. Bir an Larry’nin kapısının önünde dururken bir an sonra kapıdan bir hayalet gibi geçti.

“Ben bir hayalet miyim? Öldüm mü? Larry beni öldürdü mü?”

“Her şey yolunda. Rehberlerin sadece seni görüde ilerletiyor.”

Riley emin olmak için el ve ayak parmaklarını sayarak hepsinin kendisiyle birlikte kapıdan geçtiğini kontrol etti.

“Sana bir şey göstermeye çalışıyorlar.”

Başını kaldırınca Larry’nin yemek masasının üzerindeki posta yığınının etrafında dönen bulutları gördü. Diğerlerinden daha çok ışıldayan bir paket vardı ama aslında ışıldamıyordu.

Parıldıyordu.

“Ah, kahretsin. Benim gördüğümü sen de görüyor musun?” diye fısıldadı Riley.

LUCY SCORE

Parıltısı artık kör edici olan kutuyu almak için yavaşça uzandı.

“Bu kutunun senin için bir anlamı var mı?” Görüdeki Gabe sordu.

“Sanırım Larry Rupley kargoyla sim bombası aldı ve hiç açmadı.”

18 Ağustos Salı, 10:49

“Nick!”

Riley’nin sesindeki panik yüzünden Canon’u yolundan çekip yanına koştu. Burnu alerji krizinin ortasındaymışçasına seğiriyordu.

“Ne oldu? Ne gördün?”

“Sanırım Larry Rupley’e sim bombası gelmiş.”

“Siktir! Masadaki kargolar,” dedi hızla anlayarak.

“Paketlerin üzerindeki iade adreslerinin hepsi farklı. Bilemezdin.”

“Ne bu gürültü?” diye sordu Elanora talepkâr tavrıyla.

“Nick bir kayıp vakası üzerinde çalışıyordu. Dedektif Weber’ın araştırdığı cinayetlerle bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Yani kayıp kişi aslında kayıp değil. Ölü.”

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi büyükannesi sertçe.

Riley gözlerini kırptırdı. “Yani...”

“Ruh rehberlerime danışacağım,” dedi Elanora. “Mumları getirin. Geri kalanınız çenesini kapasın. Şimdi.”

Nick, Thorn kadınlarının odanın dört bir yanından topladıkları mumları ve kristalleri aile reisinin etrafına dizmelerini izledi. Elanora memnun kaldığında ışıkların söndürülmesini emretti.

Eteklerini düzeltirken oda sessizleşip tüm gözler Elanora'ya odaklandı. Gözlerini kapattığında dudakları sessizce hareket etmeye başladı. Kadim büyüler yapan bir cadıya benziyordu.

Riley uzanıp Nick'in elini tutmuştu, ikisi de onu hayranlıkla izliyordu. Bu daha önce konakta sergilediği gösteri gibi değildi. Tamamen farklı bir şeydi, daha saftı. Sancılı bir an için ona Beth'i sormayı düşündü.

Dışarıda gökyüzü kararırken odadaki gerilim de artıyordu.

Pencerede çakan ilk şimşek yerinden sıçramasına neden oldu.

"Bunu o mu yaptı?" diye fısıldadı Nick.

Riley başını iki yana salladı.

Blossom eğildi. "Tasadüf. Annem havayı kontrol edemez."

"Peki Gabe?" diye sordu Nick.

Adam, Elanora'nın hemen arkasında sağda oturuyordu. Gözleri kapalıydı ve o da dudaklarını kıpırdatarak sessizce bir şeyler mırıldanıyordu. "Yani insan olduğuna emin miyiz?"

"Emin gibiyiz. Yani. Sanırım," diye fısıltıyla cevapladı Riley.

Blossom tekrar eğildi. "Bence dünya dışı bir varlık."

"Kim? Gabe mi?" diye sordu Bayan Penny. "Mümkün değil. Servetini dağıtmak için dünyayı dolaşan gizli bir milyarder."

"Bu adam hakkında gerçekten bir şey bilen var mı?" diye sordu Nick.

Herkes omuz silkti.

"Yani hiçbir referans ya da başka bir şey olmadan öylece taşınmasına izin mi verdiniz?"

Herkes tekrar omuz silkti.

"Doğrusu, dünya dışı bir varlıksa referanslarına zaten ulaşamayız," diye açıkladı Blossom.

Bağdaş kurarak oturduğu yerden, "Doğru söylüyorsun," diye fısıldadı Fred.

Bir şimşek daha çaktı, ardından uğursuz bir gök gürültüsü duyuldu.

“Zavallı Daisy. Gök gürültülü fırtınaları hiç sevmez,” diye yakındı Roger.

“Bir şey olmaz, canım,” Blossom kolunu sıvazlayarak onu teselli etti. “Ahıra dönüştürmek için parçaladığın güzel bahçe kulübem var nasıl olsa.”

Elanora’nın gözleri çizgi filmlerdeki perdeler gibi aniden açıldı. “Larry Rupley ölmüş.”

Tüm başlar hızla dönüp ona baktı.

“Ne zaman? Nerede? Nasıl öldürülmüş?” diye sordu Nick.

Kırışmış ellerinden birini kaldırdı. “Yeni ölmüş ruhlar, daha eski ölümler kadar iyi iletişim kuramazlar. Bana nehri gösterdi. Koşuyordu.”

“Ben de öyle gördüm,” diye katıldı Riley.

“Sonra bana garip bir desen gösterdi. Beyaz ve kahverengi kalın çizgilerle oluşturulmuş karelerdi.” Elanora avucunu açtı. Gabe itaatkâr bir tavırla, kim bilir nereden bulduğu bir kâğıtla kalem uzattı.

“Bu desenin olduğu bir yere götürüldü ve hayatı sona erdi. Şimdi ruhu özgürce dolaşıyor ama bedeni hâlâ orada tek başına.”

Mücevherlerle süslü iki parmağının arasındaki kâğıdı Nick’e uzattı. Nick kâğıdı alıp bakmaya başladı. “Oyun tahtası mı bu?”

“Seni temin ederim, Bay Rupley öldürüldüğünde hiç eğlenmiyordu,” dedi Elanora sertçe.

Nick stüdyoda volta atmaya başladı.

“Ne düşünüyorsun?” Riley köşede onu yakalayarak sordu. Burnu iki kere seğirdi.

“Bence zaten biliyorsun.”

Riley yüzünü buruşturdu. “Pardon. Hâlâ diğer tarafa bağlıyım ya da her neyse. Sim bombasının orada olduğundan emin olmak için Larry’nin evini kontrol etmek ve Weber’ı aramak istiyorsun.”

Nick başını sallayarak önünde durdu. “Ayrıca ailenle birlikte eve gitmeni istiyorum.”

“Yardım edebilirim.”

“Biliyorum. Bu yüzden büyükannenle birlikte çalışmanı istiyorum.”

Riley yüzünü astı. “Neden seninle ceset bulmaya gelemiyorum?”

“Çünkü birlikte çalışırsanız, katilin kim olduğunu bulacağınızı ikimiz de biliyoruz. Kim olduğunu bulursanız, iki hafta dolmadan onun sana yaklaşmasını engelleyebiliriz.”

“Off. Tamam. Ama bilmen için söylüyorum, mantıklı konuştuğunda çok daha az seksi oluyorsun,” diye homurdandı.

Nick onu atletinin önünden tutup kendine çekti ve sertçe öptü.

“Vay canına,” dedi Riley öpüşmenin sersemliğiyle. “Bu ne içindi?”

“Kız arkadaşım olduğun için. Seksi bir medyum olduğun için. Bu lanet şortu giydiğin için. Hangisini istersen.”

“Vay canına.”

“Yorgunum,” diye açıkladı Elanora. “Kızımın evine gidip orta pişmiş bir biftekle şarabın tadını çıkarmak istiyorum.”

“Şey, anne... Bir araç bulup kendi bifteğini kendin pişirmen gerekecek. Roger’la benim çiftler masajı randevumuz var,” dedi Blossom.

“Riley sizi götürür. *Jeep*’i alın,” derken Nick hâlâ elindeki kâğıt parçasına bakıyordu. Aklının bir köşesinde bir şeyler kıpırdanıyordu.

Riley duraksadı. “*Jeep*’te de takip cihazı var, değil mi?”

“Bunu sonra tartışabiliriz. Bir tane de benim aracıma koyarız. Ödeşiriz.”

“Tartışmayı önceden çözemezsin,” diye yakındı Riley. “Ayrıca bugün sim bombası aldım. Yani Sim Adam peşime düşmeden önce iki haftam var.”

“Eğer düzenine sadık kalırsa. Bebeğim, bu senin güvenliğin ve benim huzurum için. Şimdi cici bir kız ol. Beni, Weber’ı arayıp seni şehir merkezinde bir nezarethaneye attırmak zorunda bırakma.”

“Tamam. Bilgin olsun, sana kızgıyım.”

“Bununla başa çıkabilirim. Gabe, Riley ve Korkutucu Büyükannenin yanında kal.”

18 Ağustos Salı, 11:17

“Sen de böyle bir yerde yaşamıyor musun?” Nick, Larry Rupley’nin kapısını açarken sokağı gözlemleyen Weber’a sordu.

“Anlatmaya çalıştığın şey buysa, ben sıralı bir evde* yaşıyorum.”

“Aslında geleceği olmayan ruhsuz bir bekâr evi demek istemiştım.”

“Bir kız arkadaşının olması, benden daha iyi bir yerde olduğun anlamına gelmiyor.”

“Tam olarak o anlama geliyor. Ben bir kadınla yaşıyorum. Senden daha iyiyim.”

“Neden buradayız?” Weber oturma odasına göz atarken sordu.

Dağınık değildi çünkü Larry’nin ortalığı dağıtacak kadar eşyası yoktu.

Nick arka cebinden bir çift eldiven çıkararak yemek alanına doğru ilerledi. “Bekle biraz,” diye üsteledi Larry’nin kargolarına bakarken. İlk iki paket Amazon’dan gelmişti. Üçüncüsü doğru boyutta ve şekildeydi, iade adresinde “*Hizaya Gel*” adlı bir şirketten geldiği yazıyordu.

* “*Townhouse*” bitişik sıralı, müstakil ev anlamına gelir. Ekonomik, kompakt bir yaşam alanı sunduğu için şehirlerde sıkça bulunan bir konut tarzıdır. (ç.n.)

“İşte burada.” Zafer kazanmış bir tavırla kutuyu havaya kaldırdı.

“Bir paket. Bravo, Santiago. Davayı çözdün.”

“Bu bir sim bombası, ahmak. En azından seksi ve psişik kız arkadaşıma göre öyle.”

Şimdi dedektifin ilgisini çekmişti. “Aradığın kayıp kişinin, benim iki cesedimle bağlantılı olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bunu öğrenmenin tek yolu var,” dedi Nick başıyla kutuyu işaret ederek.

“Çok komik, parlak çocuk. Polise onu laboratuvara götürmesini söylerim.” Weber oturma odasına geçerken çoktan telefona sarılmıştı.

Birkaç dakika sonra döndü. “Bu bir sim bombası olsa iyi olur. Raporuma ne yazacağım? Eski ortağım, psişik kız arkadaşından aldığı bilgiyle beni aradı mı?”

“Ayrıca ürkütücü büyükannesinden aldığı bilgiyle,” dedi Nick. “Cesedin nerede olduğunu sorduğumda bunu çizdi.”

“Suçluların izlerini kaybettiremeyecek kadar aptal olduğu eski güzel günleri hatırlıyor musun? Cinayetleri çözmek için medyumlara danışmak zorunda kaldığımıza inanamıyorum,” diye yakındı Weber. “Bu arada bu büyükanne ne kadar korkutucu?”

“Kürek kemiklerinin arasından kanatların çıkmasını, odanın içinde uçarak insanları ısırmasını bekliyorum.”

Nick’ten kâğıdı alarak, “Şuna bir bakayım,” dedi Weber. Başını yana eğdi. “Mimariyi andırıyor.”

“Lanet olsun.” Nick kâğıdı tekrar alıp bir daha baktı. “Cesedimizin nerede olduğunu biliyorum.”

Önce Front Caddesi’ndeki evin önünden geçtiler. Paslı bir demir kapı araba yolunu kapatıyordu.

“Bizim evin önüne çek, oraya yürürüz,” diyerek yönlendirdi Nick.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Olamaz. Gerçekten mi, Özel Bariz Dedektif? Ben de demir kapıyı yıkıp ön kapıyı tekmelemeyi planlıyordum,” dedi Weber alaycı bir tavırla.

“Senin sorunun ne?”

“Kurbanlar ve aileleri için adaleti sağlamayı önemseydiğim için özür dilerim.”

“Sertifikalı üç pislik için ne kadar adalet sağlayacaksın?”

Weber yavaşça Bogdanovich konağının otoparkına girdiğinde arabadan indiler. *Tudor** tarzı konakla aralarında neredeyse yarım dönümlük bir ot ve köpek pisliği yığını vardı.

Bir zamanlar çimenlik olan alanı devasa meşe ağaçları kaplamıştı. Evin dış cephesiyle aynı koyu sarı ve kahverengine sahip üç arabalık ayrı bir garaj vardı.

Ölü yabancı otlar ayaklarının altında ezilirken evin yolunu yarılacaklarında biri arkalarından seslendi.

“Hu huuu, Nick!”

Arkalarını döndüklerinde Lily’nin konağın otoparkından el salladığını gördüler. Yanında tasmalı Burt vardı. Köpek hareketli bir şekilde en iyi kaka noktasının etrafında dönüyordu.

“Köpek bir sincap görürse, bu o küçük yaşlı kadının sonu olur,” dedi Weber.

“Burt nazik bir dev,” diye güvence verdi Nick. “Dondurma arabasından başka bir şeyi kovalamayacak kadar tembeldir.”

Lily’ye el salladı.

Kadın ellerini ağzının etrafına getirerek, “Yanlış evdesiniz!” diye bağırdı.

“Nerede yaşadığını hatırlamadığını mı düşünüyor?” Weber sırtarak sordu. İşin komik yanı, parlak mokasen ayakkabısının simli köpek bokuna batmasına on beş santim kalmıştı.

“Biliyorum, Lily,” diye seslendi. “Dedektif Weber’la etrafa bakınıyoruz.”

Burt insanlarından birinin sesini duyduğunda başını kaldırdı ve çömelmeyi bıraktı.

* 15. yüzyılın sonlarına doğru İngiltere’de ortaya çıkan *Tudor* Hanedanı dönemi mimarisidir. Gotik unsurlardan arınıp daha sade, zarif bir tarza geçişin yaşandığı dönemdir. (ç.n.)

Burt tasmaşını çekıştirmeye başlayınca, “Olamaz,” dedi Weber. “Lily’yi tanımak güzeldi.”

“Burt’ü bırakabilirsin, Lily.” Nick bir kez daha bağırdı. “Ben yürütürüm.”

Lily ona abartılı bir şekilde başparmağıyla onay verip tasmayı bıraktı. “Sen ve yakışıklı dedektif arkadaşın için çok güzel salatalıklı sandviçler yapacağım.”

“Sikeyim.” Weber bok bulaşmış ayakkabılarına baktı.

Nick kıs kıs güldü. “Adımlarına dikkat etmen gerektiğini söylemeyi unuttum.”

“Partnerim olduğun günleri hiç özlemiyorum.”

“Evet, özlüyorsun,” dedi Nick kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Burt şapşal sırıtışıyla yanlarına geldiğinde Nick tasmasından tuttu. “Gidip bir ceset bulalım, dostum.”

“O canavarın olay yerini bozmasına izin verme.”

Eve doğru yürümeye devam ederlerken Nick muzaffer bir edayla konuştu. “Demek buranın bir suç mahalli olduğunu kabul ediyorsun.”

“Bir şey kabul...”

Daha fazlasını söylemek üzereydi. Tam o sırada yavaşça esen yaz rüzgârı, belirgin bir çürüme kokusunu beraberinde getirdi.

Her iki adam da burunlarını kapattı. Weber bir mendil kullandırken Nick ise terli, parlak tişörtünün yakasını yukarı çekti. Burt burnunu kaldırıp heyecanla havayı kokladı.

“Yol leşi de olabilir,” diye üsteledi Weber.

“Çürüme ve bu ne böyle?” Nick bir kez daha havayı kokladı. “Yaşlı bir kadının tuvaletinde ölmüş biri gibi kokuyor.”

“Ne?”

“Hani yaşlı kadınların kurutulmuş potpuri ve kokulu sabunları vardır ya?”

Weber bir anlığına mendilini indirdi. “Ah, Tanrım. Aynen öyle kokuyor.”

Esinti kesilip arkasında yoğun bir nem bıraktığında ikisi de burnunu açtı.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Nick sızlanmaya başlamıştı. “Tadını hâlâ alıyor gibiyim.”

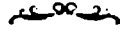
“Ölümün kokusunu hiçbir zaman kaldıramadın,” diye hatırlattı eski ortağı.

“Sadece *bir* kere kustum!”

“Altı kere.”

“Her neyse. İçeri nasıl gireceğiz? Bu koku bizi kapıdan içeri sokmaya yeter mi?” Nick geniş ön verandanın ortasındaki devasa, kemerli ahşap kapıyı başıyla işaret etti.

“Daha iyi bir fikrim var,” dedi Weber. Telefonunu çıkarıp satılık tabelasının olduğu yöne doğru ilerledi.

On dakika sonra metal kapı gıcırdayarak açıldı. Parlak, beyaz bir *SUV* araç yoluna giriş yaptı. Uzun ve ince yapılı bir kadın araçtan indi. Yüzünde “Hadi sana bir şeyler satalım” tarzında kocaman bir gülümsemeyle güneş gözlüğü vardı. Uzun bacaklarını gösteren mor bir etek, üzerine kaslı kollarını sergileyen kolsuz bir atlet giymişti.

“Beyler! Bu evle ilgilendiğinize göre iyi bir zevke sahipsiniz demektir. Becerikli bir çift için mükemmel bir onarım evi.”

“Kesinlikle çift değiliz,” dedi Nick. Burt mutlu bir şekilde havladı ve sanki bir çiftin parçası olmak istermiş gibi garaj yolundaki ölü yaprakların arasında kuyruğunu salladı.

“Vizyon sahibi yatırımcıolarsınız o zaman. Size etrafı göstermekten mutluluk duyarım.”

“Haley siz misiniz?” Weber elini sıkmak için bir adım öne çıkmıştı.

“Evet, benim. Nehir kıyısındaki bu güzel arazi en düşük fiyata sizin olabilir.”

Haley büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzereydi.

“Ben Dedektif Weber, bu da danışmanım Nick. Bu evle bağlantılı olabileceğini düşündüğümüz kayıp bir kişiyi araştırıyoruz.”

Haley sustu. “Ah, kahretsin. Beni gerçekten umutlandırmıştınız.”

Burt ona doğru koşup rahatlatmak ister gibi bacaklarına yaslandı.

Haley sıkıntıyla nefesini verirken bir eliyle Burt'ün devasa başını okşadı. "Ne güzel parıltılı bir köpek."

"Adı Burt," diyerek tanıttı Nick.

"Dostum, bu anıt mezar iki yıldır sırtımda yük. İki yıl!" Oldukça sivri uçlu ayakkabılarıyla bir çam kozalağına tekme attı.

Burt onu almak için koşarak gitti.

Haley iç çekti. "Rozet."

"Anlamadım?" diye sordu Weber.

Avucunu açtı. "Rozetinizi göreyim, lütfen."

Weber rozeti gösterince kadın yüzünü buruşturdu. "Cinayet masasından değilsiniz, değil mi?"

Weber tereddüt edince Haley gözlerini devirdi. "Gerçekten harika. Terk edilmiş boktan konağımda cinayet masası dedektifi, terli bir adam ve kadavra köpeğiyle birlikte 'kayıp bir kişiyi' arıyor," dedi parmaklarıyla tınak işareti yaparak.

"Teknik olarak Burt ve ben çoğunlukla siviliz," diye ekledi Nick. "Ben özel dedektifim."

"Kayıp kişinin bu evde öldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Bunu tam olarak söyleyemeyiz," diye araya girdi Weber.

Haley başını arkaya eğip boğuk bir inilti çıkardı. "Bu evde bir ceset bulursanız mahvolurum. İçinde biri ölmemişken bile kimse bu çöplüğü satın almak istemedi. Bir de cesetle ne yapacağım?"

"Polis genellikle cesedi kaldırır," dedi Nick.

"Bedeni elbette kaldırır ama ölüm kokusu kalacak."

"Etrafa bir göz atmamız için kapıyı açmanızın sakıncası var mı?" diye sordu Weber.

Haley omuz silkti. "Tabii. Bana ne ki? Burası yıkılıp harabe-ye dönene kadar başıma kalacak."

Yanlarından geçerek ön verandaya çıktı ve kilit kutusuna uzandı. "Ne dedektifsiniz ama," dedi. "Kilit kutusu kırık, ayrıca kapı kilitli değil."

"Buraya en son ne zaman geldiniz?" diye sordu Weber.

“Üç hafta önce,” dedi kadın omuz silkerek. “Gelmeyen bir müşteri vardı. Erken gelip evi açtım ama adam hiç gelmedi.”

Nick verandanın etrafına bir göz attı. “Buradaki sizin güvenlik kamerası mı?” Verandanın kenarına sıkıştırılmış küçük bir kamera ön kapıya bakıyordu.

Haley yukarı bakıp kaşlarını çatı. “O benim değil. Burada çalınmaya değer bir şey yok, tabii antika meraklısı biri 1931’de kurulmuş koca bir *Kelvinator** buzdolabını çalmak istemiyorsa.”

Nick ve Weber birbirlerine baktı. Üç hafta öncesi planlama, hesaplama demekti. Bu da sim bombasını gönderdiği sıralarda katilin cinayet yerini belirlediğini gösteriyordu. Larry Rupley’nin cesedi içerideyse, katilin üç cinayeti planlı işlediği anlamına gelirdi. Sıradaki de Riley’ydi.

“Buluşmanız gereken potansiyel alıcının adı var mı?” diye sordu Weber.

Haley çantasından telefonunu çıkarıp takviminde gezindi. “Jackson Neudorfer yazmışım. Benimle online ilan üzerinden iletişime geçti, yani muhtemelen sahte bir isim.”

Weber başını sallayıp telefonunu eline alarak uzaklaştı.

Haley ön kapıyı itince kapı açıldı. Bu kez esintiye gerek olmaksızın ölüm kokusu yüzlerine çarptı.

“Ah, kahretsin,” diye inledi Haley. Çantasından bir paket mendille bir aromatik yağ spreyi çıkardı, iki mendili ıslatıp birini Nick’e uzattı.

“İçeri girmek zorunda değilsin,” dedi Nick mendili alırken. Okaliptüs ve lavanta gibi güzel kokuyordu. Kendi terinden ya da çürüyen cesetten daha iyiydi.

Burt kapıya doğru koşunca Nick tasmaına bastı.

“Gireceğim,” dedi Haley sertçe. “Babam yirmi yıl boyunca Philly’de çalıştı. Buna herkesten daha alışkınım. Ayrıca burayı avucumun içi gibi bilirim.”

Weber telefonunu cebine atıp mendilini çıkararak geri döndü. Üç insan ve bir köpek birlikte içeri girdiler.

* 1914 yılında kurulan ve ev tipi buzdolapları ile tanınan bir markadır. Adını sıcaklık ölçüm birimi *Kelvin*’den almıştır. (ç.n.)

“Bunlar orijinal mermer döşeme,” dedi Haley emlakçı moduna geçerek. “İtalya’dan ithal edilmişler. Girişteki tavan altı metre yüksekliğinde, hepsi orijinal ahşap işçiliği. İkiniz burayı satın almadığınıza göre, size açıkça söyleyebilirim. Burayı satın alanlar çok çalışıp az para alan kömür madencileri ve çelik işçilerinin sırtından geçinen şerefsizlerdi.”

“Vay canına,” dedi Nick. Evin girişi, büyük bir merdivenin dönerek ikinci kata çıktığı muazzam bir alandı. Girişin iki yanında odalar yer alıyor, merdivenin iki yanında da koridorlar bulunuyordu. Birkaç parça mobilya olan ve sim olmayan odalardı. Oldukça güzel bir bekleme odasıyla ofis olabilecek odalar, Nick’in dikkatinden kaçmamıştı. Burt de etkilenmiş görünüyordu. Weber’ın ise yüzü asıktı.

“İç karartıcı, değil mi? Temeli sağlam, çatısı da yeni. Yeterince zengin olmayan bir yatırımcı, birkaç yıl önce evin büyük bir bölümünün elektrikle su tesisatını yeniletti. Ama boşanırken bir ton para kaybettiği için en sonunda Santa Fe’ye taşındı. Evi yıllar içinde birkaç kişiye kiraladı. Bunlardan biri tuhaf bir mum imalatçısıydı,” dedi Haley.

Nick potpuri kokusunun nereden geldiğini anlamıştı.

“Ben güneye bakarım. Sen kuzeye bak,” diye karar verdi Weber. Eldivenleri dağıtıp tabancasını kılıfından çıkardı.

“Tamamdır.” Nick şortunun beline sıkıştırdığı tabancasını çıkardı. “Dışarıda beklemek isteyebilirsiniz,” dedi Haley’ye.

Haley çantasından küçük bir *Glock* çıkardı. “Sizinle geliyorum,” dedi sertçe. “Hizmetçilerin odasıyla giriş katı arasındaki gizli geçide ulaşmak için yardımınıza ihtiyacınız olacak.”

“Kimseyi vurmayın,” dedi Weber. “Evrak işiyle uğraşmak istemiyorum.”

Nick başıyla sol tarafı işaret etti. “Gidelim.”

“Ev için ne kadar istiyorsunuz?” diye sordu Nick.

“Neredeyse ücretsiz sayılır. Sorun bu değil. Sorun vergi ala-

cakları, fare ve yarasa istilas1. Aslına bakarsanız, aklı başında hiç kimse sekiz yatak odalı, on banyolu ve iki mutfaklı bir ev istemiyor. Üstelik bunların hiçbir1 bir milyon yıldır tadilat görmedi. Etkinlik alanı olması için yeterli park yeri de yok. Bir aile evi olmak için fazla yıkık dökük. Aslında cesetler için mükemmel bir çöplük.”

Soldaki ilk odaya baktılar. Yüksek tavanlı, şömineli ve Fransız kapıları verandaya açılan bir oturma odasıydı. Yanında ahşap paneller, daha büyük bir şömine ve bir duvarı boydan boya kaplayan kitaplığıyla karamsar görünümlü bir çalışma odası vardı. Ceset yoktu ama iki oda da harika ofisler olabilirmiş gibi görünüyordu. Çalışma odasının devamında, her iki duvarında boydan boya uzanan tezgâhların bulunduğu dar ve uzun bir oda vardı. Yan verandaya açılan bir kapısı bulunuyordu.

“Bu bir rampa mı?” diye sordu kirli camın arkasından bakarak.

“Evet,” dedi Haley asık bir yüzle. “1993 yılında bir ev sahibi yaptırmış. Yarasalar basmasaydı burayı bir pansiyona dönüştüreceklerdi.”

Haley onu koridora yönlendirdi, ilk kattaki son odaya giden yolda büyük bir gömme dolabın önünden geçtiler. Son oda yüksek tavanlı, süslü bir şekilde oyulmuş büfenin iki yanında gömme dolapların bulunduğu büyük bir yemek odasıydı.

Koku yoğunlaştığı için burayı şık bir konferans salonu olarak kullanmayı hayal etmesi imkânsız hale gelmişti.

“Bahsettiğiniz şu gizli geçit. Buralarda mı?” diye sordu Nick.

Eliyle peşinden gelmesini işaret ederken, “Aslında bir merdiven,” dedi Haley. Koridora geri dönüp dolabın önünde durdu. “Sadece şunu itiyorsun.” Döşeme parçalarından birini duvarın içine girene kadar itti. Dolabın sol tarafının tamamı gıcırdayarak duvardan bir ya da iki santim dışarı çıktı.

Koku çok baskındı.

Haley ve Burt'e geri çekilmelerini işaret ettikten sonra Nick dolabı sertçe açtı. Tabancayı boşluğa doğrultup öğürmemeye çalışarak karanlığa baktı.

Burt sızlandı.

“Görünüşe göre adamımızı bulduk,” dedi Nick mutsuz bir şekilde.

18 Ağustos Salı, 11:20

Riley köprüden geçip ailesinin Batı Kıyısı'ndaki evine doğru ilerlerken *Jeep*'in içindeki sessizlik bunaltıcıydı. Elanora kucağında tuttuğu çantasıyla yolcu koltuğunda oturuyordu. Yüzü asıktı.

"*Tuhaf.*" Kafasında Jimmy amcanın sesini duydu.

"Nick ve Kellen'a yardım etmen çok hoştu," diye söze girdi Riley.

"Yetenekler hoş olmak için kullanılmaz. Yararlı olmak için kullanılır," diye çıkıştı büyükannesi.

"*Acaba hiç Grumpy Cat'e* benzediğini söyleyen oldu mu?*" diye merak etti Jimmy amca.

"Olsun. Nick'e yardım etmek zorunda değildin."

"Ölümler için adaleti sağlamak asil bir uğraştır. Tabii gerekli eğitim alınır."sa."

"Her zaman bu kadar yargılayıcı olman gerekmediğini biliyorsun, değil mi?"

"*Büyüklerine saygılı ol. Huysuz olanlara bile,*" diye araya girdi Jimmy amca.

"Arabana musallat olan bu kişi kim?" Elanora onaylamayan bakışlarıyla sordu.

"Jimmy amcam. Babamın kardeşi. Sen de mi duyabiliyorsun?"

* Suratsız yüz ifadesiyle internette meşhur olan kedir. (ç.n.)

“Bizi rahat bırak,” diye emretti Elanora. Muhtemelen ölmüş amcasının ruhuna sesleniyordu.

“Bak, kontrolün sende olmasını sevdiğini biliyorum. Ama o *benim* amcam, ona *Jeep*’imi terk etmesini söyleyemezsin.”

“Daha fazla dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacın yok. Boşa harcamaya kararlı görüldüğün büyük yeteneklerle kutsandın.”

Riley dişlerini sıktı. “Hayatımı senin gibi yaşamak istemem yanlış yaptığım anlamına gelmez.”

“Tam olarak bu anlama geliyor,” diye sertçe belirtti Elanora. “*Hayatını yaşamakla* vakit kaybederken yeteneklerini geliştirip bu dünyaya hizmet etme görevini görmezden geliyorsun.”

“İlgilendiğim tek şey hizmet etmek değil, büyükanne. Ben bir insanım. Yani bir hayatım var.”

“Hayatmış,” diye alay etti. “En gelecek vaat eden öğrencime ne yaptığına bir bak. Gabe eskiden neredeyse insanüstü bir odaklanma gücüne sahipti. Zihni keskin, vücudu formdaydı. Tüm varlığını hizmete adanmıştı. Şimdiyse dondurma yiyip sorunumu arzuluyor. Yumuşadı ve işe yaramaz hale geldi.”

“Şu an arka koltukta.” Riley dikiz aynasından Gabe’e baktı. Sanki biri en sevdiği oyuncak ayısının kafasını koparmış, ardından onu bir binanın çatısından aşağı atmış gibi görünüyordu.

“Başkalarının duygularını umursamıyorum.”

“Yok artık,” diye çıkıştı Riley.

“Benimle bu tonda konuşamazsın, genç hanım.”

“Hak ettiysen konuşurum. Yeteneklerine hizmet etmekten mutluluk duyuyor olabilirsin ama *her zaman* mutsuz olduğunu görünce bundan şüphe ediyorum. Ben böyle yaşamak istemiyorum, Gabe de bu şekilde yaşamak zorunda değil. Bilgini takdir ediyorum, benimle paylaşmaya karar verdiğin için teşekkür ederim. Ama bize hayatımızı nasıl yaşayacağımızı söyleyemezsin.”

Riley ailesinin sokağına döndüğünde hâlâ öfkeliydi. Hatta neredeyse felaketi kaçırıyordu.

“Bu felaket de ne böyle?” Caddenin ortasında aniden frene basarken Elanora sordu.

“Dalga geçiyor olmalısın,” diye inledi Riley.

Ailesinin çiti devrilmiş, arazi sınırının Strump tarafındaki bütün bir sıra şimşir ağacını eziyordu.

İnek Daisy ön bahçenin ortasındaki turuncu *Zinnia**’ların üzerinde mutlu bir şekilde otliyordu. Chelsea Strump üzerindeki pembe tenis şortu ve beyaz polo tişörtüyle ineğin önünde durmuş, avazı çıktığı kadar bağııyordu. Kollarını dengesiz bir kukla gibi sallayarak bağıırken fönlü saçları yerinden bile oynamıyordu.

“Seni aptal yürüyen hamburger! Seni iki gözünün ortasından vurup bir rostoya dönüştüreceğim!” diye haykırdı kadın.

Riley aniden midesine bir yumruk indiğini hissetti, kendini pamuk şeker bulutlarının arasından Chelsea’ye bakarken buldu. “Kahretsin,” diye mırıldandı.

Görüş alanı Chelsea’ye doğru daralırken ani bir hava patlaması oldu ve sim yağmaya başladı.

“Dalga geçiyor olmalısın!” İneklerden nefret eden komşusu Chelsea Strump, görünüşe göre Sim Adam’ın bir sonraki hedefiydi.

Emniyet kemerini çözdüğü anda *Jeep*’ten dışarı fırladı.

“Bu saçmalık için vaktim yok. Bifteğimi istiyorum.” Elanora aracın diğer tarafından inip Riley’nin ailesinin evine doğru yürümeye başladı.

“Chelsea!” Riley bahçeye koşarken bağırdı. Chelsea hortumu ona doğrultarak karşılık verdi.

“Çimlerimden defol ve aptal hayvanını yanında götür. Tabii onu ön bahçede kesmemi istemiyorsan!”

“Chelsea, bu çok önemli. Hiç sim bombası aldın mı?” Riley bir kolunu ineğin kalın boynuna dolayıp onu çiçek yatağından çıkarmaya çalıştı.

“Yasadışı aile çiftliğiniz bahçemi mahvediyor!” Chelsea bağıarak hortumu çılgınca salladı. Bu sırada kendini de ıslatmayı başarmıştı. “Hoşgörülü olmaya çalıştım. Kibar olmaya çalıştım.”

* Papatyagiller familyasından gelen, renkli ve dayanıklı çiçekleriyle bilinen bir bitki türüdür. (ç.n.)

“Gerçekten mi? Ne zaman?”

Daisy çiçek yatağından uzaklaştı.

“Ama siz berbat insanlarsınız. Her birinizden nefret ediyorum, umarım hepiniz tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanıp yarın ölürsünüz!”

Eğer kadın bunu yüzüne karşı rahatça söyleyebiliyorsa, Riley internette insanlara neler söylediğini tahmin bile edemezdi.

“Olduğun yerde kal!” Chelsea hortumu bu sefer Riley’nin omzunun üzerinden tutmaya başladı.

Gabe yüzüne gelen su hücumunu kahramanca karşılayarak, “Yardımcı olabilir miyim, Riley?” diye mırıldandı.

“Çimlerimden çıkmazsanız hemen polisi arayacağım!”

“Güzel! Evet. Ara onları.” Riley, pisliğin teki olmasına rağmen Chelsea’nin kendini öldürtmesindense yerel polise bir şeyler açıklayarak şansını denemeyi tercih ederdi.

Daisy bu sırada Chelsea’nin ön verandasının etrafındaki bitkilere doğru yürüdü. Orada otlanmaya başladı.

Hortumu bırakıp saçlarını tutarken, “Begonyalarımı yemeyi kes,” diye bağırdı Chelsea.

Riley göğsünden iterek Daisy’yi çiçeklerden uzaklaştırmaya çalıştı ama boşunaydı.

“Gabe, yardım eder misin?” diye seslendikten sonra tekrar Chelsea’ye baktı. “Bak! Bu gerçekten çok önemli. Kargoyla sim bombası aldın mı?”

Chelsea ona ters ters baktı. “Babanın bir sonraki hamlesi bu mu? Emin ol, hiçbir paketi açmayacağım. Ayrıca tüm aileni taciz, mala zarar verme ve duygusal zarar verme suçlarından dava edeceğim.”

Gabe’ten gelen sesler üzerine Daisy başını kaldırıp meraklı bir, “Möö?” sesi çıkardı.

“Bunu yapmaya devam et,” diye cesaretlendirdi onu Riley.

Chelsea büyük ihtimalle polisleri aramak ya da inek büyüklüğünde bir silah bulmak için kapıyı kapatmadan evine girdi.

Riley de Gabe’in peşinden bir köpek yavrusu gibi koştur an ineği bırakıp onu takip etti.

Daha önce Strumpların evine hiç girmemişti. Giriş kapısı doğruca beyaz halı serilmiş karanlık bir oturma odasına açılıyordu. Televizyona ve beyaz tuğlalı şömineye bakan, her ikisi de leylak rengi kadife döşemeli ikiz koltuklar vardı. Strump ailesinin fotoğraflarıyla süslenmiş mabede benzeyen bir duvarın önüne alçak ve uzun, pembe bir kanepa yerleştirilmişti. Kadının iki oğlu, muhtemelen helikopter anneleriyle* aralarına mümkün olduğunca mesafe koymak için Batı Yakası'ndaki üniversiteleri seçmişti.

Riley onları zerre kadar suçlamıyordu.

Chelsea hışımla oturma odasına geri döndüğünde bir elinde telefonu, diğerinde bir pompalı tüfek vardı. "Ayakkabılarını çıkar! Halıyı daha yeni buharla temizledim, seni çiftlik hayvanı!"

Riley ellerini havaya kaldırıp parmak arası terliklerini çıkardı. "Ateş etme!"

"Bunu evime izinsiz girmeden önce düşünecektin," diye hırladı kadın. Silahın kolunu çekmeye çalıştı ama elinde telefon olduğu için yapamadı. "Al. Tut şunu." Telefonu Riley'ye uzattı.

Vurulmak istemediği için Riley telefonu elinden aldı.

Chelsea beceriksizce kolu çekti. Kol bembeyaz halının üzerine düştüğünde iki kadın da yere baktılar.

"Neden evren bana karşı? Neden senin aptal annenle baban gibi insanlar sonsuza dek mutlu yaşarken ben acı çekiyorum? Kiliseye gidip Peder Clampeter'a diğer cemaat üyelerinin işlediği günahları anlatıyorum. Bölgedeki kötü tohumları ayıklayabilmek için okul yönetim kurulunda yer alıyorum. Bir kere sinde Asyalı bir izciden izci kurabiyesi bile almıştım. Yine de komşularım mağara adamları!"

Riley ruh rehberlerinden endişe verici oranda dürtüler alıyordu. Kahve ve Kanal 50'nin binasını görüyor, ardından o psişik patlamalardan biri geliyordu. Sadece bu defa sim yoktu.

"Belki tavrın yüzündendir?" diye fikir yürüttü Riley.

Chelsea tüfeği bırakıp kanepeden pembe püsküllü bir yastık alarak ona doğru bağırdı.

* Helikopter ebeveyn, çocuklarına ve deneyimlerini olmasına gerekenden fazla ilgi göstererek müdahil olan ebeveynliktir. (ç.n.)

“Bak, inek ve hasar için üzgünüm. Eminim, ailem bir şeyler ayarlayacaktır ama gerçekten tuhaf paketler alıp almadığını ya da seni takip eden birini fark edip etmediğini bilmem gerek...”

“Sim bombası ha. Ne kadar basit. Ailen evimle ne kadar gurur duyduğunu biliyor. *Tabii ki* bana burada saldıracaklar. Bu defa günlerini görecekler. Evlerini başlarına yıkacağım!” Sarı fönlü saçlarının altında gözleri kocaman açılmıştı. “İşte budur! Çim biçme makinemin gazıyla çakmağımı alacağım, bir daha asla aptal babanın aptal ineğiyle yaptığı konuşmayı dinlemek zorunda kalmayacağım. Tütsü kokusu almak ya da her pazartesi, çarşamba ve cumartesi yanan o iğrenç neon tabelayı görmek zorunda kalmayacağım!”

Chelsea, Riley’nin ensesindeki tüylerin ürpermesine neden olan tiz bir kıkırdama çıkardı.

“Kundaklama biraz abartılı olabilir.”

“Kundaklama biraz abartılı olabilir,” diye taklit etti Chelsea.

Riley kapıdan çıkıp gitmek ve Sim Adam’ın işini bitirmesine izin vermek üzereydi. O anda Dickie’yi hatırladı. İğrenç komşusunun vurulmasını önlemek için bir nevi çaba göstermişti, yine de adamın sonu ölüm olmuştu.

Eğer aynada kendine bakmak istiyorsa muhtemelen Chelsea’nin hayatını kurtarmak için elinden geleni yapmalıydı. Kadının berbat biri olması bir şey değiştirmezdi.

“Kanal 50’nin sosyal medya hesaplarında yorum paylaşıyor musun?” diye sordu Riley.

Ancak Chelsea sinir krizinin ortasındaydı. Kadın ayaklarını yere vurarak mutfığa gidip çekmeceleri açmaya başladı. Tezgâhın üstü bembeyaz parlıyordu. Buzdolabının kapağında hiç parmak izi yoktu. Bulaşık havluları fırının kulpuna tam doksan derecelik açılarla asılmıştı.

“Aha!” Sayılara göre düzenlenmiş doğum günü mumlarıyla dolu çekmecedен, zafer kazanmış gibi uzun bir çakmak çıkardı.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley kadının önünü kesti. “Annemle babamın evimi öylece yakamazsın.”

“Nedenmiş? Bu bloktaki diğer herkes canı ne isterse onu yapıyor. Hollenbachlar çimleri on santim uzayana kadar biçmiyorlar. *On santim!*” Kişisel bir hakaretmiş gibi tekrarladı. “Bir de çöp kutularını yirmi dört saat boyunca dışarıda bırakan Hummellar var. Ne bu? Evsizler kampı mı?” Dengesiz bir kahkaha daha attı. “Belki de tüm mahalleyi yakarım!”

Chelsea görev başındaki bir kadın gibi Riley’nin üzerine yürüdü.

Riley yardım istemek zorundaydı. “Gabe!”

Adamın iri cüssesi kapının eşiğinde saygıyla belirdi. “Girebilir miyim?” diye sordu kibarca. İnek Daisy, Chelsea’nin açık kapısından ya da ön pencerelerin hiçbirinden görünmüyordu.

“Sakın o eşikten terli tek bir adım bile atma, yoksa seni de yakarım,” diye haykırdı Chelsea. “Sen, şişkin kasların ve o kursuz tenin! Bu normal değil, sana söyleyeyim!”

“Herkesi tehdit etmeyi bırakabilir misin? Bence tehlikede-sin ve...”

“Elbette tehlikedeyim! Bir hippi sirkinin yanında yaşıyorum. Hâlâ hayatta olmam mucize. Annen çamaşırlarını kurutmak için arka bahçeye asıyor! Kim yapar bunu? Sizi nasıl canavarlar büyüttü?”

Geceleri temiz ve askıda kurumuş örtülerin altına girmekten daha güzel bir şey yoktu. Tabii Riley bu bilginin konuşmayla ilgisi olduğunu düşünmüyordu.

“Şimdi, Chelsea.” Teslim olur gibi ellerini kaldırıp tehditkâr görünmemeye çalıştı.

Gabe de aynısını yaptı ancak gözleri yukarı kaymıştı. Bir anlığına kaskatı kesildikten sonra devasa vücudu yüzüstü hal-halına üzerine yığıldı.

“Sakın halıma salyalarını akıtma! Daha dün buharla temizledim!” Chelsea tiz sesiyle bağırdı.

Riley’nin tüm dikkati Gabe’in arkasındaki figürdeydi. Bir elinde artık boşalmış bir şırınga, diğerinde bir silah tutuyordu. Adam sinirli ifadesiyle Riley’ye bakıyordu.

“Her şeyi berbat ediyorsun!” diye bağırdı.

18 Ağustos Salı, 11:27

Riley şok içinde Dedektif Weber’la birlikte canlı yayın ekibiyle görüşmek için stüdyoya gittiğinde ona kahve getiren, cana yakın Kanal 50 çalışanı Hudson Neudorfer’a baktı. Elinde bir silah vardı.

“Hudson?”

Adam Gabe’in üzerinden geçerek eve girdi.

“Elbette benim. Psişiksin. Bu yüzden planlarımı bozup duruyorsun, değil mi? En başından beri biliyordun!”

Riley aynı anda iki dengesiz kişiyle başa çıkacak gücü kendinde bulamıyordu.

“Gerçekten bilmiyordum. O kadar iyi bir medyum değilim.”

“Ah, lütfen. Kanal 50’ye *öylesine* geldiğine inanmam mı gerekiyor? Ben paketi teslim ederken *tesadüfen* burada olduğuna. *Tesadüfen* cinayet mahallerinden birinin bitişiğinde oturmana.”

“Kokan şey o muydu?” Riley tiz bir sesle çığlık attı. Midesi bulanmaya başlamıştı.

“Ayakkabılarını çıkar!” diye bağırdı Chelsea.

Açıklamaya çalışarak, “Halıyı buharla yeni temizlemiş,” dedi Riley.

Hudson önce spor ayakkabılarına sonra Chelsea’ye baktı. “Hayır,” dedi sertçe. “Ayrıca umarım çamur izi bırakırım.”

Chelsea şok içinde nefes alıp adam ona vurmuş gibi geriye sendeledi. “Bu ne cüret?”

“Bu ne *cüret* mi?” Hudson tekrar etti. “Asıl *sana* bu ne cüret! Korkunç bir insansın. Cinayet listeme girebilmek için ne kadar korkunç biri olman gerektiğini biliyor musun? Oldukça berbat, hanımefendi.”

“Sanırım yanlış eve geldin. Berbat olanlar yan evde yaşıyor. Bahçemi mahveden de onların ineği.”

“Güzel! Diğer insanların hayatlarını mahvettiğin gibi senin bahçenin de mahvolmasına sevindim.”

“Ah, Hudson. Gabe’e ne yaptın?” Riley arkadaşına yaklaşıırken sordu. Nefes alıp almadığını anlayamıyordu.

“Ona sakinleştirici verdim. Bir şey olmaz. Ama planımın dışına çıktığın için mutlu değilim. Her şeyi berbat ediyorsun!” Riley’ye ters ters baktı.

“Bu adam senin arkadaşın mı?” diye sordu Chelsea.

“Hayır. Sanırım senin için geldi.” Riley kapı paspasındaki küçük kutuyu fark etmişti.

Hudson’a doğru dönerek, “Bu sim bombası mı?” diye sordu.

Hudson silahı ona çevirdi. “Kesinlikle öyle. Şimdi ikinizi de öldürmek zorunda olduğum için boşa gidecek.”

“Bu evde sim bombası *patlatamazsın*.” Chelsea ellerini kalçalarına yaslamıştı.

“Silahlı adamı kışkırtmasan mı?” diye önerdi Riley.

“*Onu* vur.” Chelsea itekleyerek Riley’yi önüne çekti. “Ama önce dışarı çıkın.”

Hudson bir ayağını yere çarptı. “*Onu* vurmak istemiyorum.”

Riley yerde yatan Gabe’in trapez kaslarında* bir hareketlenme gördüğünü sandı.

“O zaman neden evimde silah sallıyorsun?”

“Aslında seni de vurmak istemiyorum. Kahretsin, şu an öğle arasındayım! Çok daha dramatik planlarım vardı ama iyi bir kanunsuz uyum sağlamayı bilir. Yapmam gerekeni yapacağım.”

* Baş, boyun ve üst sırtın hareket etmesini, bedenin duruşunun korunmasını sağlayan kas grubunun adıdır. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Bu iyi değildi. Bu hiç iyi değildi. Şans eseri Hudson tarafından öldürülmekten kurtulabilirse... Nick onu öldürecekti.

En azından Gabe kesinlikle nefes alıyordu. Bu iyi bir şeydi. Ancak uyanıp Hudson'ı korkutarak hepsini vurmasını hiç istemiyordu.

“Planlarını bozduğum için üzgünüm,” diye konuşmaya başladı Riley. “Telafl etmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Telafl etmek mi?” Hudson ona köyün delisiymiş gibi bakıyordu. “Bunu ne zamandır planladığımı biliyor musun? Ne kadar titiz bir araştırma ve organizasyon yaptığımı? Sonra sen çıkageldin. Onu etkisiz hale getirip Hershey Hayvanat Bahçesi'ndeki dağ aslanı kafesine atmak yerine, planlanandan *haftalar* önce doğrudan büyük finali yapmak zorunda kaldım.”

Ah, Tanrım.

“Beni dağ aslanının kafesine mi atacaktın? Neden?” Chelsea yeterince korku dolu olmayan bir ses tonuyla sordu.

“Sormana sevindim,” dedi Hudson. Şırıngayı omzunun üzerinden atıp özenle ütülenmiş pantolonunun arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Boğazını temizleyerek okumaya başladı. ““Sen berbat bir annesin. Çocuğunu tehlikeye attığın için ölüme terk edilmeyi ve dağ aslanları tarafından yenmeyi hak ediyorsun.””

“Söylediklerimin arkasındayım.” Chelsea'nin tavrı küçümsemeyle doluydu. “İyi bir anne eve gider ve kocasından arabaya benzin almasını isterdi. Benzin doldururken bebeğini kesinlikle arabada bırakmamalıydı. *Elbette* biri gelip içinde bebeğiyle minivanını çalar.”

“Ciddi misin?” diye sordu Riley kadına.

Silahıyla Chelsea'yi işaret ederek, “Neyle uğraştığımı görüyor musun?” dedi Hudson.

“Yani yorumları mı izliyordun?” diye sordu Riley.

“Armand, ben yardım teklif edene kadar Facebook sayfasıyla Instagram hesabını birbirinden ayırt edemiyordu. Sadece iyilik yapmaya çalışıyordum. Tüm o yorum yapanların bilmediği bir şeydi.”

“Beni bu yüzden mi öldürmek istiyorsun? Tamamen doğru bir gerçeği internette paylaştığım için mi?” Chelsea alay etti. “Bu çok aptalca. Sen aptalsın.”

Riley’ye bakarak, “Sen de beni durdurmaya mı çalışıyorsun?” dedi Hudson.

Riley omuz silkti.

“Sırf internette yorum yaptığım için,” diye tekrarladı Chelsea asıl meseleyi kaçırarak.

“Empati kuramadığın ve diğer insanlara saygı duymadığın için. Peki bir anneye, ailesine acı çektirmeyi bırakıp kendini öldürmesini söylemene ne demeli?”

Chelsea gözlerini devirdi. “Ah, hadi ama. Kızının gözünün önünden ayrılmasına izin vermemeliydi. Berbat bir ebeveyn. Benim çocuklarım asla *Zoo America**’da bizonların bulunduğu bir alana girmedi.”

“Birinin dedesine kalp masajı yapıyordu,” diye bağırdı Hudson. “Adam kurtuldu, kadının kızı da iyiydi!”

Chelsea omuz silkti. “Ama her şeyden önce o bir anne. Çocuklarını gözünün önünden ayırmamak onun görevi. Ben sadece hepimizin bildiği bir şeyi söyledim. O kötü bir anne, halkın önünde aşağılanmayı hak ediyor.”

Riley göz ucuyla Chelsea’nin kalın halıya yarı gömülü telefonuna baktı. “Yani dağ aslanı saldırısıyla *Zoo America* olayını birleştirip ölüm cezası verdin.”

“Anneleri yargılama hakkını nereden buluyorsun sen?” derken Hudson neşesiz bir kahkaha attı.

Fotoğraf mabedini göstererek, “Belli ki ben daha iyi bir anneyim. Oğullarıma bak,” dedi Chelsea. “Mükemmeller. Hiç diş teli takmaları gerekmedi. İkisi de kendi sporlarında as takımdaydı. İkisi de baloya çekici genç kızlarla gitti. Mükemmel bir şekilde yetiştirildiler, mükemmel birer genç adam oldular.”

Hudson elindeki silahla sayfayı çevirdi. Tekrar boğazını temizledi. “Bu konuyu açtığına çok sevindim. Mükemmel bir

* *Hershey Park*, Pennsylvania’da bulunan küçük bir hayvanat bahçesidir. (ç.n.)

anne olarak oğlun Henry'nin bu yıl iki kez reşit olmadan içki içmekten, alenen sarhoş olmaktan ve bir polis memurunun üzerine işlemekten tutuklandığını biliyor olmalısın.”

“Bu çok saçma,” diye karşı çıktı Chelsea.

“Oğlun Elvin ise neredeyse hiç çevrimiçi güvenliği olmayan bir terapistte gidiyor. Haftada iki kez kampüs dışına çıkıp Doktor Najimura'ya senin ne kadar korkunç biri olduğunu anlatıyor.”

“Sözünü geri al! Mükemmel küçük oğullarımın terapiye ihtiyacı yok! Onlara her şeyi verdim. Ben mükemmel bir anneyim.”

“Onlara bir bavul dolusu travma ve problem çözme konusunda tam bir yetersizlik verdin,” dedi Hudson bilmiş bir tavırla. “Bu durumda sen korkunç bir annesin. Herkesin bunu bilmesini, toplum önünde aşağılanmayı hak ediyorsun.”

Riley minik adımlarla Chelsea'nin telefonuna doğru ilerlemeye başladı. Eğer 911'i arayabilirse, bu durumdan kurtulabilirlerdi.

“Ben korkunç bir anne *değilim!* Annelik tarihindeki en iyi anneyim! *Raftaki Elf* ve glutensiz kek satışlarını *ben* buldum! Son yirmi yıldır, her yıl tüm ailenin Paskalya kıyafetlerini renklerine göre düzenledim. Çocukların onları sevmeyen bir öğretmenleri olmamasını ya da notlarının B'nin altında olmamasını sağladım. Elvin'in futbol takımı beşinci sınıftayken turnuvayı kaybettiğinde futbol organizasyonuna kötü hakemlikten dava açıp organizasyonu iflas ettirdim!”

Riley'ye doğru dönerek, “Sanki söylediklerini duymuyor bile,” dedi Hudson.

Ayağını telefon ekranına uzatmaya çalışırken, “Biliyorum,” diye iç çekti Riley.

* Noel Baba'nın yardımcısı olan Elf'lerin evde saklandığını söyleyerek çocuklarının uslu durması için ailelerin uydurduğu bir oyundur. (ç.n.)

“İşte bu yüzden ölmeli.”

“Bekle,” dedi Riley. Ellerini o kadar uzun süredir havada tutmaktan kürekkemikleri sızlamaya başlamıştı. “Korkunç bir insan olması, kimseye onu öldürme hakkı vermez.”

“Onu öldürmezsem zarar vermeye devam edecek. Eninde sonunda birilerini kendilerine zarar verecek kadar kötü bir şekilde yaralayacak.”

Ruh rehberlerinin onu dürttüğünü hissetti. Burada önemli bir şey vardı ama yüzüne doğrultulmuş bir silah varken odaklanması zordu.

“Bu korkunç kadının daha fazla hayatı mahvetmesini engeliyorum,” dedi Hudson. “*Ben* bir kahramanım.”

Riley aşağıya bir göz attı. Ayak başparmağını ekrandaki Acil Çağrı düğmesine bastırdı.

“Kahraman mı? Ah, lütfen! Sen kötü adamsın, aptal,” diye alay etti Chelsea. “Bu senaryoda bir kahraman varsa o benim. Haksızlığa uğrayan ve cesurca başını dik tutmaya devam eden benim.”

Riley’yle konuşarak, “Bana onun iyi bir insan olduğunu düşündüğünü söyleyemezsin,” dedi Hudson.

“Ah, kesinlikle böyle düşünmüyorum.”

“O zaman *neden* her şeyi bozmaya çalışıyorsun?” Bu kez Gabe’in kürekkemikleri hareket etti.

“Hiçbir şeyi bozmaya çalışmıyorum. Sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum,” diye üsteledi Riley. “Kurbanların elektronik aletlerini neden alıyorsun?” Biraz zaman kazanması gerekiyordu. 911’in çağrıyı almasına, çağrının izinin sürülmesine ve Nick’in seksi kıçını buraya getirmesine yetecek kadar zamanı olmalıydı.

“Onlara kurban deme!”

“Pardon. Kötü insanlar nasıl?” diye önerdi. “Kötü insanlar arasında bariz bir bağ olmasını istemedim. Tarayıcı geçmişlerine bakan herhangi bir aptal, zamanlarının çoğunu internette insanlara hakaret ederek geçirdiklerini görebilirdi. Ben de onların izlerini kapatarak kendi izimi gizledim.”

“Zekice.”

“Sen *Scooby-Doo*’luk yapıp planıma dahil olana kadar öyleydi. Şimdi zaman çizelgemi hızlandırmak zorundayım. Senin sayende, listemdeki diğer on yedi kötü insan pislik olmaya devam edecek,” diye yakındı Hudson. “Bunun suçlusu sensin.”

“Zaman çizelgeni hızlandırmaya dönelim. Bu tam olarak ne demek?” diye sordu Riley.

“Onu simle bombalayamadım bile,” diye söylendi Hudson.

“Bu sim bombası meselesi nedir?” Chelsea talepkâr bir şekilde sordu.

Hudson gözlerini devirdi. “Sim bombalan iki haftalık bir uyarı. Bombayı alan kişinin kendine çeki düzen verip iyi biri olmaya başlaması için iki haftası var.”

“Sana göre mi iyi, Hudson?” Riley telefonu dinleyen herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle sordu.

Hudson başını salladı. “Ben yetkili hâkimim ve her alıcının sim bombasından sonraki davranışlarını izliyorum. Tek yapmaları gereken korkunç biri olmayı bırakmaları. Artık internette kötü yorumlar yok. Trafikte insanların önünü kesmek yok. İş arkadaşlarının öğle yemeklerini buzdolabından çalmak yok. O kadar da zor değil.”

“Bir dakika. Kaç kişiyi öldürdün?” Chelsea en sonunda durumun ciddiyetini anlamış olmalıydı.

“Şimdiye kadar üç. Dışarıda ne kadar çok pislik olduğunu bilsen şaşarsın,” dedi Hudson sohbet edercesine. “Biri bile davranışını en ufak şekilde değiştirmede. Hatta bazıları daha kötüye gitti. Sanırım, artık senin bir uyarıyla ne yapacağını asla bilemeyeceğiz, Chelsea.”

“Bunu çok iyi planlamışsın gibi görünüyor,” diye belirtti Riley.

“Bu pislikleri aylardır araştırıp izliyorum. Her biri hakkında bir dosyam var.”

“Belki de bir şeyleri hızlandırmak zorunda değilsin,” dedi Riley umutla. “Chelsea Strump’ın evine yaptığın bu ziyareti iki haftalık bir uyarı olarak kabul edebilirsin. Arkana yaslanıp onun iyi bir insana dönüşmesini izleyebilirsin.”

“İki haftalık uyarımı talep ediyorum,” diye ısrar etti Chelsea.

“Bu işler böyle yürümez. Ayrıca iyi deneme, Bayan Thorn. Ben deli değilim. Deli olan o.” Hudson silahını tehditkâr bir şekilde Chelsea’ye doğru tutuyordu.

“Hudson, belki silahı indirebilirsin,” diye önerdi Riley.

“Möö?” İnek Daisy kafasını ön kapıdan içeri soktu.

“Defol git buradan, seni bitli hayvan,” diye bağırdı Chelsea.

“Bir ineğe bile nazik olamıyor,” dedi Hudson.

Haksız sayılmazdı. Chelsea gerçekten berbat biriydi.

“Daisy, sakın kutunun...” Riley’nin uyarısı çok geç kalmıştı çünkü tüylü inek toynağı paspasın üzerindeki paketi çoktan ezmişti. Boğuk bir patlama sesi duyuldu ve her yere sim saçıldı. Patlayan kutuların üzerine basmaya alışık olmayan inek verandadan hızla uzaklaştı.

Riley bir ağız dolusu sim tükürdü. Chelsea onun yanında donup kalmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Riley.

Kadın derin bir nefes alıp sim öksürmeye başladı. “Sizi... sizi... orospu çocuğu pislikler!”

Riley daha önce Chelsea’nin küfrettiğini hiç duymamıştı. Kadın bu sözcüklerin eğitimsiz, iğrenç ve fakir insanların dili olduğunu düşünürdü.

“Öylece evime girebileceğinizi düşünüyorsunuz...”

Hudson önden bakıldığında simsiz görünüyordu. Ancak silahının kabzasıyla Chelsea’nin kafasına vurduğunda Riley sırtının bir disko topundan daha parlak olduğunu gördü.

“Ah!” Chelsea inledi.

Hudson kaşlarını çatarak silaha baktı. “Hah. Televizyonda çok daha kolaymış gibi gösteriyorlar.”

“Seni aptal orospu çocuğu. Umarım testis kanseri olup tedavi görürsün, saçların dökülür ve iyileştiğini öğrendiğin gün *bir otobüs tarafından çiğnenirsin!*”

Tak.

Bu kez darbe Chelsea’nin on yedi kat saç spreyini delip geçti, kadın Gabe’in yanında yere yığıldı. Hudson iç çekerek Riley’ye baktı. “Onu kaldır ve yola koyul.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Büyük final zamanı.”

18 Ağustos Salı, 11:44

“Sorun ne?” Kellen, arabanın yolcu koltuğuna yığılmış olan Nick’e sordu. “Kayıp kişini buldun. Haftanın geri kalanında iç çamaşırlarınla bira içebileceğin anlamına gelmiyor mu?”

Nick çatık kaşlarıyla telefonuna baktı. “Riley mesajlarıma cevap vermiyor. Bir saat önce ailesinin evine varmış olması gerekiyordu.”

“Belki Korkunç Büyükanne onu kaçırmıştır,” diye takıldı Weber.

“GPS ailesinin sokağında olduğunu söylüyor.”

Weber burnundan güldü. “Kız arkadaşını takip mi ediyorsun?”

“Bu karşılıklı bir takip. O da beni elektronik olarak takip edebilir,” dedi Nick savunmacı bir tavırla.

“Eminim iyidir. Sim bombasından sonra bu adamın hareket geçmeden önce bir bekleme süresi var. Bu kadar hızlı hareket etmezdi.”

“A. Adam bildiğimiz kadarıyla üç kişiyi öldürdü. Belli ki akli başında değil. Yani siktiğimin zaman çizelgesinden sapmak isterse sapar. B. Manyağın teki tarafından hedef alındığını hatırlatman hiç yardımcı olmuyor. Bu bok parçası daha hızlı gidemez mi?”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Tekrar Riley'yi aradı. Telefonu birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçti.

“Belki telefonunu arabada bırakmıştır,” dedi Weber. Sesi sakin ve hızlıydı ama Nick hızlandığını fark etmişti.

“Daha hızlı sür,” diye üsteledi tekrar ararken.

İçgüdüleri ters bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Üç dakika sonra Dogwood Sokağı'na döndüler ve araba ani bir frenle durdu. Riley'nin *Jeep*'i sokağın ortasındaydı. Kapıları açık, motoru çalışır halde komşunun evinin önüne park edilmişti.

Thornlar ve Strumplar arasındaki çit yere devrilmişti. İnek Daisy, Strumpların araba yolunun ortasına devasa bir inek pisliği bırakıyordu.

“Şu inek parlıyor mu?” diye sordu Weber.

“Siktir.” Nick arabadan inip silahını çıkardı. Weber de aynı şeyi yaptı ve birlikte eve doğru koşmaya başladılar. Ön kapı açıktı. Oturma odası, bir kamyon dolusu parıltıyla striptiz kulübünde son çağrı yapılmış gibiydi. Halının üzerinde tamamen temiz olan bir iz vardı. Büyük, Gabe büyüklüğünde bir lekeydi.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Nick.

“Ne olmuş burada böyle?” Weber'ın ifadesi karamsardı.

“Destek çağır. Riley!” diye bağırdı Nick.

Cevap yoktu. Ev boştu, Riley gitmişti.

Evden çıkıp destek kuvvetlerini beklemek üzere bahçeye döndüler.

Çoktan yarısı ezilmiş çiçeklerin arasında volta atarken, “Riley'yi almış,” dedi Nick.

Simli Daisy karnına şefkatli bir kafa attığında, “Bu inek kimin?” diye sordu Kellen.

“Nicholas.”

Nick olduğu yerde sıçradı. Weber ise şaşkınlıkla tiz bir çıkış yaptı.

Elanora bir anda ezilmiş çimlerin ortasında belirivermişti.

“Beni torunuma götür.”

“Çok isterim, hanımefendi ama nereden olduğunu bilmiyorum,” diye çıkıştı Nick.

Elanora beyaz, buruşmuş bir elini kaldırdı. “Onu bul ve beni ona götür. Tehlikede.”

“Tanrım, cidden mi?” diye tersledi Nick.

“Alaycılığın zamanı değil, genç adam.”

Weber’in telefonu çaldı. “Ne buldunuz?” diye bağırdı.

Nick’in telefonu çaldığında sertçe açtı. “Sırası değil, Penny.”

“Hadi oradan, Sherlock.” Belli ki Bayan Penny, Elanora’nın alaycılıkla ilgili notunu almamıştı. “Kod Parıltılı Kaka durumu var.”

“Ne saçmalıyorsun?”

“Kız arkadaşın az önce silahlı bir deli tarafından Kanal 50’nin stüdyosuna sürüklendi. Kesinlikle Parıltılı Kaka durumu.”

Nick gerildi. “Nereden biliyorsun?”

“Kız arkadaşını takip etmem için bana para ödüyorsun. Kız arkadaşını takip ediyorum. Onu ailesinin evine kadar takip ettim, her şeyin nasıl olduğunu gördüm. Kötü adam bir paket bırakmak için gelip Gabe’i bayılttı, Riley’yi ve yan evde yaşayan fönlü sırtlanı kaçırdı. Gabe yanımda. Biraz sersemlemiş durumda. Kötü adamınızı nehrin karşısına kadar izledik. Görünüşe göre oldukça büyük bir şey planlıyor.”

Siktir.

“Beni neden *şimdi* arıyorsun?”

“Heyecandan telefonumu koltuğun altına düşürdüm. Patatesler yüzünden ellerim yağlıydı. Yeni alabildim.”

“On dakikaya oradayım.”

“İçeri girmenin bir yolunu arıyoruz.”

“Biz gelmeden aptalca bir şey yapmayın,” diye bağırdı Nick telefona doğru.

Aramayı sonlandırdığında Weber da aynısını yapmıştı.

“Kanal 50’ye gitmeliyiz,” dediler aynı anda.

Weber’in arabasına koştular.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Aniden dedektifin yanında belirerek, “Sizinle geleceğim,” dedi Elanora. Weber olduğu yerde sıçrayıp bir elini göğsüne götürdü.

“Tamam. Her neyse. Bin.” Nick yoluna çıkan Weber’ı kenara itti. “Bu sefer ben süreceğim.”

Motoru çalıştırıp arabayı geri vitese takmadan önce yolcularının kapılarını kapatmasını bile beklemedi.

“Ona ulaşacağız,” diye söz verdi Weber.

Nick’in içine soğuk bir korku yerleşmişti. Cinayet şüphelisi izlediği yoldan sapmıştı, bu da her şeyin olabileceği anlamına geliyordu. Üstelik Riley silahsız ve korumasızdı.

“Ne buldun?” 83. Otoyol giriş rampasına doğru hızla ilerlerken ışıklar açıldı, aracın sirenleri çalıyordu.

“Jackson Neudorfer birkaç yıl önce intihar eden bir lise öğrencisiymiş. Görünüşe göre, işin içinde zorbalık varmış. Kanal 50’de çalışan Hudson adında küçük bir erkek kardeşi varmış.”

Nick bir kamyonetin dibine girip komaya basarak, “Hay sikeyim,” diye mırıldandı.

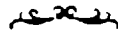
“Doğru konuş, Nicholas.” Elanora arka koltuktan seslendi.

“Bayan Penny’yi ara,” dedi Nick telefonunu Weber’ın kucağına atarak. “Olay yerinde. Rehine durumu var gibi görünüyor.”

“Harika. Tam da ihtiyacımız olan şey,” diye yakındı Weber. “Sadece evrak işleri bile haftalar sürecektir. Bekle. Bayan Penny şu kanunsuzlar çetesini yöneten ve minibüsünü çeşmeye çarpan mor saçlı aptal mı?”

“Evet,” dedi Nick sertçe.

“Sikeyim. Daha hızlı sür.”

Araba gürültüyle Altıncı Cadde’ye çıkıp polis barikatına birkaç santim kala durdu. Olay yerinde sadece bir avuç polis vardı. Polislerden biri oraya park edemeyeceklerini bağırmaya başladığında Nick çoktan arabadan inmiş, binaya doğru koşmaya başlamıştı. Weber onları barikatlardan geçirirken Elanora da hoşnutsuz bir mesafeden onları takip ediyordu.

“Elimizde ne var?” Weber polis memurlarına çıkıştı.

“Rehine durumu gibi görünüyor. Şüpheliyle henüz iletişime geçilmedi. Hâlâ kimliğini belirlemeye çalışıyoruz.”

“Hudson Neudorfer,” dedi Weber. “Çalışanlardan biri. Kaç rehine olduğunu biliyor musunuz?”

“Canlı sabah programını tamamlıyorlardı, yani içerisi tamamen dolu,” diye bildirdi polislerden biri.

Nick yumruklarını sıkmış, onu Riley’den ayıran iğrenç binaya bakıyordu. İçeri girmesi gerekiyordu. Gabe’in polis bariyatının diğer tarafındaki bir *SUV*’ye yaslandığını gördü.

“Nicholas,” dedi Elanora onun yanında belirerek.

“Ah! Ne var?”

“Riley bu durumu düzeltecek,” diye açıkladı sakince. “Ama bunun için yardımına ihtiyacı var. İçeri girmelisin.”

“Ben de bunu deniyorum.”

Kadın sertçe başını sallayıp kalabalığın içinde kayboldu.

Nick ters bir tavırla en yakındaki memura Gabe’i işaret etti.

“Bırakın geçsin.”

Gabe yalpalayarak yanına geldi.

“İyi misin, Titanik?”

“İyi olacağım,” diye söz verdi Gabe geveleyerek. “Sadece bir at sakinleştiricisiydi.”

“Penny nerede?”

Gabe binayı işaret etti. “İçeride.”

“Siktir. Yolu göster.”

18 Ağustos Salı, 11:47

Riley bu şekilde ölmek istemediğinde kararlıydı. Etrafı aptallarla çevrili halde yerde otururken ölmemeliydi. Chelsea sağında avukat tutmakla ilgili bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Solunda eski eşi Griffin, yerinde sallanıyor ve kuru temizleme masrafları hakkında sızlanıyordu.

İkisi de başlarının nasıl bir belada olduğunu anlayacak kadar zeki değildi.

Hudson, öğle haberleri için hazırlık yapıldığı sırada stüdyoya girmişti. Kimse ne olduğunu anlayamadan Griffin'in başına silahını dayamış, herkese yere yatmasını söylemişti.

Acilen reklam arasına girmek zorunda kalmışlardı.

"Daha ne kadar böyle kalacağız?" diye sordu Chelsea. "Başıma ağrı girdi ve yarınki bando takımı kermesi için dört düzine kek yapmam gerekiyor."

Hudson sunucu koltuğuna oturduğunda, "O benim sandalyem," diye yakındı Griffin.

"Bırak da silahlı adam sandalyene otursun," diye uyardı Riley.

"Harika!" Silahlı adam sandalyeyi indirirken Griffin sızlandı. "Tekrar doğru yüksekliğe getirmem sonsuza dek sürecek."

Kamera 1 ve 2'nin arasındaki yerinden, "Ah, lütfen," diye tısladı Valerie. "Olabilecek en yükseğe çıkarırsın, biz de normal boyutta bir insanmışsın gibi davranırsın."

“Buradaki asıl soruna odaklanalım,” dedi Riley. “Bu adam şimdiye kadar birkaç kişiyi öldürdü ve listesinde çok daha fazlası var.”

“Kimse beni öldürmek istemiyor! Beni herkes sever,” diye belirtti Griffin.

“Herkes değil,” dedi Riley. “Yeni sözleşmen yüzünden kalandaki herkes ya işini kaybetti ya da maaşında kesinti yapılmasına razı olmak zorunda kaldı.”

Griffin aldırılmazca el salladı. “Kimsenin umurunda değildi. Fedakârlık yapmaktan mutlu oldular. Ayrıca reyting kazandıran benim, daha çok kazanmayı hak ediyorum.”

“Gittikçe daha kötü biri mi oluyorsun, yoksa seninle evlenirken gerçekten o kadar aptal mıydım?” diye merakla sordu Riley.

Ayaklarının dibindeki Kamera 1 operatörü araya girdi. “Şahsen ben ikisinin karışımı olduğunu düşünüyorum.”

Riley fısıltıyla cevap verdi. “Selam, Don. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

İri yarı, bıyıklı adam ona doğru döndü. “Nasıl gidiyor?”

“Sandalyemle uğraşmayı bitirdikten sonra ne yapacak?” Griffin sinirle tıslayarak yakasını çekiştiriyordu. “Kötü bir şey yapmaz herhalde, değil mi? Mesela...”

“Seni öldürmek gibi mi? Şu andan itibaren her şey olabilir,” dedi Riley.

“*Beni öldürmek mi?*” diye sordu Griffin çatallaşmış sesiyle. “Canlı yayında beni aptal durumuna düşüreceğini falan sanmıştım.”

Eski eşinin kızgınlığı geçmiş, endişelenmeye başlamıştı. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

Griffin gerildiğinde terlerdi, üstelik şu anda fena halde gergindi. Chelsea’nin ön bahçesinde hortumla yıkanmış gibi görünüyordu.

“Bakın. O sadece silahlı tek bir adam. Biz ise on altı kişiyiz. En önemsiz kişiden en önemliye doğru sırayla saldırırsak çoğumuz kurtuluruz,” diye önerdi Chelsea.

“Şüphesiz en önemli kişi benim,” dedi Griffin bu fikri benimseyerek.

“Teleprompterden bir şeyler okuyorsun, ayrıca makyaj yapıyorsun,” diye çıkıştı Chelsea. “Ben bir *anneyim*. Ülkemizin geleceğini yetiştiriyorum.”

“Çocukların üniversitede,” dedi Riley.

“Hâlâ annelerine ihtiyaçları var! Ben sonuncuyum. Griffin sondan bir önce olabilir,” diyerek kendini savundu Chelsea.

Griffin de kararı onayladı. “Bella sondan bir öncekinden bir önceki olmalı.”

Bunun üzerine yeni nişanlısı yanında belirip Riley’ye elini uzattı. “Merhaba! Ben Bella!”

“Kim olduğunu biliyorum!” diye bağırdı Riley.

Hudson arkasını dönerek ona ters ters baktı.

“Özür dilerim,” dedi Riley. “Ama kendini bana tanıtip duruyor!”

“Bu kadın kocanı çalmamış mıydı?” diye sordu Chelsea.

“Kesinlikle çaldı,” dedi Griffin neşeyle. Terlemeye devam ediyordu.

“Bu senin için tuhaf olmalı,” diye gözlemledi Chelsea.

“Harika olduğu söylenemez.”

“Bella’ya aldırma.” Griffin eline doğru uzandığında Riley hemen elini çekti. “Onda kadın yüzü körlüğü var.”

“Kadın yüzü körlüğü mü?” diye tekrarladı.

Griffin başıyla onayladı. “Sadece erkekleri tanıyor. Tıbbi bir durum.”

Riley yavaşça gözlerini kırptırıp başını salladı. “Burada sizinle birlikte ölmeyeceğim, millet.”

“Pekâlâ, ilk kim bu adama saldırmalı?” diye sordu Griffin. “Armand’ı hiç sevemedim. Pisuvan tabletlerini koyduğu yerleri beğenmiyorum.”

“Tamam. İlk o olsun,” diye karar verdi Chelsea. “Sonra da *bagel*’lerin yanındaki şu adam olabilir. Gömleğini pek beğenmedim.”

“Bu Rose. Bu yıl doğum günü kartımı imzalamadı. Belki de ilk o saldırmalı?”

“Kimin yaşayıp kimin öleceğine siz karar veremezsiniz,” diye tısladı Riley. İşte dünyanın sorunu buydu. Griffin ve Chelsea gibi kendilerini gereğinden fazla önemseyen, başkaları üzerinde güç sahibi olan insanların varlığıydı.

Riley saatler öğlene yaklaştıkça Chris Yang’ın daha da telaşlandığını fark etti.

“Tam bir reyting madeni. Umarım canlı yayında Griffin’i vurur.”

Riley irkilip içgüdüsel olarak adamın düşüncelerini susturmak istedi. Sonra bu yeteneğinin onları içine düştükleri durumdan kurtarmanın tek yolu olabileceğini fark etti.

“İkiniz de çenenizi kapatın. Odaklanmam gerekiyor,” diye fısıldadı.

Griffin kaşlarını çattı. “Neye odaklanacaksın?”

“Sadece sus ve düşünmeme izin ver,” diye çıkıştı Riley.

“Bu kadar huysuzlanmana gerek yok. Evliliğimizin neden yürümediğini merak ediyorsan, işte en büyük nedeni bu. Bana sürekli bağırırdın.”

“Hak ediyordun. Şimdi kapa çeneni de düşünebileyim.”

Dışarıdaki siren seslerini duyabiliyordu. Siren sesleri polis demekti. Polisler bir televizyon stüdyosu dolusu insanın ölmesini istemezlerdi. Bu iyi haberdi.

Bir yerlerden mutlu bir mırıldanma sesi geliyordu. Sanki odadaki birinin dünya umurunda değildi... ya da yaşananlarla ilgili hiçbir fikri yoktu. Riley hiç hareket etmeyen, gözlerini bile kırpmayan Bella’ya bir bakış attı. Sersemlemiş bir *Disney* prensesi gibi öylece oturuyordu. Ya bir çeşit *Zen* ustasıydı ya da kadının beyni bomboştu.

Bu noktada kadının gerçekten önemli olmadığına karar vermişti. Gözlerini kapatıp bulutlara daldı. “Pekâlâ, ruh rehberleri. Biraz yardıma ihtiyacım var. Bana Hudson’ı durdurmama yardım edecek bir şeyler verin.”

Zihnindeki sesler aniden yükseldi. Kaygı ve endişe dolu bir kakofoniydi.

“Bunun için ek mesai ücreti alsak iyi olur.”

“Tüm bu pisliklerle birlikte öleceğime inanamıyorum.”

“Keşke dün akşam Tai yemeğinden ikinci tabağı yemeseydim. Bu rehineci tuvalete gitmeme izin verir mi bilmiyorum.”

“Thorn, beni duyabiliyorsan buradayım ve seni çıkaracağım. Sonra en az bir hafta sana bağıracağım.”

Riley’nin içi rahatlamıştı. Nick buradaydı ve aptal eski kocasının yanında ölmesine izin vermeyecekti.

Muhtemelen duyamayacağı sessiz bir teşekkür gönderip etrafındakilerin düşüncelerini okumaya devam etti.

Kellen dışarıdaydı. Polis beyniyle acımasızca prosedürler ve lojistikle mücadele ediyordu.

Kendini geri çekerek binanın içindeki düşüncelere odaklandı.

“Bu boktan iş için yeterince para almıyorum.”

“Bu lanet havalandırma çok dar.”

“Bu senin için, Jackson.”

Son düşünce diğerlerinden farklıydı. İçinde endişe veya öfkeye yer yoktu. Yalnızca gururluydu, bir amaçla doluydu. Riley bu düşünceye odaklandı. “Yardım edin, çocuklar,” diye fısıldadı ruh rehberlerine.

Bulutlar titreşip yer değiştirmeye başladı. Riley kendini sisin içinden bir yatak odasına bakarken buldu. Yırtık siyah kot pantolon giymiş genç bir oğlan ikiz yatakta uzanmış, sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken tavana bakıyordu.

Riley’nin göğsünde derin bir acı yankılandı.

“Jackson?” Genç bir delikanlı temkinli bir şekilde odaya girdi. *“Sen iyi misin?”*

“Git başımdan, Hud,” dedi Jackson sessizce.

Bu genç, henüz cinayet işlememiş Hudson Neudorfer’dı.

“Annem çocukların sonsuza kadar kötü kalmayacağını söylüyor. Eninde sonunda herkes büyür,” dedi Hudson umut dolu bir sesle.

“*Annem yanılıyor,*” diye fısıldadı Jackson.

Bir sahnenin perdeleriymiş gibi bulutlar birbiri üstüne kapandı. Tekrar ayrıldıklarında görüntüler hızla değişmeye başladı. Jackson’ın odasındaki sandalye devrilmişti. Barfiks çubuğuna bağlanmış bir ipin ucunda, havada sallanan ayaklar vardı. Hudson’ın çığlığı yankılanıyordu. “*Jackson! Hayır!*”

Riley hissedebiliyordu. O kırılma anını, Hudson Neudorfer’ı umutlu bir gençten parçalanmış bir insana dönüştüren acıyı görüyordu.

Gözleri yaşarırken bulutlar tekrar birbirine girdi, ardından ona yeni bir şey gösterdi. Hayat dolu, gülen üç gencin yüzlerini görüyordu. *Hayır*. Gülmüyorlardı, alay ediyorlardı. Hepsi teker teker, birinin bir mumu söndürmesi gibi silinip gittiler.

Olanların farkına vardığında Riley’nin kanı dondu. Gözlerini araladı ve taşıdığı sırt çantasının fermuarını açıp sakince birkaç eşya çıkaran Hudson Neudorfer’a baktı.

Cinayet serüvenine yıllar önce, kardeşinin zorbalarıyla başlamıştı.

Ses kabinindeki telefon çaldığında herkes donup kaldı. Telefon çalmaya devam etti.

“Muhtemelen polislerdir,” diye seslendi Chris. “Cevap vermek istiyor musun?”

Hudson, Griffin’in sandalyesinde yavaşça dönüp başını salladı. “Hoparlöre al,” dedi ciddi bir ifadeyle.

“Ben Harrisburg Polis Departmanı’ndan Dedektif Kellen Weber.”

Riley rahatlayarak derin bir nefes verdi. Kellen ve Nick buradaysa hepsinin canlı çıkma şansları oldukça yüksekti.

“Dedektif Weber. Sesinizi tekrar duymak ne güzel,” dedi Hudson.

“Rehineler nasıl? Herkes iyi mi?” diye sordu Kellen sakın bir sesle.

“Herkes iyi. Şimdilik,” diyen Hudson’ın ses tonu kaygı vericiydi.

“Konuşabiliriz. Taleplerini dinlemekten mutluluk duyarım. Kimsenin zarar görmemesi için birlikte çalışabiliriz.”

“Korkarım bu benim üzerimde işe yaramayacak,” diye cevap verdi Hudson. “Biliyorsunuz, bazılarının zarar görmesini istiyorum.”

Hudson’ın hangi rehineye zarar vermek istediğini tartışan rehinelere arasında anlık bir fısıldaşma oldu.

“Böyle olmak zorunda değil,” dedi Kellen. “Bunu çözebiliriz. Kardeşin bunu yapmanı istemezdi.”

“Hah! Hiçbir şey bilmiyorsun. Kardeşimi tanımıyorsun. Adalet için uzun zamandır bekliyor.”

“Bana ne istediğini söyle, Hudson. Biz de bunun üzerinde çalışmaya başlayalım,” diye ikna etmeye çalıştı Kellen.

“Adalet istiyorum!”

“Kardeşin için mi?”

“Hem onun için hem de Larry Rupley, Titus Strubinger ve Bianca Hornberger gibi insanların hedefi olmuş herkes için.”

“Nasıl bir adaletten bahsediyoruz? Adını saydığın herkes öldü. Yargılanıp hapse gidemezler.”

“Ben süreci kolaylaştırdım. Bugün yine yapacağım.”

“Ah, affedersiniz.” Kamera arkasındaki ekipten bir yapım asistanı elini kaldırdı. “Talepte bulunuyorsak, ben öğle yemeği yiyebilirim.”

Onaylayan birkaç mırıldanma oldu.

“Pizza olabilir.”

“Dün gece de pizza yedik. Ben *suşi* istiyorum.”

“İtalyan dondurmasına ne dersiniz?” diye önerdi bir başkası.

“Ben *Whole30** diyeti yapıyorum. Salata yemeliyim.”

Hudson odadakilere baktı. “Pekâlâ. Adalet ve öğle yemeği. Anladın mı, dedektif?”

“Oldu bil. Rehinelere birini siparişinizle birlikte gönderin, biz de teslim edelim.”

* Otuz gün boyunca belirli gıdaları geçici olarak yeme düzeninden çıkarmayı gerektiren bir eliminasyon diyetidir. (ç.n.)

“İyi deneme, dedektif. Kimsenin gitmesine izin vermiyorum. *Patlamakla* meşgulüz.”

Riley zihninin arkasında bir hareket hissetti ve burnu seğirdi.

Sunucu masasının üzerindeki sırt çantasına baktığında içine rahatsız edici bir dehşet duygusu yerleşti. Sim bombaları ev yapımıydı. İstekli bir Hudson için gerçek bir bomba yapmak ne kadar zor olabilirdi ki?

“Söyleyecek çok önemli şeylerin varmış gibi görünüyor,” diye gözlemledi Kellen.

“Bunu öğlen yayınında canlı olarak yapacağım. İzlerken öğle yemeği siparişimizi alabilirsiniz.” Boğazını kesermiş gibi bir hareket yaptı. Chris’in, Hudson’ın telefonu kapatmasını istediğini anlaması biraz zaman aldı.

“Şey, hoşça kalın,” dedi Chris telefonu kapatırken.

“Chris, buraya gel. Teleprompter için bazı son dakika haberlerim var.” Hudson elindeki flaş belleği ona doğru salladı.

“Köfteli sandviç paylaşmak isteyen var mı?” diye seslendi biri.

Riley daha önce hiç böyle bir canlı yayın görmemişti. Haber masasının bir ucunda, Griffin Gentry göğsünde “*Açgözlü Sinsizibidi*” yazan bir kartonla sandalyeye bantlanmıştı. Chris Yang masanın diğer ucunda oturuyordu, onun göğsünde ise “*Pislik Kollayıcı*” yazıyordu. Hudson ikisinin arasındaydı. Spor masasında Chelsea Strump oturuyordu. Hudson silah zoruyla Riley’yi, kadının başına bantlamaya zorlayana kadar yazısını tutmayı reddetmişti. Üzerinde “*Yargılayıcı Trol*” yazan kartonun fönli saçlarına düzgünce yerleştiğini görünce koli bandı fazla gelmişti ama Riley silahlı bir adamla tartışmak istemiyordu.

Yapımcı herhangi bir canlı yayındaymış gibi parmaklarını havaya kaldırarak saydı. Başladıklarını gösteren kırmızı ışık yandı.

Kimse ne kıpırdıyor ne de hareket ediyordu. Griffin bir buhar kulübesinde oturuyormuş gibi görünüyordu.

Hudson boğazını temizledi. Hâlâ kimse konuşmuyordu.

Griffin'e hızlı bir tekme atarak kızgın bir tavuk gibi gıdıklamasına neden oldu.

Hudson teleprompteri işaret etti.

"Ah! Şey. İyi günler, Harrisburg. Ben Griffin Gentry, bir son dakika haberiyle karşınızdayım. Ben..." Duraksayarak kısık gözlerle ekrana baktı. "Hey! Bu hiç hoş değil. Bunu söyleyemem!"

"Söyleyeceksin," dedi Hudson. Kucağında tuttuğu silahı kaldırıp haber sunucusunun boynuna dayadı. "Oku, Gentry. Duygu katarak oku."

"Ben Griffin Gentry ve ben sadece gerçekte olduğumdan daha uzun görünmeyi önemseyen kocaman bir pisliğim. Boyum bir yetmiş beş."

Hudson silahı daha sert bir şekilde ittirdi. "Boyun bir altmış iki, seni yalancı cüce. Okumaya devam et."

"İıı. Pekâlâ. Şey. Açgözlülüğüm yüzünden Kanal 50 yaklaşık bir düzine kişiyi işten çıkardı, kalan herkese de maaş kesintisi yaptı. Ayrıca gider hesabımı seks işçilerine ödeme yapmak için kullanıyorum. Onlardan bana, Koca Adam demelerini istiyorum."

Rehine izleyicilerden birkaçı kıkırdadı. Riley kimsenin çok fazla şaşırmadığını fark etti.

Hava durumunu gösteren yeşil ekranın önünde her zamanki yerinde duran Bella'ya bir bakış attı. Duyduğu bu zoraki itiraf-tan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ne hissettiği belli değil... aslında hiçbir şey yoktu. Muhtemelen hâlâ kafasının içinde şarkı mırıldanıyordu.

"Ben kendisinden başka kimseyi umursamayan açgözlü bir domuzum. Ben kötü, bencil bir erkek çocuğuyum ve yaşamayı hak etmiyorum. Sendeyiz, Hudson."

Hudson kamera için hazırlandı. "Son dakika! Griffin Gentry bencil bir şerefsiz olduğunu itiraf etti."

“Bir sürü lanet olası *FCC** cezası alacağız,” diye inledi Chris avuçlarına doğru.

“Harrisburg, şimdi karşınızda haber müdürü ve profesyonel yalaka, Chris Yang. Onun sayesinde Griffin ve babası Malcolm Gentry gibi hobileri arasında cinsel taciz bulunan kişiler, bu davranışlarından dolayı daha yüksek maaşlar, daha kabarık gider hesaplarıyla ödüllendiriliyor. Kalan herkes ise bedelini ödüyor. Merhaba de, Chris.”

“Merhaba,” dedi Chris hâlâ elleriyle yüzünü kapatırken.

“Spor bölümünde ise mahallenin baş belası, ispiyoncu ve internet trolü Chelsea Strump var. Merhaba de, Chelsea,” diye emretti Hudson.

Chelsea kollarını sıksa göğsünün önünde kavuşturdu. “Bu saçmalık. Ben bu eziklerin arasına ait değilim.”

“Aksine,” diye üsteledi Hudson. “Kanal 50’nin sosyal medya hesaplarında en iğrenç yorumları yapanlardan birisin. Eğer bunu hemen kabul etmezsen, Griffin’i vuracağım.”

“Onu vurmandan bana ne,” diye burnundan güldü Chelsea. “Bu binadaki herkesi vursan bile umurumda değil. Hiçbiri benim kadar iyi bir insan değil.”

Hudson kameraya kendini beğenmiş bir “ben demiştim” bakışı attı.

Kamera 1 ona yaklaştı. “Görüyorsunuz, Harrisburg. İhtiyacınız olan kahraman benim. Okul bahçesindeki zorbalara karşı durmakla kalmayıp onları ortadan kaldırmaya istekli bir adamım. Bu gibi insanlar ders almazlar. Davranışlarını değiştirmezler ya da arkalarına bakmazlar. Bir kanser gibi hayatınızdan kesilip atılmaları gerekene kadar daha acımasız ve daha tehlikeli olurlar.”

“Ah, lütfen,” diye çıkıştı Chelsea.

“Maalesef çalışmalarım, yerel psikiş Riley Thorn tarafından yarıda kesildi.”

Kamera 2 ona odaklanmak için döndü.

* *Federal İletişim Kurulu*. ABD’de eyaletler arası ve uluslararası radyo, televizyon vb. iletişimi denetleyen bağımsız bir devlet dairesidir. (ç.n.)

Riley zayıf bir şekilde el salladı.

“Ekranlarınızın alt kısmına dikkat ederseniz cinayet listesindeki diğer kişileri ve işledikleri suçları görürsünüz. Başladığım işi tamamlayamayabilirim ama bu, içinizden birinin kahraman rolünü üstlenip kötülüğün kökünü kazımaya devam edemeyeceği anlamına gelmez.”

Harika. Tam da dünyanın ihtiyacı olan şeydi. Televizyonda, diğer delileri insanları öldürmeye teşvik eden bir deli vardı.

Riley kendisine en yakın monitöre baktı. Ekranın alt kısmında isimlerle suçların sıralandığı bir şerit geçtiğini gördü.

Sırt çantasının fermuarını açarak, “Büyük finalim için bizi izlemeye devam etmenizi öneririm, Harrisburg,” dedi Hudson. “Kanal 50’yi ve çalışanlarını ait oldukları cehenneme göndereceğim.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Riley.

Hudson bir geri sayım saatiyle önemli görünen kabloları olan el yapımı patlayıcı cihazı ortaya çıkardığında, “Bu hiç iyi değil,” dedi Valerie hemen yanından.

“Bu bir tür robot çocuk oyuncağı mı?” Spor masasındaki Chelsea burnunu kırıştırmıştı. “Çocuklarımla robotlarla oynamasına kesinlikle izin vermedim çünkü devreler şeytanın işidir.”

“Bu bir bomba, hanımefendi,” diye hırladı Hudson. “Şimdi, rehinelerin öğle yemeği siparişi için Bella Goodshine’dayız.”

18 Ağustos Salı, 12:05

Nick dar yerlerden nefret ediyordu ama şu durumda fazla seçeneği yoktu. Bayan Penny'nin binanın yanından sürünerek girdiği hava kanalına kendi kışını da sokmuştu. Bir görevi vardı.

"Sakin ol, Santiago. Duvarlar sadece birazcık yakın ve hayatın buna bağlı olsa bile sırtüstü dönemezsin. Bu lanet olası mezarda havasız kaldıysan ne olmuş. Önemli değil." Moral konuşması işe yaramıyordu. İlerlemesini sağlayan tek şey, Riley'nin içeride bir yerlerde korkudan ne yapacağını bilemez halde onu kurtarması için beklediğini düşünmekti.

"Geliyorum, Thorn. Dayan," diye mırıldandı.

Dirseklerini sürüyerek ilk yol ayrımına doğru ilerledi. Kısa bir süre içinde sağ taraftaki karanlığa doğru sürünmeye karar verdi.

Telefonu cebinde titremeye başladığında onu almaya çalışırken neredeyse omzunu çıkaracaktı.

"Ne var?"

"Santiago, hangi cehennemdesin?" Weber kulağında kükredi.

"Şu an müsait değilim," diye homurdandı Nick. Yağlanmış bir *WWE* yıldızı gibi terliyordu.

"Eğer düşündüğüm yerdeysen sayıma bir ceset daha ekleyeceğim. Evrak işi umurumda bile değil."

* Amerikan profesyonel güreş organizasyonu şirkettir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Bu senin hatan. Kurye olmama izin verseydin kıcıımı bu kanala sokmak zorunda kalmazdım,” diye hatırlattı Nick.

“Kıçını hemen oradan çıkar.”

“Sıkıysa yaptır.” Nick telefonu kapatıp tekrar sürünmeye başladı ama ileride bir şey duyunca duraksadı.

Osuruk sesine benziyordu.

Kokusu da öyleydi.

“Bayan Penny?” diye seslendi.

“Kes sesini!” diye tısladı yaşlı bir ses.

Nick burnunu kullanarak telefonundaki el fenerini açıp sesin geldiği yöne doğru tuttu.

Bir çift ortopedik ayakkabı üç metre önünde sıkışmıştı.

“Sıkıştınız mı?”

“Hayır. Sıkışmadım, ahmak! Dost canlısı mahalle katilimizin canlı yayınını dinliyor, doğru zamanı bekliyorum.”

“Ne için doğru zamanı?”

“Haber masasının üzerine atlayıp adamın yüzüne tekme atmak ve sonra *Beretta*’mla onu vurmak için.”

Belki on dokuz yaşındaki yumuşak kemikli, iyi eğitilmiş bir parkur sporcusu bu tür bir planı uygulayabilirdi. Ancak seksenini devirmiş biri bastonuyla bunu yapamazdı. Gazlı ve silahlı hayalperest bir kadınla birlikte bir hava kanalında mahsur kalmıştı. Gününü böyle geçirmeyi planlamamıştı.

“Aşağı tam olarak nasıl atlayacaksın?”

“O kısmı henüz çözemedim. Biraz kalçalarım sıkışmış durumda.”

Başı dönmeye başladı. “Yani sıkıştınız?”

“Kanalın giderek daralması benim suçum değil.”

Bir hava kanalında, gidecek hiçbir yeri olmadan sıkışmıştı. Bunu düşünmek bile Nick’i bir adım geriletti, ardından yapacak bir işi olduğunu hatırladı. Gözlerinin önünde küçük siyah

noktalar uçuşuyordu. Eğer bayılırsa Bayan Penny kesinlikle burada ölürdü.

“Seni bilmem, Penny. Ama ben labirent kafesinde yaşayan bir *hamster* gibi ölmek istemiyorum.”

“Anlaşıldı. Planın nedir?”

Plan mı? Binaya girmekten sonrasını hiç düşünmemişti.

Neyse ki, o lanet olası Nick Santiago’ydu. Ayrıca lanet olası Nick Santiago nerede olursa olsun kafası hızlı çalışırdı.

“Şöyle yapacağız, arkana geçip seni ayak bileklerinden tutacağım.”

“Konuşmaya devam et.”

“Seni geriye doğru çekeceğim. Sonra bu mezarda geri sürünerek bulduğumuz ilk havalandırma çıkışından geçeceğiz.”

“Mola odasını bulalım. Acıktım, aşağıda yemek hakkında konuşup duruyorlar.”

“Kız arkadaşım öfkeli bir katil tarafından rehin tutuluyor ve sen bir şeyler atıştırmak istiyorsun.”

“Aç olmadığım zaman daha iyi nişan alırım.”

Altındaki kanal biraz çatırdadı. Muhtemelen iki yetişkinin ağırlığını taşıyacak şekilde tasarlanmamıştı.

“Sürekli aç olmalısın o zaman,” diye homurdanarak önündeki ortopedik ayakkabılara yaklaştı.

“Çok komik, patron. Daha komik bir şey duymak ister misin?”

“Tabii. Neden olmasın.” Bayan Penny’yi ayak bileklerinden tuttu. Bir bağırsak kurdu gibi uzanmışken onu nasıl geriye doğru çekebileceğini düşündü.

“Bileğimi çek.”

Nick onları sertçe çektiğinde Bayan Penny yüksek sesle osurdu. Nick kafasını kanalın tepesine çarptı. “Ah!”

“Haha.” Bayan Penny kıkırdadı. “Bileğimi çek. Anladın mı?”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Çok komik. Tanrım, Burt gibi kokuyorsun.”

“Çoğu zaman aynı şeyleri yiyoruz. Hâlâ sıkışık mıyım?”

“Kurtulmuş gibi bir halin mi var?” Kokudan korunmak için tişörtünü burnunun üzerine çekip tekrar kadının ayaklarına uzandı.

Telefonu çalınca ayaklarını bıraktı. “Ne var?”

Weber korkutucu polis sesiyle bağırdı. “Hemen çık oradan.”

Kanal tekrar tehlikeli bir şekilde gıcırdadı.

“Dinle, bir sivil kurtarıken hava kanalında göz yaşartıcı gaza maruz kalmamak için elimden geleni yapıyorum.”

“Stüdyoda lanet bir bomba var. Başkomiser az önce bari-katları bir blok daha geriye çekmemizi istedi. Bir çıkış yolu bulmalısın. Hemen.”

“Riley’yi almadan hiçbir yere gitmiyorum.”

“Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.” Sesi pes etmiş gibiydi.

“Niye aradın o zaman?”

“İçeri biri girdi. Yemekleri teslim etmesi için birini gönderdik.”

“Kim girdi?” diye sordu Nick.

“Gabe.”

“Batı Yarımküre’deki en büyük barışçıl adamı rehin olayına mı gönderdiniz?”

“Başka kimse yoktu. Bu Neudorfer denen çocuk polis olmasın dedi. Bir şekilde Polis Departmanı’nın insan kaynakları veri tabanına erişmiş. Tek seçeneğimiz Gabe’di.”

“Ondan ne yapmasını bekliyorsun? Neudorfer’in üzerine mi oturacak?”

“Üzerine dinleme cihazı yerleştirdik. Ayrıca bir kutu Çin yemeğinin içine tabanca sakladık,” dedi Kellen.

“Onu öldürtmeye mi çalışıyorsunuz?” diye çıkıştı Nick.

“Bak, o stüdyoya gir ve geri sayım başlamadan herkesi dışarı çıkar.”

“Sikeyim.” Nick telefonu kapattıktan sonra başını birkaç kez kanala vurdu.

“Sessiz ol,” diye homurdandı Bayan Penny. “Kulak misafiri olmaya çalışıyorum.”

Altlarında bir silah sesi duyuldu.

Nick başını vurmaya devam ederken donup kaldı.

“Pekâlâ, bu hiç iyi olmadı,” dedi Bayan Penny.

18 Ağustos Salı, 12:11

Bir bombanın sıradan bir salı gününü bu kadar kötüleştirebilmesi inanılmazdı. Rehineler huysuz tavırlarla şikâyet etmeyi bırakmış, titreyerek hıçkırıklarla ağlamaya başlamışlardı. Aslında hıçkırarak ağlayan çoğunlukla Griffin'di.

Riley hayatlarının son birkaç dakikasıyla karşı karşıya olabileceklerini fark eden insanların düşünceleriyle dolup taşıyordu. Hoş bir durum sayılmazdı ama çoğunlukla dokunaklıydı.

"Kızıma söylediğim son şeyin 'Matematikten kaldığın için cezalısın' olduğuna inanamıyorum. Herkes matematikten kalır! Ben de kaldım!"

"Harika. Kocamla son iletişimim banyo havlularını katlama şekli hakkında pasif-agresif bir not olacak."

"Daha iyi bir insan olmak için daha fazla zamanım olduğumu sanıyordum."

"Tüm bu pisliklerle birlikte öleceğime inanamıyorum."

Gelen düşüncelerin arasından sıyrılıp ruh rehberlerinden bir mesaj iletmek için yardım istedi. "Büyükanne, şu anda gerçekten yardımına ihtiyacım var."

"Bu sorunu kendin çözeceksin." Elanora'nın cevabı kafasındaki pamuk şekeri bulutlarında yankılandı. "Öğrenmenin tek yolu kendi başına yapmaktır."

“Bat ya da yüz tekniğini takdir ediyorum ama eğer batarsam birçok insanın öleceğini söylüyorum.”

“O zaman yüzmekten başka seçeneğin yok. Kurtulmak için yeteneklerini ve araçlarını kullan. Yaşamak için yapmak istemediğin şeyi yapmalısın.”

“Şu anda ciddi misin?”

Cevap yoktu.

Riley bulutlardan düşerek kendi bedenine döndü.

“Mendil ister misin?”

Gözlerini kırptırıp Bella Goodshine’ın ona baktığını fark etti. Burnu tekrar seğirdi.

“Hayır, teşekkürler.”

Yapmak istemediğin şeyi yapmalısın. Hudson’a ve haber masasını çeken kameralara bakarken midesindeki kötü hissi görmezden gelmeye çalıştı.

Stüdyo kapısının çalınmasıyla irkildi.

“Kim o?” Hudson hoş bir şekilde seslendi.

“Ben Gabe. Yemeğiniz bana emanet edildi.”

Riley bir an için gözlerini kapatıp tekrar açtı. *Hayır.* Uyumuyor, korkunç bir kâbus görmüyordu. Tamamen uyanıktı ve bu kâbusu yaşıyordu.

“Gabe, silah taşımadığından emin olabilmem için dışarıda soyunmanı istiyorum.”

“Peki dinleme cihazı ne olacak?”

Polislerin içten içe çığlık attıklarını duyabiliyordu.

“Dürüst bir kuryesin. Sana bir ödül,” diye böbürlendi Hudson. “Cihazı tutabilirsin ama silah yok.”

“Anladım.”

Bir dakika sonra Hudson kapı aralığından baktı. Beklemeden kapıyı sonuna kadar açtı.

“Koşun!” Chris bağırarak acil çıkışa doğru koşturmaya başladı. Birbirinden bağımsız hareket eden uzuvlarına bakınca koşturmak nazik bir tanımdı.

Bir el silah sesi duyuldu ve Chris yere yığıldı.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Rehinelerin geri kalanından korku dolu çığlıklar yükseldi.

“Ah! Acıdı!” diye bağırdı Chris.

“Sakin ol. Seni ayağından vurdum, soluk borundan değil.” Hudson silahı odanın içine doğrulttuğunda eli titriyordu. “Başka kaçmak isteyen var mı? On yıllık birinci şahıs kovboy video oyunu deneyimim var. Bir tükürük hokkasını yirmi adım mesafeden vurabilirim!”

Herkes başını iki yana salladı.

“Güzel. Gel bakalım, yemekçi adam.” Silahıyla geç işareti yaptı.

Riley, sevgi dolu Gabe elinde birkaç poşet hazır yemekle stüdyoya girerken gözlerini kapattı. Üzerinde siyah bir külotla göğsüne bantlanmış bir polis dinleme cihazından başka bir şey yoktu.

“Tanrım,” dedi Valerie kendini yelpazeleyerek. “Ölmek üzere olduğumuzu biliyorum ama hediyen için teşekkürler, Yüce Tanrım.”

“Herkes teker teker sıraya girip yemeğini alsın,” dedi Hudson.

Riley ses mühendisi Floyd’un arkasında sıraya girdi.

“Pardon! Biri bana ıstakoz salatamı getirebilir mi?” Griffin sandalyesinden seslendi.

“Sandviçime soğan koyulmamasını istemiştım,” diye yakındı Chelsea. “Bunun için para veremem.”

Hudson gözlerini devirdi. “Kimse para vermeyecek çünkü birkaç dakika içinde hepinizi havaya uçuracağım. Lanet soğanları ye.”

“Buyurun, parıltılı *kaka* kurabiye hediyeımız.” Gabe, Riley’ye kâğıt bir karton uzattı. “*Chopsticks*’leriniz de içinde.”

Riley gözlerini kırptırdı. Gabe az önce parıltılı kaka şifresini kullanmıştı. Birdenbire havalandırmada kimin sıkışıp kaldığını anladı.

“Teşekkür ederim,” diyerek kartonu kameraların arkasına götürdü.

Gabe geri kalan yiyecekleri dağıtıyordu, Hudson’ın kaosu

denetlediği sırada Riley kartonu açıp içine baktı. İçinde kurabiye falan yoktu, küçük bir tabanca vardı. Tabancayı gizlice şortunun beline soktu.

Yemek dağıtımı bitince Hudson tabancasını Gabe'e doğrulttu. Riley arkasına uzanıp soğuk metali kavradı.

"Yemekçi adam, stüdyo kapılarının önüne otur. Duydunuz mu, polisler? Stüdyoya girmeye çalışırsanız, masum ve neredeyse çıplak bir adamı ezersiniz." Hudson, Gabe'in göğsündeki dinleme cihazına doğru bağıırıyordu.

"Oturmak benim için bir onurdur."

Gabe döner kapının önünde yere oturup Riley'ye başıyla işaret etti.

Görünüşe göre, kullanacağı araçlar elindeydi. Bir ihtimal ateş edebileceği bir silaha ve psişik yeteneklerini artırabilecek bir adama sahipti. Hiç yoktan iyiydi.

Şimdi sadece ne yapmak istemediğini bulmalıydı, ayrıca...

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Neye lanet olsun?" diye sordu Valerie. İki eliyle *stromboli* yiyordu. "Geri sayım başlamış mı? Daha hızlı çiğneyemem!"

"Hayır, henüz başlamadı. Televizyona çıkıp günü kurtarmalıyım."

"Şşt!" Ses mühendisi onlara ters ters baktı.

"Hepimiz ölmek üzereyken arka planda gürültü olması kimse-
nin umurunda değil, *Floyd*," diye karşılık verdi Riley.

Valerie elinde bir parça *stromboli*'yle konuşmaya devam etti. "Eğer senin televizyona çıkman benim eve, çocuklarıma ve havlu katlayan kocama dönebileceğim anlamına geliyorsa o zaman hemen kışını kaldırıp oraya git."

Riley iç çekti. "Tamam. Bu durumdan hiç memnun değilim." Metaforik psişik garaj kapılarını açarak Gabe'e anlamlı bir bakış attı.

Gabe bilgece başını salladı. Oturduğu yerde gözlerini kapattı.

* Peynir, şarküteri ürünleri veya sebzeyle doldurulmuş İtalyan mutfağına ait bir hamur işidir. (ç.n.)

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley ellerini başının üzerine koyup dikkatle haber masasına yaklaştı. “Ah, Hudson?”

Adam, Bianca Hornberger’ın kapsamlı suçları hakkındaki konuşmasının ortasında duraksadı. “Benim için her şeyi mahvetmeyi bırakır mısın?”

“Gerçekten üzgünüm.” Masaya biraz daha yaklaştı. “Ama büyük finalinden önce düşünmen gereken bazı şeyler var. Jackson’ın bilmeni istediği şeyler.”

Hudson silahının namlusuyla tüysüz çenesini ovuşturarak onu inceledi. “Tamam. Fikrimi değiştirmen için iki dakikan var.” Sunucu masasındaki boş sandalyeyi işaret etti.

“*Umarım gerginlikten oraya işediğimi fark etmez,*” diyen düşünceyi duydu.

İğrenç.

“Otur,” diye emretti Hudson.

Riley sandalyeyi kontrol etti. Herhangi bir su birikintisi olmadığını görünce oturdu.

“Ekрана iki dakika koyalım,” dedi ses ekibine.

Ekranada bir zamanlayıcı görüne kadar bekledikten sonra ona işaret etti. “Başlayabilirsin.”

“Neden sürekli ortaya çıkıp her şeyi berbat ettiğimi bilmek istiyorsun, değil mi?”

“Evet. Bir insan neden bu korkunç insanları kurtarmak ister?”

“Kardeşin Jackson onları kurtarmak istiyor ve bunu sana öteki taraftan anlatmaya çalışıyor.”

Hudson alay eder gibi güldü. “Hayır, istemiyor.”

Riley’nin boynuna düşen saçları terlemeye başlamıştı. Televizyon ışıkları hayal ettiğinden daha sıcaktı.

“Kardeşin lisede zorbalığa uğramış.”

“Evet. Sonra da intihar etti. İki dakikanı harcıyorsun. Onu tanımıyorsun. Ne istediğini bilmiyorsun.”

“Dünyada en sevdiğin kişi olduğunu biliyorum. Video oyunlarında kazanmana izin verdiğini ve otobüsteki o kız sana

Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylediğinde seni kenara çekip Noel Baba'nın ruhunun hepimizin içinde olduğunu söylediğini biliyorum.”

“Ne olmuş yani? Kötüleri en sonunda cezalandırdığım için *mutlu* olurdu. Tüm hayatımı onun uğruna adalet sağlamaya adanmıştım.”

“Adaletle intikam arasında bir fark vardır ve Jackson intikam almanı istemiyor. Her insanın hayatının değerini görmeni istiyor.” Kuru temizlemeyi ne kadar özleyeceği konusunda sızlanan Griffin'e bir bakış attı. “Acınası, korkunç olanların bile.”

“Hımm. Hayır. İnanmıyorum.”

Riley beynindeki dürtüyü hissettiğinde görünün gelmesine izin verdi. Her sahnenin gümüş bir kordonla birbirine bağlandığını gördü.

“Ağabeyini zorbalık yüzünden kaybetmen korkunç bir şeydi ama o hâlâ sana göz kulak olmaya çalışıyor. Düşünsene. Larry Rupley'i evimin bitişiğindeki evde öldürdün. Kurbanı ve yeri sen seçtin. Erkek arkadaşım, Larry'yi bulmak için tutuldu. Bu bence büyük bir tesadüf, sence?”

Hudson kendini beğenmiş bir tavırla konuştu. “Eğer retorik sorularla vaktini harcamak istiyorsan, bana uyar.”

“Ben de Bianca'nın davasında danışmanlık yapmak üzere Dedektif Weber tarafından işe alındım. O istemeseydi burada, Kanal 50'de insanları sorguluyor olmazdım. Bugüne kadar Chelsea'nin evine adımımı bile atmamıştım. Tesadüfen ailemin yanındaki evde yaşıyordu ve babamın ineği kaçmıştı. Şansa bak ki, hayatında tekrar tekrar bu şekilde ortaya çıktım.”

“Haklısın. Bu bir işaret,” diye kabul etti Hudson. “Seni kesinlikle öldürmem gerektiğine dair bir işaret. Böylece gelecekte ortaya çıkacak kahramanların, başladığım işi bitirmesine engel olamazsın!”

“Beni dinle. Jackson'ı dinle. Adil olan, bu insanların nefret ve korku dolu sefil hayatlarını yaşamaya devam etmelerine izin

vermek. Onların gerçek yüzünü ortaya çıkardığın için toplum onları dışlamasına izin vermek adil olur.”

“Sefil bir hayatları yok. Her şeye sahipler!” diye bağırdı Hudson.

Riley başını iki yana salladı. “Griffin ve Bella tüm ilişkileri boyunca birbirlerini aldattılar. Bella, Griffin’in ona dokunmasına bile dayanamıyor. Griffin ise onun sesinden nefret ediyor. Chris bu iş yüzünden saçlarını ve ilk evliliğini kaybetti, çocuklarını sadece hafta sonları görebiliyor. Chelsea’nin oğulları, ondan uzaklaşmak için ülkenin öbür ucuna taşındı. Bir daha asla günlük hayatlarının bir parçası olamayacak.”

“Olacağım! Çocuklarım beni seviyor! Onlara her şeyi verdim!” Chelsea spor masasından haykırdı.

On saniyesi kalmıştı ve Riley çaresiz hissediyordu. “Bay Pickles!” diye bağırdı.

“Sinir krizi mi geçiriyor?” Chris yattığı yerden inledi.

“Herkes canlı yayına çıkmak için yaratılmamış,” dedi Griffin.

“Larry’yi öldürdükten sonra evine dönüp kedisi, Bay Pickles’ı kurtardın çünkü bir süre kimsenin Larry’yi aramaya gelmeyeceğini biliyordun. Öyle değil mi?”

Hudson omuz silkti. “Hep bir kedim olsun istemiştim.”

Bilincindeki dürtüyü hissetti. “Ama kardeşinin alerjisi olduğu için alamıyordun.”

“Kedilerin yanında sümüklü bir rokete dönüşmesi onun suçu değildi,” dedi savunmacı bir tavırla.

“Sana Bay Pickles’ı kardeşinin gönderdiğini söylersem? Eve dönmezsen bu akşam onu kim besleyecek? Bay Pickles’ı düşün.”

“Öncelikle salak değilim. Bay Pickles’ın en az bir hafta yetecek otomatik bir mama kabı var. Burayı havaya uçurduktan sonra polisler evime doluşacak. Bay Pickles iyi olacak.”

Ekrandaki geri sayım bitmişti ama Hudson henüz farkında değildi.

“Polisler Bay Pickles’ı bir barınağa götürür. Barınakların ne kadar kalabalık olduğunu biliyor musun? Bay Pickles için yer yoksa ne olacak? O masum. Kimseyi incitmedi. Uyutulmak için barınağa gönderilmesine izin veremezsin.”

“Zavallı Bay Pickles,” diye ağladı Chris. “Eşim alabilir! Ölmesini istemeyiz.”

Hudson silahın namlusuyla gözlüğünü burnundan yukarı itip sırttı. “Gördün mü? Sorun çözüldü. Chris’in dul eşi onu alacak. Bil bakalım ne oldu, Bayan Süslü Medyum? Zamanın doldu.”

Ah, kahretsin. Bu işi zor yoldan yapmak zorundaydı.

“Eh, pekâlâ. Senin de zamanın doldu,” diyen Riley silahını çekti.

18 Ağustos Salı, 12:22

“Bunun için üzgünüm,” dedi Bayan Penny.

“Tanrım. Kadın. Buradan çıktığımızda sen ve Burt birlikte diyete gireceksiniz,” dedi Nick gözlerinden nefes almaya çalışarak.

Bayan Penny onu gaz bölgesinde olduğu konusunda uyardığında biraz geri çekilmeyi başarmıştı. Fakat bu kadar yakın mesafede osuruktan kaçmak mümkün değildi.

“Bana şişman mı diyorsun?”

Nick cevap veremedi bir silah sesi daha duyuldu. Kurşun kanalı delerek aralarından geçti.

“Pekâlâ, bu ben değilim,” dedi suç ortağı.

Altlarındaki metal destekler büyük bir gürültüyle yerinden oynamaya başladı. “Siktir,” diye mırıldandı Nick. Kanal bir sarsıntıyla kurşun deliğinin olduğu yerden ikiye ayrıldı.

Gaz dolu bir mezardan oyun parkındaki bir kaydırağa dönüşen kanal, Nick’i aşağıya doğru serbest düşüşe savurmuştu. “Bu ses hiç hoşuma gitmedi,” diye bağırdı Bayan Penny arkasından.

Nick yumuşak ve mızımız bir şeyin üzerine düştü. Toz bulutu nedeniyle görmek imkânsızdı, her yerden şaşkın çığlıklar yükseliyordu.

“Ah! İn üstümden!” diye inledi bir şey.

Doğal olmayan bir şekilde bronzlaşmış bir ten gözüne çarptı. O anda sunucu masasının arkasındaki sandalyeye bantlanmış olan Griffin Gentry'nin üzerine düştüğünü fark etti.

“Yukarıya dikkat!”

Bayan Penny'nin üzerlerindeki kanaldan geriye doğru kaydığını görmek için Nick'in görüşü tam zamanında açılmıştı.

Çarpışma için kendini hazırlarken, “Bu acıtacak,” diye mırıldandı.

Yaşlı kadının bedeni tam üzerine düşünce Griffin'in sandalyesi eklenen ağırlığı kaldıramadı. Bir yığın beden halinde geriye doğru devrildiler.

“Hoş geldin.”

Nick, Bayan Penny'nin cömert bacaklarının arasından sıyrıldı. Riley'nin haber masasının arkasında Hudson Neudorfer'a arkadan boğma hareketi yaptığını gördü. Adamın yüzü turp rengindeydi.

Nick sırttı. “Etkilendim, Thorn.”

“En iyisinden öğrendim.”

Tavanı işaret etti. “Bilmen için söylüyorum, planımız bu değildi.”

“Ah!” Hudson inledi.

“Benim de bu değildi,” dedi Riley dişlerinin arasından. “Bilemiyorum. İşe yarıyor mu?”

“Ah! Sanırım tüm kemiklerimi kırdın,” diye sızlandı Griffin.

“Kapa çeneni, Griffin.” Tüm stüdyo aynı anda bağırdı.

Bayan Penny beceriksiz bir ninja taklasıyla yana doğru yuvarlandı ve ayağa kalkmadan önce dizini Griffin'in kasığına sapladı.

“Dersimi... aldım...” Hudson zar zor konuşabildi.

“Gözlerinin önünde uçuşan küçük noktalar gördüğün için mi böyle söylüyorsun?” diye sordu Riley.

“Belki.”

“İşte yaşama arzusu.” Riley adamı serbest bıraktı. “Kardeşin bir şey değil diyor.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Nick telefonunu Riley'ye attı. "Weber'ı ara," diyerek Hudson'ı yüzüstü yatırdı. "Ona rehinelerin yan kapıdan çıkacağını ve ateş etmemelerini söyle."

Riley'nin gözleri açıldı. "Sanki sen söylesen daha iyi olur."

"Ara, Thorn," dedi göz kırparak. "Senin gibi bir sert çocuk, polislere geri çekilmelerini söylemekte hiç zorlanmayacaktır."

"Bitti mi?"

"Yaşayacak mıyız?"

"Hiç ıstakoz kuyruğu salatası kaldı mı?"

Rehineler masanın üzerinden bakmaya başlamışlardı.

Hudson'ın başını yere eğerken, "Herkes sıraya girip ellerini başının üzerine koysun," diye tembihledi Nick.

"Kellen, rehineler yan kapıdan çıkıyor. Ateş etmeyin."

Sunucu masasından bir paket kapıp, "Ooo! Bu parmesanlı tavuğu alıyorum," diye duyurdu Bayan Penny. Nick kadının ortopedik ayakkabısının kalm tabanının bombaya giden kabloya takılmasını ağır çekimde dehşetle izledi.

"Haaaaayınırır."

Artık çok geçti. Otuz saniyelik geri sayım başlamıştı.

"Herkes dışarı!" diye bağırdı Riley.

Nick emirler yağdırmaya başladı. "Şimdi! Yürüyün!"

Gabe, Bayan Penny'yi kaldırıp bir omzunun üzerine attı. Yardımcı yapımcıyı yakalayarak diğer kolunun altına aldı ve acil çıkışa doğru bir defans oyuncusu gibi koşmaya başladı.

Armand, Chris'i bir tekerlekli arabanın üzerine yerleştirip kapıya doğru koşmaya başladı.

Bella kafeteryada tavuk kanadı yemek için sıraya girmiş gibi bir ifadeyle yanlarından geçti.

"Bekle! Yardım et! Bu sandalyeye yapıştım," diye bağırdı Griffin arkasından.

Nick, Hudson'ı omzunun üzerine atıp Griffin'e baktı. "Onu burada bırakmak cazip geliyor."

"Biliyorum. Ama bırakmazsın çünkü iyi bir insansın," dedi Riley.

“Ben bu odadaki en önemli kişiyim! Biri beni kurtarmalı,” diye haykırmaya devam etti Griffin.

“*O kadar iyi bir insan değilim.*”

“Hadi, Santiago. Seni tekrar çıplak görmek isterim.”

“Senin için yapmadığım kalmadı, Thorn.”

Bununla birlikte kapıya doğru koşmaya başladılar. Nick omzunda Hudson’ı taşıyor, Griffin’i sandalyesiyle önünde itiyordu.

Acil çıkıştan otoparka doğru ilerlerken saat Riley’nin zihninde ışıltı ışıltı parlıyordu. Nick için kapıyı tutarken, “Acele et,” diye bağırdı.

“Ahhh! Çok engibeli.” Sandalyenin tekerlekleri otoparkta sarsıldıkça Griffin sızlanıyordu.

“Bu yükle yeterince uzaklaşamayız,” dedi Nick sıkılı dişlerinin arasından.

Riley çöp konteynerine baktıktan sonra Nick’e döndü.

“İyi fikir.”

“Hayıııııı!” Griffin havayı tekmelemeye başlamıştı. “Bu takım Endonezya yününden.”

Konteynerin kapağını açarken, “Bu takımla gömülmekten iyidir,” diye takıldı Riley.

Nick omuzundaki Hudson’ı içeri tıktı. Ardından ofis sandalyesiyle birlikte kaldırdığı eski kocasını da çöp konteynerine fırlattı.

Kapağı kapatır kapatmaz Riley’yi yakalayıp koşar adım peşinden sürükledi.

“Herkes eğil...”

Patlama binayı yerle bir ederken Nick’in uyarısı yarıda kesilmişti. Patlamanın sarsıntısı Riley’yi arkadan vurdu ve uçtuğunu hissetti.

Ancak Nick elini hiç bırakmadı.

Nick Santiago’nun yüz kiloluk ağırlığının üzerine çökmesiyle sert bir şekilde yere düştü. Sıcağa ve enkaza karşı bir insan kalkanıydı. Bu adam, onun kişisel kahramanıydı.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Kollarını ona dolayıp sıkıca tutunarak yüzünü omzuna gömdü.

Griffin'in alevler içindeki gerçek boyutlu bir maketi başının üzerinde süzülerek az ileride yere çakıldı.

Erkek arkadaşı ona bakarken sırtıyordu. "Buraya sık gelir misin?"

Gabe park yerinin karşısı tarafında, bastonuyla yıkıntıları karıştıran Bayan Penny'nin yanında duruyordu. Bella itfaiyeciler için imza dağıtıyordu.

"Yaşıyor muyuz?" diye sordu Riley.

"Sen söyle," dedi Nick dudaklarına yaklaşıırken.

Otoparkın karşı tarafından, "Bir oda bulun," diye bağırdı Bayan Penny.

"Merhaba? Kimse var mı?" Çöp konteynerinden ince bir ses duyuldu.

18 Ağustos Salı, 13:12

İtfaiyecilerin, sağlık görevlilerinin ve polislerin Altıncı Cadde'de yavaşça düzeni sağlamasını izliyorlardı. Bu sırada Riley bir suçun sonrasında ortaya çıkan sessizlikte rahatlatıcı bir şeyler olduğunu düşündü.

Caddenin hemen aşağısındaki rakip haber kanalı Kanal 75, olay yerinden neşeyle canlı yayın yapıyordu. Chris Yang, bir sağlık görevlisi yaralı ayağını sararken Bella Goodshine'ın haberleri aktarışını *iPhone*'undan kaydetmek için elinden geleni yapıyordu. Chelsea sedyeye yatırılmıştı, acil yardım görevlilerinden biri saçına saplanan zımbayı çıkarmaya çalışıyordu. İtfaiyeciler hâlâ bantlarla bağlı olan Griffin'i çöp konteynerinden çıkarıyorlardı.

Kanal 50 personelinin geri kalanı, hayatta kaldıkları ve yeni bir binaya kavuşacakları için iki blok ilerideki barda içki içerek kutlama yapıyordu.

“Küf kokulu dinlenme odasına elveda.”

“Tıkanmış tuvaletlere elveda.”

Nick ifadesini verirken Riley kameralara yakalanmamak için barikatların biraz gerisinde oturuyordu. Kendi ifadesini çoktan vermişti. Ayrıca Kellen'ı kenara çekerek Hudson'ın kardeşinin lisedeki zorbalarına ne olduğunu araştırmasını şiddetle

tavsiye etmişti. Daha fazla ölüm ve biraz daha derine inerse daha fazla cinayet bulacaktı.

Aileler, sahip olduklarını bilmedikleri soruların cevaplarını alacaklardı. Riley bilmenin yarardan çok zarar getirip getirmeyeceğini merak ediyordu. Lisedeki bir zorbaya şans verilseydi, merhametli bir yetişkine dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyordu. Ancak Hudson bu şansı ellerinden almıştı.

Gabe yanındaydı, kolları ve omuzları küçük kesiklerle kaplıydı. Hâlâ üstsüzdü ama sağlık görevlilerinden biri ona bir doktor pantolonu vermişti.

Omzuyla onu dürterek, “Bugün harika iş çıkardın, Gabe,” dedi Riley.

Arkadaşı kocaman gülümsedi. “Benim için bir onurdu.”

“İyi bir ekip olduk.”

“Öyle görünüyor.” Kocaman ellerine baktı. “Sana bir yerlere varmak istemediğini söylediğim için üzgünüm. Arkadaşlar böyle yapmaz.”

“Ufacık, minicik ve neredeyse önemsiz bir noktaya parmak basmış olabilirsin,” diye itiraf etti. “Yeteneğimi ya kabullenmeliyim ya da tamamen bırakmalıyım. Yüzeysel kalması oldukça tehlikeli. Üstelik psişik olmakla ilgili iyi şeyleri seçip kötü şeylerden kaçmamam.”

“Ben iyi tarafta mıyım, yoksa kötü tarafta mı?”

“Sen en iyisisin. Gerçekten. Bugün yardım etmek için bilecek bir rehine olayına girdin. Beni silah zoruyla içeri sürüklemeleri gerekmişti. Sen ve Nick kahramanlık olayını çok kolaymış gibi gösteriyorsunuz. İkinizden öğreneceğim çok şey var.”

“Bir kahraman olduğuma mı inanıyorsun?” diye tekrarladı Gabe.

Riley sırtıttı. “Evet, inanıyorum. Elanora Basil dahil olmak üzere, aksini söyleyen herkes karşısında beni bulur.”

Adam sanki eline bir sürü uyuyan köpek yavrusu tutuşturulmuş gibi bakıyordu. “Arkadaşlığın için teşekkür ederim, Riley Thom.”

“Rica ederim, Gabe... Hey. Senin *soyadın* ne?”

“Gabe!”

Wander kalabalığın arasından kendine yol açarken Riley ve Gabe başlarını kaldırıp ona baktılar.

“İyi misin?” diye sordu Wander. Gabe’e uzandı, bir an sonra ellerini indirdi. “İkiniz de iyi misiniz?”

“Kahramanlık dolu arkadaş konuşmamız bitti mi?” diye sordu Gabe nazikçe.

“Evet, sanırım bitti.”

“Harika.” Ayağa kalktı. “Wander, bana dondurma yemek için eşlik etme şerefini bahşeder misin?”

Riley kız kardeşinin yüzünün dünyaya vuran bir güneşmiş gibi ışıldamasını izledi. “Evet, Gabe. Binlerce kez evet.”

Elanora delici bakışlarını Gabe’e yönelterek yanlarına geldi. Riley gerilmiş, Wander’ın da yüzü düşmüştü.

Gabe omuzlarını dikleştirerek gözlerini ufak tefek büyükannesine dikti.

“Elanora, dondurma almak için Wander’a eşlik edeceğim.”

Riley gözlerini kırptırıp nefesini tuttu.

Uzun bir sessizliğin ardından büyükannesi sertçe başını salladı. “İkinizin donmuş tatlılarla... kaçamak ilişkinize aldırma-dan işinizi özenle yapmaya devam edeceğinize inanıyorum.”

Wander ve Gabe gözlerini kocaman açarak hızla başlarını salladı. “Yapacağız, büyükanne,” diye söz verdi Wander.

“O zaman gidin. Keyfinize bakın.” Elanora’nın sesi boğulacakmış gibi çıkıyordu. Yine de onay vermiş sayılırdı.

Gökyüzünde hâlâ tüten dumandan dolayı olabiliirdi. Riley, kız kardeşi ve nazik dev arkadaşının kaldırımında el ele yürümelerini izlerken gözlerinin dolduğunu hissetti.

“Pekâlâ, bu tam bir karmaşaydı.”

Riley başını kaldırıncı büyükannesinin ona baktığını gördü.

“Evet. Yardımın için sağ ol,” dedi kuru bir sesle.

“Benimle yürü.”

Riley tartışamayacak kadar yorgun bir halde ayağa kalkıp büyükannesinin peşinden ara sokağa girdi.

“Yardıma ihtiyacın yoktu,” dedi yaşlı kadın.

“Vardı. Hudson’ın kardeşinin ruhuyla benden çok daha hızlı iletişime geçebilirdin. Tüm bunlar bir saat önce bitebilirdi. Ayrıca patlama da olmazdı.”

“Bu senin sorumluluğundu. Sonuna kadar götürmen gerekiyordu.”

“Büyükanne, bu bir tür proje ödevi değil. Ölüm kalım meselesiydi.”

“Ölüm kalım söz konusu olduğunda bile durumun üstesinden gelebileceğini anlaman gerekiyordu. Belki benim kadar etkili olamadın, soğukkanlılık ve zarafetle yaklaşmadın. Ancak sevimsiz eski eşin dahil, herkesin binadan sağ çıkmasını sağladın.”

“Takım çalışmasıydı,” dedi Riley alçakgönüllülükle.

“O takımın bir parçası olmak için öncülük ettin. Bu insanlar senin sayende çıktı.”

Riley’nin göğsü gururla kabardığı sırada büyükannesi konuşmasına devam etti. “Ne yazık ki, bina senin yüzünden yok oldu. Ancak çoğunun bunu çabuk atlatacağını hissedebiliyorum.”

“Peki yardım etmek için değilse neden buraya geldin?” Riley bıkkınlıkla sordu.

Elanora’nın kaşları çatıldı. “Torunumu iş başındayken izlemek için elbette. Bazı büyükanneler futbol maçlarına, münazara kulüplerine ya da mezuniyet törenlerine katılır. Ben senin hayat kurtarmanı izlemeye geldim.”

“Benimle gurur duyduğunu mu söylüyorsun?” Riley övgü bekleyerek sordu.

Elanora’nın dudakları her zamanki çatık kaşlarıyla seğirdi. “Belki de bunu ‘sana söylemiştim’ diyebilmek için yaptım.”

Riley için bu yeterince iyiydi. “Dersler için teşekkür ederim, acı verici olanlar için bile.”

“Bana teşekkür etme. Yakışık almaz.”

Riley gözlerini devirdi. “Sanırım sana sarılırsam daha yakışksız olur,” dedi kollarını açarak. Kirli, dumanlı ve simli bir pislik içinde olduğunu çok iyi biliyordu.

“Saçmalama,” diye alay etti Elanora. “Şimdi, gitmeden önce Bianca adında birinden sana mesaj var.”

“Bianca Homberger mı?”

“Evet. Sana teşekkür etmemi ve bir iyilik yapmanı istedi.”

“Tam ona göre bir hareket.”

“Ailesine, hayattaki parlak şeylere kendini kaptırıp önemli şeylere zaman ayıramadığı için çok üzgün olduğunu söylemeni istiyor.”

“Bekle. Doğru Bianca’yla konuştuğuna emin misin?”

“Ölüm, önemli olduğunu düşündüğümüz her şeyi elimizden alır. Aslında neyin önemli olduğunu anlamamızı sağlar,” dedi Elanora. “Hayatın büyüğü bozulduğunda tüm ruhlar kendi gerçeklerini hatırlar.”

Riley gözlerini kırıştırdı. “Vay canına. Yani kötü insanlar bile iyi ruhlara mı dönüşüyor?”

“Onun gibi bir şey. Önemli olan iyi bir ruh olmak için ölümü beklememektir. Şimdi izninle, önemli bir toplantım var.” Elanora duraksadı, sonra garip bir şekilde başını okşadı. Büyükanesi uzaklaştığında Riley ne yapacağını bilemediği kozmik bir ders aldığını hissederek arkasından bakakaldı.

“Selam, Seksi Parıltı. Sana bir hatıra hediyesi aldım,” diye seslendi Nick.

Riley arkasını dönüp yaklaşan manzaranın tadını çıkardı. Kesik ve yanıkların üzerindeki yarım düzine bandajla Nick bir kahraman gibi görünüyordu. Giysileri yırtık ve kirliydi. Neyse ki, bombanın patlaması üzerindeki simlerin çoğunu temizlemişti.

“Selam, Mahallemizin Kahramanı.”

Nick bir karton parçası uzattı. Çok küçük bir çift ayakkabıya benziyordu. “Eski kocanın karton maketinden geriye kalan tek şey.”

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Riley güldü ve Griffin'in minik ayaklarını omzunun üzerinden atarak kollarını Nick'in boynuna doladı. "Bugün seni sevdiğimi söyledim mi?"

Nick tüm gamzelerini göstererek sırttı. "Yeterince sık değil."

"Seni seviyorum, Nick Santiago. Kıcıımı bir kez daha kurtardığın için teşekkür ederim."

"Güzel bir kış. Ona âşık sayılırım."

Aralarında bir şeyin titreştiğini hissetti.

"Bu cebindeki telefon mu, yoksa yeni bir numara mı öğrendin?"

Nick cebinden telefonunu çıkarıp ona uzattı. "Bunu olay yerindeki *Jeep*'inde bırakmışsın."

Riley ekrana bakıp yüzünü buruşturdu. "Annemden on cevapsız arama."

Parlak siyah bir araba polis barikatına yanaştı. Pahalı bir takım elbise giymiş, seçkin görünümlü bir adam arka camı indirdi.

iPhone'uyla çekmeye çalıştığı haberi bırakarak, "Bay Gentry," dedi Chris.

"Neden kendi patlamamızın haberini yapmıyoruz?" diye sordu Malcolm Gentry talepkâr tavrıyla.

Chris omzunun üzerinden alev alev yanan binayı işaret etti. "Şey... efendim, bir bomba vardı."

"Görebiliyorum," dedi Malcolm sert bir sesle. "Neden haberini yapan biz *değiliz*?"

Chris kirli elleriyle alnını ovuşturdu. "Bay Gentry, efendim. Bomba binayı tüm ekipmanlarımızla birlikte havaya uçurdu. O yüzden."

"Buraya bahaneler için gelmedim. Bir kameramanla bir muhabir bul ve işe koyul."

"Baba!" Griffin, bir itfaiyeci bacaklarının etrafındaki koli bandını keserken babasına el salladı.

"Merhaba, babacığım!" Bella doğal olmayan uzunluktaki

kirpiklerini müstakbel kayınpederine doğru kırpıştırarak kedi gibi mırıldandı.

“Dostum, burayı hiç özlemiyorum,” dedi Riley.

Nick ona bakıyordu. “Senin binaları havaya uçuran türden bir kız olman hoşuma gidiyor.”

“Teknik olarak binayı uçuran Bayan Penny’ydi.”

“Riley! Hey, Riley! Beş dakika içinde kamera karşısında olman gerekiyor,” dedi Chris çılgınca el sallayarak. “Ayrıca kameranız var mı?”

“Olmaz, Chris.”

“Ama...”

“Olmaz,” diye tekrarladı Riley.

“Hanımefendiyi duydun.” Nick araya girip Chris’i kaçırarak kadar sert bakışlar attı.

“Vay canına. Yumruk atmak zorunda bile kalmadın.”

“Kahramanca zalim ve korkutucuyum. Hadi gidip yemek yiyelim, Thorn.”

Riley kahkaha atarak üzerine baktı. Terli, simli ve kirli bir pislik içindeydi. “Bu halde mi?”

“Kesinlikle evet, bu halde. Gidip güvertede oturalım ve sarhoş olalım.”

“Bugün salı, saat...” Saatine baktı. “Aman Tanrım. Saat bir. Hayatımın en uzun günü resmen.”

“Biraz yaşa, Thorn,” diye önerdi Nick boynuna sokularak.

Kanal 50 enkazından uzaklaşmaya başladıklarında, “Hmm, çok ikna edicisin,” dedi Riley.

“Bu arada tüm bu fiyasko sırasında babam aradı.”

“Ne istiyormuş?” diye sordu Riley.

“Restorana tekrar gelmemizi istiyor.”

“Yemek için mi, yoksa çalışmak için mi?”

“İkisi de. Görünüşe göre, bu gece bir garson ve bir barmen eksikliği varmış.”

Zorlukla atlattığı sabahın ardından Riley kalabalık bir restoranda akşam yemeği vardiyasını kaldırabileceğini sanmıyordu.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Başka planlarımız olduğunu söyledim,” dedi Nick.

“Ah, Tanrıya şükür.”

“Yine de gitmemiz için bir akşam yemeği hazırlamaya razı oldu.” Sesi hevesli geliyordu.

“Bu da ne demek?”

Yürümeye devam ederlerken, “Seni sevmiş. Seni aileye kabul ediyor,” diye açıkladı Nick. Topalladığı için ona yaslanıyordu. Bu durum Riley’nin hoşuna gitmişti.

“Peki ya annen?”

“Seni hâlâ bir hippy cadısıyla bir çiftçinin kızı sanıyor. Bu yüzden ondan yakın zamanda sarılma bekleme,” diye önerdi Nick.

“Anlaşıldı.”

“Seninle gurur duyuyorum, Thorn.”

“Neden?”

“Bu sefer kötü adama bir silah fırlatmadın.”

“Hayır, onun yerine neredeyse seni ve Bayan Penny’yi vuruyordum.”

“İlerleme kaydettin.”

“Hey! Bekle, patron,” diye seslendi Bayan Penny. Bastonunun yettiği kadar hızlı bir şekilde onların peşinden koşuyordu.

“Nereye gidiyoruz?”

“Sarhoş olmaya,” dedi Nick.

“Ben de varım. Kanımdaki alkol oranı tehlikeli derecede düşük.”

Riley’nin telefonu çaldı.

“Selam, anne.”

“Ah, güzel. Ölmemişsin,” dedi annesi kuru bir sesle.

18 Ağustos Salı, 16:19

Lyft şoförleri konağın otoparkında durduğunda sarhoş Bayan Penny deniz tutmuş bir korsan gibi sallanıyordu.

Burt onları karşılamak için arka kapıdan fırlayıp mutlu daireler çizerek koşmaya başladı.

“Neredeymiş benim parlak oğlum?” Köpeğe şarkı söyler gibi mırıldandı Riley.

Sarhoş değildi. Kafayı bulmak için çaba harcayamayacak kadar yorgundu. Ayrıca telefon görüşmeleri yüzünden Bayan Penny ve Nick’in içtiği *shot*’ları kaçırmıştı. Babasıyla kız kardeşi aramıştı. Ardından Lily aramış, Griffin Gentry’nin bir çöp konteynerinden çıkarıldığını televizyonda gördüğünü söylemişti. Jasmine ise rehine olayıyla Kanal 50’nin bombalanmasına neden davet edilmediğini öğrenmek için aramıştı.

“Sanırım Burt’le yarışırım. Anlarsın ya,” dedi Nick iki gözünü de kırparak. Sarhoşken çok sevimliydi. Riley Thorn’a âşık olduğunu ve çok seksi olduğunu düşündüğünü tüm bara duyurmuştu. *İki kere*. Üçüncü defa yapmaya kalkıştığında Riley susması için onu öpmüştü.

Nick’le hiç yatmamış bir garson, kutlamaları için acılı kanat getirmişti.

Yani kirli, simli ve yağlıydılar. Riley uzun, güzel bir duş için sabırsızlanırken aklına yukarıdaki yıkım geldi.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

Burt ve Nick otoparkta koştururken telefonunu çıkardı.

“Anne, gelip sizde duş alabilir miyiz? Banyomuzun tavam çöktü.”

“Tabii, tatlım! Gelin hadi, size yemek yaparım.”

“Babam hâlâ diyetle mi?” Riley dikkatlice sordu.

“Evet ama kızımız bugün öldürülmediği için bu özel bir durum. Büyükkannen de bugün loncaya dönmek için ayrılıyor. Süt-süz peynirli makarna yapmama ve altı şişe şaraba ne dersin?”

Arabaya servis yapan bir yerden yemek yerine, sadece önceden atıştırmayı gerektiren bir tarifti. “Kulağa harika geliyor, anne. Teşekkürler.”

“Nick de babanın çitleri tekrar kaldırmasına yardım edebilir.”

Riley, Nick’e doğru bir bakış attı. Komşu arazideki uzun otların arasında yüzüstü yatıyordu. “Gelmemiz biraz zaman alabilir. Ayrıca yerinde olsam, bugün Nick’e elektrikli aletler konusunda güvenmezdim.”

“Ben partiye devam edeceğim,” diye bağırdı Bayan Penny. “Kim *daiquiri** ister?”

Nick başını yerden ayırmadan elini kaldırdı.

Burt koşarak Bayan Penny’nin arkasından eve girdi. Riley de Nick’i kaldırmaya gitti.

“Biraz yürüyelim, güzelim,” diye geveledi.

“Emin misin? Eğer bir köpek mayınına düşersen kalkmana yardım edemeyebilirim.”

“Demiğ gibiyim,” dedi otların arasında dans ederek. Sarhoş olduğu için doğru konuşamıyordu.

Riley telefonun kamerasını açtı. “Bunu gelecek nesillerin hatırına kaydedeceğim.”

“Hadi gidelim. Sana bi’şey göstereceğim, Thorn.”

Elini tutup onu komşu eve doğru sürüklemeye başladı.

“Hiç içeri girdin mi?”

Riley başını iki yana salladı. “Buraya taşındığımdan beri boştu.”

* Rom, limon suyu ve şeker şurubuyla hazırlanıp adını Kûba’daki bir maden ocağından alan kokteyldir. (ç.n.)

Nick ön verandanın basamaklarına takıldı. Dengesini sağlamadan önce neredeyse kafasını çarpıyordu.

“İyi misin?”

“Off. Tabisi iyiyim. Hadi,” dedi kelimeleri yuvarlayarak.

Kapıya doğru kararlı adımlarla yürüyerek olay yeri bandının altından geçti.

Nick kilidi açmaya çalışırken, “Seninle olay yerinde sevişeceğimi düşünüyorsan fena halde yanılıyorsun,” dedi Riley.

Bir hışımla kapının kilidini açıp kapıyı itti. “Sadece bi’ dinle, tamam?”

Riley öğürdü. “Ah, Tanrım. Kokuyor.”

“Kokuyu unut. Bu sabah burada bulduğum cesedi düşünme. Mermer zemine odaklanıp ahşap işçiliğine bak. Çok havalı bir girişiy var.”

“Emlak işine girmeye mi karar verdin?”

“Şu odaya baksana. Burası seksi kız arkadaş ofis müdürü için güzel olmaz mı?” Nick kuşkusuz çok havalı görünen girişten geçip bir odaya girdi.

Oda genişti ve ağzına kadar atılacak eşyalarla dolu değildi.

“Gerçekten güzel,” dedi Riley atletinin içinden nefes alarak.

“Bunu bir düşün, Thorn.”

“Neyi düşüneceğim?”

“Santiago Dedektiflik için daha fazla alan. Daha fazla mahremiyet. Seks yaparken bizi basan ev arkadaşları yok. Garaj yolunda bir kapı da var. Ayrıca Burt zaten buraya kaka yapmayı seviyor.”

“İçinde birinin öldürüldüğü bir konağı satın almaktan mı bahsediyorsun?”

“Cinayet kısmını unut. Kokudan kesinlikle kurtulabiliriz. Yaraları da düşünme. Birini tanıyorum.”

Riley tavanda bir yarasa kolonisi görmeyi bekleyerek yukarı bakarken başını omuzlarına yasladı.

“Tüm bu alanı nasıl kullanacağız? Başka bir dükkân kirala-yıp üst katında yaşamak daha mantıklı olmaz mı?” diye sordu.

“Evet, olur. Ama mantıklı olmanın neresi eğlenceli? Burası güzel. Hem yeni ortağım sayesinde ek finansman buldum.”

“Kimmiş yeni ortağın?”

“Şşt! Bu bir sır! Bayan Penny *gizli* ortak.”

“Ah, pekâlâ. Bu işin korkunç bir şekilde ters gitmesine imkân *yok*,” dedi Riley kuru bir sesle.

“Şu an sorumlu ve mantıklı düşünme. Bahçe kapısını açtığını, kendi konağına giriş yaptığını düşün. Hem de süslü bir... hayalindeki araba ne?”

Riley omuz silkti. “Bilmem. Daha büyük bir *SUV* galiba?”

“Sıkıcı. Kendi konağına üstü açılabilir süslü bir *Porsche*’la girdiğini düşünsene.”

“Yani sarhoşluğun ihtişamlı hayaller kısmındayız. Pekâlâ. Bildiğim iyi oldu.”

“Büyük düşün, Thorn. Yoksa hayal kurmuş olmazsın. Sadece plan yapmış olursun.”

“Bu çok derin felsefi bir düşünce mi, yoksa tamamen saçmalık mı bilemiyorum.”

“Her gün birinin telefonunu *Wi-Fi*’ye yeniden bağlamak zorunda olmadığın bir hayatı hayal et. İşerken banyonun kapısını kapatmak zorunda olmadığın bir hayat.”

“Nerede yaşarsam yaşayayım bunu yapmaya devam edeceğim.”

Nick iç çekti. “Sana öğretecek çok şeyim var.” Elleriyle çılgınca etrafı gösterdi. “Burası Noel sabahlarıyla hafta sonu barbeküleri yapılacak bir yer. Tembel pazar seksleri ve horlayan köpekler.”

Bianca’nın evindeki fotoğraf çekimlerine dönüşen türden anlardı. Nick Santiago hayatın anlamını doğuştan biliyordu. “Havalandırmadan düştüğünde kafanı mı çarptın?” diye takıldı.

“Evet. Evet çarptım.”

“Belli oluyor.”

Nick başını salladığında ayağı takıldı, düşmemek için şömine rafına tutundu. “Burada seninle çalışmak ve birlikte yaşamak istiyorum, Riley ‘Bana Göbek Adını Söyle’ Thorn.”

Riley sırtıtmasına engel olamadı. “Sevimli bir sarhoşsun, Nick. Ama göbek adımı söylemeyeceğim.”

“Ama buraya benimle taşınmayı düşüneceksin, değil mi? Çünkü sevimli bir sarhoşum, ayrıca yatakta çok iyiyim.”

“Arabada ve çatıda da çok iyisin,” diye ekledi Riley. “Gerçekten burada yaşamak istiyor musun? Benimle?”

“Doğru geliyor. Kötü *kokuyor* ama doğru *hissettiriyor*.”

Adam haklıydı. Birkaç saat önce buradan bir ceset çıkarılmış olmasına rağmen evde doğru hissettiren bir şeyler vardı.

Zihninden poker geceleri, müşteri toplantıları ve aile yemeklerinden oluşan bir film şeridi geçti. Noel ağaçları, Şükran Günü hindileri, Burt ve arkadaşları... bir de çocuklar vardı.

“Bunu karşılayabilir miyiz? ‘Biz’ derken yani ‘sen’ karşılayabilir misin çünkü maaşımı ödeyen sensin.”

Yüzüne çok yakın bir şekilde elini umursamazca salladı. “Hallederiz. Yani aklı başında hangi insan bir cinayet mahallinde yaşamak ister ki?”

“Evet, Nick. Kim ister?”

“Biz. Biz isteriz.”

“Düşüneceğim,” dedi Riley.

“Söz mü?” Serçeparmağını uzattı.

Riley parmağını onunkine doladı. “Söz.”

“Harika. Pekâlâ, sevişmek demişken?”

“Burada olmaz. Duş almadan hiç olmaz. Banyomuzun ve yatak odamızın tavanı olmadığı için ailemin evinde duş alacağız.”

“Bir sorum var. Ailen duşlarında sevişmemize aldırır mı?”

“Ailemi tanıyorsun.”

“Doğru. Çok havalılar. Benim ailem ateşli psişik kız arkadaşım duşlarında seks yapmama asla izin vermez. Onlar ezik.”

“Şuna ne dersin? Ailemde duş alıp yemek yeriz. Sonra babanın restoranından tatlı alırız ve geceyi bir otelde geçiririz.”

“Hiç otel seksi yapmadık,” dedi Nick neşelenerek.

“Hadi, hazırlanalım.”

“Evi düşüneceksin, değil mi?” diye üsteledi Nick.

“Düşüneceğim,” diye söz verdi.

Konağın simle kaplı merdivenlerinden çıkarken, “Biliyor musun, bu sefer sorman çok hoş,” dedi Riley.

“Ne demek istiyorsun?” Nick ağırlığını onunla korkuluk arasında paylaştırmaya çalışıyordu.

“En son ölmeye yaklaştığımızda hiç sormadan kendiliğinden yanıma taşındın. İlerleme kaydettin.”

“O zaman çoktan teklif verdiğimi söylememeliyim, değil mi?”

“Nick, ciddi misin? Havalandırmaya sıkışmak ve eski kocamı çöp konteynerine atmak arasında ne zaman vakit buldun?”

“İçerken. Emlakçı o kadar mutlu ki, ceset gibi kokmaması için evi ücretsiz olarak dezenfekte etmemize yardım edecek.”

Tam tartışmaya başlayacağı sırada, Fred’in yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Elinde ayakkabılarıyla bir kadın dışarı çıktı.

“Büyükanne?” Elanora’nın tüyleri yamulmuştu ve uzun eteği tersti.

“Hey! Korkunç Büyükanne,” diye bağırdı Nick. “Ne yapıyorsun? Öğleden sonra keyfi mi?”

“Bu kadar şaşırmana gerek yok,” diye ayıpladı Elanora. “Bir insanım sonuçta. Ben de arada sırada kendimi şımartırım.”

Riley öğürerek ağzını kapadı.

“Riley’nin kusuruna bakmayın. Sizi Fred’le sevişirken hayal etmek saçlarını diken diken etti,” diye açıkladı Nick. “Hah! Anladınız mı? Saçlarını? Çünkü Fred’in saçı yok.”

“Sarhoşsun,” dedi Elanora.

“Senden de bir şey kaçmıyor, Büyükanne E! Sana böyle seslenebilir miyim?”

“Hayır, seslenemezsin.”

O sırada kapı çaldı. “Ben açarım!” Lily çığlık atarak Kraliçe Elizabeth’in taç giyme törenindeki kıyafetinin aynısı gibi görünen elbisesinin içinde, seksen yaşındaki bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı koşmaya başladı.

“Dedektif Weber, sizi gördüğüme sevindim!” diye şakıdı.

“Eğer bir davada daha yardıma ihtiyacı olduğunu söylerse onu da çöpe atarım,” diye hırladı Nick.

“Buraya bizim için gelmedi,” dedi Riley. Burnunun sertçe seğirdiğini hissediyordu. “Büyükannem için geldi.”

“Dedektif, ben de sizi bekliyordum.” Elanora ilerleyerek Nick ve Riley’yi arkasında bıraktı.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Nick yüksek sesle. “Weber da büyükannenle sevişmeyecek, değil mi?”

Riley bir eliyle Nick’in ağzını kapadı. “Şşt. Büyükler konuşuyor.”

Kellen merdivenlerin başına geldi. “Size sormam gereken bir şey var, Bayan Basil. Özel konuşabilir miyiz?”

Lily büyük bir saksı palmyesinin arkasına saklanıp yaprakların arasından onlara baktı.

“Eve gidiyordum, Dedektif. Burada konuşabiliriz,” dedi Elanora.

Kellen kravatını düzeltti. “Birkaç yıl önce kız kardeşim kaçırıldı. İpucu yok. İletişim yok. O zamandan beri hiçbir şey olmadı. Ona ne olduğunu bilmeye ihtiyacım var.”

“Umudumu kesme zamanının geldiğinden emin olmam gerekiyor.”

Riley, Kellen’in dile getirmediği düşüncesini duydu ve kalbi sızladı.

“Ruhuyla bağlantı kurmamı istiyorsunuz,” diye tamamladı Elanora.

Riley’nin avucuna doğru, “Siktir,” dedi Nick.

Kellen hızla başını salladı. “Sorulardan bıktım. İnsanlara aradıkları cevapları veriyorsunuz. Bana da bunun cevabını verin.”

Elanora’nın burun delikleri açıldı. “Simle kaplanmayan bir odaya geçelim.” Riley ve Nick’e döndü. “Siz de geliyorsunuz.”

Riley elini Nick’in ağzından çekti. Birlikte merdivenlerden aşağıya mutfığa indiler.

RILEY THORN VE DOLAPTAKİ CESET

“Oturun,” dedi Elanora masayı göstererek. Hepsi söyleneni yaptı.

“Ruh rehberlerimle iletişim kurarken sessizliğe ihtiyacım var.”

Nick kıkırdayıp kendini susturdu. “Pardon. Birden kaçtı. Şşt!”

Elanora ona ters ters baktıktan sonra gözlerini kapattı. Riley büyükannesinin gücünün yükseldiğini hissettiğinde nefesini tutarak oturdu. Sanki hava elektriklenmişçesine kollarındaki tüyler ürpermişti. Kesin olan bir şey varsa, o da Elanora Basil’in çok güçlü bir medyum olduğuydu. Riley hayatında ilk defa bir konuda bu kadar iyi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Büyükannesinin gözleri aniden açılınca Nick yerinde sıçradı. “Ürkütücü.”

“Dedektif Weber, kız kardeşinizin ruhuyla iletişim kuramıyorum çünkü o ölmedi.”

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Değerli Okuyucu,

Umarım Riley ve Nick'in son macerasını beğenmiş, bu ikiliyle çılgın dostlarının yeni maceraları için siz de benim kadar heyecanlısınızdır. Şimdi, lütfen yazar olarak itiraflarıma hazır olun...

İtiraf #1: Batı Kıyısı Çiftçi Pazarı (*The West Shore Farmer's Market*) gerçek bir yer ama pazar günleri açık değil. Kitapta/zaman çizelgesinde o kısma geldiğimde köşeye sıkışmışım ve kurguyu gerçeğe uygun hale getirmek için bir SÜRÜ bölümü yeniden yazmak zorundaydım. İşte duydunuz. Dürüst olmak gerekirse, çiftçi pazarının zaten çok garip çalışma saatleri var. Bu yüzden bir gezi planlamadan önce kesinlikle açık olduğundan emin olmalısınız. Anlaştık mı? Anlaştık.

İtiraf #2: 2021 Ağustos Böceği Festivali'ne bir gönderme olarak bu kitapta birkaç kez ağustos böceklerinden bahsettim. Dünya bir pandemi atlattıktan sonra bu vızıltılı uçan böceklerin 17 yıllık kolonisinin salgınına maruz kaldık. Google bu konuda çok yardımcı olmadığı için Harrisburg'da her zaman ağustos böceği var mıydı bilmiyorum. Eğer yoksa, buradaki vızıltılı yaz böceklerinin adının ne olduğunu da bilmiyorum. Lütfen bunu